

Elin Hilderbrand

CUPLUL PERFECT

virtual-project.eu

ELIN HILDERBRAND

CUPLUL PERFECT

Original: *The Perfect Couple* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
ANDREEA ȘELER

virtual-project.eu

2021

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 5:53

Un apel telefonic sâmbăta, înainte de ora șase, nu e niciodată de bun augur, deși nu e ceva nou pentru un weekend de sărbătoare. De nenumărate ori, inspectorul-șef Ed Kapenash, conducătorul Poliției Nantucket, s-a trezit că sărbătoarea de 4 Iulie i se dusesse de răpă. Cel mai frecvent incident era că cineva s-a rănit la degete aprinzând artificii, deși uneori lucrurile erau mai grave de atât. Într-un an, un înotător și-a pierdut viața în valuri; într-un altul, un bărbat a dat pe gât zece pahare de tequila Patrón Añejo, după care a executat o săritură pe spate și a căzut în apă într-o poziție nefericită, astfel că și-a rupt gâtul. De obicei, erau și suficiente incidente de tulburarea liniștii publice cât să umpli un autobuz cu două etaje, plus zeci de încăierări, dintre care câteva erau atât de grave, încât trebuia implicată poliția.

Când începe să sune telefonul, Andrea și copiii dorm. Chloe și Finn au 16 ani, o vârstă de care inspectorul scăpase ușor cu copiii lui, își dădea seama acum. Chloe și Finn – care, de fapt, erau copiii verișoarei Andrei, Tess, și ai soțului acesteia, Greg, care muriseră într-un accident de navigație în urmă cu nouă ani – se dovedesc a fi mai dificili. Finn are o prietenă, Lola Budd, iar dragostea lor adolescentină întoarce toată casa cu susul în jos. Sora geamănă a lui Finn, Chloe, are o slujbă de vară lucrând în subordinea lui Siobhan Crispin la Island Fare, cea mai solicitată firmă de catering din Nantucket.

Inspectorul și Andrea își împart grijile pentru gemeni la jumătate. Andrea își face griji despre faptul că Finn ar putea să o lase însărcinată pe Lola Budd (deși inspectorul i-a oferit, stânjenit, o cutie uriașă de prezervative și o povață destul de severă: „Folosește-le! De fiecare dată.”). Inspectorul își face gânduri despre Chloe, că s-ar putea apuca de droguri și alcool. A văzut de nenumărate ori în ce fel industria ospitalității își poate ispiti angajații naivi. Insula Nantucket are peste o sută de licențe de comercializare de alcool; alte orașe de dimensiuni similare din Massachusetts au în medie douăsprezece. Ca stațiune estivală, insula are cultura sărbătoririi, a frivolității și a excesului. E sarcina inspectorului să poarte discuția anuală

despre abuzul de diverse substanțe în săptămâna de dinaintea balului de la liceu; anul acesta, atât Finn, cât și Chloe participaseră și, după aceea, niciunul dintre ei nu prea îl mai privea în ochi.

I se întâmplă des să simtă că e prea bătrân pentru responsabilitatea enormă a educării unor adolescenți. Iar să-i impresioneze în mod clar îl depășea.

Își ia telefonul pe terasa din spate, care dă spre vest, către niște mlaștini protejate prin lege; conversațiile pe care le poartă aici sunt confidențiale, nefiind auzite decât de mierlele cu aripi roșii și de șoarecii de câmp. Casa are o perspectivă grozavă asupra apusului, dar, din păcate, nu și a apei.

Apelul e de la sergentul Dickson, unul dintre cei mai buni din Poliția Nantucket.

— Ed, zice el, avem un cadavru în apă.

Inspectorul închide ochii. Dickson fusese cel care îl anunțase pe inspector că Tess și Greg muriseră. Sergentul Dickson nu are nicio problemă să dea vești tulburătoare; de fapt, pare să îi placă această sarcină.

— Zi mai departe, spune inspectorul.

— Femeie, rasă caucaziană, pe nume Merritt Monaco. 29 de ani, din New York, venită aici la o nuntă. A fost găsită plutind cu fața în jos chiar lângă mal, în fața numărului 333 de pe Monomoy Road, unde are loc nunta. Cauza decesului pare să fie înecul. Roger Pelton ne-a anunțat. Îl știi pe Roger, tipul care organizează nunțile alea scumpe?

— Îl știu, spune inspectorul.

E în Clubul Rotary cu Roger Pelton.

— Roger mi-a zis că și-a format obiceiul să verifice atent fiecare locație de nuntă dimineața, la prima oră, zice Dickson. Când a ajuns, spune că a auzit niște țipete. Se pare că mireasa tocmai îi scosese cadavrul din apă. Roger a încercat să-i acorde primul ajutor, dar fata era moartă, așa spune. Lui i s-a părut că era moartă de câteva ore.

— Asta o s-o afle medicul legist, spune inspectorul. Monomoy Road, numărul 333 ziceai?

— E o proprietate mare, zice Dickson. O reședință principală, două căsuțe de oaspeți și o casă lângă piscină. Numele proprietății e Summerland.

Summerland. Inspectorul văzuse firma, deși nu fusese niciodată înăuntru. Partea aceea din Monomoy Road se află în cartierul cu chirii astronomice. Oamenii care locuiesc acolo în mod normal nu au probleme

care necesită implicarea poliției. Casele au sisteme de securitate sofisticate, iar locatarii preferă să fie discreți și să nu implice pe nimeni din exterior în eventualele probleme.

— Ai mai anunțat și pe altcineva? întreabă inspectorul. Poliția statală? Medicul legist?

— Afirmativ, răspunde Dickson. Grecul e în drum spre adresa respectivă chiar acum. Am avut noroc, a fost aici, pe insulă, în noaptea asta. Dar și Cash, și Elsonhurst sunt plecați în concediu până luni, iar eu sunt la sfârșitul unei ture duble, așa că nu știu pe cine vrei să mai chemi. Ceilalți băieți sunt cam necopți...

— O să-mi fac griji pentru asta mai încolo, răspunde inspectorul. Fata are rude care trebuie anunțate?

— Nu știu sigur, spune Dickson. Mireasa era atât de tulburată, că le-am spus paramedichilor de pe ambulanță să o ducă la spital. Avea nevoie de un xanax, nevoie mare. Abia dacă putea să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

— Va trebui să nu apară nimic în ziare despre asta până nu anunțăm rudele, decretează inspectorul.

Ceea ce e o mică veste bună; ultimul lucru pe care îl vrea inspectorul e ca Jordan Randolph de la *Nantucket Standard* să-și bage nasul pe la locul crimei. Nu îi vine să creadă că a ratat apelul la numărul de urgență, care sigur îi apăruse pe aparatul de monitorizare. De-a lungul anilor a dobândit o capacitate stranie de filtrare în ceea ce privea aparatul de monitorizare; știe, chiar și în somn, ce merită atenția lui și ce poate ignora. Dar acum are un cadavru pe cap.

Procedura le impune să pornească de la ideea că e o moarte suspectă, deși aici, în Nantucket, infracțiunile cu violență sunt rare. El lucrează pe insulă de aproape treizeci de ani și, în tot acest timp, nu văzuse decât trei omoruri. Câte unul la fiecare zece ani.

Roger Pelton a anunțat decesul. Inspectorul a auzit numele lui Roger recent. *Foarte* recent, la un moment dat în ultimele câteva zile. Și o *proprietate mare* de pe Monomoy – și asta era un semnal de alarmă.

Dar de ce?

Aude o bătaie ușoară în geam și, prin fereastra glisantă, o vede pe Andrea în cămașa de noapte, ținând în mână o ceașcă cu cafea. Chloe umblă prin bucătărie în spatele ei, îmbrăcată în uniforma ei de catering – cămașă albă și pantaloni negri.

„Chloe s-a trezit deja?” se întreabă în sinea sa inspectorul. La șase dimineața? Sau ajunsese acasă atât de târziu că adormise îmbrăcată?

„Da”, își răspunde. S-a ocupat de o cină de repetiție în seara anterioară. Și apoi își dă seama: Chloe îi spusese inspectorului că cina de repetiție și nunta de care se ocupa aveau loc pe Monomoy și că Roger era coordonatorul de eveniment. E aceeași nuntă! Neagă din cap, chiar dacă știe mai bine decât oricine că Nantucket e o insulă mică.

— Femeia care a fost găsită *era cazată* pe proprietatea unde are loc nunta azi? întreabă inspectorul.

— Afirmativ, răspunde Dickson. Era domnișoara de onoare, inspectore. Nu cred c-o să se mai țină nunta.

Probabil recunoscând expresia de pe chipul inspectorului, Andrea iese pe terasă, îi înmânează ceașca lui de cafea și se face nevăzută în casă. Chloe a dispărut. Probabil că s-a dus la etaj, să facă un duș înainte să plece la muncă, pentru a se ocupa de un eveniment care acum avea să fie anulat.

Veștile de genul acesta circulă rapid; inspectorul se așteaptă ca Siobhan Crispin să sune dintr-o clipă într-alta.

Ce-a mai zis Chloe de nunta aceea? Una dintre familii e britanică, mama fiind cumva celebră – o actriță, poate? O actriță de teatru? Scriitoare, autoare de piese de teatru? Ceva de genul ăsta.

Inspectorul ia prima înghițitură de cafea.

— Ești încă la fața locului, nu-i așa, Dickson? Ai mai discutat și cu altcineva în afară de mireasă și de Roger?

— Da, am stat de vorbă cu mirele, răspunde Dickson. Voia să se ducă la spital cu mireasa. Dar mai întâi a intrat într-una dintre căsuțele de oaspeți să-și ia portofelul și telefonul și a ieșit imediat să mă anunțe că dispăruse cavalerul de onoare.

— Dispăruse? întreabă inspectorul. E posibil să avem *două* persoane decedate?

— Am cercetat apa, de pe plajă, am studiat terenul în ambele direcții vreo câteva sute de metri cu binoclul, spune Dickson. Nu se vedea nimic. Dar, la cum stau lucrurile acum, aş zice că orice e posibil.

— Spune-i Grecului să mă aștepte, te rog, spune inspectorul. Pornesc chiar acum la drum.

Greer

Vineri, 6 iulie 2018, 9:15

Greer Garrison Winbury se simte cel mai bine când viața ei se bazează pe tradiție, protocol și convenții, dar cu ocazia nunții fiului ei mai mic, e mai mult decât dispusă să le arunce pe toate trei pe fereastră. Tradiția e ca părinții miresei să găzduiască și să plătească nunta fiicei lor, dar dacă așa s-ar fi întâmplat și cu Benji și Celeste, nunta ar fi avut loc într-o biserică din cadrul unui complex comercial și recepția de după s-ar fi ținut la un bistrâu.

„Ești grozav de snoabă, Greer” îi place să spună soțul ei, Tag. Greer se teme că aceste cuvinte reflectă adevărul. Și totuși, fiind nunta lui Benji, *a trebuit* să intervină. Uite prin ce trecuse când Thomas se însurase cu Abigail Freeman: o nuntă în *stil texan*, în care averea obținută din afaceri cu petrol de domnul Freeman era etalată pretutindeni, într-un mod de-a dreptul grotesc. La „petrecerea de bun venit” fuseseră trei sute de oameni și se ținuse la Salt Lick BBQ – Greer sperase să nu aibă vreodată prilejul de a privi condescendent un local numit astfel –, iar stilul vestimentar recomandat fusese „western casual”. Când Greer îl întrebase pe Thomas ce putea să însemne asta, acesta îi răspunsese: „Pune-ți niște jeanși, mamă”.

Să-și pună *jeanși* la petrecerea de nuntă a primului ei născut?

Până la urmă, Greer a optat pentru niște pantaloni largi, de culoarea fildeșului, și niște platforme Ferragamo. Culoarea s-a dovedit o alegere neinspirată, căci oaspeții de la această petrecere de bun venit trebuiseră să mănânce coaste de porc cu mâna. Din mulțimea de oaspeți se înălțaseră țipete exaltate când își făcuse apariția, cu titlu de surpriză, un cântăreț de country pe nume George Strait, care era numit de toți „regele muzicii country”.

Ea nu-și putea închipui nici acum cât îl costase pe domnul Freeman să îl aducă pe regele muzicii country – și asta pentru un eveniment care nici măcar nu făcea parte din programul de nuntă.

La volanul Defenderului ei 90 (soțul ei, Tag, aranjase să fie recondiționat și expedit din Anglia), în drum spre feribotul Hy-Line pentru a-i lua pe părinții lui Celeste, Bruce și Karen Otis, cântă odată cu radioul. Se

difuzează cântecul lui B.J. Thomas, *Hooked on a Feeling*.

Pe parcursul acestui sfârșit de săptămână, Greer este *practic* mama miresei, dar și a mirelui, căci se ocupă în totalitate de evenimente. Nu a întâmpinat niciun dram de rezistență din partea nimănui, nici măcar din partea lui Celeste; fata răspundea la toate sugestiile lui Greer cu aceeași replică: „Sună bine”. (Greer are numai dispreț pentru comunicarea prin mesaje pe telefon, dar dacă vrei să comunici cu milenialii, trebuie să lași în urmă noțiunile vetuste cum ar fi vorbitul la telefon.) Trebuie să recunoască, i-a fost mult mai ușor să decidă singură culorile pentru petrecere, modelul de invitație, florile și firma de catering – mult mai ușor decât se gândise vreodată. E ca și cum nunta aceasta e a ei, 32 de ani mai târziu... fără intruziunea mamei și bunicii ei, care insistaseră ca recepția să se țină după-amiaza, în atmosfera înăbușitoare din grădina de la Swallowcroft și fără un logodnic care insistase să aibă o petrecere a burlacilor în seara de dinaintea nunții.

Tag ajunsese acasă la șapte dimineața mirosind a Bushmills și a Chanel No. 9. Când Greer începuse să plângă și bătuse din picior, cerându-i să-i spună dacă avusese tupeul să se culce cu altă femeie *în noaptea de dinaintea nunții lor*, mama ei o luase deoparte și îi spusese că cea mai importantă abilitate într-o căsnicie era să știi să alegi când să mergi până la capăt într-un conflict și când să renunți.

„Asigură-te că insiști doar în chestiunile în care o să ai câștig de cauză”, spusese mama ei.

Greer a încercat să fie mereu vigilentă în ceea ce privea fidelitatea lui Tag, deși fusese o misiune extenuantă, cu un bărbat atât de charismatic ca soțul ei. Nu a găsit nicio dovadă concretă a vreunor indiscreții, deși în mod clar avusese ceva suspiciuni. Le are și în momentul de față, în legătură cu o femeie pe nume Featherleigh Dale, care urmează să ajungă în Nantucket din Londra în doar câteva ore. Dacă Featherleigh e suficient de proastă și de neglijentă să poarte inelul de argint lucrat în filigran, bătut cu safire roz, galbene și albastre – Greer știe exact cum arată, pentru că Jessica Hicks, bijutiera, îi arătase o fotografie! –, bănuiala lui Greer avea să fie confirmată.

Pe Union Street traficul e aglomerat. Ar fi trebuit să plece mai din timp; *nu se poate* să întârzie la întâmpinarea soților Otis! Greer nu îi întâlnise până acum față în față pe părinții lui Celeste și ar vrea să facă o impresie bună, nu să îi lase să se plimbe dezorientați pe Straight Wharf în această primă vizită pe insulă.

I se păruse dificil să organizeze o nuntă atât de aproape de sărbătoarea de 4 Iulie, dar era singurul sfârșit de săptămână din toată vara care se potrivea cu programul tuturor și nu puteau să amâne până la toamnă, deoarece Karen, mama lui Celeste, suferea de cancer mamar în fază terminală. Nimeni nu știe cât mai are de trăit.

Melodia se încheie, traficul se blochează total, iar senzația de rău augur pe care Greer reușise să o țină la distanță până acum invadează spațiul mașinii ca un miros neplăcut. De obicei, neliniștea lui Greer are două cauze: soțul ei și scrisul, iar cu scrisul mereu rezolva până la urmă (lăsând deoparte scăderea vânzărilor de carte, până la urmă sarcina lui Greer e *să scrie* romane polițiste, nu să le vândă). Dar acum își face griji pentru... ei bine, dacă trebuie să identifice sursa exactă a neliniștii ei, ar trebui să spună că e vorba de Celeste. Ușurința cu care Greer a putut să preia controlul asupra acestei nunți i se pare suspectă. După cum spunea mama lui Greer, „lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate de obicei chiar așa sunt”.

E ca și cum lui Celeste *nu i-ar păsa* de nuntă. Deloc.

Cum de ignorase Greer această posibilitate timp de patru luni? Își spusese că Celeste se lăsa (lucru foarte înțelept, de altfel) pe seama gusturilor impecabile ale lui Greer – sau se încredea extrem de mult în ele. Sau că singurul scop al lui Celeste era ca nunta să fie organizată cât mai rapid din cauza bolii mamei ei.

Dar, acum, ieșeau la lumină alți factori, cum era bâlbâială care o apucase pe Celeste la scurt timp după ce se stabilise data. Aceasta începuse cu repetarea anumitor cuvinte sau a unor sintagme scurte, dar devenise mai gravă, chiar o povară – Celeste se blochează când e să pronunțe *r*, *m* și *p* până ce se înroșește toată.

Greer l-a întrebat pe Benji dacă bâlbâială îi făcea probleme la serviciu. Celeste e director-adjunct la Grădina Zoologică Bronx și i se solicită uneori să țină prelegeri în fața vizitatorilor – mare parte școlari, în timpul săptămânii, și turiști străini în weekenduri – așa că Celeste trebuie să vorbească clar și răspicat. Fiul ei i-a răspuns că lui Celeste nu i se întâmpla decât rar să se bâlbâie la serviciu. De obicei doar acasă sau când ieșea în oraș.

Asta o nedumerea pe Greer. O bâlbâială apărută brusc la 28 de ani putea fi pusă pe seama... a ce? Era *un semn* care arăta ceva.

Greer folosisese imediat acest detaliu în romanul pe care îl avea în lucru: criminalul începe dintr-odată să se bâlbâie din cauza vinovăției, ceea ce

atrage atenția domnișoarei Dolly Hardaway, detectiva nemăritată care e protagonista tuturor celor douăzeci și unu de romane polițiste scrise de Greer. Asta e numai bine pentru Greer, care are tendința de a exploata fiecare întâlnire și experiență în operele ei, dar cum rămâne cu viața reală, cu Celeste? Ce se întâmplă? Greer are o bănuială că bâlbâială e cumva legată de nunta celor doi, care se apropie cu pași repezi.

Nu mai e timp să se mai gândească la asta, pentru că dintr-odată celelalte mașini țâșnesc înainte, iar Greer nu doar că înaintează rapid prin oraș, dar și găsește un loc de parcare chiar în fața terminalului de feribot. Și ajunge cu două minute înainte de ora stabilită. Ce noroc formidabil! Îndoielile i se risipesc. Nunta aceasta, această unire a doua familii în cel mai festiv dintre sfârșiturile de săptămână ale verii, e clar ceva hărăzit să se întâmple.

Karen

Văzută de la distanță, insula Nantucket e tot ce visase Karen Otis să fie: stilată, fermecătoare, nautică, clasică. Feribotul intră într-un chei cu malurile din piatră, iar Karen îi strânge mâna lui Bruce, pentru a-i comuni ca faptul că ar vrea să se ridice și să parcurgă acum cei câțiva metri până la balustradă. Acesta își petrece brațul pe după spatele lui Karen și o ridică ușor de pe scaun. Nu e un bărbat masiv, dar e puternic. A fost campion statal al Pennsylvaniei în 1984, la categoria 65 de kilograme. Karen îl văzuse pentru prima oară când stătea în tribuna de la etaj, de lângă piscina Liceului Easton Area. Ea înota în stil fluture pentru echipa liceului, pregătindu-se pentru o cursă de ștafetă și se antrena de obicei în timpul pauzei de prânz, iar când ieșise din apă, îl zărise pe Bruce, îmbrăcat cu pantaloni de trening și cu un hanorac cu glugă, uitându-se lung la o portocală pe care o ținea cu ambele mâini.

— Ce face tipul ăla? întrebuse Karen cu voce tare, fără să-și dea seama ce făcea.

— E Bruce Otis, o informase Tracy, cea care se pregătea pentru proba de înot spate. E căpitanul echipei de lupte greco-romane. Au o probă în după-amiaza asta și încearcă să se încadreze în categoria de greutate.

Karen își înfășurase un prosop în jurul taliei și pornise cu pași hotărâți pe scări, să se prezinte. Era bine dotată, chiar dacă era doar în al doilea an de liceu, și era destul de sigură că vederea ei în costum de baie avea să-l facă pe Bruce Otis să nu se mai gândească la portocală, la greutatea lui sau la orice altceva.

Bruce o ține pe Karen bine, astfel încât nu se simte deloc nesigură în timp ce se apropie de balustradă. Oamenii îi văd venind, observă eșarfa înfășurată în jurul capului lui Karen – nu poate să accepte nicidecum să poarte peruci – și se dau înapoi câțiva pași pentru a crea loc, din respect.

Karen prinde balustrada cu ambele mâini. Chiar și asta reprezintă un efort, dar vrea să aibă o panoramă clară a apropierii de țărm. Casele înșirate de-a lungul malului sunt toate enorme, de zece ori față de casa lui Karen și Bruce de la ferma lor de pe Derhamer Street din Forks Township, în Pennsylvania, iar toate aceste case au țiglă cenușie, ca lemnul de cedru, și fațada de un alb imaculat. Unele dintre ele au terase curbate din lemn; altele

au terase etajate, în unghiuri inedite, ca într-un joc de Jenga. Unele au pajiști verzi, luxuriante, care se întind până la zidurile de piatră care mărginesc o fâșie îngustă de plajă. Fiecare casă are arborat drapelul SUA și toate sunt întreținute impecabil; nu se vede nicăieri vreo clădire rebelă, dărăpănată și neîngrijită.

„Bani”, își spune Karen. De unde vin toți banii ăștia? E suficient de trecută prin viață să știe că banii nu pot cumpăra fericirea – și în mod sigur nu pot cumpăra sănătatea –, dar tot o intrigă *cât de mulți* bani sigur au oamenii care dețin aceste case. În primul rând, acestea sunt case *de vacanță*, așa că spun multe despre reședința permanentă – o clădire cu fațadă de ardezie în Manhattan sau o vilă din cărămidă din Georgetown, o proprietate în Philadelphia Main Line sau o fermă de cai în Virginia – și trebuie să iei în considerare prețurile proprietăților de la malul mării de aici, în această insulă vestită. Apoi Karen ia în calcul tot ce sigur conțineau casele acestea: covoarele, canapelele, mesele și scaunele, veiozele, paturile cu baldachin, cearceafurile cu nouă mii de fire pe centimetru pătrat, neapărat importate din Belgia, pernele decorative, căzile cu jacuzzi, lumânările parfumate de lângă căzile cu jacuzzi. (Celeste a educat-o pe Karen în așa fel încât să nu se mai limiteze la Yankee Kandle; se pare că există lumânări care se vând la sume *de peste 400 de dolari*. Viitoarea cumnată a lui Celeste, Abby, i-a dat acesteia o asemenea lumânare drept cadou de logodnă, iar când Celeste îi spusese lui Karen că o lumânare Jo Malone cu pin și eucalipt costa 470 de dolari, Karen scosese un chiot. Era aproape cât plătise Bruce pentru prima lui mașină, un Chevrolet Nova din 1969!)

Și-apoi, bineînțeles, mai sunt și salariile pentru personal: grădinari, menajere, îngrijitori, bone pentru copii. Și mașinile – Range Roveruri, Jaguaruri, BMW-uri. Sigur mai sunt și lecții de navigație și tenis, rochii de bumbac cu monogramă, panglici lucioase pentru păr, o pereche nouă de pantofi sport pentru fiecare anotimp.

Și mâncarea care era în casele alea? Boluri cu piersici și prune, casolete cu căpșune și afine, pâine proaspăt scoasă din cuptor, salate de quinoa, avocado coapte, ouă ecologice, fripturi marmorate cu grăsime și homari aburinzi, stacojii. Și unt. Foarte, foarte mult unt.

Karen ia în considerare și toate lucrurile plictisitoare la care nu vrea să se gândească nimeni: asigurări, impozite, curent electric, cablu TV, avocați. Familiile astea sigur au câte cincizeci de milioane fiecare, conchide Karen. Cel puțin. Și cum reușește cineva, oricine, *să câștige atâția bani*? L-ar

întreba pe Bruce, dar nu vrea să-l facă să se simtă stânjenit. Adică nu vrea să-l facă să se simtă *și mai* stânjenit; știe că e deja sensibil în ceea ce privește banii – asta pentru că nu au.

În ciuda acestui neajuns, Bruce o să fie cel mai bine îmbrăcat bărbat de la nuntă, Karen e sigură. Soțul ei lucrează la raionul de costume de la Neiman Marcus în complexul comercial King of Prussia. Beneficiază de o reducere de treizeci la sută la haine, plus modificările gratis. A reușit să-și mențină fizicul de luptător – umeri puternici, talie îngustă (fără burtă de bere la el!), așa că are o siluetă impresionantă. Dacă ar fi fost cu cinci centimetri mai înalt, îi spusese unul dintre vicepreședinții de la magazin, ar fi putut lucra ca manechin.

Bruce e aproape ca o femeie în iubirea sa pentru hainele frumoase. Când vine acasă cu ceva nou (ceea ce se întâmplă destul de des, un lucru care o nedumerea pe Karen, căci nu prea au banii necesari pentru haine noi sau motive să se ducă în diverse locuri unde să le poată purta), îi place să îi ofere lui Karen o adevărată prezentare de modă.

Ea stă pe marginea patului – în ultima vreme, stă *întinsă pe pat* –, în timp ce Bruce se îmbracă în baie și apoi iese, cu o mână în șold, și începe să defileze prin cameră ca și cum ar fi fost un podium de modă. O amuză pe Karen de fiecare dată. În timp, a înțeles că acesta e motivul pentru care cumpără costume, cămăși, cravate, pantaloni și șosete noi – să îi ofere bucurie lui Karen.

Și pentru că îi place să arate bine. Astăzi, pentru sosirea pe insulă, poartă o pereche de jeansi G-Star negri, atent călcați și o cămașă Robert Graham în negru și turcoaz, cu model paisley, cu manșete contrastante, de un verde-lăcustă, o pereche de șosete în alb-negru, ca blana zebrei, și mocasini Gucci negri, din piele întoarsă. E foarte cald la soare. Chiar și lui Karen, căreia îi este mereu frig acum, din cauza chimioterapiei, îi e cald. Probabil că Bruce se coace în hainele lui.

Un far înfășurat cu un drapel american devine vizibil, iar apoi Karen vede două turlă de biserică, una cu un turn ascuțit, alb, una cu un turn cu ceas, cu acoperiș rotund, auriu. Portul e plin cu ambarcațiuni de toate dimensiunile, iahturi puternice cu punți înălțate, etajate, pentru urmărit peștii, bărci de viteză și ambarcațiuni cu cabine.

— E ca un decor de film, zice Karen, dar cuvintele îi sunt luate de briza marină, și Bruce nu o aude.

Își poate da seama din expresia de pe chipul lui că e la fel de fascinat ca

și ea. Probabil că se gândește că ei n-au mai fost într-un loc atât de fermecător din luna de miere, din urmă cu treizeci și doi de ani.

Atunci, Karen avea 18 ani, fiind abia ieșită de pe băncile liceului, și după toate cheltuielile cu hainele de nuntă și cu o ceremonie la starea civilă, mai rămăseseră cu 280 de dolari pentru o escapadă de o săptămână. Cumpăraseră o ladă de cocktailuri pe bază de vin (sunt demodate acum, dar, ah, cât de mult îi plăcea lui Karen pe atunci un Bartles and Jaymes de zmeură, rece-rece!) și niște gustări – Bugles, Cool Ranch Doritos, Funnyuns – și se urcaseră în Chevroletul Nova al lui Bruce, băgaseră caseta cu opt piese a albumului *Bat Out of Hell* și porniseră spre coastă, cântând amândoi cât îi țineau gurile.

Ajunseseră în Jersey Shore devreme, dar niciunul dintre ei nu simțise impulsul de a opri. Acolo era plaja copilăriei lor – excursii cu clasa, o vacanță cu familia în Wildwood în fiecare vară –, așa că își continuaseră drumul spre nord, spre New England.

New England, își aduce aminte Karen acum, li se păruse ceva foarte exotic.

Rezervorul de benzină li se cam golise când au ajuns într-un oraș numit Madison, Connecticut, la ieșirea 61 de pe I-95, care avea o stradă principală umbrită de copaci și mărginită cu magazine, ca desprinsă dintr-un serial de comedie din prin anii '50. Când Karen s-a dat jos din mașină să-și dezmoștească picioarele la benzinărie, a simțit miros de sare în aer.

Atunci i-a spus lui Bruce:

— Cred că suntem aproape de mare.

L-au întrebat pe casierul de la benzinărie ce era de văzut în Madison, Connecticut, iar acesta i-a îndrumat spre un restaurant numit Lobster Deck, care avea o panoramă directă asupra Long Island Sound. Pe aceeași stradă unde se afla Lobster Deck, vizavi de un parc statal cu o plajă, se afla motelul Sandbar; o cameră costa 105 dolari pentru o săptămână.

Karen știe că nu e o femeie umblată prin lume. Nu a fost niciodată la Paris, în Bermude sau măcar pe Coasta de Vest. Ea și Bruce o duceau pe Celeste în concediu în munții Pocono. Schiau la Camelback iarna și se duceau la parcul acvatic de la cabana Great Wolf pe timpul verii. Restul banilor îl economiseau pentru ca fiica lor să meargă la facultate. Celeste se arătase interesată de animale de la o vârstă fragedă, iar atât Karen, cât și Bruce speraseră că avea să devină veterinar. Când interesul lui Celeste virase spre zoologie, fuseseră mulțumiți și cu asta. I se oferise o bursă

parțială la Universitatea Miami din Ohio, care avea cea mai bună catedră de zoologie din toată țara. Cu această „bursă parțială”, tot mai rămâneau o groază de cheltuieli – o parte din taxele școlare, cazare, masă, cărți, bani de cheltuielă, bilete de autobuz până acasă –, așa că nu le mai rămăseseră decât foarte puțini bani pentru călătorii.

Astfel, acea singură călătorie în New England rămăsese de-a dreptul sacră pentru Karen și Bruce. Acum sunt și mai adânc înglodați în datorii – aproape o sută de mii de dolari, din cauza facturilor pentru tratamentele făcute de Karen – dar în niciun caz nu ar fi ratat călătoria în Nantucket. Pe drumul spre casă, de cum Celeste și Benji vor fi în siguranță, în luna lor de miere în Grecia, se vor opri în Madison, Connecticut, pentru ceea ce Karen numea în gândurile sale Marele Final. Motelul Sandbar dispăruse de mult, așa că, în loc, Bruce rezervase un apartament cu vedere la mare la hotelul Madison Beach. E o proprietate din rețeaua Hilton. Bruce i-a spus că obținuse apartamentul gratuit, în schimbul unor puncte de fidelitate Hilton, care îi fuseseră oferite de managerul general al magazinului, domnul Allen. Karen știe că toți colegii lui Bruce se întrebaseră cum să îi vină în ajutor vânzătorului lor preferat, Bruce de la Costume, a cărui soție fusese diagnosticată cu cancer în fază terminală și, deși e ușor jenant, ea chiar aprecia grija lor și, mai ales, oferta generoasă a domnului Allen de a le achita cazarea la hotel. Madison, Connecticut, fusese înzestrat cu calitățile paradiziace ale unui Shangri-La. Karen vrea să mănânce homar – cu unt, mult, mult unt – și vrea să vadă bomboana cu miere care era soarele topindu-se încet-încet în apa din Long Island Sound. Vrea să adoarmă în brațele lui Bruce ascultând valurile lovind ritmic malul, știind că fiica lor se măritase.

Marele Final.

Anul trecut, în august, Karen a aflat că avea o tumoare pe vertebra L3. Cancerul la sân, pe care credea că îl învinsese, provocase metastază la oase. Oncologul care o trata, doctorul Edman, i-a spus că mai avea de trăit un an, maximum un an și jumătate. Ea crede că mai are cel puțin până la sfârșitul verii, ceea ce e o binecuvântare enormă, mai ales când te gândești la toți oamenii din trecut care au murit fără să fi știut ce îi aștepta și când. Pe de altă parte, Karen putea să fie lovită de o mașină în timp ce traversa Northampton Street către giratoriul din centrul Eastonului, ceea ce ar fi făcut ca diagnosticul primit să fie irelevant.

Celeste fusese zdrobită de această veste. Tocmai se logodise cu Benji,

dar i-a spus că voia să amâne nunta, să plece din New York și să se mute înapoi în Easton pentru a avea grijă de Karen. Și asta era exact opusul a ceea ce-și dorea Karen.

Ea a încurajat-o pe Celeste să stabilească mai devreme data nunții, în loc să o amâne. Celeste, mereu supusă, exact asta a și făcut.

Când doctorul Edman a sunat-o săptămâna trecută pentru a o anunța că se părea că tumorile afectaseră stomacul și ficatul, Karen și Bruce au decis să nu îi spună nimic lui Celeste despre asta. Când Karen avea să plece, luni dimineață, avea să-și ia rămas-bun de la Celeste ca și cum totul ar fi fost bine.

Tot ce trebuia să facă era să reziste pe parcursul următoarelor trei zile.

•

Poate încă să meargă în baston, dar Bruce a făcut aranjamentele necesare ca un scaun cu roțile să o poarte cu grație pe rampă și pe chei. Greer Garrison Winbury – sau, mai degrabă, Greer Garrison; rar se întâmplă ca cei din jur să îi folosească numele după căsătorie, din ce spune Celeste – ar trebui să îi aștepte. Nici Karen, nici Bruce nu au mai întâlnit-o pe Greer, dar ea a citit două dintre cărțile ei: cea mai recentă, *Moarte în Dubai*, și romanul care o propulsase pe Greer spre celebritate, la începutul anilor '90, *Ucigașul de pe drumul Khao San*.

Karen nu e cine știe ce critic de carte – s-a retras din trei cluburi de lectură pentru că romanele pe care le alegeau erau prea sumbre și deprimante –, dar poate spune că *Ucigașul de pe drumul Khao San* are un ritm alert și a fost captivant. (Habar nu avea unde se afla drumul Khao San; se pare că e în Bangkok, și erau tot felul de detalii elaborate despre orașul respectiv – templele, piața de flori, salata de papaya verde cu alune prăjite – care au făcut ca această carte să aibă aceeași capacitate de a te rupe de realitate ca vizionarea canalului de călătorii la televizor.). Totuși, *Moarte în Dubai* era scris ca după o rețetă și previzibil. Karen și-a dat seama cine era criminalul de la pagina paisprezece: tipul spân cu mustața tatuată. Karen ar fi putut să scrie ea un roman mai plin de suspans, folosindu-se doar de ce învățase uitându-se la *CSI: Miami*. Ba chiar se întreabă dacă Greer Garrison, stimata autoare de romane polițiste care e menționată în aceleași propoziții ca Sue Grafton și Louise Penny, nu cumva se plafonase acum, că ajunsese la vârsta a doua.

Studiase cu atenție fotografia lui Greer de pe coperta a patra a cărților acesteia; ambele volume pe care le citise Karen prezentau aceeași

fotografie, în ciuda unei diferențe de aproape douăzeci și cinci de ani între datele de publicare. Greer poartă o pălărie de paie pitorească, iar în fundal se vede o grădină englezească luxuriantă. În fotografie, are în jur de 30 de ani. Are păr blond-deschis și un ten fără cusur, de o nuanță pală. Ochii îi sunt de un căprui-închis frumos și are un gât lung, încântător. Nu e o femeie evident frumoasă, dar inspiră rafinament, eleganță, ba chiar regalitate, iar Karen poate înțelege de ce a optat să nu schimbe fotografia odată cu trecerea timpului. Cine vrea să vadă cum vârsta își pune treptat amprenta asupra unei femei? Nimeni. Deci Karen trebuie să-și închipuie cum ar putea arăta Greer acum, cu riduri, ceva tensiune în mușchii gâtului, posibil câteva fire albe vizibile pe cărarea din păr.

Pe chei e aglomerat – călătorii care coboară, cei care întâmpină oaspeți, turiști care hoinăresc pe la magazine, cupluri flămânde în căutarea unui local unde să ia prânzul. Din cauza cancerului care îi invadase stomacul, Karen rar avea senzația de foame, dar pofta îi e stârnită acum de perspectiva de a avea în față un homar. „O să se servească homar pe parcursul acestui sfârșit de săptămână, la evenimentele legată de nuntă?” o întrebase pe Celeste.

„Da, Betty”, răspunsese Celeste, iar menționarea acestei porecle o făcuse pe Karen să zâmbească. „O să fie o groază de homari”.

— Karen? strigă un glas. Bruce?

Karen caută cu ochii prin mulțime și vede o femeie – blondă, slabă, zâmbind ca o maniacă, sau poate că i se pare așa din cauza liftingului facial – înaintând spre ei cu brațele larg deschise.

Greer Garrison. Da, iat-o! Părul ei are aceeași nuanță de blond-deschis și are o pereche de ochelari de soare care par scumpi – Tom Ford? – pe creștet. Poartă pantaloni albi, trei sferturi, și o tunică albă din in despre care Karen presupune că e foarte șic și estivală, deși ea, personal, preferă hainele colorate, un rezultat al faptului că lucrase în magazinul de suveniruri al fabricii Crayola din Easton atât de mulți ani. În opinia lui Karen, aspectul lui Greer ar fi fost mai interesant dacă tunica ar fi fost stacojie sau galbenă ca florile de sânziene.

Greer se năpustește pentru a o îmbrățișa pe Karen, în scaunul cu roțile, fără să primească vreo confirmare că e, într-adevăr, Karen Otis, ceea ce-i dă acesteia senzația stânjenitoare că ea și Bruce sar în ochi atât de mult că sunt imposibil de confundat. Sau poate că Celeste îi arătase fotografii lui Greer.

— Ce minunat să vă cunosc în sfârșit, spune Greer. Și cu un prilej atât de

fericit! Mă bucur foarte mult că ați putut să veniți!

Karen își dă seama că e pregătită să o antipatizeze pe Greer Garrison și să se simtă insultată de tot ce-i iese din gură. *Bineînțeles* că ea și Bruce au venit! Singura lor fiică, mândria și lumina ochilor lor, *se mărită!*

Karen trebuie să-și schimbe atitudinea, și asta chiar repede. Trebuie să lase în urmă invidia meschină pe care o simte, complexul de inferioritate, stânjeneala ei pentru că ea și Bruce nu sunt bogați sau rafinați. Și, mai ales, Karen trebuie să renunțe la furia pe care o simte.

Furia aceasta nu e determinată de Greer ca atare, în niciun caz. Karen e furioasă pe oricine nu este bolnav. Pe oricine, cu excepția lui Bruce. Și a lui Celeste, bineînțeles.

— Greer, rostește Karen. Mă bucur atât de mult să *te* cunosc. Mulțumesc că ne-ați invitat. Mulțumesc pentru... *tot*.

Bruce face un pas înainte și îi întinde mâna lui Greer.

— Bruce Otis, se prezintă. Încântat de cunoștință, doamnă.

— *Doamnă?* repetă Greer.

Începe să râdă, cu capul dat pe spate, cu gâtul – încă frumos, dar în mod clar îmbătrânit – expus privirii.

— Te rog nu-mi spune așa, mă faci să mă simt de-o mie de ani. Spune-mi Greer, iar soțului meu, Tag, ca jocul respectiv^[1]. În fond, o să fim rude!

„Rude”, răsună în gândul lui Karen, în timp ce Bruce o ajută să se instaleze pe bancheta din spate a mașinii lui Greer, care arată exact ca acele vehicule cu care oamenii circulă prin savana africană în emisiunile de pe Travel Channel. Pornesc pe o stradă cu pavaj. Fiecare piatră peste care trece mașina e un pumn în burtă pentru Karen, dar strânge din dinți și suportă totul. Simțindu-i durerea ca și cum ar fi fost a lui, Bruce întinde o mână printre scaune pentru a o alina. Comentariul despre rude ar fi putut să fie spus în treacăt, dar are un farmec incontestabil. Karen și Bruce au puține rude. Tatăl lui Karen a murit din cauza unui atac de cord când Karen era însărcinată cu Celeste; mama ei a scos la vânzare casa din Tatamy și până la urmă s-a măritat cu Gordon, agentul imobiliar care s-a ocupat de asta. Apoi, când Celeste era la grădiniță, mama lui Karen a fost diagnosticată cu un tip rar de mielom și a murit șase luni mai târziu. Gordon e în continuare agent imobiliar în zona respectivă, dar rar mai ia legătura cu ea. Fratele mai mic al lui Bruce, Bryan, a fost polițist statal în New Jersey; a murit într-o urmărire în mare viteză. După înmormântarea lui Bryan, părinții lui Bruce s-au mutat într-un complex de pensionari din Bethlehem, unde au murit amândoi de

bătrânețe. Karen și Bruce au pus mereu pe primul loc căsnicia lor și pe Celeste; sunt o familie mică, o insulă formată din trei oameni. Cumva, Karen nu și-a închipuit nicicând că Celeste avea să le aducă rude noi, și în niciun caz unele așa de stimate ca familia Winbury, care nu numai că au o proprietate de vacanță în Nantucket, ci și un apartament pe Park Avenue în New York și unul în Londra, pe care îl țin pentru călătoriile de afaceri ale lui Tag sau pentru când lui Greer i se face dor de „casă”.

Karen nu se poate abține să nu simtă un mic fior secret la gândul unor noi rude, chiar dacă ea nu avea să fie aici, să se bucure de ele.

Greer arată în față pe Main Street, către un anumit restaurant care îi place, unde au o salată de sfeclă bio, apoi către un magazin unde se vând vestii pantaloni roșii Nantucket Reds, pe care o să-i poarte toți domnii mâine. Au comandat o pereche și pentru Bruce, zice Greer, ajustați precis pe măsurile pe care acesta le trimisese (ceea ce Karen află abia acum). Greer arată magazinașul de unde cumpărase o geantă plic care se asortează cu rochia ei de soacră mare (deși rochia în sine a cumpărat-o din New York, bineînțeles, spune ea, iar Karen mai-mai că zice că, bineînțeles, ea și-a cumpărat rochia de soacră mică de la Neiman Marcus, din complexul comercial King of Prussia, folosind reducerea de angajat al lui Bruce, dar se hotărăște că ar părea penibilă) și un magazin specializat în obiecte de anticariat cu specific nautic de unde Greer cumpără mereu cadourile de Ziua Tatălui pentru Tag.

Bruce întreabă:

— Deci aveți un iaht?

Greer izbucnește în râs, de parcă ar fi fost o întrebare naivă, și poate că e. Poate că toată lumea de pe insula asta are un iaht; poate că e o necesitate practică, cum e să ai o lopată de zăpadă solidă pentru iernile din Easton.

— Avem trei, spune. Un iaht Hinckley de unsprezece metri, pentru ieșiri în familie, numit *Ella*, ca să mergem până la Tuckernuck, un Grady-White de zece metri cu care mergem la Great Point să pescuim bibani dungați și un Whaler de patru metri pe care l-am cumpărat pentru copii, ca să ajungă la și de la Coatue cu iubitele.

Bruce dă din cap ca și cum ar fi de acord, iar Karen se întreabă dacă are măcar habar despre ce vorbește Greer. Karen, sigur nu; femeia asta ar putea la fel de bine să vorbească în swahili. Cum o să fie ele două înrudite după ce copiii se vor căsători? se întreabă Karen. Fiecare va fi soacra copilului celeilalte, dar nu va exista o relație de rudenie între ele, cel puțin nu una

care să aibă un nume propriu-zis. De multe ori, bănuiește ea, mamele celor doi care se căsătoresc se antipatizează sau chiar mai rău de atât. Ei i-ar plăcea să creadă că ea și Greer ar putea să ajungă să se cunoască, să descopere că au lucruri în comun și să devină apropiate, ca două surori, dar asta nu s-ar întâmpla decât în lumea de vis în care Karen nu e pe moarte.

— Avem și caiace, atât de o persoană, cât și de două, spune Greer. Lui Tag îi plac caiacele mai mult decât iahturile, cred. S-ar putea să adore caiacele mai mult decât pe băieți!

Bruce izbucnește în râs, de parcă nu auzise nicicând ceva mai amuzant. Karen se strâmbă. Ce fel de om glumește despre așa ceva?

Are nevoie de un calmant. Începe să bâjbâie prin poșeta ei Tory Burch supradimensionată, de culoarea vinului, care a fost un cadou de la Bruce când a terminat primul tratament de chimioterapie, pe când încă mai erau plini de speranță. Își scoate flaconul cu oxicodonă. Are mare grijă să aleagă o pilulă mică și rotundă, nu una dintre cele trei pastile ovale și sidefate, și o dă pe gât fără apă. Oxicodonă îi face inima să bată rapid, dar e singura substanță care o scapă de durere.

Vrea să admire peisajul, dar trebuie să închidă ochii. După ceva timp, Greer spune:

— O să ajungem într-un minutel.

Accentul ei îi aduce aminte lui Karen de Julie Andrews în *Mary Poppins*.

„Minu... minu... minutel” se succedă silabele în mim tea lui Karen.

Greer intră într-un sens giratoriu, după care pornește semnalizarea și virează la stânga. Chiar când mașina se mișcă brusc, își face efectul și oxicodonă. Durerea lui Karen scade și o senzație de bine se pogoară asupra ei, ca un val auriu. E clar cel mai bun aspect al oxicodonei, această exaltare inițială când durerea e absorbită parcă de un burete. Karen e aproape sigur pe cale să devină dependentă, dacă nu e deja, dar doctorul Edman e generos cu dozele. Ce mai contează dependența, la cum stau lucrurile?

— Am ajuns! anunță Greer intrând pe o alee cu scoici albe sfărâmate în loc de pietriș.

Pe o pancartă scrie „Summerland. Proprietate privată”. Karen se uită pe fereastră. De-o parte și de alta a aleii se află câte un șir de hortensii, pe rând una roz, una albăstruie, iar apoi trec pe sub o arcadă de buxus și pătrund în ceea ce lui Karen nu i se pare a fi altceva decât un tărâm de vis. În fața lor se înalță vila principală, impunătoare și grandioasă, cu streșini imaculate,

alb cu verde, care umbresc ferestrele.

Vizavi de clădirea principală se află două căsuțe mai mici, încadrate de grădini atent îngrijite cu fântâni arteziene care bolborosesc discret, alei pavate și ronduri bogate cu flori. Și toate acestea la doar câțiva metri de apă. Golful e chiar acolo, iar peste întinderea plată a acestuia se află orașul. Karen poate identifica turlele de biserică pe care le-a văzut de pe feribot. Orizontul din Nantucket.

Lui Karen îi vine greu să respire, cu atât mai puțin să găsească vorbele potrivite să se exprime. E cel mai frumos loc în care a fost vreodată. E atât de frumos, că o doare sufletul.

Azi e vineri. Repetiția de la Biserica Episcopală St. Paul e programată pentru ora șase și va fi urmată de o cină cu fructe de mare cu șaizeci de invitați, la care va fi bufet deschis și muzică live, o formație care interpretează melodii celebre de la Beach Boys și Jimmy Buffett. O să fie un „mic pavilion” instalat pe plajă pentru formație și patru mese dreptunghiulare cu câte cincisprezece locuri. Și o să se servească și homar.

Nunta e sâmbătă la ora patru și va fi urmată de o cină formală în „pavilionul mare” care are acoperișul din plastic transparent, astfel încât invitații să poată vedea cerul. O să fie ring de dans, o orchestră cu optsprezece instrumentiști și șaptesprezece mese rotunde cu câte zece locuri fiecare. Duminică, soții Winbury vor găzdui un *brunch* la clubul de golf la care sunt membri; acesta o să fie urmat de o pauză de somn, cel puțin pentru ea, își spune Karen. Luni dimineată, ea și Bruce vor pleca cu feribotul, iar Celeste și Benji vor lua avionul de la Boston către Atena și de acolo un altul, către Santorini.

„Opriți timpul!” își zice Karen. Nu vrea să se dea jos din mașină. Vrea să stea acolo, cu toate planurile acestea somptuoase pentru viitor, să stea așa pentru totdeauna.

Bruce o ajută să coboare din mașină și îi înmânează bastonul, iar în timpul necesar pentru asta, mai mulți oameni ies din reședința principală și alții apar din cele două căsuțe, ca și cum Bruce și Karen ar fi niște înalți demnitari într-o vizită de protocol. Ei bine, *chiar sunt*, își dă seama Karen. Sunt mama și tatăl miresei.

E conștientă și că sunt priviți cu o oarecare curiozitate pentru că sunt săraci și pentru că ea e bolnavă și speră că toți îi vor evalua cu ceva blândețe.

— Bună ziua, se adresează Karen grupului format. Eu sunt Karen Otis.

Caută cu privirea vreun chip cunoscut, dar Greer a dispărut, iar Celeste nu se vede nicăieri. Mijește ochii, încercând să vadă mai bine prin soarele puternic. L-a întâlnit pe Benji, logodnicul lui Celeste, doar de trei ori și tot ce-și aduce aminte legat de el – grație efectului chimioterapiei asupra creierului ei – e vârtejul din părul lui, pe care mereu abia-abia se abținuse să nu i-l netezească cu palma din zece în zece secunde. Sunt doi bărbați tineri, chipeși, în fața ei, iar Karen știe că niciunul dintre ei nu e Benji. Unul dintre ei poartă un tricou polo șic, de un albastru-cicoare, iar Karen îi adresează un zâmbet.

Tânărul face un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Eu sunt Thomas Winbury, doamnă Otis, rostește. Sunt fratele lui Benji.

Karen dă mâna cu el; tânărul o strânge cu o putere care i-ar putea face oasele praf și pulbere lui Karen.

— Te rog, spune-mi Karen.

— Iar eu sunt Bruce. Bruce Otis.

Bruce dă mâna cu Thomas și apoi cu tânărul aflat lângă Thomas. Acesta are părul foarte închis la culoare și ochii de un albastru cristalin. Are un aspect atât de extraordinar, încât Karen abia se poate abține să nu se uite lung la el.

— Shooter Uxley, se prezintă acesta. Cavalerul de onoare al lui Benji.

Shooter, da! Celeste a pomenit ceva de Shooter. Nu e un nume pe care să-l uiți cu una, cu două, iar Celeste încercase să le explice de ce era Shooter cavalerul de onoare și nu fratele lui Benji, Thomas, dar povestea i se păruse neclară lui Karen, ca și cum Celeste ar fi descris niște personaje dintr-un serial de televiziune pe care Karen nu îl văzuse niciodată.

Apoi Bruce dă mâna cu două domnișoare, una cu părul castaniu și pistrui, cealaltă, o brunetă cu un aspect periculos care poartă o rochie din tricot aproape mulată, într-o culoare pe care Karen ar numi-o stacojiu, cu tot cu aluzia la litera de aceeași culoare.

— Nu v-ați înfierbântat? îl întreabă Litera Stacojie pe Bruce.

Dacă glasul ei ar fi avut o inflexiune ușor diferită, ar fi părut că tânăra cocheta cu Bruce, dar Karen își dă seama că se referea la hainele lui Bruce, jeanșii negri, cămașa negru cu turcoaz, mocasinii, șosetele... Arată șic, dar nu prea se integrează în peisaj. Toți ceilalți poartă haine lejere, de vară – bărbații, pantaloni scurți și tricouri polo, doamnele, rochii de bumbac, în culori vii.

Celeste i-a spus de cel puțin cinci ori să îi aducă aminte lui Bruce că cei din familia Winbury adoptau stilul *preppy*. *Preppy*^{2}, exact așa se exprimase în mod repetat Celeste, iar lui Karen i se păruse neobișnuit. Nu se demodase termenul ăsta de câteva decenii bune, împreună cu termenul *yuppie*^{3}?

Celeste i-a zis:

— Să-i spui lui MacGyver așa: sacouri albastre și fără șosete.

Când Karen îi transmisese acest mesaj, Bruce izbucnise în râs, dar fără urmă de amuzament.

— Știu să mă îmbrac, a spus el. E profesia mea.

•

Un domn înalt, cu părul cărunț, traversează peluza și coboară cele trei trepte de piatră care fac legătura cu aleea pentru mașini. E ud learcă și poartă o pereche de boxeri pentru înot și un tricou de protecție din neopren.

— Bine ați venit! le strigă. V-aș strânge în brațe, dar haideți să lăsăm asemenea gesturi până mă usuc.

— Te-ai răsturnat din nou, Tag? îl tachinează Litera Stacojie.

Domnul nu ia în seamă acest comentariu și se apropie de Karen.

Când aceasta îi întinde mâna, el i-o sărută, un gest care o ia pe nepregătite. Nu mai știe dacă i-a mai sărutat cineva mâna până acum. Toate au un început, își zice, chiar și pentru o femeie pe moarte.

— *Madame*, rostește bărbatul. Accentul îi e suficient de britanic pentru a fi fermecător, dar nu într-atât încât să fie nesuferit. Eu sunt Tag Winbury. Mulțumesc că ați bătut atâta drum până aici, mulțumesc că i-ați făcut pe plac soției mele cu toate planurile ei și mulțumesc, mai presus de orice, pentru frumoasa, inteligenta și fermecătoarea dumneavoastră fiică, Celeste a noastră cea de-a dreptul celestă. Suntem de-a dreptul îndrăgostiți de ea și extrem de încântați de uniunea care va avea loc în curând.

— Ah, rostește Karen.

Simte cum îi apar bujori în obraji, așa cum spunea mereu tatăl ei când se referea la cum roșea. Bărbatul ăsta e divin! A reușit să o facă să se simtă în largul ei și, în același timp, a făcut-o să se simtă ca o regină.

Karen simte o atingere pe umăr și se întoarce cu grijă, proptindu-și bastonul în cochiliile sfărâmate ale aleii.

— B-b-betty!

E Celeste. Poartă o rochie de vară albă și o pereche de sandale care se confundă aproape perfect cu culoarea pielii ei; părul îi e împletit. S-a bronzat, iar ochii albaștri îi par mari și triști pe fundalul chipului.

„Triști?” se întreabă Karen. Asta ar trebui să fie cea mai fericită zi din viața ei sau pe locul doi în clasamentul celor mai fericite.

Știe că Celeste își face griji pentru ea, dar e hotărâtă să uite că e bolnavă – cel puțin pe parcursul următoarelor trei zile – și vrea ca toți ceilalți să facă la fel.

— Draga mea! rostește Karen, sărutându-și fiica pe obraz.

— Betty, ai sosit, spune Celeste, fără nicio urmă de bâlbâială. Ți vine să crezi? Ești *chiar aici*.

— Da, răspunde Karen și își aduce aminte că ea e motivul pentru care nunta se ține acum, în cea mai aglomerată săptămână a verii. Sunt aici!

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 6:45

Oprește mașina la numărul 333 de pe Monomoy Road, în spatele detectivului de la Poliția Statală Nicholas Diamantopoulos, cunoscut în branșă drept Grecul. Tatăl lui Nick e grec, iar mama sa e din Capul Verde; Nick are pielea închisă la culoare, e ras în cap și are un cioc negru precum cărbunele. E atât de arătos, că oamenii glumesc spunând că ar trebui să-și dea demisia din Poliție și să joace rolul unui polițist la televizor – program mai relaxat și cu mai mulți bani –, însă Nick e mulțumit cu viața lui, să fie un detectiv al naibii de bun și un crai notoriu.

Nick și inspectorul au lucrat împreună la ultimul omor, o crimă legată de consumul de droguri pe Cato Lane. Nick și-a petrecut primii cincisprezece ani din carieră în New Bedford, unde străzile sunt periculoase și infractorii versați și înrăiți, dar nu e de acord că polițiștii trebuie să se poarte ca niște duri; nu folosește niciuna dintre tacticile de intimidare pe care le vedem în filme. Când interoghează suspectii, are o atitudine încurajatoare și empatică; uneori spune povești despre *ya-ya*^[4] lui din Salonic, care purtase în fiecare zi după moartea bunicului lui o rochie neagră și urâtă și pantofi de aceeași culoare, chiar și mai urâți. Și ce rezultate obține! De cum rostește cuvântul *ya-ya*, oamenii mărturisesc tot. Tipul ăsta e un magician, ce mai.

— Nicky, rostește inspectorul.

— Inspectore, răspunde Nick. Dă din cap înspre casă. Tristă treabă, nu? Domnișoara de onoare.

— Tragică, spune inspectorul.

Îi e groază de ce o să găsească înăuntru. Nu numai că o femeie de 29 de ani *a murit*, dar familia și oaspeții trebuie interogați, iar toate pregătirile complicate și costisitoare pentru nuntă trebuie să fie anulate fără să se afecteze integritatea locului crimei.

Înainte să plece de acasă, inspectorul s-a dus la etaj, după Chloe, să vadă dacă primise veștile. Aceasta era în baie. Prin ușa închisă, inspectorul a auzit-o vomitând.

A bătut la ușă.

— Ești bine?

— Da, a răspuns ea. Bine.

„Bine”, și-a repetat în minte inspectorul. Adică își petrecuse ceasurile de după tura de la serviciu pe plajă, dând pe gât sticle de Bud Light și pahărele cu Fireball.

A sărutat-o pe Andrea de la revedere în bucătărie și i-a spus:

— Cred că Chloe și-a petrecut noaptea bând alcool.

Andrea a oftat.

— O să stau eu de vorbă cu ea.

Statul de vorbă n-o să dea rezultate, și-a zis inspectorul în sinea sa. Chloe avea nevoie de un loc de muncă nou – să aranjeze cărți pe rafturi la biblioteca pentru copii sau să numere ouăle păsărilor sălbatice, la Smith's Point. Ceva care să o țină departe de belele, nu să o ducă direct în mijlocul lor.

•

Inspectorul și Nick trec pe lângă latura din stânga a clădirii principale și ajung pe peluză, unde fusese înălțat un cort imens. Îi găsesc pe criminaliști în cort, unul punând dovezile în pungi, celălalt făcând fotografii. Nick se duce pe plajă, să mai arunce o privire cadavrului; inspectorul vede că fata a fost lăsată chiar lângă apă, dar va trebui să fie dusă la morga spitalului cât mai repede, având în vedere că e o zi foarte călduroasă. Sub pavilion se află o masă rotundă înconjurată de patru scaune albe de petrecere. În mijlocul mesei e o sticlă aproape goală de rom Mount Grey Black Barrel și patru pahărele, două dintre ele răsturnate pe o parte. Și o jumătate de cochilie de scoică *quahog* care servise drept scrumieră pentru trabucul fumat de cineva. Un Romeo y Julieta. Cubanez. Unul dintre criminaliști, Randy, pune într-o pungă o pereche de sandale argintii.

— Unde ai găsit alea? întreabă inspectorul.

— Sub scaunul ăla, răspunde Randy, arătând cu degetul. Connor le-a făcut o fotografie. Marca Mystique, mărimea 41. Nu-s eu vânzător de pantofi, dar mă gândesc că erau ale decedatei. O să confirmăm teoria asta.

Nick se întoarce.

— Fata are o rană urâtă la talpă, zice. Și am observat că e o dâră de sânge pe nisip.

— Pe sandale e vreo urmă de sânge? îl întreabă inspectorul pe Randy.

— Nu, domnule, răspunde acesta.

— Și-a dat jos încălțările și poate s-a tăiat la talpă într-o scoică, spune

Nick.

— Ei bine, n-a murit de la o tăietură la talpă, zice inspectorul. Asta dacă nu cumva a înotat până prea departe și nu s-a mai putut întoarce din cauza rănii de la picior?

— Nu se leagă, spune Nick. Pe plajă e și un caiac răsturnat, cu o vâslă aflată la câțiva metri, pe nisip. În caiac nu se vede niciun pic de sânge.

Inspectorul trage aer în piept. Atmosfera e neclintită; dinspre apă nu bate nici urmă de briză. O să fie foarte cald și apăsător. Trebuie să ridice cadavrul de aici, cât mai repede. Trebuie să demareze interogatoriile, să încerce să-și dea seama ce s-a întâmplat. Își aduce aminte ce-a zis Dickson despre faptul că dispăruse cavalerul de onoare. Spera că această situație s-a rezolvat singură.

— Hai să mergem în casă, zice.

— Crezi c-ar trebui să mergem pe ideea de învrăjbire și cucerire? întreabă Grecul.

— Mă ocup eu de bărbați, tu de femei, zice inspectorul.

Nick face minuni când e vorba de femei.

Acum dă pur și simplu din cap.

— Bine.

Chiar când ei se apropie de treptele de la veranda din față, Bob de la Taxi Old Salt oprește pe alee și un puști de douăzeci și ceva de ani coboară din mașină. Poartă pantaloni scurți Nantucket Reds, o cămașă casual albastră, un sacou bleumarin și mocasini; într-o mână are o geantă de voiaj mare, iar în cealaltă, o husă de costum. Părul îi e răvășit și e nebărbierit.

— Cine e tipul ăsta? întreabă Nick discret.

— Un întârziat, răspunde inspectorul.

Îi face cu mâna lui Tom, în timp ce acesta iese cu spatele de pe alee.

Tânărul le adresează inspectorului și lui Nick un zâmbet stingher.

— Ce se întâmplă? întreabă.

Nick e cel care i se adresează:

— Ai vreun rol în nunta asta?

— Sunt cavalerul de onoare, răspunde tânărul. Shooter Uxley. S-a întâmplat ceva?

Nick se uită la inspector. Acesta dă din cap aproape imperceptibil și încearcă să-și împietrească expresia, pentru a nu reflecta ușurarea pe care o simte. Una dintre enigme e rezolvată.

— Domnișoara de onoare a murit, răspunde Nick.

Geanta de voiaj cade, iar tânărul – Shooter Uxley; ce nume! – se albește la față.

— Poftim? zice. Stați puțin... *ce-ați spus?*

Interogatoriu preliminar, Roger Pelton, 7 iulie, 7:00

Inspectorul îl întâmpină pe Roger Pelton pe alee. Cei doi bărbați dau mâna, iar inspectorul îl prinde de braț pe Roger, un gest care exprimă prietenie și susținere. Roger e căsătorit cu Rita din epoca bronzului și au cinci copii, toți ajunși la maturitate. Are afacerea de organizare de nunți de peste zece ani; înainte de asta, a avut o firmă de construcții de succes. Roger Pelton e un om cât se poate de cu capul pe umeri. A luptat și în Vietnam, își aduce aminte inspectorul, unde a primit Inima Purpurie și Steaua de Bronz. Nu pare cel mai potrivit să fie cel mai căutat coordonator de evenimente din Nantucket, dar are un talent pentru asta care s-a materializat într-o afacere înfloritoare.

Acum, Roger pare *zdruncinat*. Fața îi e palidă și acoperită de sudoare; umerii îi sunt lăsați.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat una ca asta, Roger, rostește inspectorul. Cred că a fost un șoc îngrozitor.

— Credeam că le văzusem pe toate, spune Roger. Am avut mirese care s-au întors de la mijlocul drumului spre altar; am avut miri care au dat bir cu fugiții; am surprins cupluri făcând sex în baia de la biserică. Am pățit-o și cu soacre mici care le-au pălmuit pe soacrele mari. Am avut de-a face cu socri mici care au refuzat să-mi plătească factura, dar și cu alții care mi-au lăsat bacșiș cinci mii de dolari. M-am confruntat cu furtuni, valuri de caniculă, ceață și, o dată, cu grindină. Am avut mirese care au vomitat și au leșinat; ba chiar un mire o dată a mâncat o scoică și a făcut șoc anafilactic. Dar n-am avut niciodată de-a face cu moartea cuiva. Am întâlnit-o pe domnișoara de onoare doar în treacăt, așa că nu pot să-ți spun altceva decât că era cea mai bună prietenă a lui Celeste.

— Celeste?

— Celeste Otis e mireasa, răspunde Roger. E frumoasă și deșteaptă, dar pe insula asta văd deseori femei frumoase și deștepte. Ce o distinge e că Celeste își iubește părinții și e bună la suflet și răbdătoare cu socrii ei. E modestă. Ai idee cât de rar întâlnești modestie când lucrezi cu miresele din Nantucket?

— Rar? întreabă inspectorul.

— Rar, îi răspunde Roger. Mi-e necaz că s-a întâmplat asta în ziua nunții ei. Era complet distrusă.

— Hai să încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat, spune inspectorul. Te-am chemat primul pentru că știu că ai o groază de treburi de făcut.

Inspectorul îl conduce pe Roger la o bancă albă din fier forjat, adăpostită sub o arcadă plină de trandafiri New Dawn care par să se scurgă spre pământ, și se așază amândoi.

— Spune-mi ce ai văzut când ai ajuns aici, zice inspectorul. Ia-o cu începutul!

— Am ajuns cam pe la șase fără un sfert, începe Roger. Compania care închiriază mobilierul trebuia să aducă 17 mese rotunde și 175 de scaune pliante. Voiam să mai verific încă o dată că e totul bine, să supervizez instalarea ringului de dans, să mă asigur că nu s-a ținut vreun chef improvizat după orele de program. Lucrurile obișnuite.

— Am înțeles, zice inspectorul.

— De cum m-am dat jos din mașină, am auzit țipete, spune Roger. Și mi-am dat seama imediat că era vorba de Celeste. Am crezut că s-a întâmplat ceva cu mama ei. Roger rămâne tăcut câteva clipe. Mama lui Celeste, Karen Otis, e foarte bolnavă – cancer. În fine, mi-am dat seama doar după țipăt că cineva murise. Avea *tonalitatea aia de urgență*. Așa că dau buzna spre ușa din față a casei și dau cu ochii de sărmana Celeste, care încerca să-și scoată prietena din apă, trăgând-o de mâini. Dintr-o singură privire, mi-am dat seama că fata era moartă, dar am ajutat-o pe Celeste să o târască pe plajă și apoi am încercat să o resuscitez.

— I-ai făcut manevre de prim ajutor?

— Am încercat, spune Roger. M-am... străduit. Dar era deja moartă când am găsit-o, Ed. Măcar asta știu.

— Și-atunci de ce te-ai mai deranjat să-i acorzi primul ajutor?

— M-am gândit că poate-poate. Trebuia să încerc *ceva*. Celeste mă implora să o salvez. „Trebuie să o salvezi”, îmi zicea, „Trebuie să o salvezi!” Roger își sprijină capul în palme. Era moartă... Nu mai aveai ce să îi faci.

— Și apoi ai sunat la 911?

— Îmi scăpase telefonul pe alee, așa că l-am folosit pe cel al lui Celeste, răspunde Roger. Paramedicii au ajuns în șase minute. Au încercat și ei manevre de resuscitare. Și-apoi a venit Poliția. Sergentul Dickson.

Împreună, am bătut la ușa casei.

— Și cine v-a deschis? Cui i-ați spus ce s-a întâmplat?

— Lui Greer Garrison, soacra mare. Ea și soțul ei, Tag Winbury, sunt proprietarii casei. Greer se trezise deja. Avea o ceașcă cu cafea în mână.

— Da? Ești sigur? întreabă inspectorul.

— Se trezise, dar nu o auzise pe Celeste țipând și nu a observat cum ați scos un cadavru din apă chiar în fața casei ei? La ce ferestre imense are casa aia, n-a remarcat nimic? N-a auzit sirenele, n-a văzut girofarurile când a ajuns ambulanța?

— Se pare că nu. Habar nu avea că se întâmplase ceva când am bătut la ușa ei.

— Și când i-ați spus, ce-a făcut?

— A început să tremure, zice Roger. I s-a vărsat cafeaua. Dickson a trebuit să-i ia ceașca din mână.

— Deci ar fi corect să spunem că ți-a părut șocată și tulburată? propune inspectorul.

— O, da, răspunde Roger. Domnul Winbury a venit să vadă ce era cu toată agitația asta și l-am anunțat și pe el. A crezut că facem o glumă.

— O glumă, repetă inspectorul.

— Toată lumea reacționează diferit, dar prima reacție e, bineînțeles, de șoc și de neîncredere. Celeste țipa în continuare. S-a dus într-una dintre căsuțele de oaspeți ca să îl trezească pe Benji – respectiv mirele – și el a încercat să o calmeze, dar era mult prea isterică ca să poată fi alinată. Era... Ce să mai spun, sergentul Dickson le-a spus paramedicilor să o ducă la Urgențe. Roger dă descumpănit din cap. Mi-e tare milă de ea. Ar trebui să fie cea mai fericită zi din viața ei și în loc de asta... cea mai bună prietenă...

Mintea inspectorului se duce automat la momentul în care a aflat că Tess și Greg muriseră. Se dusese imediat pe plajă, la Andrea. Uneori, în întunericul nopții, încă mai poate auzi sunetul pe care îl scosese Andrea când îi spusese că Tess murise.

— Nu e nimic mai rău decât moartea bruscă și neașteptată a unei persoane tinere, spune inspectorul.

— Chiar că, întărește Roger. Oricum, cât cei din familie s-au adunat înăuntru, eu am dat telefoane – la firma de catering, la biserică, la muzicieni, la Steamship Authority, pentru feribot, la fotograf, la șofer... I-am sunat pe toți. Ochii lui Roger se coborâra la ecranul ceasului de la mână sa. Și... nu-mi place deloc să spun asta, dar mai am alte două nunți azi.

Inspectorul dă aprobator din cap.

— O să te lăsăm să pleci imediat. Voiam doar să te întreb dacă ai observat ceva ciudat sau ieșit din comun ori demn de luat în considerare la mireasă, mire sau la membrii familiei, sau la oricare dintre oaspeți. Ți-a mai sărit în ochi ceva sau cineva?

— Doar un singur lucru, spune Roger. Și probabil că n-are nicio însemnătate.

„Probabil că n-are nicio însemnătate de obicei are”, își spune inspectorul în sine sa.

— Ce anume? întreabă.

— Celeste... începe Roger. Avea poșeta și o geantă de voiaj mică pe plajă. Și era complet îmbrăcată. Avea ținuta ei de plecare în luna de miere, cea pe care trebuia să o poarte duminică.

— Și te întrebi...

— Mă întreb de ce era îmbrăcată așa în dimineața asta. Mă întreb de ce avea poșeta și geanta de voiaj. Mă întreb de ce era trează la șase fără un sfert dimineața, îmbrăcată așa, pe plajă.

— O s-o întrebăm, spune inspectorul. Chiar pare ciudat. Mintea lui cântărește spusele lui Roger. Poate că ea și mirele s-au hotărât în ultimul moment să fugă în lume, să se căsătorească fără alai?

— Și eu am crezut la fel, dar părinții ei sunt aici... mama ei... ceva din chestia asta nu mi se pare că se leagă. Dar e o fată bună, Ed. Sunt convins că există o explicație logică. Probabil că nu înseamnă nimic.

Interogatoriu preliminar, Abigail Freeman Winbury, sâmbătă, 7 iulie, 7:15

Opțiunile lui Nick în ceea ce privește femeile sunt foarte limitate. Mireasa, Celeste, a fost dusă la spital; mama mirelui, Greer Garrison, e ocupată, vorbind la telefon cu oaspeții, încercând să comunice veștile tragice; iar mama miresei, care e foarte bolnavă, e încă în pat. Nu îi e clar dacă a aflat măcar ce s-a întâmplat.

Astfel, singura care rămâne e Abigail Freeman Winbury – Abby – care este doamna de onoare și soția fratelui mirelui.

Abby e scundă, cu păr arămiu tuns drept la nivelul umerilor. Are ochi căprui și pistrui. E drăguță, își spune Nick, dar nu frumoasă. Când intră în camera de zi elegantă, unde Nick se stabilise pentru a ține interogatoriile –

are uși de sticlă care se închid, izolând-o de hol, scări și restul casei —, își ține sâni sus cu palmele. Văzând-o, Nick clipește. Nicio problemă, a văzut lucruri mai ciudate de atât la viața lui.

— Bună, Abby, numele meu e Nick Diamantopoulos, sunt detectiv la Poliția Statulă Massachusetts. Mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Abby își ia palmele de pe sâni pentru a da mâna cu el.

— Ca să știi, sunt însărcinată. În cincisprezece săptămâni. Am făcut o amniocenteză acum câteva zile, iar bebelușul e bine. E băiețel.

— Oh, îngaimă Nick.

Așa se explica măcar de ce își ținea mâinile pe sâni, nu? Nick nu are copii și nu a fost căsătorit niciodată, dar sora lui, Helena, are trei copii și ce-și aduce aminte el despre cele trei sarcini ale acesteia e că o anumită parte din demnitatea personală zboară pe fereastră. Helena, care mereu a fost destul de discretă și rezervată în privința corpului ei și a funcțiilor sale, s-a plâns vehement despre sâni care o dureau (și apoi aveau scurgeri) și despre cât de des trebuia să urineze.

— Ei bine, felicitări!

Abby îi adresează un zâmbet obosit, dar triumfător.

— Mulțumesc, răspunde ea. O să fie primul moștenitor al familiei Winbury. E un lucru important, cred, pentru britanici.

Nick îi spune:

— Am niște apă aici, dacă vrei. Sunt convins că, cel mai probabil, ești destul de tulburată.

Abby ia loc pe canapea, și Nick se așază pe un fotoliu aflat în fața acesteia, pentru a o privi direct.

— Stomacul mi-a făcut ceva probleme de câteva săptămâni, spune ea. Și ce s-a întâmplat e atât de îngrozitor... Nu-mi vine să cred că e adevărat. E ca într-un film, nu ți se pare? Sau ca într-un vis. Merritt a murit. E *moartă*. Își umple un pahar cu apă, dar nu bea. Și acum știm cumva... nunta e *anulată*?

Nick răspunde:

— Da, cred că da.

Asta auzise din ce vorbea Greer la telefon, e destul de sigur. Că familia anulează nunta.

— Bine, zice Abby, dar tonul îi e un pic dezamăgit. Mă gândeam eu... Adică, Merritt e cea mai bună prietenă a lui Celeste, singura ei prietenă, de

fapt, și e moartă. Abby dă din cap, ca și cum ar fi încercat să și-l limpezească. Evident, nunta e anulată. Nu știu de ce am mai întrebat. Cred că-ți închipui că sunt un fel de monstru.

— Nicidecum, spune Nick. Sunt sigur că a fost un șoc.

— Un șoc, repetă Abby. Nunta e ceva foarte important – foarte costisitoare, să știi, pentru Tag și Greer –, și mama lui Celeste nu e bine și nu eram sigură dacă... dacă nu cumva ar fi mers mai departe chiar și așa. Dar bineînțeles că nu. *Bineînțeles* că nu. Te rog să nu spui nimănui că am întrebat.

— N-o să spun, se angajează Nick.

— Și, până la urmă... ce s-a *întâmplat*? întreabă Abby. Tu ești detectiv? Crezi că cineva *a omorât-o* pe Merritt? Că e vorba de *o crimă*?

— Prin lege, când e vorba de morți suspecte, trebuie să excludem posibilitatea existenței unei mâini criminale, zice Nick. Așa că o să-ți pun niște întrebări. Ușoare. Doar răspunde cu cât mai multă sinceritate posibil.

— Bineînțeles, bineînțeles. Doar că... nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că se *întâmplă* una ca asta. Adică, din punct de vedere rațional, mintea mea știe că se *întâmplă*, dar inima mea e mai îndărătnică. E *moartă*.

Nick spune:

— Spune-mi ce știi despre Merritt.

— Nu sunt chiar cea mai indicată persoană pentru asemenea informații, răspunde Abby. Am cunoscut-o abia în mai. Am organizat un mic sfârșit de săptămână al burlăcițelor aici și am fost doar noi trei – eu, Celeste și Merritt.

— Doar voi? se interesează Nick. Nimeni altcineva?

— Ei, Tag și Greer erau și ei aici. Greer a cam organizat lucrurile, exact cum a organizat și restul evenimentelor de la nuntă. Deci socrii mei au fost aici, dar, gen... nicio altă *femeie*. E cam ciudat? Celeste nu are o groază de prietene. Eu când m-am măritat am avut unsprezece domnișoare de onoare. Dar Celeste nu o avea decât pe Merritt, care era o prietenă pe care a cunoscut-o în New York. Merritt se ocupă de relații publice la grădina zoologică unde lucrează Celeste.

— Merritt se ocupa de relații publice, o corectează Nick. Iar Celeste, mireasa, lucrează la o *grădină zoologică*, zici?

— Celeste e directorul-adjunct de la Grădina Zoologică Bronx, precizează Abby. Știe o groază de lucruri despre animale, gen familiile și speciile, ritualurile de împerechere și obiceiurile de migrațiune.

— Impresionant.

— Și nu are decât 28 de ani, ceea ce cred că e neobișnuit în domeniul ăsta. Merritt a fost cea care a descoperit-o într-un fel. Ea a ales-o pe Celeste drept imaginea întregii Societăți de Protejare a Animalelor Sălbatic. Fotografia lui Celeste apare în broșura grădinii zoologice, iar marele vis al lui Merritt era să-i pună imaginea pe un panou uriaș, dar Celeste îi zicea să nu facă una ca asta... Celeste e destul de conservatoare. Sunt o pereche ciudată de prietene, de fapt – Celeste și Merritt – ca vorba aia... extremele se atrag. *Erau* o pereche ciudată de prietene. Scuze! Ochii lui Abby se umplu de lacrimi și aceasta începe să-și fluture palma în dreptul lor. Nu pot să mă las afectată de asta pentru copilaș. Am pierdut patru sarcini...

— Îmi pare rău să aud asta, zice Nick.

— Dar *sărmana* Celeste! Sigur e *distrusă*.

Nick se apleacă spre ea pentru a o privi în ochi.

— Cel mai bun mod în care o putem ajuta pe Celeste acum e să aflăm ce s-a întâmplat cu prietena ei. Când spui că Celeste și Merritt erau întruchiparea vorbei „extremele se atrag”, la ce te referi?

— A, doar că erau foarte diferite. Gen, complet opuse.

— În ce sens?

— Păi, să începem de la cum arătau. Celeste e blondă cu pielea albă, iar Merritt avea părul brunet și tenul măsliniu. Celeste se culcă devreme, iar lui Merritt îi place să stea până noaptea târziu. Merritt are un al doilea serviciu – *avea*, scuze – un al doilea serviciu ca *influencer*.

— *Influencer*? întreabă Nick.

— Pe rețelele de socializare, știi? răspunde Abby. Are gen vreo optzeci de mii de urmăritori pe Instagram care sunt toți exact ca ea – mileniali frumoși, din mediul urban –, iar Merritt obține tot felul de lucruri pentru creșterea expunerii unui *brand* prin postările ei. Primește haine, poșete și farduri gratis; ia masa la toate restaurantele astea noi și la modă, se duce în cluburi exclusiviste și face sport la celebra La Palestra gratis, și totul pentru că prezintă lucrurile astea pe contul ei de Instagram.

— O slujbă bună, dacă reușești să o obții, zice Nick.

— Așa e, nu? spune Abby. Merritt e... *era* o zeiță a rețelelor de socializare. Dar Celeste nu are nici măcar cont pe *Facebook*. Când am auzit una ca asta, nu mi-a venit să cred. Aveam impresia că *toată lumea* are cont pe Facebook. Aveam impresia că toți... gen primeau unul la naștere sau așa ceva.

— Eu, unul, sunt în tabăra lui Celeste, spune Nick.

La un moment dat, Nick a avut o relație cu o femeie care a încercat să-l facă să-și creeze un cont pe Facebook, dar ideea de a pune acolo mereu unde se afla, ce făcea și, cel mai grav, cu cine, nu îl atrăgea deloc. Nick e un burlac convins; umblă din floare în floare. Facebook ar fi o capcană. Și, că tot veni vorba...

— Dar iubiți? Merritt avea vreun iubit, din câte știi tu?

Abby îi aruncă o privire stânjenită. Unul dintre motivele pentru care Nick are atâta succes la femei e că a învățat să asculte nu numai ce *spun*, ci și ceea ce nu *spun*. E un talent pe care l-a învățat de la mama, de la *ya-ya* și de la sora lui, Helena. Abby menține contactul vizual suficient de mult încât Nick crede că încearcă să-i spună ceva, dar apoi dă din cap în semn de negare.

— N-aș avea cum să-ți spun nimic clar. Va trebui să o întrebi pe Celeste.

— Abby? insistă Nick. Știi ceva și nu-mi spui?

Femeia din fața lui ia o înghițitură de apă, după care se uită în jur, de parcă nu mai fusese niciodată în încăperea respectivă. Această cameră de zi nu pare a fi folosită prea des. Pereții și glafurile sunt de un alb impecabil, ca și canapeaua în formă de semilună și fotoliile moderne, ca niște ouă. Pe perete sunt trei tablouri, picturi cu dungi în culori puternice, de curcubeu – un romb, un cerc, un hexagon – și prin cameră sunt sculpturi care arată ca niște Tinkertoys, făcute din oțel și din sfere din lemn. În încăpere se află un pian de concert, negru, pe care sunt o mulțime de fotografii înrămate. Pe o măsuță joasă cu blatul din sticlă este o carte cu ilustrații despre Nantucket, ceea ce lui Nick i se pare redundant. Dacă vrei să vezi insula, e suficient să te duci afară. Ești aici.

— A venit la nuntă singură, zice Abby. Ceea ce-mi spune că fie nu voia să fie limitată de o relație, fie că pusese ochii pe cineva care avea să fie oricum la nuntă.

„Ahhh!” își zice Nick. Iată că fac progrese.

— Cineva... despre cine crezi că ar fi vorba?

— Ăsta e încă unul dintre lucrurile în care sunt opuse! răspunde Abby. Benji e primul iubit adevărat al lui Celeste. Iar Merritt, ei bine, a fost cu o groază de bărbați. Sunt destul de sigură.

— Dar nu avea o relație serioasă? întreabă Nick. Simte că Abby încearcă să schimbe subiectul. Dacă ați ieșit în oraș la petrecerea burlăcițelor, sigur v-ați făcut ceva mărturisiri, nu?

— Și mai știi în ce sunt diferite? zice Abby. Cu părinții. Celeste e foarte apropiată de părinții ei. Gen *anormal* de apropiată. Ei, s-ar putea să fiu cam nedreaptă aici, pentru că mama ei are cancer. Dă-mi voie să reformulez: Celeste e foarte apropiată de părinții ei, în timp ce Merritt n-a mai vorbit cu părinții ei de șase-șapte ani. Cred c-a zis asta o dată.

Aceste cuvinte reușesc să îi atragă atenția lui Nick pentru că era vorba de rudele cele mai apropiate.

— Știi unde locuiesc părinții ei?

— Habar n-am, spune Abby. E din Long Island, dar nu din vreuna dintre părțile la modă, nu din Hamptons sau de pe-acolo. Are un frate, parcă așa a zis. La fel, va trebui să o întrebi pe Celeste.

— Hai să ne întoarcem la ce ai zis mai înainte, propune Nick. Crezi că poate Merritt era încurcată cu cineva care participa la nuntă și de-asta nu a venit cu un partener?

— Pot să mă duc la toaletă? întreabă Abby.

— Poftim? rostește Nick.

E destul de sigur că femeia din fața lui se folosește de pauza de dus la baie pentru a se fofila și a nu răspunde la întrebare – dar apoi își aduce aminte de sora lui, Helena.

— A, da. Sigur.

Celeste

Sâmbătă, 22 octombrie 2016

Blair Parrish, principalul herpetolog de la Lumea Reptilelor din Grădina Zoologică Bronx, e ipohondră. E „bolnavă” mai des decât e verosimil. Sună și anunță că este bolnavă într-o *sâmbătă* – clar cea mai aglomerată zi pentru grădina zoologică – iar Celeste îl desemnează pe Donner de la Casa Păsărilor Acvatice să se ocupe de prelegerea despre șerpi de la ora zece pe care trebuia să o țină Blair.

Donner se plânge că s-a trezit cu așa sarcină (e expert în pinguinii Magellan și *efectiv* în nimic altceva), așa că Celeste îl desemnează pe Karsang de la Podișul Himalayan să se ocupe de prelegerea despre șerpi a lui Blair de la ora unu, iar apoi ea, Celeste, se ocupă de cea de la ora trei, chiar dacă să umble cu șerpi era sarcina care îi plăcea cel mai puțin la grădina zoologică. Ea e specializată în primate, dar ca directoare-adjunctă a unei grădini zoologice – cea mai tânără directoare-adjunctă din toată țara – sarcina ei e să păstreze pacea, să mențină un program fix și să conducă prin puterea exemplului, dovedindu-se capabilă să lucreze în echipă.

Are suficientă experiență să știe că prelegerea de la ora trei, în orice zonă a grădinii zoologice, poate fi o misiune destul de complexă. De obicei, prelegerile de la ora zece sunt cele mai bune; copiii sunt încă odihniți, părinții sau cei care au grijă de ei sunt în formă și optimiști. Prelegerile de la ora unu sunt aproape mereu o catastrofă; acesta e singurul mod în care Celeste le poate descrie lui Merritt la telefonul de serviciu fără să folosească vreo expresie obscenă. La unu, copiii sunt fie nerăbdători să mănânce de prânz, fie tocmai au mâncat și sunt euforici de la zahăr și, de multe ori, au fețele și mâinile lipicioase. Prelegerile de la ora trei pot să fie și bune, și rele. De obicei, la ele asistă copii mai mari, căci cei mici de obicei s-au dus acasă, să doarmă de după-amiază până la ora aceasta și, de obicei, cu cât copiii sunt mai mari, cu atât se comportă mai bine. Cu toate acestea, la prelegerea de la ora trei asistă de obicei oameni care pur și simplu nu s-au organizat suficient de devreme pentru a prinde prelegerea de la zece sau de la unu.

Intră în Lumea Reptilelor la trei fără zece minute. Nu o încântă deloc cum miroase aici; partea aceasta are o duhoare umedă, ca de șopârlă, despre care știe că se va imprima în părul și în hainele ei și, cel mai probabil, o să afecteze negativ nasurile celor din autobuzul cu care se va duce acasă. Fiind directoarea-adjunctă a grădinii zoologice, Celeste poartă haine office obișnuite, nu uniformă, dar pentru această prelegere își pune o cămașă verde-kaki de uniformă peste helanca ei neagră și fusta strâmtă în pătrățele albe și negre, iar pentru că se simte ciudat purtând pantofii ei buni de serviciu (stileto cu tocul mai mic, din piele întoarsă, de la Nine West, pe care Merritt a ajutat-o să-i aleagă) în Lumea Reptilelor, îi schimbă cu pantofii ei de alergat, pe care îi ține în vestiarul de la muncă pentru navetă. Arată ridicol, își dă seama de asta, dar copiii vin să vadă șerprii, nu pe ea.

Deja a sosit un cuplu care așteaptă începerea prelegerii. Familie: „Europeni”, îi categorisește în minte Celeste. Specie: *Suedezi? Norvegieni?* Habitatul lor natural include fiorduri și saune la lumina soarelui aflat pe boltă la douăsprezece noaptea și tufișuri de merișoare. Sunt amândoi înalți, vânjoși și au păr des, de culoarea paielor. Bărbatul are o barbă bogată; femeia poartă ochelari fără rame. Amândoi au bocanci Birkenstock peste șosete groase, din lână. Femeia scoate o bucată de păstramă uscată dintr-o borsetă și i-o întinde bărbatului, iar Celeste se gândește să îi mustre.

În Lumea Reptilelor nu se consumă mâncare, iar pe toată suprafața grădinii zoologice alimentele și băuturile din afară sunt interzise – dar e ultima prelegere a zilei și Celeste nu vrea să fie Gică Contra.

Cu câteva minute înainte de ora trei, intră un bărbat și o femeie cu o fetiță. Are cam șapte ani, estimează Celeste. Fetița are cârlionți ca Shirley Temple, genul pe care îi vine să-i tragi până îi îndrepti numai pentru plăcerea pură de a-i vedea recăpătându-și forma inițială. Cuplul emană o energie puternică, iar Celeste își dă seama după conturul încordat al maxilarului femeii și după șoaptele furioase care sunt lansate peste creștetul copilei că se ceartă. Băgând mâna în primul terariu pentru a o lua pe Molly, șarpele de lapte, Celeste trage cu urechea la discuția lor. Femeia vrea ca bărbatul să se întâlnească cu „Laney și Casper” la cină, la Root and Bone, în seara asta, dar el îi reamintește că a promis să ia cina la părinții lui, în apartamentul lor, pentru că aceștia pleacă în Barbados luni și apoi își vor petrece sărbătorile în Londra, așa că nu poate să anuleze sau să amâne.

Femeia – cu păr foarte blond cu reflexii argintii, dar argintiu intenționat, nu dat de apariția firelor albe, ceea ce o face să arate ca desprinsă dintr-un

film SF – spune:

— Ești ca un pion când vine vorba de părinții tăi. E de-a dreptul jalnic să te văd.

Fetița își ridică fața spre ei.

— Cine e pion, mami?

Mama SF i-o retează iritată:

— Nu vorbeam cu tine, Miranda, încerc să port o conversație de adulți cu Benji.

Benji întâlnește privirea lui Celeste și schițează un zâmbet de scuze.

— Domnișoara aceasta drăguță o să ne învețe despre șerpi, Miranda, i se adresează el fetei.

Miranda face ochii mari. Mama pufnește și Celeste zâmbește indulgent, ca și cum ar vrea să le spună că știe cât de obositoare pot să fie excursiile la zoo. Câte lucruri fac părinții pentru copiii lor! Cei doi parteneri care se ceartă poartă haine scumpe, o groază de piele întoarsă și de cașmir, bărbatul are un ceas frumos, femeia poartă balerini și în mână o poșetă de firmă. (Merritt ar putea să identifice nu numai forma, ci și colecția și anul lansării; are aceeași pasiune pentru poșete cum au majoritatea bărbaților pentru mașinile Corvette.)

Familie: *Manhattan*, își spune Celeste. Specie: *Upper East Side*. Habitatul lor natural include portari și taxiuri, școli particulare și cumpărături la Bergdorf's.

E ceva obișnuit să vezi asemenea oameni aici, la Grădina Zoologică Bronx.

Tocmai când Celeste se pregătea să înceapă – a citit rapid notițele lui Blair în pauza de prânz – un grup de adolescenți de 17-18 ani intră; aduc cu ei aroma inconfundabilă a fumului de marijuana. Celeste ridică din sprâncene.

— Ați venit pentru prelegerea despre șerpi, băieți? îi întreabă.

Se pare că fumaseră ceva droguri undeva în parcul Pelham și nimeriseră în Lumea Reptilelor din greșeală.

— Da, zice băiatul care poartă o șapcă cu găurele de un portocaliu fosforescent. Aveți un anaconda aici, nu?

— Da, dar nu îl scot din terariu, răspunde Celeste. E mult prea mare.

— Am și eu un anaconda mare, spune adolescentul. Dar tu poți să-i scoți oricând la joacă.

Celeste schițează un zâmbet plin de răbdare. Nici nu e de mirare că pe

Blair o apucă mereu durerile de cap. Benji se întoarce către puști și îi spune:

— Hei, fii respectuos cu domnișoara, te rog!

„Eroul meu!” își spune Celeste. Nu vrea ca lucrurile să se agraveze, așa că spune:

— Haideți să începem! Numele meu e Celeste Otis, directoarea adjunctă a grădinii zoologice, dar astăzi vă prezint Lumea Reptilelor. Iar aceasta este Molly, unul dintre cei doi șerpi de lapte pe care îi avem aici. Șerpilor de lapte nu sunt veninoși sau periculoși în alt mod pentru oameni; totuși, seamănă foarte mult cu șerpilor coral, care *sunt* mortali. Această asemănare, cunoscută drept mimetism batesian, e unul dintre modalitățile prin care șarpele de lapte se protejează în sălbăticie.

Trece punct cu punct prin discursul obișnuit al lui Blair.

— Toți șerpilor sunt animale cu sânge rece. Știe cineva ce înseamnă asta?

Îi zâmbește mamei Mirandei, dar aceasta a intrat în modul de funcționare pasiv-agresiv, privind intens și fix în peretele de beton, undeva peste umărul lui Celeste, cu brațele împreunate strâns peste piept. Îi tot aruncă ocheade piezișe lui Benji, ca și cum și-ar fi dorit să-l facă pe acesta să observe exact cât de furioasă este, să-și dea seama cât de nedrept e că nu vrea să ia cina cu Laney și Casper pentru că s-a angajat față de părinții lui să vină la ei. În acest timp, atenția lui Benji e concentrată asupra lui Celeste. Ascultă ca și cum fiecare cuvânt care iese de pe buzele ei e extrem de fascinant.

— Șerpilor își leapădă pielea o dată pe an și, când se întâmplă asta, ochii le devin cețoși. Șerpilor miros cu limbile și nu au urechi.

Benji se apleacă și-și apropie fața de Miranda.

— Nu-i așa că e extraordinar? Șerpilor nu au urechi.

Miranda începe să chicotească.

— Unii oameni cred că șerpilor sunt umezi și lipicioși, spune Celeste. Dar, de fapt, pielea lor e uscată și rece. Vrea cineva să o atingă pe Molly?

Celeste o apropie pe Molly de mama Mirandei, care se dă înapoi câțiva pași.

— Nu, mulțumesc, rostește aceasta.

— Ei, hai, Jules, spune Benji. Intră în joc!

— Nu vreau să ating șarpele, spune Jules.

— Nu ai de ce să-ți fie frică, o asigură Celeste. Șerpilor au primit o reputație proastă încă din epoca Bibliei, dar Molly e chiar drăguță.

— Nu mi-e *frică*, zice Jules. Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva?

— Uau, rostește drogatul cu șapcă portocalie.

Celeste ia în calcul să își ceară scuze, dar nu tolerează comportamentul obraznic la copii și nu e dispusă să îl accepte nici de la părinții lor. Ca să-și susțină cauza, îi întinde șarpele Mirandei.

— Hai să îi arătăm lui mami cât de curajoasă ești, îi spune.

Fetița întinde dornică mâna, să o mângâie pe Molly.

— Ei, ca să vezi, spune Celeste. Cred că te place.

Jules iese valvârtej din Lumea Reptilelor.

Celeste scoate un oftat. Ea și șeful ei glumesc de mult să facă o strângere de fonduri pentru a construi un bar cu cocktailuri lângă cantină, pentru părinții ca Jules. Așa, tuturor le-ar fi mai ușor.

Suedezii probabil cred că prelegerea s-a terminat, pentru că o urmează pe Jules afară.

— Acum putem să vedem un boa? întreabă drogatul.

•

Celeste îl scoate pe Bernie, șarpele boa, și își încheie prezentarea cu o plimbare pe lângă șerpii otrăvitori – vipera sâsâitoare, șarpele cu clopoței, crotalul veninos și, favorita perpetuă, Carmen, cobra. Celeste bate ușor în sticla terariului și Carmen se ridică precum un fuior de fum și își desfăce capişonul – iar toată lumea face un pas înapoi.

— Și astfel ajungem la finalul prelegerii despre șerpi, spune Celeste. Sper să aveți o sâmbătă cât mai frumoasă!

Drogații bat și ei în terariul lui Carmen, încercând să o facă să atace, timp în care Celeste se duce la chiuveta de serviciu, să se spele pe mâini. Îi găsește pe Benji și pe Miranda rămași în urmă, pierzând vremea în fața terariului lui Molly și, încercând să se revanșeze că o provocase pe Jules, Celeste li se alătură.

— Molly tocmai și-a lepădat pielea săptămâna trecută, spune ea. Uitați-o acolo! Arată către tubul cenușiu de țesut mort, la fel de delicat ca un filigran, în continuare aproape intact.

Benji schițează un zâmbet.

— Mulțumim pentru toate informațiile oferite. Îmi pare rău că Jules a ieșit așa din cameră. E supărată din alt motiv.

— Nu-ți face probleme, spune Celeste. De fapt, azi am ținut locul expertei noastre în șerpi. În momentul de față, îndatoririle mele sunt în mare parte administrative. E distractiv să am contact direct cu animalele și cu oamenii, deși în niciun caz nu mă aștept ca problemele din lumea adevărată să dispară când vizitatorii intră în Lumea Reptilelor.

— Ai cumva o carte de vizită? întreabă Benji. Am un prieten care organizează excursii pentru oameni de afaceri care vin în New York din toate colțurile lumii. Vreau să îi propun să îi aducă aici, la grădina zoologică.

— Ca o excursie cu școala, dar pentru adulți?

— Mare parte dintre ei sunt încântați de cazinouri și cluburi de striptease, spune Benji. Mie mi se pare că o oprire aici ar fi ceva inedit și diferit. Ceva educativ.

— Am cărți de vizită, spune Celeste. Poți să suni la numărul de centrală al grădinii zoologice și să ceri să ți se facă legătura la mine. Numele meu e Celeste Otis. Sau, dacă preferi, ai putea să introduci numărul meu direct în agenda telefonului tău acum?

— Mi-ar plăcea la nebunie asta, răspunde Benji. Își scoate telefonul. Spune-mi numărul, sunt pregătit.

Interogatoriu inițial, Abigail Freeman Winbury, 7 iulie (continuare)
Sâmbătă, 7 iulie 2018, 7:00

Cât Abby e la baie, Nick ascultă atent, încercând să detecteze alte sunete în casă. Nu aude nimic și nu vede nimic prin ușile din sticlă. Încăperea aceasta e perfectă pentru organizarea interogatoriilor; e izolată aproape ermetic de restul clădirii. Stând aici, cu soarele revărsându-și razele prin ferestre și cu hortensiile vizibile dincolo de fereastră, nu ai avea cum să-ți dai seama că ceva nu era în regulă.

Abby se întoarce, cu brațele încrucișate peste piept, cu ceea ce lui Nick i se pare o atitudine defensivă. Știe ceva sau are anumite bănueli despre viața sentimentală a lui Merritt; Nick trebuie doar să o facă să spună tot.

— Unde am rămas? o întreabă.

— Nu mai știu sigur, răspunde ea.

— Ce-ar fi să-mi povestești despre seara trecută, bine? spune Nick.

— Păi, primul lucru care s-a întâmplat, începe Abby, a fost că repetiția de dinaintea nunții a fost anulată.

— Anulată?

— Cred că reverendul Derby – adică preotul familiei Winbury din New York – a sunat și a anunțat că avionul lui are întârziere și că n-o să ajungă în Nantucket decât foarte târziu. Eu m-am gândit că o să mergem la biserică oricum și o să trecem în revistă toată ceremonia cu Roger, cel care

organizase nunta. Dar Celeste și Benji au hotărât să anuleze repetiția cu totul. A fost aproape ca și cum...

— Ca și cum ce? întreabă Nick.

— Ca și cum ar fi știut... că nu o să se căsătorească, răspunde Abby.

— Ce vrei să spui cu asta?

Abby ia o gură de apă și își ațintește privirea asupra copertei cărții despre Nantucket de pe măsută. Pe aceasta se află o fotografie cu Flota Rainbow ocolind Farul Brand Point în Cupa Operei.

— Nimic, spune.

— A existat vreun semn că nunta aceasta s-ar putea să nu aibă loc?

— Nu, zice Abby.

— Deci repetiția a fost anulată, reia Nick. Dar cina de după repetiție s-a ținut, totuși, nu?

— A fost un picnic pe plajă, ținut aici, răspunde Abby. O cină cu fructe de mare. S-au servit scoici și stridii crude, din care eu nu am mâncat pentru că sunt însărcinată și fructele de mare crude pot să fie infectate cu listeria. Se găsește și în carnea la conservă.

Abby ia încă o înghițitură de apă și Nick se străduiește să-și reprime impulsul instinctiv de a o categorisi drept o ființă jalnic de egocentrică și total inutilă pentru ancheta aceasta.

— S-au mai servit și supă de fructe de mare, homar fiert, cârnați, cartofi, budincă de mălai... Mai multe feluri de plăcinte la desert. A, și biscuiți de casă cu cheddar. Am mâncat vreo doisprezece.

— Din ce zici, a fost o masă delicioasă, zice Nick, cu un zâmbet tensionat. Mâncarea a fost adusă de o firmă de catering?

— Da, a fost adusă de o firmă. Aceeași ca și cea care trebuia să se ocupe de recepția de nuntă din seara asta. Se numește Island Fare.

— S-a servit și alcool?

Abby izbucnește în râs.

— Suntem în reședința Winbury. Oamenii ăștia practic se spală și pe dinți cu Dom Perignon vechi de ani buni.

— Și s-a consumat alcool din abundență?

— Picnicul a avut un cocktail special pentru acest eveniment, spune Abby. Un mojito de mure cu fructe mari și coapte, mentă proaspătă de la Ferma Bartlett și o groază de rom. Oamenii tot vorbeau despre cât de delicios era. Era de un mov superb și aseară a fost atât de cald încât sunt convinsă că eu greu ai fi putut să rezisti. Și... ia să vedem... Greer a băut

șampanie; mereu bea șampanie la petreceri. Dar toți ceilalți erau înnebuniți după acel *mojito* special. A, și a fost și un butoi de bere Cisco, așa că după un timp băieții au trecut pe bere.

— Ai observat dacă Merritt a băut alcool? întreabă Nick.

— Nu neapărat, spune Abby. Dar sunt sigură că da. Mereu se poartă ca și cum ar fi bărbat. *Se purta*, scuze! Asculta același gen de muzică precum bărbații – respectiv Tay-K, nu Taylor Swift – și își acoperea mâncarea cu sos iute. Știa toți jucătorii din echipa celor de la Yankees. Așa era ea – voia să se poarte ca un tip, dar să arate ca o femeie. Abby se oprește o secundă. Sinceră să fiu, mie mi s-a părut cam greu de crezut.

— Exact astea sunt detaliile pe care vreau să le aflu, zice Nick, iar Abby zâmbește auzind această laudă. Spune-mi ce s-a întâmplat în timpul picnicului.

— După ce am mâncat, mai mulți au făcut toasturi. Tatăl lui Celeste a fost primul. Discursul lui a fost concentrat asupra mamei lui Celeste, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar într-un final a vorbit despre Celeste și Benji. Și după aia, Thomas a rostit un toast. Thomas, soțul meu, fratele mirelui.

— Și e și cavalerul de onoare?

Abby pufnește.

— Nu e cavalerul de onoare. Benji l-a rugat pe Shooter în locul lui. Pe Shooter Uxley.

— Shooter... Exact, exact. Spune-mi mai multe despre Shooter.

— Cât timp ai la dispoziție? întreabă Abby.

— Am toată ziua, răspunde Nick.

— Știi cum unii sunt atât de fermecători și de charismatici că pot să scape basma curată din orice?

— Vărul meu, Phil, spune Nick. Un Adonis de 1,89 m. Preferatul lui *ya-ya*. Preferatul tuturor.

— Exact, zice Abby. Shooter e versiunea din nunta asta a vărului tău, Phil.

Nick schițează un zâmbet. Abby îi e un pic mai simpatică acum.

— Deci... după soțul tău, Thomas, a mai făcut cineva un toast?

— Nu. Am crezut că poate Tag o să ia cuvântul, dar nu a făcut-o, nu știu de ce. Și Merritt... știi ceva? Nu-mi aduc aminte să îi fi văzut nici pe Merritt, nici pe Tag cât s-au ținut discursurile.

Nick își notează: „MM nu a fost prezentă la toasturi.”

— Poate era la toaletă? întreabă Nick. Și-a făcut apariția după aceea?

Abby își mușcă buza, spre colțul gurii.

— Da, da, răspunde. Am văzut-o mai târziu. Thomas s-a dus la ea să îi ceară o țigară.

— Merritt fuma? întreabă Nick.

Abby ridică din umeri.

— Când bea, cred... Ca toată lumea. Cu excepția mea, acum.

— La ce oră s-a terminat petrecerea?

— Formația și-a încheiat programul la zece. Asta e legea, ceea ce probabil că știi, pentru că ești polițist.

Îi face cu ochiul, iar Nick începe să devină oarecum optimist. Se creează o legătură între ei și, din moment în moment, Abby o să-i ofere exact ce caută.

„Hai, Abby!”

— Eu eram epuizată, dar Thomas mi-a zis că voia să se ducă în oraș cu Benji și prietenii lui. Și-apoi ne-am certat.

— V-ați certat?

— Mi-a spus de la începutul căsniciei că, pentru a fi fericit, trebuie să-i dau libertate. Iese în oraș cu prietenii lui, face călătorii cu ei, iar în restul timpului e la muncă.

„Din ce aud, pare un adevărat prinț”, concluzionează Nick în sinea sa.

— Iar eu i-am spus că acum, că am rămas însărcinată, trebuie să-și schimbe purtarea. Abby ridică din umeri. Dacă el are impresia că eu o să cresc copilul ăsta de una singură, o să aibă o mare surpriză.

Nick are impresia că, dintr-odată, i s-a impus rolul de consilier marital.

— Până la urmă, Thomas a plecat în oraș?

— Da, răspunde Abby. Dar eu nu am fost deloc încântată.

— Deci cine a plecat în oraș și cine a rămas acasă? întreabă Nick.

— Eu am rămas acasă. Doamna Otis, mama lui Celeste, a rămas. Și Greer a rămas acasă. Tag și domnul Otis au băut un pahar în biroul lui Tag, ceea ce e mare chestie.

— A, da? întreabă Nick. De ce?

Abby suflă în sus, să-și dea bretonul din ochi.

— Nimeni nu are voie să treacă pragul biroului lui Tag fără să fie invitat. Eu n-am fost invitată niciodată, așa că nu știu sigur ce e atât de *magic* acolo. Știu că ține niște *scotch* foarte bun. Oricum, când l-a invitat pe domnul Otis la un pahar în biroul lui, asta a însemnat că... îl accepta ca parte din familie, cred. Și vreau să subliniez, nu că mi-ar păsa, că Tag nu l-a invitat niciodată

pe tatăl *meu* în birou la un pahar.

— Merritt s-a dus în oraș? întreabă Nick.

— Presupun că a condus întreaga oaste, spune Abby. Nu, *stai un pic!*

Tonul lui Abby se ridică atât de dramatic, încât Nick aproape că sare de pe scaun.

— Stai, stai, *stai!* *Le-am văzut* pe Celeste și pe Merritt în grădina cu trandafiri după ce s-au risipit oamenii de la petrecere! Fereastra de la dormitorul nostru dă chiar spre grădină și le-am văzut când m-am dus să trag jaluzeaua. Merritt *plângea*. Celeste avea mâinile pe umerii ei. Stăteau de vorbă. Apoi s-au îmbrățișat și Celeste a pornit spre alee, iar Merritt a rămas în grădină. Abby se uită uluită la Nick. Uitasem complet de asta până în clipa asta. Dacă mi-aș fi adus aminte, aș fi început discuția asta spunându-ți tot.

Merritt și mireasa în grădina cu trandafiri. Merritt plângea.

— În scena pe care mi-ai descris-o, ți s-a părut că Merritt era tulburată și Celeste o alina, sau ți s-a părut că se certau, că discutau în contradictoriu? întreabă Nick.

— Prima variantă, răspunde Abby. Sunt destul de sigură că Celeste a ieșit în oraș cu Benji, Thomas și ceilalți. Dar n-aș putea să spun nimic sigur despre Merritt. Am tras jaluzeaua și m-am băgat în pat.

„Zău?” se întreabă Nick. Abby nu pare să rateze mare lucru din ce se întâmplă în jurul ei, și o fostă membră dintr-o societate a studentelor de la Universitatea Texas n-ar fi fost atrasă în mod natural de evenimentele acestea dramatice? Tocmai a descris-o pe Merritt ca „purtându-se la fel ca un tip”, așa că faptul că a văzut-o *plângând* n-ar fi făcut-o să fie foarte, foarte curioasă?

— N-ai mai tras cu ochiul la ce se mai întâmplă? întreabă Nick. Ca să vezi ce se mai întâmplă? Să vezi dacă Merritt e bine?

Abby îl privește direct în ochi.

— Eram total epuizată. M-am culcat.

Prin asta, Abby îi aduce aminte, din nou, că e însărcinată. Nick dă din cap, în semn de acceptare.

— La cum arătau lucrurile, se pare că unii au petrecut până târziu în noapte. E posibil ca oamenii care au ieșit în oraș când s-au întors să mai fi stat la câteva pahare de rom?

— Posibil, zice Abby.

— Ai idee cine ar fi putut să fie respectivii? întreabă Nick.

Fața lui Abby devine brusc impenetrabilă. E un fenomen foarte abrupt, ca închiderea unei uși.

— Nu.

„Minte”, zice Nick. Probabil acest moment ar fi fost acela în care lucrurile ar fi devenit interesante.

— Merritt a făcut parte din grupul care a stat la băute în cort? întreabă.

— Sincer, habar nu am, răspunde Abby.

Nici că ar fi putut fi mai puțin convingătoare.

Nick trage aer adânc în piept, să-și adune puterile.

— Când Thomas s-a întors în camera voastră, ai observat cumva ce oră era? E foarte important. Gândește-te bine, te rog!

— Era târziu.

— Ce înseamnă târziu? Miezul nopții? întreabă Nick. Sau patru dimineața?

— Nu m-am uitat la ceas. N-am știut... În momentul acesta, ochii lui Abby se umplu de lacrimi. N-am știut că o să se întâmple *asta*!

— Te rog, nu te supăra, zice Nick. Stai să-ți aduc niște șervețele.

— Sunt în regulă, răspunde Abby. Iar apoi adaugă, aproape ca pentru sine, spune: Nu-mi vine să cred că e adevărat. E adevărat. Merritt e *moartă*.

— Abby, nu pot să nu te întreb: Ai mai auzit ceva peste noapte? Ai auzit pe cineva în apă? Pe plajă era un caiac de două persoane...

Capul lui Abby se ridică imediat.

— Un caiac? E al lui Tag.

— Ești sigură?

— Da, confirmă Abby. Tag are două caiace și se poartă cu ele de parcă ar fi copilașii lui. Sunt făcute artizanal de nu știu ce tip din Alaska sau de unde s-or fi inventat caiacele. Tag are unul de o persoană și unul de două, iar când invită pe cineva în caiacul cu două locuri, e ceva foarte important, gen ceva și mai important decât atunci când te invită în biroul lui, să bei din scotch-ul lui de o mie de ani.

— Din moment ce caiacul era pe plajă, ai zice că domnul Winbury a fost cel care a ieșit cu el?

— Absolut sigur, da, răspunde Abby.

— Nu e deloc posibil să îl și împrumutat cineva fără să-i ceară voie?

— Deloc, spune Abby. Tag ține caiacele sub cheie. Știu asta pentru că... ei bine, pentru că eu și Thomas am încercat să-l folosim pe cel de două persoane fără să cerem permisiunea. Am încercat să ghicim codul

încuietorii – am pus toate datele de naștere, toate aniversările și tot nu am putut să deblocăm încuietoarea de la caiace. Sinceră să fiu, nu-mi vine să cred că unul a fost lăsat pur și simplu pe plajă. Asta e semn sigur că ceva a mers foarte prost azi-noapte. Tag nu e așa neglijent.

— Abby, ai spune că domnul Winbury e o persoană cu multe secrete?

— *Toți* cei din familia Winbury au secrete! răspunde Abby.

Nick își ține respirația. Îi e frică să se miște. „Hai, Abby”, îi zice în mintea lui. „Dă-mi încă un pic”.

— Sunt convinsă că Tag are secrete, zice ea. Dar chiar îmi place de el, îl admir și îl respect și vreau ca aceste sentimente să fie reciproce. Sunt destul de sigură că el și Greer cred că sunt o ratată pentru că nu am reușit să le ofer un nepot... dar nu știu cu ce mă confrunt. Thomas e... și presiunea... Abby se oprește și își trage ușor nasul. Îmi pare rău, plâng. N-are cum să-i facă bine bebelușului. Se poate să mă retrag?

Nick lăasă să-i scape un oftat. Era cât pe ce. Dar nu poate să o preseze, nu în starea în care e. Va trebui să-și obțină răspunsurile din altă sursă.

— Da, bineînțeles. Mulțumesc, Abby. Îi zâmbește, mințind-o: Ne-ai fost de mare ajutor.

Tag

Vineri, 18 mai – Sâmbătă, 19 mai 2018

O vede puțin pe prietenă vineri seară, când ea, Celeste și Abby vin din oraș pentru weekendul burlăcițelor pe care l-a organizat Greer. Tag o vede din spate – păr lung, brunet și un funduleț drăguț, etalat într-o fustă mini strâmtă, cu paiete. Când se întoarce, este răsfațat cu profilul ei. Frumos. Apoi se întoarce din șold, îl observă pe Tag evaluând-o, îl salută cu o fluturare din degete și îi oferă un surâs reținut.

— Cum o cheamă pe prietenă? o întreabă Tag pe soția lui mai târziu.

— Merritt Monaco, răspunde Greer. E brunetă. Nu e genul tău.

Tag își cuprinde soția în brațe și, ca de obicei, aceasta își pune ambele palme pe pieptul lui, ca și cum s-ar fi pregătit să-l împingă departe de ea, dar el o ține strâns. Tag susține – fără pic de sinceritate – că nu îi plac brunetele.

— Tu ești genul meu, îi spune.

— Da, sigur, răspunde Greer cu un accent american, despre care știe că lui i se pare irezistibil.

O sărută pe gât. O să se prezinte personal prietenei, mai târziu.

•

Prezentarea are loc a doua zi dimineată. Tag e în bucătărie, citind ediția de weekend din *Journal*, savurând o cafea, un grepfrut și un ou poșat pe pâine prăjită integrală după ce alergase opt kilometri și făcuse o baie caldă. Se simte curat și virtuos, aproape relaxat. Soția și viitoarea noră au plecat cu puțin timp în urmă pentru a se întâlni cu cei de la firma de catering care se ocupă de nuntă. Uitase complet de prietenă până ce aceasta își face apariția cu pași leneși în bucătărie. E desculță, poartă o pereche minusculă de pantaloni de pijama scurți și un tricou ros până la urzeală. Fără sutien. Tag poate distinge cei doi bănuți ai sfârcurilor prin material.

— Bună dimineată, îi spune voios.

Tânăra tresare, speriată. Sau poate doar se preface. E prea frumoasă ca să fie o inocentă. Mâna i se duce imediat la piept când se întoarce către el. Părul îi e răvășit.

— Bună dimineăta, îi răspunde, cu glasul răgușit de somn. Sau poate e răgușită natural. Își recapătă stăpânirea de sine și îi întinde o mână. Presupun că sunteți domnul Winbury. Încântată de cunoștință. Eu sunt Merritt, ca șoseaua cu acces limitat^{5}.

— Spune-mi Tag, te rog, zice el. Știi tu, ca în *hashtag*.

Această replică îi câștigă un zâmbet. Ah, milenialii ăștia!

— Mulțumim pentru că ne găzduiți în weekendul acesta, spune ea. Este un lux total neașteptat. Casa voastră e sublimă.

— Mă bucur că vă simțiți bine, răspunde Tag. Cu ce distracții v-ați delectat aseară, tustrele?

— Cina la Cru, spune ea. Au niște stridii grozave acolo.

— De acord, spune Tag.

— Apoi am mers la Afterhouse pentru niște caviar, zice Merritt.

— Ei, ei... răspunde Tag.

Stridii și caviar. Presupune că nota de plată e plătită de el.

— Și după aceea am mers la Propretors. Iar apoi la Boarding House. Apoi la Chicken Box. Și după aia la Steamboat să luăm pizza, pentru că eram toate hămesite. Iar apoi ne-am întors cu un Uber. Pe la două, cred? Am venit devreme.

Tag izbucnește în râs. În New York, probabil că iese în oraș în fiecare seară și se întoarce pe la patru dimineăta. Dacă e cam de aceeași vârstă cu Celeste, înseamnă că are peste 20 de ani, sigur până în 30.

— E cafea făcută? întreabă ea.

Tag se ridică. Poartă un halat de bumbac cu țesătura în relief pe care l-a luat din casa de la piscină, să și-l tragă peste pantalonii de baie uzi, dar acum își dorește să-și fi pus haine obișnuite. Halatul i se pare prea feminin; ca o rochie.

— Îți aduc eu, spune. Te rog, ia loc și simte-te bine! Cum preferi cafeaua?

— Neagră, răspunde ea.

O fată pe gustul lui. Tag îi umple o ceașcă. Merritt se așază lângă scaunul lui și își trage picioarele sub ea. O postură intimă. Dacă Greer ar vedea asta, n-ar fi deloc amuzată, chiar ținând cont de faptul că Merritt e brunetă și, prin urmare, teoretic nu e genul lui Tag. Dar să-și închipuie reacția lui Greer îl excită pe Tag. În mod clar, o să ajungă în iad.

Se așază și își privește mâncarea pe jumătate consumată.

— Pot să-ți pregătesc ceva de mâncare?

E uimit de propria ofertă ospitalieră. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, și nu de o femeie dezirabilă, s-ar fi cufundat din nou în citirea ziarului.

Merritt ridică o palmă, ca pentru a se apăra.

— Nu, mulțumesc.

— Ia zi, poți să povestești câte ceva din ce s-a întâmplat la ieșirea voastră de aseară? întreabă el.

Merritt își înclină capul și îi adresează un zâmbet strâmb.

— Am fost niște îngerași, răspunde ea. A fost o ieșire cam dezamăgitoare.

Tag izbucnește în râs.

— Abby a vomitat în drumul spre casă, spune Merritt. Șoferul Uberului a trebuit să tragă pe dreapta pe Orange Street.

— A întrecut măsura? întreabă Tag. Bravo ei!

— Dacă e să mă întrebi pe mine, aș zice că e gravidă, zice Merritt. Am simțit așa, o energie...

— Ei bine... Asta ar fi o veste bună, spune Tag.

Și chiar ar fi. Thomas și Abby tot încearcă să aibă un copil de când s-au căsătorit, în urmă cu patru ani. Concepția în sine nu era o problemă. Abby a rămas însărcinată de patru ori, din câte știe Tag, dar de fiecare dată a pierdut sarcina, iar o dată a avut nevoie de un chiuretaj la Spitalul Lenox Hill. Cu toate acestea, Tag se simte mai lipsit de loialitate discutând despre posibila sarcină a lui Abby decât să se uite la sânii lui Merritt. Schimbă subiectul.

— Și cu ce te ocupi, Merritt-ca-șoseaua-cu-acces-limitat? o întreabă.

Ea ia o gură de cafea, intenționat ca să tragă de timp.

— Oficial, mă ocup de relații publice pentru Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatic, care gestionează toate cele patru grădini zoologice din oraș și acvariul. Așa am cunoscut-o pe Celeste. Grădina Zoologică Bronx beneficiază de cea mai mare parte a bugetului, așa că eu mă ocup de toate comunicatele de presă și de tot restul. Iar Celeste, să știi, e o stea în ascensiune la grădina zoologică. Nu vezi în fiecare zi o femeie atât de tânără ca ea primind postul de director-adjunct al unei grădini zoologice.

— Exact, răspunde Tag.

Ține foarte mult la Celeste și e de părere că are o carieră magnifică. Greer nu a fost la fel de entuziasmată. „De ce trebuie să conducă o grădină zoologică?” i-a zis. „De ce nu un muzeu sau o fundație caritabilă? Ceva demn de o doamnă?” Cu toate acestea, Greer o preferă de departe pe

Celeste în comparație cu fosta iubită a lui Benji, Jules. Jules Briar locuia pe Park Avenue, ceea ce era bine, dar apartamentul, banii și fiica ei, Miranda, erau toate de la primul soț, Andy Briar, un director de la Goldman Sachs, ceea ce era rău. Greer voia ca Benji să găsească pe cineva fără un trecut atât de complicat – iar Celeste oferă o pânză albă. E aproape ca și cum și-ar fi petrecut primii 26 de ani într-o mănăstire. Benji e singurul iubit serios pe care l-a avut vreodată.

— Și neoficial, spune Merritt, cu o ușoară cochetărie în glas, atrăgându-l pe Tag înapoi în conversația prezentă. – „Neoficial”, își spune el, „e stripteuză. Sau o escortă de lux” – sunt *influencer*.

— *Influencer*? repetă el.

— Lucrez în timpul meu liber la promovarea anumitor firme și evenimente, rostește Merritt. Așa că unele din hainele, pantofii și poșetele mele sunt de firme pe care nu mi le pot permite, dar le primesc gratis cât timp postez despre ele pe conturile mele de socializare. Lucrez cu nouăsprezece companii.

— Impresionant, spune Tag. Își dă seama că are tot ce îi trebuie ca să aibă succes ca *influencer*: e tânără, frumoasă, cool, sexy. Și nonconformistă. E un antagonism interesant pentru Celeste, care nu are nimic nonconformist în ea.

— *Tu* cu ce te ocupi? întreabă Merritt.

Tag începe să râdă; îi place că e directă.

— Dețin un fond de investiții, răspunde.

— Observă, te rog, expresia surprinsă de pe chipul meu, spune Merritt.

— E ceva teribil de plictisitor, știi, zice el. Mi-am început cariera la Barclays, în Londra, dar când băieții au terminat școala primară, ne-am hotărât că ar fi cel mai bine să ne mutăm în New York.

Nu spune nimic despre faptul că majoritatea averii lor provine de la familia lui Greer. Familia Garrison deținea fabricile care scoteau pe piață peste jumătate din producția de gin a Marii Britanii. Și nici drepturile de autor ale lui Greer pentru romanele ei nu sunt deloc neglijabile, deși vânzările scad constant, și Tag a fost tentat să-i sugereze să se retragă înainte de a deveni o parodie a propriei persoane. Comunitatea fanilor ei s-a redus până a ajuns să fie alcătuită doar din devotatele ei fete bătrâne cu o mulțime de pisici. Chiar când Tag se gândește la fata bătrână tipică, cu multe pisici – izolată în căsuța ei din Cotswold, pregătindu-și o cană cu ceai și gândindu-se să petreacă o după-amiază ploioasă într-un fotoliu cu o

pisică târcată în poală și începând cel mai recent roman polițist al lui Greer Garrison, situat ca de obicei în cine știe ce loc exotic – simte ceva atingându-i piciorul. E talpa lui Merritt. Își trece degetele de la picioare în sus pe tibia lui în timp ce soarbe din cafea și se prefacă a se uita pe fereastră, la apa din Nantucket Sound. Tag are o erecție instantaneu. Se gândește să-i ridice tricoul subțire sau, și mai bine, să-l rupă în două ca să poată linge piscurile tari ale sfârcurilor ei până ce o s-o audă gemând în urechea lui. Unde poate să o ducă?

Poate că, dacă-și deschide halatul și îi arată ce i-a făcut, o să se lase în genunchi în fața lui. Chiar aici, în bucătărie. Ar putea să fie atât de neobrăzați?

Tocmai când mâna se mișcă spre cordonul halatului, Abby intră șchiopătând în bucătărie, cu o mână pe abdomen și cealaltă pe ceafă, ca și cum ar fi încercat să se controleze pe cât posibil. Când îi vede pe Tag și pe Merritt, o expresie uluită îi traversează chipul, după care pe acesta apare pentru o clipă ceva mai întunecat. „Oare cum arată situația asta?” se întreabă Tag.

Abby are cei șapte ani de acasă. Schițează un zâmbet.

— Bună dimineața, spune. Scuze că m-am trezit așa târziu. Nu mă simt deloc bine.

— O cafea? întreabă Tag.

Merritt se ridică.

— Mă duc să încerc dușul în aer liber, spune ea.

•

Când Greer și Celeste se întorc, fetele ies la piscină în costume de baie. Tag ar vrea să li se alăture, dar nu poate să facă asta fără să pară un moșneag pervers și jalnic. Așa că se hotărăște ca, în loc de asta, să iasă cu caiacul. Le face cu mâna când trece pe lângă piscină, aruncând o privire lungă și plină de apreciere spre Merritt, care poartă un costum de baie negru, cu o rețea complicată de bretele pe spate. Posibil ca respectivul costum să facă aluzie la fetișurile sexuale cu legarea partenerului și să-l determine pe orice bărbat care îl privește să-și dorească să aibă o foarfecă ascuțită pentru a tăia bretelele și a avea acces la trupul ispititor de sub ele. Cu toate acestea, costumul, cu rețeaua sa de bretele, îl duce pe Tag cu gândul și la un păianjen. O văduvă neagră, mai precis. Merritt e periculoasă. Trebuie să se țină departe de ea.

Se duce cu caiacul până la pâraiele Monomoy, mai multe canale care

șerpuiesc printre trestii și ierburi acvatice, prin jurul plaurilor și a bancurilor de nisip. E un loc plin de liniște. Singurul sunet e cel făcut de vâsla sa la contactul cu apa. Deasupra, un vultur pescar planează pe curenții de aer și, în depărtare, zărește câteva ambarcațiuni cu pânze, un feribot care vine spre insulă și strada Commercial Wharf. Soarele e neobișnuit de fierbinte pentru luna mai. E tentat să-și dea tricoul jos, pentru ca pielea sa să capete o nuanță care să semene măcar cu un început de bronz. Probabil că e sub cine știe ce vrajă, căci nu s-a mai gândit deloc la bronz de când a lucrat ca salvamar la Blackpool Sands în vara anului 1981. Are 57 de ani, cel mai probabil mai mult decât dublul vârstei fetei aceleia. Încearcă să și-o alunge din minte și, în schimb, să se concentreze asupra a tot ce are – o carieră satisfăcătoare, chiar dacă e cam rigidă; o soție frumoasă, cu multe realizări, și doi fii sănătoși, care în sfârșit încep să se arate stăpâni pe ei în etapa adultă a vieții lor. Are un apartament cu cinci camere pe Park Avenue, un apartament în Londra și această reședință impunătoare în Nantucket. El și Greer au vizitat insula Nantucket pentru prima oară în 1997, iar cu moștenirea pe care Greer a putut-o accesa când a împlinit 35 de ani, au cumpărat terenul. A fost destul de scump chiar și atunci, fiind situat pe această insulă îndepărtată și austeră de pescari și hippioți, dar lui Greer îi picase cu tronc, iar lui Tag îi plăcuse la nebunie să o facă fericită. S-a atașat destul de mult de insula aceasta, chiar dacă viața sa aici e mai agitată. Mereu *se întâmplă* ceva – un festival, o petrecere de strângere de fonduri pentru cine știe ce scop caritabil, au oaspeți la vilă, o petrecere de după-amiază, un restaurant nou la care Greer vrea cu tot dinadinsul să meargă, să vadă cum e și, în câteva săptămâni, o nuntă pentru care vor găzdui o recepție cu 170 de invitați. Dar modul preferat al lui Tag de a relaționa cu insula era chiar acesta, cum o făcea în momentul prezent – pe apă, în caiac. Farmecul insulei Nantucket se observă cel mai ușor de pe apă.

Vâslește tocmai până la Clubul de Yachting Great Harbor, după care se întoarce și pornește spre casă. Se pregătește psihologic să fie îndeajuns de puternic pentru ceea ce îl așteaptă acolo.

•

Nu a reușit nici până acum să stăpânească arta de a coborî din caiac și aproape de fiecare dată se scufundă când o face. Asta îi oferă lui Greer multă veselie, iar lui o răcorire de care are multă nevoie, așa că are o anumită doză de vină pentru că se lasă în voia greșelii. După ce trage caiacul pe mal, se șterge cu prosopul și își scoate telefonul. Are un mesaj

vocal de la un prieten, Sergio Ramone.

*

Când ajunge acasă, o găsește pe Greer aranjând flori pe veranda însorită.

— A sunat Sergio, o anunță. Are două bilete la cina din seara asta din cadrul Festivalului de Vinuri Dujac Grand Cru. Bucătarul-șef de la Nautilus se ocupă de mâncare și se ține la o vilă luxoasă de pe Quaise Pasture Road. I-am spus că le luăm noi. Sunt ridicol de scumpe, dar merităm un așa răsfăț.

— Eu nu pot să vin, spune Greer.

— Poftim? întreabă Tag. De ce nu? Ți place la nebunie Dujac. E o podgorie cu un viitor strălucit. Nu e în Sonoma, nu e în Africa de Sud. Vinurile astea o să fie o experiență unică în viață. Știi cum sunt podgorenii ăștia francezi. Dacă dai dovadă de o apreciere cuvenită, nu pot să se abțină – deschid sticle pe care n-ar trebui, chestii bune, bune de tot, vinuri rare pe care n-o să mai avem ocazia de a le mai gusta vreodată.

— În seara asta trebuie să stau acasă, să scriu, spune Greer. Am termen în treizeci de zile și sunt îngrozitor de în urmă din cauza nunții. În plus, mi-a venit o idee când eram în oraș cu Celeste și vreau să pun totul în carte înainte să uit.

— Cina e abia la șapte, zice el. Du-te acum să scrii și o să termini până la șase, la timp să faci un duș și să bei și un pahar cât te îmbraci.

— Nu pot acum, răspunde Greer. Sunt ocupată.

— Aranjez eu florile, se oferă Tag. Du-te și scrie!

— Știi că lucrurile nu merg așa, dragule, spune ea.

Ar vrea să o strângă de gât. Nu ar fi trebuit să se aștepte nici într-o mie de ani ca soția lui să aibă nici măcar un dram de spontaneitate. Știe că lucrurile nu merg așa; știe că Greer nu poate fi îmboldită să scrie, că trebuie să-și asculte muza interioară, iar muza preferă ceasurile de întuneric, o casă întunecată și liniștită, un pahar cu vin (vin obișnuit, un chardonnay de cincisprezece dolari sticla, de exemplu, care nu o să aibă nimic în comun cu vinul care o să fie servit la cina aceasta).

— Și eu ce dracu' o să fac? se rățoiește Tag. I-am promis lui Sergio că o să-l scap de bilete.

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar pune mâna pe telefon și s-ar retrage din acest angajament, dar Sergio e un avocat reputat, specializat în apărarea infractorilor și, de asemenea, e și prietenul care a aranjat ca Thomas să intre la Facultatea de Drept de la Universitatea New York când acesta nu avea absolut nicio șansă să fie admis pe baza rezultatelor de până

atunci. Iar apoi Sergio a reușit să-i obțină lui Thomas un post la Skaden, Arps, firma unde acesta lucrează și acum. Trebuie să recunoască faptul că Thomas nu e așa ambițios cum sunt ei, restul familiei; Tag are o bănuială că o să renunțe la această meserie înainte să devină partener în firmă. Dar chiar și așa, Tag și Greer îi sunt datori pe viață lui Sergio Ramone. Nu poate să renunțe la înțelegerea făcută pentru aceste bilete. Poate să plătească 3.500 de dolari pentru fiecare și să nu se ducă, pur și simplu, dar ar fi mare păcat.

— Te rog, dragă...

Greer înfinge un bujor în vază. Bujorul e de un roz-închis și seamănă cu o inimă de om cuprinsă de disperare. Sau e posibil să-și proiecteze emoțiile asupra lui.

— Ia-o cu tine pe una dintre fete, spune.

El pufnește.

— Vorbesc serios. Nu face pe martirul de dragul meu. N-o să-mi placă deloc. Invit-o pe una dintre fete!

— Dar weekendul ăsta n-ar trebui să fie cel cu petrecerea burlăcițelor? zice Tag.

— Au petrecut aseară, răspunde Greer. Dacă nu mă înșel, în seara asta au de gând să stea acasă. Dar sunt convinsă că o să poți să o convingi pe una dintre ele.

„Fetele”, cum le numește Greer, sunt în zona de relaxare și luat masa, citind reviste și ciugulind chipsuri și salsa. Merritt-ca-șoseaua-cu-acces-limitat, observă Tag cu ușurare, s-a acoperit și are o ținută decentă, formată din jeanși albi și un pulover din cașmir bleumarin. Abby își ține capul pe brațele împreunate pe masă.

— Bună, doamnelor, li se adresează Tag.

Își simte stomacul ca de plumb; e de la emoții. Știe cum o să se termine chestiunea asta. Sigur și Greer știe cum o să se termine. Ea e cea pe care o va considera responsabilă. L-a bănuț de infidelitate pe tot parcursul căsniciei lor, o știe, iar acum se simte ca și cum Greer l-ar împinge spre asta.

— Am un bilet în plus la o cină foarte luxoasă cu *vinuri* de colecție, în seara asta, și soția mea consideră că trebuie să stea acasă și să scrie. Ar vrea vreuna dintre voi să meargă cu mine?

— O, Doamne, nu, geme Abby.

— Nu, mulțumesc, răspunde Celeste, cu drăgălășenie. Sunt epuizată.

Merritt își înalță chipul și îl privește fix în ochi. Inima lui se oprește

pentru o clipită.

•

Tag poartă sacou, dar nu și cravată. Merritt și-a pus o rochie de culoarea levănțicii, cu bretele subțiri care i se încrucișează peste spate, și o pereche de pantofi cu toc cui, argintii. Tocmai despre aceștia optează să comenteze Greer.

— O să-ți rupi gâtul cu ăia, îi spune.

— Mă descurc, răspunde Merritt. Am ani buni de experiență.

— Ei bine, rostește Greer la urechea lui Tag, când îl sărută de la revedere, am impresia că cei din Quaise Pasture vor avea un șoc.

•

De cum urcă în Land Rover și pornesc pe Polpis Road, Tag începe să-și facă griji că Merritt o să întindă mâna și o să și-o pună pe piciorul lui. Apoi își face griji că n-o s-o facă. Are erecție de la simplul fapt de a-i mirosi parfumul și de a o asculta cum caută ceva în poșeta plic, în întuneric. Nu poate să intre în vila aceea în starea în care e; trebuie să-și țină o predică și să-și recapete controlul. Trage aer adânc în piept. Își face griji că la cina asta o să fie cineva cunoscut – și ce o să spună, cine e Merritt? „Cea mai bună prietenă a viitoare mele nurori”. Sună dubios, de-a dreptul libidinos. Chiar e dubios. Ce-o să creadă lumea? O să creadă... ei bine, o să-și explice lucrurile după cum pare evident că stau. Dar apoi Tag își amintește una dintre zicalele sale preferate: „Percepția reprezintă realitatea”. Situația poate fi interpretată în mai multe feluri. În seara aceasta, Tag se hotărăște să perceapă această ieșire drept una inocentă și distractivă, și tocmai așa o să devină. Se mai relaxează un pic.

— E prima ta vizită în Nantucket? o întreabă.

— Nicidecum, răspunde ea. Am mai venit cu prietenii de-a lungul anilor, în facultate și apoi ca adult, să zicem așa.

— Unde ai făcut facultatea? întreabă Tag.

— La Trinity, zice ea. În strălucitorul Hartford.

Tag are prieteni ai căror copii au fost la Trinity College, dar nu îndrăznește să întrebe dacă Merritt îl cunoaște pe vreunul; e deja destul de stânjenit de cât de tânără e. Sau de cât de bătrân e el.

— Ai frați sau surori? o întreabă.

— Un frate, răspunde ea. Însurat, cu copii și o ipotecă.

— Și de unde ești? întreabă Tag.

— Din Long Island, spune ea. Commack.

Tag dă aprobator din cap. El și Greer au reușit să evite să cumpere vreo proprietate acolo, deși el are un client care are o casă în Oyster Bay pe care îl mai vizitează din când în când și de mult au petrecut chiar un sfârșit de săptămână în Long Island – niște zile ploioase, pe când băieții erau mici. Nu a auzit niciodată de Commack.

— Eu mereu mi-am dorit o fiică, spune. Dar Greer, nu. Ea e perfect mulțumită cu băieții.

— Greer e o femeie încântătoare, zice Merritt.

— Chiar e, nu-i așa? spune el. Oricum, acum avem o noră, care e tot un fel de fiică. Pe Abby. Și, în curând, o să o avem și pe Celeste.

— Celeste e o comoară, spune Merritt. Eu am cunoscut-o într-un moment dificil din viața mea. M-a salvat.

Această declarație pare să invite o întrebare privind împrejurările, dar e prea târziu. Au ajuns. Casa e chiar grandioasă – toate ferestrele îi sunt luminate din interior, și are panoramă direct către ocean, dar dintr-o poziție mai spectaculoasă decât vila lui Tag. Pe alea de acces sunt două mașini pe care nu le recunoaște.

Parchează, după care îi zâmbește lui Merritt. Ieșirea asta o să fie inocentă și distractivă.

— Mergem? rostește.

•

Seara se desfășoară lejer. Sunt zece meseni, plus un domn francez de la stimata podgorie Dujac, ca și un bucătar-șef și un ajutor de bucătar de la Nautilus, două ajutoare în bucătărie și doi chelneri. Tag nu cunoaște pe nimeni. Ceilalți opt meseni reprezintă un grup. Din ce îi spun lui Tag, e prima lor vizită în Nantucket. Sunt toți din Texas.

— De unde din Texas? întreabă Merritt.

Tag se pregătește psihologic să audă că sunt din Austin și apoi să afle că sunt prieteni buni sau parteneri de afaceri de-ai părinților lui Abby, soții Freeman.

— San Antonio, spun ei. Nu uitați de faimoasa bătălie de la Alamo.

•

Nu trece mult și devine evident că Merritt nu știe nimic despre vinuri, nici măcar noțiunile de bază. Nu știe că sauvignonurile și caberneturile sunt din Bordeaux și că pinoit noir-urile și chardonnay-urile din Burgundia. Nu știe ce e o podgorie. Nu a auzit niciodată de pinot franc; nu a auzit niciodată de Valea Loarei. Cum poate să fie *influencer* pe chestiuni de cultură când nu

stăpânește nici măcar vocabularul de bază al vinului? Ce bea când iese în oraș?

— Cocktailuri, răspunde ea. Gin, burbon, vodcă, tequila. De obicei, *margarita*, rețeta light. Sigur l-a văzut strâmbându-se, pentru că adaugă: Era înainte un local în centru, Pearl and Ash, unde aveau un cocktail numit Iisus Adolescent, care era clar preferatul meu. Plus că se și numea interesant.

Tag nu se poate vedea pe sine bând un cocktail pe nume Iisus Adolescent.

— Și când mănânci stridii? Când mănânci caviar? Sigur bei șampanie.

— Prosecco, răspunderea. Dar numai dacă insistă cineva să comand așa ceva. Îmi dă dureri de cap.

După ce termină paharul de început, un Chambolle-Musigny, Tag se hotărăște că ignoranța lui Merritt e mană cerească „Nu e femeia cinică, ieșită în lume pe care o credea el. În ultimele câteva ore s-a convins că are cel puțin 30 de ani, dar acum se teme că e mai aproape de 25 de ani. Cu mai mult de 30 de ani mai tânără decât el.

După al doilea pahar, un Morey Saint-Denis, e relaxat. O să o învețe pe Merritt despre vinuri. O să o învețe cum să plimbe vinul pe limbă. O să o învețe cum să identifice notele de cireș amare și tutun în pinot-uri și cele de lămâie, mentă și cuișoare în sauvignon blancuri. E entuziasmat de această misiune, deși papilele ei gustative vor fi expuse unora dintre cele mai bune vinuri din lume în seara aceasta, iar lucrul acesta îl îngrijorează. Când începi cu cele mai bune, viitorul nu oferă decât dezamăgiri.

•

Ies din vilă cu pași nesiguri, cu mult după miezul nopții, mână în mână. La un moment dat, când toți trecuseră de mult de primul pahar de vin al serii, una dintre doamnele din Texas s-a uitat către Merritt și a întrebat-o:

— Și... voi de cât timp sunteți căsătoriți?

Fără nicio ezitare, Merritt a răspuns:

— Suntem noi însurăți.

— Felicitări! a zis femeia. A doua căsătorie?

Merritt i-a făcut cu ochiul.

— Cum de v-ați dat seama?

Așa că, la plecare, sunt un cuplu, cununați de vinul incredibil, mâncarea extraordinară, de camaraderia cu niște străini absoluți. E ca și cum ar fi ieșit din viețile lor într-alta, unde totul este nou și orice e posibil.

Când Tag îi deschide portiera din dreapta lui Merritt, aceasta se întoarce

spre el și își înalță fața.

Tag o sărută o dată, cast, pe buze.

— Asta-i tot ce primesc? întreabă ea.

„Spune da”, își impune Tag. „Fii puternic! Fii-le loial lui Greer și băieților! Dă dovadă de ceva integritate, *pentru* numele lui Dumnezeu!”

Și totuși...

Chiar și cel mai ușor contact cu buzele ei a iscat o descărcare de electricitate prin corpul lui. Pulsează de dorință pentru ea. N-o să poată să se înfrâneze să nu o ducă cu mașina pe plajă și să facă dragoste cu ea, poate chiar mai mult decât o singură dată.

În fond, e doar un bărbat.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2019, 8:30

După interogatoriul cu Roger, inspectorul are ceva opțiuni privind următorul bărbat cu care să stea de vorbă. Ar fi tatăl miresei, care e într-un dormitor de la etaj, cu mama miresei; Greer Garrison a cerut să nu fie deranjați până în ultimul moment posibil, din cauza stării de sănătate a doamnei Otis. Și mirele, Benjamin Winbury, a cerut permisiunea să se ducă la spital, să vadă cum se mai simțea Celeste. A promis să se întoarcă într-o oră. Așa că, din persoanele de interes în anchetă, inspectorul poate opta pentru fratele mirelui, Thomas; socrul mare, Thomas Senior, cunoscut ca Tag, și individul ăsta, Shooter, cavalerul de onoare. Inspectorul crede că a treia opțiune e cea mai promițătoare.

Când a ajuns la fața locului, Dickson i-a zis că respectivul dispăruse, dar apoi cavalerul de onoare își făcuse apariția o oră mai târziu, sosind cu un taxi. E posibil să se fi întâlnit cu o femeie – sau cu un bărbat – noaptea trecută și să fi dormit în altă parte.

Dar ceea ce îl nedumerește e că avea bagajul cu el. Aproape ca și cum ar fi avut de gând să plece, iar apoi se răzgândise. S-ar putea să existe o explicație plauzibilă pentru asta, dar inspectorul nu poate să ajungă la ea de unul singur. O să îl interogheze pe Shooter.

Îl găsește stând lângă perimetrul demarcat de banda galbenă de poliție, la marginea plajei, uitându-se fix înspre apă. Și-a dat jos sacoul, pantofii și și-a scos cămașa din betelia pantalonilor.

— Salutare! rostește inspectorul.

Shooter se întoarce. Expresia lui e una de frică, poate, sau de alarmare. Inspectorul e obișnuit să vadă așa ceva. În cei treizeci de ani de carieră, nimeni nu a fost chiar *încântat* să îl vadă când era de serviciu, pe teren.

— Ești gata să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Despre ce? întreabă Shooter.

— Îi interogăm pe toți cei care au un rol important în nuntă. Am înțeles că tu ești cavalerul de onoare, nu?

— Dacă ai de gând să mă întrebi ce s-a întâmplat cu ea, să știi că efectiv

nu am nici cea mai vagă idee, spune Shooter.

— Aș vrea doar să obțin niște informații de bază, zice inspectorul. Despre ce s-a întâmplat aseară. Chestii simple.

Shooter dă aprobator din cap.

— Pot să mă descurc să fac asta, cred.

— Grozav, spune inspectorul.

Îl conduce pe Shooter de-a curmezișul aleii, către băncuța albă din fier forjat de sub arcadă, unde a stat de vorbă cu Roger. Vede banda galbenă demarcând un perimetru în jurul peretelui nordic al căsuței, unde domnișoara de onoare stătuse, de una singură. Inspectorul e destul de sigur că, dacă vor găsi telefonul fetei, vor obține răspunsurile pe care le caută. În ultimii zece ani, inspectorul a învățat că, dacă vrei să știi adevărul despre cineva, e suficient să te uiți în telefonul lui.

Shooter ia loc, iar inspectorul își scoate carnețelul.

Are o singură întrebare pentru Shooter.

— Și... unde ai fost azi-noapte?

— Azi-noapte? întreabă Shooter.

Imediat, inspectorul știe că urmează o minciună.

— Da, azi-noapte, întărește inspectorul. Mirele i-a spus sergentului meu că dispăruseși, că nu știa nimic de tine. Până ai coborât din taxi, am crezut că e posibil să fi și tu mort pe undeva. Dar, slavă Domnului, ne-am înșelat. Unde ai fost?

— Îmi pare rău că v-am dat motive de îngrijorare, spune Shooter. Am fost la Wauwinet.

— Hanul Wauwinet? întreabă inspectorul.

— La restaurant, de fapt. La Topper's? Mă am bine cu barmanița de acolo.

— Și cum o cheamă pe barmaniță?

— Cum o cheamă? repetă Shooter. Ah. Gina.

— Pe barmanița de la Topper's o cheamă Gina. Și ai petrecut noaptea trecută cu Gina?

— Da, răspunde Shooter.

— Locuiește colo? întreabă inspectorul. La Wauwinet?

— Da, zice Shooter. Locuință de serviciu.

— Și *plănuiseși* să-ți petreci noaptea trecută cu Gina? întreabă inspectorul. Pentru că mirele părea să creadă că ți-ai petrecut noaptea în căsuță.

— Nu a fost nimic plănuțit, nu, zice Shooter. A fost pur și simplu o aventură de o noapte. Era târziu, mi-a dat un mesaj, m-am dus acolo.

O *aventură de o noapte*. Gândurile inspectorului se duc la Chloe, protectoare. Se simte ca și cum ar avea o sută de ani.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Chiar nu știu sigur, răspunde Shooter.

— Poți să te uiți în telefon, spune inspectorul.

Shooter își scoate ușor telefonul din buzunarul pantalonilor săi scurți Nantucket Reds. Apasă niște butoane și spune: Cred că am șters mesajul.

— Cred că ai șters mesajul, zice și inspectorul. Spune-mi de ce ți-ai luat bagajul cu tine. Tot bagajul, la cum mi s-a părut mie.

— A, da, răspunde Shooter.

Tonul îi e precaut, iar inspectorul poate efectiv să vadă interiorul umbros al minții lui, unde bâjbâie după ceva concret de care să se sprijine.

— Mi-am luat bagajul pentru că m-am gândit că aș putea să rămân la Wauwinet cu Gina.

— Dar apoi, de dimineață, destul de devreme, ți-ai făcut apariția înapoi aici. Ce s-a întâmplat, până la urmă?

— M-am răzgândit, spune Shooter.

— Te-ai răzgândit, repetă inspectorul. Se uită atent la Shooter Uxley. Puștiul e transpirat, dar, pe de altă parte, e foarte cald, chiar și la umbră. Ai putea să-mi dai numărul de mobil al acestei Gina, te rog?

— Numărul ei? zice Shooter. Aș prefera să nu. Nu vreau să o implic în chestia asta, dacă se poate.

— Nu se poate să nu, răspunde inspectorul. Pentru că Gina e alibiul tău.

— *Alibiul* meu? rostește Shooter. De ce am nevoie de un *alibi*?

— Avem o moarte suspectă, răspunde inspectorul. Și tu dispăruseși, după care ai apărut. Ce să zic, poate că povestea ta e solidă. Poate chiar te-ai dus în Wauwinet să te combini cu Gina, barmanița, cu tot bagajul după tine, și apoi te-ai hotărât că nu-ți place de Gina atât de mult sau că locuința ei de serviciu nu era la fel de frumoasă precum căsuța de oaspeți a soților Winbury. E verosimil. Dar o femeie de 29 de ani a fost găsită decedată, așa că o să-mi faci datoria și o să-ți verific povestea. Fie îmi dai numărul de mobil al fetei – pe care știu că îl ai, pentru că zici că ți-a dat mesaj azi-noapte târziu – sau o să sun la recepția de la Wauwinet și o să iau legătura cu ea așa.

Shooter se ridică în picioare.

— Sună la Wauwinet, zice. Acum trebuie să mă duc la baie. Am o senzație ciudată în stomac. Cred că din cauza bufetului suedez de azi-noapte.

— Poți să te duci, spune inspectorul.

Nu e prost. Știe că Shooter o să intre în căsuță să „se ducă la baie”, dar, de fapt, o să îi dea mesaj Ginei, barmanița, să îi susțină povestea.

Inspectorul așteaptă până Shooter se face nevăzut în căsuță, după care își scoate telefonul ca să îl sune pe Bob de la Old Salt Taxi.

Bob, care l-a adus pe Shooter aici de dimineață, e prieten cu inspectorul de 25 de ani.

— Salut, Bob, începe inspectorul. Ed Kapenash la telefon.

— Ed, zice Bob. Scuze că nu m-am oprit să schimbăm două vorbe de dimineață. Mi s-a părut că ești ocupat. Ce se întâmplă? Umblă vorba că a avut loc o crimă.

„Umblă vorba”. Deja? Ei bine, e o insulă mică.

— Nu pot să-ți dau detalii, spune inspectorul. Dar ți-l aduci aminte pe puștiul pe care hai adus aici? Trebuie să știu de unde l-ai luat. L-ai luat de la Wauwinet?

— De la *Wauwinet*? întreabă Bob. Nu. Puștiul ăla tare chipeș, cu pantaloni scurți roșii și sacou? L-am luat de jos, de la Steamship. Avea bilet pentru feribotul de șase jumătate dimineața, dar cred că l-a pierdut. Așa că m-a rugat să-l duc înapoi pe Monomoy. Mi-a zis că este cazat acolo.

— Ești *sigur* că l-ai luat de la terminalul Steamship? întreabă inspectorul. Și nu de la Wauwinet?

— Sigur că sunt sigur, răspunde Bob. Nu mai sunt chiar în floarea vârstei, dar încă nu m-a lăsat memoria chiar așa. L-am luat pe puști de pe Steamboat Wharf. Mi-a zis că pierduse cursa de șase jumătate.

— Bine, Bob, minunat, mersi. Mai vorbim.

Inspectorul închide și se gândește o clipă. Shooter avea bilet la vaporul de dimineață devreme? În condițiile în care nunta era programată să aibă loc după-amiaza? E ceva la mijloc. Și l-a mințit în față despre Wauwinet. De ce?

•

Primește un mesaj pe telefon. E de la directorul firmei de pompe funebre, Bostic, îl anunță că e în drum spre el, să ridice cadavrul – o veste bună, având în vedere căldura și cât de întinși erau nervii tuturor. Bostic va pregăti cadavrul pentru a fi transportat la medicul legist, în Cape Cod. Se

uită la ceas. Dacă totul merge strună, s-ar putea să aibă un verdict privind cauza morții până după prânz.

Mai așteaptă câteva minute ca Shooter să iasă. Până acum, sigur și-a dat seama că a fost prins cu minciuna. Inspectorul traversează aleea cu scoici sfărâmate către căsuța în care a intrat Shooter și bate la ușă.

— Alo? rostește. Domnule Uxley?

Niciun răspuns. Bate mai tare.

— Domnule?

Încearcă ușor clanța. Ușa e încuiată. Forțează ușa, ceea ce e o măsură extremă, dar vrea ca Shooter Uxley să își dea seama că nu se poate ascunde.

Căsuța e goală. Aruncă o privire prin livingul mic, chicinetă, dormitor și prin baie – a cărei fereastră e larg deschisă.

Shooter Uxley a spălat putina.

Karen

Vineri, 6 iulie, 16:00

Se trezește din somnul scurt cu soarele trasându-i dungi pe pat și, pentru o clipă superbă, nu simte nicio durere. Se ridică în șezut fără niciun ajutor. E ca și cum insula Nantucket – calitatea aerului, atmosfera rarefiată de lângă ocean – a vindecat-o. O să fie bine.

— B-B-Betty?

Se întoarce. Celeste apare din baia lui Karen îmbrăcată cu o rochie de vară cu volane, de culoarea unei mandarine, un fluture-monarh în culorile apusului. E viu colorată și îi vine foarte bine. O fi având Celeste mintea și temperamentul unui om de știință, dar are corpul unui manechin de costume de baie. A moștenit sânii lui Karen, care odinioară erau punctul ei forte, rotunzi și tari. Dar, pe lângă frumusețea sânilor, e posibil ca fiica ei să fi moștenit și o predispoziție pentru cancer. Karen a făcut-o să promită că, de cum ea și Benji se vor căsători și Celeste va avea o asigurare de sănătate care să includă orice serviciu, se va duce la Sloan Kettering pentru testare genetică amănunțită. Și, dacă va fi nevoie, își va repeta aceste teste anual. Depistarea timpurie e esențială.

— Bună, iubito, îi spune Karen. Ce cauți aici? Mă gândesc că, mai mult ca sigur, trebuie să fii în altă parte, să rezolvi chestiuni importante, nu? E momentul tău de glorie.

— Ți-am aranjat c-c-cosmeticele, răspunde Celeste. Și acum pot să te ajut să te p-p-pregătești.

Ochii lui Karen se umplu cu lacrimi care o ustură. Ea e cea care ar trebui să o ajute pe Celeste, ea ar trebui să se agite pe lângă fiica ei, mireasa. Dar nu poate contesta că, dacă e să se îmbrace și să se facă prezentabilă, o să aibă nevoie de ajutor.

— Unde e taică-tău? întreabă.

— A ieșit să înoate puțin, răspunde Celeste.

Karen simte un junghi de durere în piept. E invidia. Bruce înoată. Karen tânjește să fie cu el, să simtă puterea celor patru membre ale corpului ei. Odinioară fusese atât de puternică... își aduce aminte cum înota în proba de

fluture pentru echipa de ștafetă, cum țâșnea din apă, cu brațele întinse deasupra capului și picioarele împingând cu forță. Când își rememorează viața, își dă seama câte lucruri n-a apreciat la justa valoare, considerând că i se cuveneau pur și simplu.

Celeste e lângă ea. Karen se oprește pentru o clipă să îi studieze chipul. Ochii îi sunt triști, iar Karen își face griji în privința bâlbâielii, deși nu a zis nimic despre asta, pentru că nu vrea să o facă să se simtă stânjenită, de teamă că problema se va agrava. Știe că Benji și Celeste și-au scurtat jurămintele de la cununie, astfel încât tot ce trebuie să rostească Celeste e un simplu „da”.

— E totul în regulă? întreabă Karen.

— Da, B-B-Betty, bineînțeles, spune Celeste.

De câte ori aude această poreclă, Karen simte un val de bucurie, chiar și atâția ani mai târziu. Ea e Betty de la Betty Crocker, doar pentru că urma cu sfințenie indicațiile din cărțile acesteia de bucate – zdrențuite, cu spirală – pe care le moștenise de la mama ei. În mod asemănător, Bruce e Mac, de la MacGyver, pentru că are un talent pentru rezolvarea neconvențională a problemelor. Omul acesta poate repara orice și se mândrește că nu a apelat niciodată la vreun meșter în cei treizeci de ani de căsnicie. Celeste le dăduse aceste nume când avea 11 ani și depășise vârsta la care să le spună „mami” și „tati”.

Karen mângâie ușor antebrațul lui Celeste, iar aceasta își modelează surâsul în așa fel încât aproape că pare autentic. Se prefacă. Dar de ce? E speriată și neliniștită din cauza bolii lui Karen? Deteriorarea stării ei fusese semnificativă, Karen e conștientă de asta, chiar și în cele două săptămâni de când o văzuse ultima oară pe Celeste. Karen slăbise șase kilograme până săptămâna trecută și poate alte încă patru și jumătate de atunci. Stomacul îi e compromis; mănâncă o gură-două de mâncare la fiecare masă și se forțează să ia cât mai mult Ensure, ca să-și păstreze puterile. Părul i se redusese la un puf cărunț, ca acela care acoperă mâțișorii de salcie primăvara. Ochii îi sunt afundați în orbite, iar membrele îi tremură. Probabil că totul a fost un șoc pentru Celeste.

Dar Karen nu e convinsă că ea, Karen, e cea care a determinat starea gânditoare și absentă a fiicei ei. E altceva la mijloc, poate stresul și presiunea date de faptul că e în centrul atenției. Nunta aceasta e imensă; decorul e grandios. S-au făcut planuri complexe, cu costuri mari, în jurul lui Celeste și al lui Benji. O asemenea situație ar intimida pe oricine. Când

Karen s-a măritat cu Bruce, la tribunalul din Easton erau de față șase persoane. Ea și Bruce au sărbătorit după ceremonie cu o sticlă de vin spumant Asti și o pizza de la Nicolosi's.

Sau poate că problema nu era nunta. Poate că e vorba de Benji. Gândurile lui Karen se îndreaptă către vizita ei neinspirată la Kathryn Randall, ghicitoarea.

Haos.

— Draga mea, rostește Karen.

Celeste se uită la mama ei, iar ochii li se întâlnesc. Karen vede adevărul în irisurile de un albastru senin ale lui Celeste: nu vrea să se mărite cu Benji.

Trebuie să o asigure pe Celeste că face o alegere bună. Benji e un bărbat bun. O *adoră* pe Celeste. O ține pe același piedestal pe care ea și Bruce au pus-o din clipa în care s-a născut. Tocmai de asta Benji e minunat: o iubește pe fiica lor așa cum aceasta merită să fie iubită. Asta... și faptul că are bani.

Lui Karen i-ar plăcea să poată spune că banii nu contează, dar nu e așa. Timp de peste treizeci de ani, ea și Bruce au trăit de la un salariu la altul, iar 95 % din hotărârile pe care le-au luat au fost legate de bani. Să cumpere fructe bio, ca fiica lui să nu fie expusă la o groază de pesticide? (Da.) Să meargă încă douăzeci de minute până la Phillipsburg, New Jersey, ca să ia benzină mai ieftină? (Da.) Să o ducă pe Celeste la ortodontistul despre care se spunea că fusese acuzat de molestarea unui minor, dar care avea tarife la jumătate față de un ortodontist cu o reputație nepătată? (Nu.) Aveau suficienți bani ca să-și plătească ipoteca și să o trimită pe Celeste la colegiu, dar orice surpriză cu implicații financiare – o scurgere de apă prin acoperiș, o creștere a impozitelor pe proprietate, un diagnostic de cancer – putea să îi destabilizeze serios.

Karen nu vrea ca fiica ei să fie nevoită să trăiască așa. Are o diplomă de licență și un post bun la grădina zoo, dar Benji poate să îi ofere totul. Și exact asta merită Celeste – totul.

Chiar când Karen deschide gura pentru a o asigura pe fiica ei că, *într-adevăr*, ia o decizie bună, Bruce intră în cameră cu un prosop de plajă cu dungi albe și bleumarin înfășurat în jurul șoldurilor.

Karen își ospătează privirea cu imaginea corpului soțului ei – pentru ea, e la fel de frumos ca atunci, în tribuna suspendată de lângă piscină, în urmă cu atâția ani. Umerii îi sunt definiți de mușchi vizibili sub piele; pieptul îi e neted și lat. Nu au avut niciodată bani pentru abonamente la sală; Bruce

face exerciții de modă veche – abdomene, flotări și tracțiuni – în dormitorul lor, în fiecare dimineață înainte de serviciu. A stat afară pentru mai puțin de o oră și deja pielea i-a căpătat o strălucire aurie, sănătoasă. Karen a invidiat mereu sângele mediteraneean pe care soțul ei îl moștenise de la mama lui. Ieșea în curte să tundă peluza și se întorcea bronzat ca un zeu.

— Fetele mele, amândouă! spune. Vai, ce surpriză!

— A-a-ai primit pantalonii roșii, Mac? întreabă Celeste. Pentru m-m-mâine?

— Da, îi răspunde Bruce. Scoate o pereche de pantaloni din dulap; sunt de culoarea cărămizilor prăfuite. Nu înțeleg ce e atât de grozav la ei. În mod clar, nu croiala. Culoarea? Doamna Winbury, Greer, mi-a spus că se vor decolora la fiecare spălare. Se pare că va trebui să îi duc la curățătorie; o cheltuială în plus.

— N-n-nu, trebuie să îi speli normal, spune Celeste. Exact asta e ideea. Cu cât se de-de-decolorează mai mult, cu atât sunt mai c-c-cool.

— Dar n-are nicio noimă, spune Bruce. Ai observat cumva jeanșii negri pe care îi aveam pe mine mai devreme? Eleganți, mă simt ca o panteră în ei.

— Da, dar p-p-pantalonii ăștia, Nantucket Reds, sunt diferiți, totuși, zice Celeste.

— E o chestie specifică insulei Nantucket, dragă, îi spune Karen lui Bruce.

Crede că înțelege, cu cât pantalonii sunt mai vechi și mai uzați, cu atât sunt mai autentici. Aspectul elegant, ca de panteră, strălucitor și nou, nu e apreciat în Nantucket, toți preferă o înfățișare aparent nestudiată: pantaloni decolorați, gulere zdrențuite, mocasini uzați. Bruce nu o să înțeleagă asta, dar Karen îi aruncă o privire care îl imploră să se conformeze și gata. Ultimul lucru de care ar avea nevoie e să facă valuri și să o facă pe Celeste să se simtă jenată.

Bruce îi întâlnește ochii și pare să-i citească gândurile.

— O să fac cum îmi spui tu, Gândăcel.

Își pune un tricou, apoi o apucă de mână pe Celeste și apoi pe Karen, astfel că formează un lanț uman. Dar fiecare lanț are o verigă slabă și, în cazul lor, aceasta este Karen. Îi lasă în urmă. Agonia pe care i-o dă această realizare e superbă. Nu e nimic mai teribil pe lume, și-a dat seama, decât intensitatea feroce cu care oamenii pot să iubească.

— Am venit să o ajut pe B-B-Betty să se pregătească, spune Celeste. P-p-petrecerea începe într-o oră.

— Și repetiția la biserică? se interesează Bruce. Nu mergem cu toții la biserică?

— Zborul reverendului Derby de la New York are întârziere, așa că ne-am hotărât să renunțăm la repetiție, spune Celeste.

Karen se simte ușurată. Nu e sigură că ar fi rezistat atât la repetiție, cât și la petrecere. Bruce, totuși, pare să fie afectat.

— Și cum mai exersăm mersul la altar? întreabă el.

— Nu trebuie să exersăm răspunde Celeste. Ne ținem de braț și m-m-mergem. Încet. Tu mă p-p-predai lui B-B-Benji. Și m-m-mă săruți pe obraz.

— Eu voiam să exersezi, spune Bruce. Să exersezi să o fac fără să plâng. M-am gândit că azi, fiind prima oară, o să plâng, dar mâine ar fi o chestie pe care am mai făcut-o și poate că n-o să mai plâng. Poate. Dar voiam să exersezi.

Celeste ridică din umeri.

— Am hotărât să nu o m-m-mai facem.

Bruce dă din cap, în semn de confirmare.

— Bine. O ajut eu pe mama ta. Tu du-te și te relaxează un pic, Gândăcel! Bea un pahar de vin!

— Du-te la Benji, pe unde-o fi, spune Karen. Probabil că v-ar prinde bine ceva timp doar pentru voi doi înainte să înceapă toată tevatura asta.

— Dar eu vreau să stau aici, spune Celeste. Cu voi doi.

•

Bruce o ajută pe Karen să intre și să iasă de la duș. Celeste o ajută să-și pună un halat moale, alb, cu o țesătură texturată și căptușeală subțire, din material de prosop – sunt două în fiecare cameră de oaspeți, îi spune Celeste, spălate după fiecare folosire de către Elida, menajera de vară a familiei Winbury –, iar apoi Celeste îi masează brațele și picioarele mamei ei cu loțiunea preferată a lui Greer Garrison, crema iluminatoare și hidratantă cu caviar alb de la La Prairie, care, de asemenea, se regăsește în toate camerele. Loțiunea nu se compară cu nimic din ce-a folosit Karen până atunci; e bogată, mătăsoasă chiar. Pielea ei o absoarbe imediat.

Bruce o ajută să se îmbrace. Poartă un kimono de mătase peste o pereche de colanți negri și o pereche de balerini Tory Burch de acum doi ani, pe care Bruce îi luase de pe raftul de reduceri pentru un preț de nimic.

— Eleganță, rostește Bruce. Și confort.

Karen se uită în oglindă. Înoată efectiv în kimonoul acela. Trage de centura din talie.

— Ruj, B-B-Betty, spune Celeste.

Îi tamponează buzele cu rujul aproape consumat, nuanța Red de la Maybelline New York. E singurul ruj pe care l-a purtat vreodată Karen. Sau pe care îl va purta vreodată.

— Aș zice că ești gata, spune Bruce. Arăți senzațional.

— Vreau doar să merg repede la baie, spune Karen.

Asta, măcar, poate să facă în continuare fără ajutor.

Închide ușa băii. Are nevoie de o pilulă de oxicodonă. Două, de fapt, pentru că oamenii așteaptă atâtea lucruri de la ea. O să fie prezentată mai multor zeci de oameni pe care nu-i știe și de care nici nu i-ar păsa, doar că unii dintre acești oameni vor rămâne în viața lui Celeste cu mult după ce ea nu va mai fi aici, iar aceasta e hotărâtă ca absolut fiecare dintre ei să o țină minte pe ea, mama lui Celeste, drept o „femeie încântătoare”.

Nu-și găsește oxicodona. Flaconul de pastile era în gentuța ei de cosmetice Vera Bradley, împreună cu rujul și o mascara Revlon care a devenit inutilă când hau căzut genele.

Unde... Karen încearcă să nu intre în panică, dar pastilele acelea sunt singurul lucru care o mențin în funcțiune. Fără ele, o să se ghemuiască în pat în poziție fetală și o să înceapă să urle de durere.

Privirea îi mătură suprafețele lucioase de marmură, sticlă și oglinzi ale băii camerei de oaspeți. Dă de periuta ei de dinți, într-un pahar de argint. Apoi de crema de corp miraculoasă.

Trage sertarele, sperând că poate Celeste i-a aranjat lucrurile prin ele, ca să se simtă ca acasă.

Și da – în al treilea sertar, iată pastilele ei. Ah, mulțumesc! Pare un loc neobișnuit de pus niște medicamente, însă poate Celeste n-a vrut ca menajera de vară, Elida, să dea de ele și să fie tentată. Karen ia în calcul să o mustre pe Celeste pentru că i-a umblat prin lucruri. Toată lumea merită un dram de intimitate, un secret-două. Dar, cel mai mult, Karen simte o ușurare copleșitoare care e aproape la fel de intensă ca și efectul propriu-zis al pastilelor. Varsă două pastile în palmă, umple paharul de argint cu apă și înghite.

Greer

Își verifică e-mailul pentru a mai arunca o privire pe programul pe care Siobhan, de la firma de catering, i l-a trimis și, din păcate, dă de un mesaj nou de la Enid Collins, redactorul lui Greer de la Livingston and Greville, cu subiectul URGENT.

Asta o face să izbucnească în râs. Enid are 77 de ani. Are unsprezece nepoți și un strănepot și încă îi adnotează manuscrisele lui Greer cu un pix roșu. Niciodată, în cei douăzeci și doi de ani de când îi redactează romanele, Enid n-a folosit cuvântul *urgent*. Crede cu tărie că ideile trebuie lăsate să se dezvolte în tihnă – zile, săptămâni sau luni întregi. Enid nu disprețuiește nimic mai mult decât graba.

Greer deschide e-mailul, deși definiția termenului „urgent” se desfășoară chiar dincolo de fereastra salonului lui Greer: cei de la firma de închiriat mobilier așază scaunele, formația face probe de sunet, iar șaizeci de persoane trebuie să sosească la Summerland pentru cina de repetiție, printre care și Featherleigh Dale.

„Draga mea Greer, începe e-mailul (Enid își compune toate e-mailurile ca misive formale).

„Sunt convinsă că vei înțelege cât de mult mă doare să-ți spun asta, din moment ce am fost de mult timp o susținătoare a operei tale, chiar prima ta susținătoare, dacă îți aduci aminte.”

Da, Greer chiar își aduce aminte. Înnebunea de plictiseală când era însărcinată cu Thomas – Tag era la birou zi și noapte pe atunci – așa că începuse să scrie un roman polițist plasat în Arondismentul 6 din Paris intitulat *Pradă în Saint-Germain-des-Près*. L-a trimis la Livingston and Greville, editura care publica romanele polițiste care îi plăceau cel mai mult lui Greer și, mare minune mare, a primit o scrisoare plină de interes de la un redactor cu experiență, pe nume Enid Collins, care îi spunea că ar vrea să publice cartea și dacă Enid ar putea să se întâlnească cu ea să discute detaliile privind plata și diferitele schimbări editoriale. Această scrisoare a dus la lansarea primul roman polițist din seria cu domnișoara Dolly Hardaway, *Ucigașul de pe drumul Khao San*, după care fusese făcut și un film care dobândise cumva acel statut enigmatic de „film-cult”.

„Totuși, de când am fost cumpărați de Grupul Editorial Turnhaute, autonomia mi-a fost știrbită considerabil.”

Chiar e vina Goliatului corporatist Turnhaute, cunoscut sub porecla de Trădătorii, sau Enid e marginalizată din cauza vârstei sale înaintate? Probabil că următorul lucru pe care îl va pierde avea să fie permisul de conducere, estimează Greer.

Directorul editorial, domnul Charles O'Brien, a citit și el manuscrisul tău și la considerat „inacceptabil”. Mi-a cerut să te anunț că ai două săptămâni să îl rescrii total. Sugestia lui a fost să folosești o altă locație exotică, una pe care să poți să o descrii cu mai multe „detalii colorate” decât ceea ce el numește versiunea palidă a insulei Santorini pe care o prezinți aici. Îmi pare rău să mă exprim așa direct și să fiu purtătoarea acestei vești îngrozitoare, draga mea Greer. Dar aceste două săptămâni îți mută termenul pe 21 iulie și mi s-a părut cel mai indicat să îți spun totul direct, din perspectiva acestui termen strict.

Toate cele bune,

Enid Collins

„Pe toți dracii”, își spune Greer. Cel de-al 21-lea manuscris al ei a fost... *respins*, deci. Cine e acest Charles O'Brien, și ce știe *el*? Charlie, moș Chuck, un irlandez... Greer nu-și poate aminti niciun scriitor irlandez pe care să-l admire. Mereu l-a disprețuit pe Joyce, un ticălos înfumurat, care a scris codat și le cere cititorilor să-i urmeze întortocherile și contorsiunile minții lui demente. Wilde i se pare previzibil, Swift, histrionic, Beckett, de nepătruns, Stoker, supraevaluat, iar Yeats, plicticos.

Telefonul ei mobil scoate un clinchet. E Benji. „Roger are ceva întrebări despre schema aranjării la masă. Unde ești?”

„În salonașul meu. Privindu-mi cariera cum se duce de răpă.”

Ce spusese moș Chuck O'Brien despre cartea ei? Că reprezintă o imagine palidă. Considerase descrierile lui Greer ale insulei Santorini drept „palide” și sugerase ca aceasta să folosească o altă locație exotică.

Ce-i drept, trecuseră peste treizeci de ani de când Greer nu mai pusese piciorul în Santorini. Alesese această locație doar pentru că, în august anul

trecut, când Benji o ceruse în căsătorie pe Celeste, acesta a spus că voia să meargă în luna de miere acolo. Amintirile lui Greer despre acel loc erau strălucitoare. În minte îi apăreau stânci abrupte de calcar și o plajă roșie, colorată de depozitele de fier: bărbați robuști, cu păr bogat care vindeau pește ținut în coșuri împletite; își amintea nuanța de albastru-închis a Mării Egee, biserici vâruite cu turle albastru-cobalt, străzile șerpuitoare din Oia, restaurantele de fructe de mare unde valurile mai-mai că-ți atingeau tălpile și toată lumea primea același vin, un vin alb și proaspăt care era făcut în partea de est a insulei. Greer și Tag închiriaseră un catamaran, iar Tag îl manevrase, în timp ce Greer stătuse sub un umbrar de pânză, cu o pălărie de pai cu boruri moi și ochelari de soare în stilul lui Jackie O. Porniseră înot spre plajă de la catamaran și le plătiseră celor de acolo două drahme pentru șezlonguri și o umbrelă. Greer plecase de pe insulă cu rețete pentru tzatziki cu usturoi, pui la grătar cu lămâie și oregano proaspăt și, bineînțeles, cu faimoasa ei rețetă de souvlaki de miel.

S-a întristat teribil să afle, când căutase informații despre Santorini pe internet, că acum în Oia se află un magazin Jimmy Choo și că plimbarea pe spatele măgărușilor până la Fira primise un rating de doar o stea pe TripAdvisor. Ei îi plăcuse la nebunie plimbarea cu măgărușul.

Dacă e să fie foarte sinceră cu ea însăși, e dispusă să recunoască faptul că romanul i s-a părut ușor șubred pe partea de intrigă, un pic zorit, un pic „ajutat”, cum s-ar zice. Secretul unui roman polițist bun e un criminal care se ascunde chiar la vedere. Personajul ei cu bâlbâială proaspăt dobândită e, poate, insuficient dezvoltat. Își aduce aminte că s-a gândit, când a predat romanul: „Ei, nu a fost chiar așa de rău”. Trimisese un manuscris de 75.000 de cuvinte la timp, în ciuda faptului că organizase o nuntă care putea rivaliza cu cea a prințului Harry și nici nu își smulsese părul, nici nu fusese internată la un azil de nebuni.

„Lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate de obicei chiar așa sunt”.

Poate să rescrie romanul în ceva mai mult de o duzină de zile? (Nimeni, în afară de britanici – pardon, șterge asta – nimeni în afară de Enid Collins nu mai folosește termenul „duzină”).

Nu e sigură. Va trebui să aștepte și să vadă cum merge weekendul acesta.

Cu un click, închide mesajul lui Enid și apoi închide e-mailul cu totul. Gândurile la realitatea neplăcută a vieții ei profesionale i-au distras măcar atenția de la realitatea și mai neplăcută a momentului de față. Featherleigh

Dale urmează să ajungă în mai puțin de o oră. Featherleigh e acel tip rar de oaspete căruia i se pare potrivit să ajungă la eveniment chiar la ora stabilită. Face asta, bănuiește Greer, ca să poată avea niște momente între patru ochi cu Tag. El e gata pentru orice eveniment cu o jumătate de oră mai devreme, iar Greer întârzie mereu o jumătate de oră. E chiar vicleană și cu simț de observație femeia care observă acest obicei și profită de pe urma lui, așa cum face Featherleigh.

Se schimbă în ținuta de petrecere – o salopetă elegantă, dintr-o mătase de culoarea fildeșului marca Halston, vintage, care e genul de ținută pe care l-ar fi purtat Bianca Jagger la Studio 54. E una dintre cele mai fabuloase piese de vestimentație pe care o deține Greer. A pus ca pantalonii să fie scurtați temporar, urmând să le dea drumul din nou, ca să poată să poarte salopeta cu tălpile goale în nisip, lăsându-și la vedere unghiile de la picioare, care i-au fost lăcuite într-un albastru pal. Rochia de soacră mare pentru mâine e cuviincioasă – potrivită pentru o femeie trecută de o anumită vârstă – așa că, în seara aceasta, Greer are de gând să-și pună în valoare latura tinerească, distractivă, lipsită de griji. (Tag ar putea spune că abandonase această latură a personalității ei în anii '90 și ar avea parțial dreptate, dar și-o readuce în prim-plan în seara aceasta). Pentru prima oară din școala primară, iese în public cu părul desfăcut, desfăcut de tot, drept și liber, de-o parte și de alta a feței. Mereu își poartă părul prins sus sau pe ceafă, în mod normal într-un coc jos, uneori într-un coc înalt și strâns, ca de balerină, din când în când împletit pentru evenimente mai relaxate. Când face sport, ceea ce se întâmplă rar, își poartă părul într-o coadă de cal. Niciodată nu își permite să-și poarte părul așa – ca o *hippie* sau chiar ceva mai rău de-atât.

Dar e o coafură sexy. Pare mai tânără.

Când intră în bucătărie, Tag fluieră ușor.

— Ai face bine să dispari de-aici până nu te vede nevastă-mea. E o femeie formidabilă, cu toate acele alea de păr și diamantele pe care le poartă.

Greer îi zâmbește larg. Nu face asta destul de des, își dă seama.

Tag are parte mereu de cele mai neplăcute laturi ale ei: concentrarea monomaniacă, inflexibilitatea ei, condescendența, limba ascuțită. Înainte îi plăcea la nebunie că poate să fie ea însăși în fața lui, dar acum i se pare că Tag are parte doar de aspectele negative, neplăcute și neatrăgătoare ale lui Greer Garrison; pe cele dulci, blânde și afectuoase și le păstrează pentru

alții – pentru fiii ei, bineînțeles, dar și pentru persoane efectiv străine, cum ar fi fanii, chelnerii de la restaurante și vânzătoarele din magazine. Greer e mai drăguță cu Tita de la Oficiul poștal Nantucket decât cu propriul soț.

Se oprește în fața lui, își înalță fața, își lasă pleoapele în jos și își țuguie buzele.

— Draga mea, rostește el. Arăți superb. Nu, îmi retrag cuvintele. Arăți *sexy*.

O sărută, iar palmele lui îi cuprind fundul.

Se aude soneria. „Sigur”, își spune Greer, „asta e Featherleigh”.

•

Nu se pune problema *dacă* Tag s-a culcat cu Featherleigh Dale, se pune problema de câte ori, cât de recent și cât de mult au evoluat lucrurile între ei din punct de vedere emoțional. Featherleigh Dale e sora mult mai tânără a lui Hamish Dale, care a fost cel mai apropiat prieten al lui Tag la Oxford. Dacă e să te iei după poveștile lor, Featherleigh venea să-i viziteze pe băieți la facultate când nu avea decât opt anișori și îi însoțea mai întâi la pub și apoi la Nosebag, unde aceștia îi recompensau răbdarea cu biscuiți cu cheddar și lapte cu mirodenii și coajă de lămâie verde. De asemenea, o foloseau drept momeală pentru studentele cărora li se părea adorabil că Hamish și Tag aveau grijă de surioara unuia dintre ei.

Hamish a murit în urmă cu șase ani, într-un accident rutier îngrozitor pe M1. Greer, Tag, Thomas și Benji au luat avionul spre Londra pentru înmormântare și au reînnodat legătura cu Featherleigh, care devenise femeie în toată regula, locuia în Sloane Square și lucra în departamentul de covoare de lux de la Sotheby's. Din ce știe Greer, nu s-a întâmplat nimic între Tag și Featherleigh la recepția de după înmormântarea lui Hamish, deși sigur făcuseră schimb de cărți de vizită pentru că, după aceea, Featherleigh Dale a început să apară aproape la toate evenimentele mondene la care participau soții Winbury. Își făcuse apariția la o petrecere de absolvire organizată pentru colegul de cameră al lui Thomas de la Facultatea de Drept, ținută la Hotelul Carlyle din New York, și atunci suspiciunile lui Greer luaseră amploare. Care era probabilitatea ca Featherleigh Dale să fie la petrecerea respectivă? Aceasta pretinsese că se întâlnise întâmplător cu Thomas într-un club din centru cu câteva zile înainte și că *el* o invitase. Ha! Total absurd!

Următoarea ocazie cu care dăduseră nas în nas cu Featherleigh Dale fusese când Tag și Greer îi duseseră pe Thomas și pe Abby la Little Dix Bay, în Virgin Gorda, în perioada sărbătorilor de iarnă. Featherleigh își

făcuse apariția pe un iaht enorm care îi aparținea unui șeic arab care era în mod evident homosexual. Cumva, Featherleigh se insinuase și în viața lui Greer. Când a plecat de la Sotheby's, și-a lansat propria afacere ca asistent personal de cumpărături care găsea piesele de anticariat potrivite pentru casele familiilor înstărite din Londra. Era prea inteligentă să vină mai întâi la Greer. În loc de asta, a început prin a găsi tot felul de piese interesante pentru vecina lui Greer, Antonia. Când aceasta îi spusese lui Greer că făcuse rost de un paravan japonez din Școala Kano, foarte greu de găsit, prin intermediul lui Featherleigh Dale, Greer spusese:

— Ah! O cunosc pe Featherleigh.

Iar apoi, nici ea nu știe cum, s-a trezit că Featherleigh o suna în legătură cu un scaun Morris și o comodă de nuc în stil Biedermeier.

Acum, Featherleigh face parte din viața lui Greer la fel de mult pe cât face sau poate nu din cea a lui Tag. Nici nu și-a pus problema dacă să o invite sau nu la nuntă. Trebuia. Și nu a fost deloc surprinzător răspunsul lui Featherleigh. În ciuda dorinței arzătoare a lui Greer ca Featherleigh să refuze, aceasta a confirmat că va veni. O singură persoană. Venea singură.

„Oare o să poarte inelul de argint lucrat în filigran, cu safirele acelea?” se întreabă Greer. E făcut să fie purtat pe degetul mare. Când Jessica Hicks, creatorea de bijuterii, i-a spus asta, Greer a crezut inițial că nu a înțeles ea bine. Cine poartă inel pe degetul mare? Doar țigani, din câte știe Greer. Pare a fi vorba de o modă – dar, bineînțeles, nimeni nu adoră moda mai mult decât Featherleigh. Se mutase în Sloane Square doar pentru că acolo a trăit cândva Diana Spencer, în adolescență. La fel cum e cu preferința lui Featherleigh pentru rochiile cu umeri goi, la popularizarea cărora a ajutat Donna Karan, în 1993? Greer și-o poate închipui mult prea ușor intrând relaxată în casa ei, cu inelul acela pe degetul mare. Speră că-și poate menține stăpânirea de sine când i-l va admira și o va întreba de unde îl luase.

Și apoi o să o vadă pe Featherleigh cum se face verde-albastră.

•

La o oră după începerea cinei de repetiție (o denumire cam improprie, căci repetiția a fost anulată din cauza întârzierii sosirii reverendului Derby), Greer se distrează cum nu se poate mai bine. Plutește între pajiștea din față și plajă, cu tălpile goale și un pahar de șampanie în mână pe care una dintre fetele adorabile care lucrează la firma de catering are grijă să i-l tot umple.

Greer o întreabă pe fată cum o cheamă.

— Chloe, răspunde ea. Chloe MacAvoy.

— Ține aproape, Chloe! îi spune Greer.

Un flux constant de șampanie e cheia succesului pentru starea de relaxare a lui Greer.

E o noapte superbă. Dinspre apă răzbate o briză ușoară, iar cerul arată ca o eșarfă de mătase albastră în degrade pe măsură ce soarele coboară, poleind cu aur orizontul insulei Nantucket. Formația cântă melodii de-ale lui James Taylor, Jimmy Buffett și de-ale celor de la Beach Boys. Greer încearcă să-și împartă timpul între toți oaspeții care sosesc și personajele importante – Benji, Celeste, ceilalți care au roluri clare în ceremonie și domnul și doamna Otis. Doamna Otis – Karen – arată încântător într-un kimono brodat. Se sprijină pe baston câteva minute, discutând sporadic cu colegul plicticos al lui Tag, care parcă nu mai termina de vorbit, și apoi, chiar când Greer își spune că trebuie să intervină și să o salveze pe biata femeie – având atât de puțin timp de trăit, Karen nu poate să și-l irosească cu Peter Walls – Bruce o conduce pe Karen către un scaun aflat la marginea zonei unde petrecerea era în toi. Va sta jos și va primi oaspeții ca o regină. Așa cum ar și trebui, de fapt.

Benji stă de vorbă cu Shooter și cu cei patru Alexanderi de la Hobart – Alex K., Alex B., Alex W. și Zander. Lui Greer îi sunt dragi prietenii lui Benji de la Hobart – toți au petrecut weekenduri prelungite aici, la Summerland – dar niciunul nu i-a cucerit inima ca Shooter.

Shooter Uxley este fiul unui descendent al unei familii de latifundieri și al amantei lui. Mama lui Shooter a rămas însărcinată cu singurul scop de a forța o cerere în căsătorie, dar aceasta nu a venit niciodată. Tatăl avea alți cinci copii cu două soții și a fost suficient de senil să-și lase unul dintre fiii mai mari să supravegheze executarea testamentului său, ceea ce a avut ca rezultat excluderea totală a lui Shooter și a mamei sale de printre moștenitori. Shooter reușise cumva să facă rost de banii pentru taxele sale școlare pentru ultimul său an la St. George, dar după absolvire fusese obligat să-și caute o slujbă. Faptul că a devenit un om de succes arată clar că era inteligent, fermecător și perseverent.

Greer soarbe din cupa de șampanie și se apropie cu pași leneși de bufetul cu fructe de mare, unde Tag soarbe stridie după stridie, cu lichidul scurgându-i-se pe cămașa roz pe comandă, croită special pentru el la Henry Poole. În ciuda mării lui pasiuni pentru New York, Tag nu are încredere decât în croitorii de la Saville Row, deși se pare că nici nu îi pasă că

pângărește una dintre aceste cămăși de dragul unei stridii gustoase. Ar sta aici cât e seara de lungă, dacă Greer l-ar lăsa.

— Ar trebui să duci o farfurie cu stridii de-alea la soții Otis, spune Greer. Karen stă jos, iar Bruce e postat lângă ea, de parcă ar fi din Garda Elvețiană.

— Crezi că mănâncă ei stridii? întreabă Tag.

Bună întrebare. Celeste i-a destăinuit că doamna Otis e încântată că va mânca homar – termenul de „petrecere cu fructe de mare” crease ceva confuzie – pentru că ea, Karen Otis, nu mai mâncase homar din luna de miere, în urmă cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Greer a încercat să-și ascundă surprinderea extremă. La finalul fiecărei veri petrecute pe insula aceasta, ea de-abia se putea abține să nu se declare sătulă până peste cap de homar după ce mâncase sandvișuri cu homar la Cru, spaghetti cu homar la Boarding House, homar pane, tartine și gogoșele cu homar, plus pâine prăjită cu avocado și homar la fiecare petrecere la care participa. Dar, bineînțeles, Karen Otis duce o existență foarte diferită de a ei. Greer a informat-o pe Siobhan Crispin, cea care se ocupa de catering, că mama miresei trebuia servită cu cât homar poftea și că toți homarii care vor rămâne vor trebui desfăcuți, iar carnea pusă într-o pungă, în frigiderul din reședința principală, în caz că doamna Otis are poftă de o gustare în miez de noapte.

— Tu oferă-le, te rog, îi spune Greer lui Tag. Ia și niște creveți cu sos de cocktail și lămâie – o să le placă.

— Bună idee, răspunde Tag. Se apleacă să o sărute. Ești foarte atentă.

— Și sexy, îi reamintește ea.

— Cea mai sexy femeie de aici, întărește Tag. Nu că aş mai fi observat vreo alta.

— Ai văzut-o pe Featherleigh? îl întreabă Greer.

Această întrebare n-o să pară una cu subînțeles, pentru că, în tot acest timp, Greer nu i-a vorbit niciodată de suspiciunile ei.

— Am zărit-o pentru o clipă, răspunde Tag. Arată îngrozitor.

— Zău? rostește Greer, deși știe că răspunsul e unul afirmativ.

Greer a căutat-o cu privirea pe Featherleigh imediat după ce se ocupase de detaliile de ultim moment ale petrecerii și, deși e nedelicat, poate spune că cele nouă kilograme (cel puțin) cu care se îngrășase Featherleigh, tunsoarea neinspirată, cât de urât se vopsise și nasul ei înroșit erau cele mai bune lucruri din weekendul acesta al nunții de până acum.

Greer s-a uitat atent la ambele mâini ale lui Featherleigh – nu purta inelul

acela. Greer aproape că s-a dezumflat când a descoperit asta; fusese pregătită de o înfruntare. În loc de asta, nu a avut de ales, a trebuit să fie pur și simplu politicoasă.

— Featherleigh Dale, îmi crește inima când te văd.

Colțurile gurii lui Featherleigh se lăsaseră în jos, într-un mod deloc atrăgător.

— Mulțumesc de invitație, i-a răspuns.

Apoi a început să-i înșire ororile călătoriei până aici. Nu avusese bani pentru un bilet de clasa întâi, așa că a stat înghesuită la clasa economic. Locurile din zborul din New York către Nantucket au fost dublate la vânzare, toți cei din jur au fost nesuferiți, nu era nimic acceptabil de mâncare la aeroport, mâncase un hotdog de la Nathan's și era la fel de scofâlcit ca membrul unei mumii. Nantucket i se pare umed, uită-te numai la părul ei, camera pe care a închiriat-o e la un *han*, nu un hotel, așa că nu are servire în cameră, sală de fitness, spa, iar fețele de pernă sunt decorate cu flori de tul, care sunt, sincer, cele mai hidoase lucruri pe care le-a văzut ea vreodată, habar nu avea cum să poată să-și pună capul pe așa ceva, dar hanul fusese singurul loc care mai avea locuri disponibile, pentru că așteptase până în ultimul moment. Nu avusese de gând să vină deloc, pentru că stătea așa prost cu banii, dar apoi sperase că această călătorie avea să o scoată din acest impas de moment.

— Impas? a întrebat Greer, întrebându-se dacă această litanie avea să se încheie vreodată.

— Afacerea mea a dat faliment, a răspuns Featherleigh. Și am trecut printr-o despărțire extrem de dureroasă...

„Aha!” și-a zis Greer. „Deci s-a terminat relația cu Tag?” – și de-aia am părul vopsit așa prost și arăt efectiv ca un hipopotam. Am tot trăit cu vodcă, pește cu cartofi prăjiți și *vindaloo* de la fast-food-ul din colț. Am 40 de ani, nu sunt măritată, nu am copii, nu am slujbă, sunt anchetată...

— O despărțire extrem de dureroasă? a repetat Greer, întorcându-se la singura dintre plângerile lui Featherleigh despre care îi păsa. Nu știam că te vezi cu cineva special.

— Era ceva mai discret, i-a răspuns Featherleigh. Ochii i s-au umplut de lacrimi. E căsătorit. Știam că e căsătorit, dar am crezut...

— Ai crezut că o să-și părăsească soția pentru tine? a întrebat Greer.

A cuprins-o pe Featherleigh într-o îmbrățișare, în mare parte pentru a stăvili lacrimile – nimic nu distruge o petrecere ca o persoană care plânge

de sare cămașa pe ea – și i-a spus:

— Bărbații nu-și părăsesc niciodată soțiile, Featherleigh. Ești suficient de trecută prin viață încât să știi asta. E vorba de cineva pe care îl cunosc și eu?

Featherleigh și-a tras nasul și a negat din cap pe umărul lui Greer. Aceasta s-a tras înapoi, dintr-odată îngrijorată de posibilitatea să se murdărească de mascara pe salopeta ei de mătase de culoarea fildeșului. Ar fi în stare Featherleigh să plângă din cauza despărțirii de Tag, îmbrățișându-l pe Greer? Era capabilă de-atâta fățărnicie trădătoare?

— Și pentru ce, a întrebat Greer, ești anchetată?

— Pentru fraudă, a recunoscut Featherleigh, pe un ton mohorât.

Deci, evident, *chiar era* capabilă de fățărnicie și înșelăciune. Și așa s-ar explica absența inelului.

— Când s-a petrecut despărțirea asta? a întrebat-o Greer. De curând?

Buza inferioară a lui Featherleigh a început să tremure.

— În mai, a zis.

„În mai? w s-a întrebat imediat Greer. Era absolut sigură că Jessica Hicks i-a spus că Tag cumpăraseră inelul în iunie. Dar s-a gândit că era posibil ca aceasta să-și aducă aminte greșit; ar fi trebuit să-i zică să-i trimită factura pe e-mail, dar fusese atât de năucită, atât de cuprinsă de anxietate, că se grăbise să iasă din magazin fără să ceară lămuririle necesare.

După ce scrisese douăzeci și unu de romane din perspectiva domnișoarei Dolly Hardaway, Greer se învățase să gândească precum un detectiv.

De cum capul avea să i se limpezească de aburii șampaniei și de valurile de emoții, avea să treacă în revistă evenimentele din mai în mare detaliu. Și să vadă de ce se putea lega.

— Du-te și ia-ți ceva de băut, i-a spus Greer. Din ce-mi spui, clar ai avea nevoie de un pahar de tărie.

•

Schema ei de aranjare la masă e strălucită, își spune ea, doar că locul de onoare, cel de lângă Benji, e gol. Unde e Celeste?

Stă cu părinții ei, bineînțeles, face pe doica atât cu Karen, cât și cu Bruce. Îi sparge cleștii homarului din farfuria mamei ei și trage carnea albă ca zăpada din interior cu țepușa subțire de argint, exact așa cum o învățase Greer. Desprinde carnea din coada de carapace și o taie în bucățele de-o îmbucătură, după care trage aproape vasele cu unt topit. Pentru că e o cină cu fructe de mare cu specific insular, fiecare element tradițional a fost

reinterpretat într-un mod sofisticat. Sunt trei tipuri de unt topit pentru homar: clasic, cu lămâie verde și fulgi de ardei iute. Sunt și două tipuri de pâine cu mălai, unul cu boabe întregi de porumb dulce și unul cu jumări de porc. Pe masă mai sunt și biscuiți ușori ca puful cu lapte bătut, făcuți să fie și mai gustoși prin adaosul de cheddar englezesc maturat. Pe lângă cârnații portughezi la grătar, un element obișnuit la toate petrecerile, mai sunt și cârnați de miel făcuți în casă, un alt preparat făcut pentru a fi pe placul britanicilor. În centrul fiecărei mese se află un platou cu roșii de seră de la Ferma Bartlett acoperite cu un sos gros și acrișor de brânză cu mușcăi și presărate cu bucățele de ceapă verde și bacon crocant.

Celeste urmează același ritual cu homarul din farfuria tatălui ei. Greer remarcă atenția plină de tandrețe pe care le-o acordă Celeste părinților ei. E de-a dreptul remarcabilă. Și îi iscă un fior de invidie.

Greer crede că s-a descurcat impecabil cu educația băieților ei, dar știe foarte bine că aceștia nu aveau să o trateze niciodată cu acest gen de grijă plină de atenție și de afecțiune. Legătura pe care o are Celeste cu părinții ei e extraordinară: e clar ca bună ziua. Poate că asta e din cauză că mama ei e pe moarte – dar, cumva, Greer nu crede că acesta e singurul motiv. Poate că se datorează faptului că soții Otis au făcut-o pe Celeste când erau atât de tineri. Poate se datorează faptului că e singură la părinți.

Poate că Greer ar trebui să înceteze să mai lanseze teorii.

Rupe un biscuit în două. O să își permită două îmbucături.

Întoarce capul către Tag.

— Crezi că băieții noștri mă iubesc?

— Chiar mă întrebi așa ceva? întreabă Tag.

Chloe își face apariția lângă umărul lui Greer cu încă un pahar cu șampanie. Aceasta ar trebui să se oprească din băut, pentru că după întrebarea „Mă iubesc băieții”? urmează o serie lungă de alte întrebări. Tag o iubește? O mai iubește altcineva? Apreciază cineva exact cât de multă muncă fusese nevoită să investească în această nuntă? Fusese nevoie de bani, da, dar și de o groază de timp – sute de ore, dacă era să le adauge, dedicate întocmirii de liste, telefoanelor, stabilirii detaliilor logistice. Practic își marginalizase cariera pentru că nunta era pe primul loc, iar romanul pe al doilea – iar acum un individ pe nume Chuck O'Brien îi atrăsese atenția asupra acestui lucru. Poate să scrie romanul din nou sau să scrie un roman nou de la zero până la final în două săptămâni? Poate fără să fie distrasă de această nuntă, da.

A avut Tag o aventură cu Featherleigh, care se încheiase în mai?

Gata cu șampania! Trebuie să se oprească. Dar cupa are o formă așa frumoasă, iar lichidul din ea are o culoare irezistibilă, ca a platinei; bulele îi fac cu ochiul în mod seducător și știe exact ce gust o să aibă: rece și proaspăt, ca un măr ce tocmai a fost rupt de pe creangă.

Celeste se așază pe scaunul de lângă Benji și, pentru o clipă, Greer se relaxează. Toți sunt la locurile lor, așa cum trebuie.

— Probabil că ar trebui să ținem toasturile acum, zice ea. Înainte ca invitații să înceapă să se foiască.

— Credeam că toasturile sunt programate pentru după masă, dar înainte de desert, zice Tag. Se uită la ceasul de la mână. Am programat un apel scurt cu Ernie la nouă.

— *Poftim?* întreabă Greer. Un apel cu Ernie la ora nouă în *seara asta*?

— E vorba de contractul din Libia, răspunde Tag. O să fie scurt, dar nu pot reprograma; Ernie pleacă la Tripoli mâine-dimineață. Contractul ăsta e important, dragă. Foarte, foarte important.

Tag o sărută pe Greer și se ridică, lăsând o coadă de homar neatinsă pe farfurie.

— Să fie scurt, scurt, îi spune Greer, încercând să-și mențină atitudinea jucăușă.

Ochii i se duc rapid în cealaltă parte a pavilionului, unde Featherleigh stă la masă; Greer a așezat-o într-o adevărată Siberie socială, cu colegii lui Tag de la serviciu, printre care se numără și plicticosul Peter Walls. Dacă Featherleigh îl urmează pe Tag, Greer va ști că apelul cu Ernie e o minciună.

Dar Featherleigh rămâne pe loc; nu pare să observe că Tag pleacă de la petrecere. Sau, de fapt, da, observă. Ochii i se duc după el. Expresia ei are o anumită doză de dorință și dor, consideră Greer, doar că, zău așa, capacitatea ei de judecată nu poate prezenta încredere după atâtea cupe cu șampanie. Dar Featherleigh nu se clintește. În loc de asta, își pune o cantitate generoasă de unt pe o bucată de pâine cu mălai și o bagă în gură. Greer își împinge farfuria într-o parte.

Bruce Otis, îndeplinindu-i dorința lui Greer, chiar dacă nu îi respectă programul precis, se ridică și bate cu lingurița în paharul său de apă.

— Doamnelor și domnilor, eu sunt Bruce Otis, socrul mic, începe el. Aș vrea să închin un pahar în cinstea mirilor.

Un murmur se propagă prin mulțime; formația se oprește din cântat și

peste toți se lasă tăcerea. Greer este recunoscătoare. Nu e sigură cât de versat e domnul Otis când vine vorba de a se adresa unui grup de o asemenea dimensiune, dar e mereu mai ușor când oamenii stau cuminți și ascultă.

— Când am cunoscut-o pe soția mea, Karen, am fost convins că sunt cel mai norocos bărbat de pe lume. Băiat, nu bărbat, pentru că, atunci când am cunoscut-o pe Karen, aveam doar 17 ani. Dar știam că o iubesc. Mă puteam vedea în minte îmbătrânind alături de ea. Ceea ce am și făcut, până la urmă.

Dinspre oaspeți se ridică un zvon de râsete ușoare.

— Și știu că vorbesc și în numele lui Karen când spun că dragostea noastră unul pentru celălalt era extraordinară, că au trecut ani la rând și niciunul dintre noi nu-și dorea copii. Eram extrem de fericiți să fim doar unul cu celălalt. Eu lucram toată săptămâna și, în fiecare zi la cinci, soarele ieșea din nori pentru mine pentru că aveam privilegiul de a mă duce acasă la femeia aceasta frumoasă și remarcabilă. Sâmbăta ne ocupam cu rândul de obligațiile vieții de zi cu zi. Ne duceam la poștă să expediem colete sau să ne verificăm căsuța poștală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... știți ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aștept o oră fără probleme. Puteam să aștept și o zi întreagă... pentru că eram cu Karen.

Glasul lui Bruce începe să se frângă, iar Greer vede lacrimi strălucindu-i în ochi și își dă seama că folosește acest discurs pentru a-i aduce un omagiu soției lui. E superb; Karen merită pe deplin, și chiar mai mult de atât. Merită un leac sau un tratament experimental de ultimă generație care să îi inducă o remisie de zece ani, sau chiar și de cinci ani – măcar așa ar putea să-și vadă viitorii nepoți. Celeste i-a destăinuit lui Greer că trimite o sută de dolari din fiecare salariu la Fondul de Cercetare împotriva Cancerului fără ca Bruce sau Karen să știe. Greer a fost atât de impresionată de asta că în seara aceea s-a așezat la birou și a completat un cec de 25.000 de dolari pe numele organizației respective fără să-i spună nimic lui Celeste, lui Benji sau chiar lui Tag. Actele de caritate care au cea mai mare însemnătate, crede ea, sunt cele făcute fără știrea altcuiva. Dar își dorise din adâncul sufletului să trimită cecul însoțit de un bilet pe care să scrie „Vă rog, vindecați-o pe Karen Otis”.

Bruce Otis își drege vocea, se regroupează și spune:

— Și apoi, în urmă cu douăzeci și opt de ani, ni s-a născut o fetiță. Și, o, Doamne, nimic pe lumea asta – chiar nimic, vorbesc serios – nu te pregătește pentru cât de mult îți iubești copiii. Nu-i așa?

Din public se aud mai multe „așa e, așa e!” Greer simte și ea o recunoaștere vagă. Și-a iubit copiii. Și-i iubește. Era altfel când erau mici, bineînțeles.

— Iar eu și Karen am avut un noroc teribil și ne-am ales cu fetița asta frumoasă, deșteaptă și bună. A luat zece curat la toate testele de scriere. Era genul de copil care lua păianjenul în palmă și îl ducea afară în loc să-l zdrobească cu pantoful, și mereu săpa în curte, în căutare de șerpi și salamandre, pe care apoi îi puneă într-o cutie de pantofi, cu iarbă și farfuriuțe cu apă de băut. Nu i-a fost niciodată rușine, nu a fost niciodată stânjenită de locul de unde provine sau de cei cu care a crescut, chiar dacă a depășit de mult nivelul nostru și al orașelului nostru, Forks, din Pennsylvania. Bruce își înalță paharul. Așa că-ți spun din adâncul inimii, Benjamin Winbury: Ai grijă de fetița noastră! Ea e comoara, speranța, lumina și căldura noastră. E moștenirea noastră. Închin în cinstea amândurora și a vieții voastre împreună.

Greer își șterge cu un șervețel o lacrimă apărută în colțul ochiului. De obicei nu e sentimentală, deși oricui i s-ar fi părut impresionant discursul acela.

Următorul care se ridică e Thomas, care bate și el în paharul său de apă. Este adevărat, poate, că nimic de pe lumea asta nu te pregătește pentru cât de mult îți iubești copiii, dar Greer a fost mereu realistă în ceea ce privea băieții ei. Le știe foarte bine punctele tari și punctele slabe. Thomas e cel mai chipeș dintre ei; Benji a moștenit nasul strâmb al tatălui lui Greer și niciun frizer nu a reușit să-i îmblânzească vârtejul din frunte. Dar Benji e mai inteligent și a fost fie binecuvântat, fie blestemat cu o gravitate înnăscută, așa că mereu a părut a fi el fratele mai mare.

În discursul său, Thomas povestește cum el și fratele său, în vârstă de opt, respectiv șase ani, sau pierdut în Piccadilly Circus și cum Benji a fost cel care îi salvase de la răpire sau chiar de la ceva mai rău de atât. Povestește cum Benji, în ciuda avertismentelor severe ale fratelui său, abordase un grup de rockeri punk și o rugase pe o fată cu o creastă roz aprins să îi ajute să o găsească pe mămica lor.

— A zis că părul fetei era frumos, rostește Thomas. Era convins că orice persoană care avea un păr atât de frumos sigur avea o doză impresionantă de istețime și de înțelepciune.

Greer râde odată cu toți ceilalți, deși povestea asta o irită din două motive. În primul rând, *ea* era cea care îi dusesese pe băieți în Piccadilly, unde

se întâlnise întâmplător cu o femeie pe nume Susan Haynes, care se afla în comitetul clubului auxiliar de la Spitalul Portland, un grup în care Greer își dorea să intre. Ea fusese atât de absorbită de discuția cu Susan, că îi pierduse din ochi pe băieți. Propriii copii!

Când Greer a terminat această conversație, să uitat în jur și a descoperit că *dispăruseră* amândoi.

Greer e necăjită și pentru că aceasta e *exact aceeași poveste* pe care Benji o spusese în discursul lui de la nunta lui Thomas, în urmă cu patru ani. I se pare o lipsă teribilă de imaginație ca Thomas să recicleze chiar aceeași poveste. Ar vrea să îi arunce o privire lui Tag, să vadă dacă și el e de aceeași părere, dar e... unde e? Încă mai vorbește la telefon cu Ernie? Greer o verifică imediat pe Featherleigh. Aceasta e la locul ei, uitându-se la Thomas cu o expresie insipidă pe chip.

„E criță”, o evaluează Greer. Are trei pahare goale de mojito cu mure în față.

De cum aplauzele pentru efortul fără prea mare avânt al lui Thomas se potolesc, Greer se strecoară discret în casă, în căutarea soțului ei.

Trece pe lângă bucătărie, unde cei de la firma de catering pun pe platouri desertul, mai multe feluri de plăcinte de casă: cu afine, cu piersici, lămâie verde, cu banane și frișcă și cu nuci pecan și ciocolată. Se deplasează prin camera de zi, către scara din spate, dar se oprește când aude un glas dinspre spălătorie.

Din spălătorie? se minunează. Bagă capul pe ușa respectivă.

Dă de o fată care stă cu spatele sprijinit de mașina de spălat și uscătorul de pe aceasta, cu fața în mâini, plângând cu suspine. E... e *prietena*, prietena lui Celeste, domnișoara de onoare. Greer nu-și poate aminti cum o cheamă. Merrill... sau Madison? Nu, nu chiar. „Merritt”, își aduce aminte. Merritt Monaco.

— Merritt! rostește Greer. Ce s-a întâmplat?

Când tânăra se întoarce să se uite la Greer, scoate un suspin surprins.

Apoi se grăbește să-și șteargă lacrimile.

— Nimic, răspunde. E vorba doar de... emoții.

— Te copleșesc, nu? spune Greer.

Simte un val de îngrijorare maternă față de fata aceasta care nici nu se mărită, precum Celeste, și nu e nici însărcinată, ca Abby. Și totuși, câtă libertate!

Vrea să o încurajeze pe Merritt, să se bucure de libertatea ei pentru că, în

curând, aceasta va dispărea sigur.

— Hai să-ți facem rost de ceva de băut, spune Greer.

Îi face semn lui Merritt să vină spre ea, gândindu-se că o va conduce înapoi la petrecere și o s-o găsească repede pe Chloe-cu-șampania.

Mai mult ca sigur, tristețea lui Merritt nu depășește puterile curative ale unei cupe sau mai multe de Veuve Clicquot.

— Sunt bine, spune Merritt, trăgându-și nasul și încercând să-și recapete stăpânirea de sine. O să ies imediat. Trebuie să merg la toaletă. Ar trebui să-mi retușez machiajul. Dar mulțumesc.

Greer îi adresează un zâmbet.

— Prea bine. Oricum, eu pornisem să-mi găsesc soțul. Se pare că a dispărut.

Se întoarce și dă să plece, dar nu înainte de a zări sclipirea unui inel de argint pe degetul mare al lui Merritt.

„Deci chiar așa e”, își spune în gând. „Toate fetele la modă poartă așa ceva acum”.

Celeste

Luni, 24 octombrie 2016

La două zile după ce i-a dat numărul ei direct de la grădina zoologică, Benji o sună – nu să o pună în legătură cu prietenul lui care dorește, sau poate nu dorește, să aducă grupuri de directori străini la zoo, ci ca să o invite la cină. Vrea să o scoată la Russian Tea Room vineri seară.

— Au redecorat-o, nu mai este ca în anii '80, îi spune. Acum ar trebui să fie ceva extraordinar. Ți place caviarul?

— Ăăă... îngaimă Celeste.

Nu a mâncat niciodată caviar, nu doar pentru că e scump, ci pentru că a văzut punguțe cu ouă de pește plutind în apa din acvariu și... nu, mulțumesc frumos.

— Sau am putea să mergem în East Village și să mâncăm la Madame Vo? E cu specific vietnamez. Ai prefera un restaurant vietnamez?

Celeste aproape că îi închide telefonul în nas. Se muștră sever că îi dăduse tipului acesta numărul ei. E dintr-o specie străină – sau, mai probabil, ea e cea străină de lumea lui. E obișnuit cu femei frumoase, sofisticate ca Jules, care probabil că a crescut cu caviar pus în pachetelul de la școală. Chiria lui Celeste pe East One Hundreth Street e cam mare pentru venitul ei, așa că rar i se întâmplă să ia masa în oraș. Din când în când, se întâlnește cu Merritt la *brunch* sau la cină. De multe ori, dacă Merritt e fotografiată luând masa la restaurant sau dacă pune poze cu mâncarea pe internet cu #eatingfortheinsta, masa va fi decontată. Totuși, de obicei pentru Celeste cina reprezintă o salată luată de la localul din colț sau mâncare la pachet de la cantina de la grădina zoologică și da, chiar știe cât de jalnic e să trăiești așa, dar numai pentru că Merritt i-a spus asta.

— Mâncarea vietnameză sună grozav! răspunde, manifestând cât de mult entuziasm putea în legătură cu o cultură culinară despre care nu știe absolut nimic.

— Bine, atunci rămâne Madame Vo, spune Benji. Să vin să te iau?

— Să mă iei *de acasă*? întreabă Celeste.

Zona în care stă – care e prea în nord pentru a se putea numi propriu-zis

parte a Upper East Side, deși e prea în sud pentru a se numi Harlem – e relativ sigură, dar nici sexy, nici ispititoare. Blocul în care stă e încadrat de o spălătorie, localul de unde-și ia salată și o frizerie pentru animale de companie.

— Sau am putea să ne întâlnim acolo? propune Benji. E pe East Tenth Street.

— Ne întâlnim acolo, răspunde Celeste ușurată.

— La opt? întreabă el.

— Foarte bine, spune Celeste și închide telefonul pentru a o suna pe Merritt.

Mai întâi, aceasta țipă:

— Ai întâlnire!

Fața lui Celeste se contorsionează într-o expresie care e undeva între un zâmbet și o strâmbătură. *Chiar* are o întâlnire și e o senzație plăcută, pentru că, de obicei, când Celeste și Merritt stau de vorbă, singura care are vești entuziasmante, sau orice fel de vești, e Merritt.

Viața amoroasă a lui Merritt e atât de aglomerată că lui Celeste îi vine greu să mai țină socoteala bărbaților. În momentul de față, Merritt are o relație cu Robbie, care e barmanul de zi de la Breslin, pe Twenty Ninth Street. E înalt, cu pielea albă, bicepsii umflați și vorbește cu accent irlandez.

„Cum să aud adori pe Robbie?” s-a întrebat Celeste în sinea ei după ce Merritt o dusesese aproape cu forța la prânz la Breslin, într-o sâmbătă, ca să-i facă cunoștință cu el. De ce nu rămânea cu el?

În primul rând, a lămurit-o Merritt, Robbie e actor aspirant. Se ducea mereu la probe, iar Merritt era convinsă că era doar o chestiune de timp până ce avea să primească rol într-un episod-pilot pentru televiziune care să fie ales pentru difuzare, moment în care avea să se mute pe Coasta de Vest. Nu era o idee bună să se atașeze de cineva care nu era stabilit definitiv în New York, îi explicase Merritt. Oricum, Celeste știa că lui Merritt îi era teamă să-și asume angajamentul unei relații serioase din cauza unei situații atroce în care se aflase cu un an înainte ca ea și Celeste să se cunoască.

Numele respectivului era Travis Darling. Acesta și soția lui, Cordelia, aveau o firmă de relații publice numită Brightstreet unde lucrase Merritt chiar după ce absolvise colegiul. Fusese selectată special ca agent de publicitate dintr-un total de peste o mie de candidați, iar atât Travis, cât și Cordelia o văzuseră drept o stea în plină ascensiune în materie de relații publice, următoarea Lynn Goldsmith. Viața lui Merritt devenise complet

împletită cu cea a soților Darling. Lua cina cu ei cel puțin o dată pe săptămână, își petrecea timpul la apartamentul lor de pe West Eighty-Third Street; mergea la schi cu ei în Stowe și la plajă la sfârșit de săptămână, în Bridgehampton.

Travis fusese mereu susținătorul lui Merritt. Îi puneă întrebări despre viața ei personală, îi încuraja interesul pentru modă; ținea minte numele colegelor ei de cameră din colegiu. Îi cerea părerea, pentru că era tânără și avea o perspectivă proaspătă. Uneori își puneă mâna pe umărul ei când stătea în spatele ei, când ea stătea la birou îi trimitea glume deochete de pe adresa personală de e-mail. Când Merritt ieșea în oraș la cină cu Travis și Cordelia, îi ținea scaunul să se așeze. Dacă așteptau la bar să fie conduși la masă, o împingea ușor înainte, cu mâna pe spatele ei. Merritt observase aceste lucruri, dar nu se împotrivise. În fond, Cordelia era *de față*.

Dar apoi...

Era vară, iar Merritt își petrecea sfârșitul de săptămână în Hamptons, cu soții Darling. Sâmbătă după-amiază, stăteau pe plajă când a sunat o clientă, un manechin de mare succes care avusese o altercație cu o stewardesă. Avuseseră un schimb de replici acide și un alt pasager făcuse publică toată situația – ceea ce o puneă pe clienta lor într-o lumină foarte neplăcută – discutând cu presa. Era o criză de publicitate care se putea transforma ușor într-un coșmar de publicitate. Cordelia a trebuit să se întoarcă în oraș pentru a se confrunta cu urmările.

— Vin și eu cu tine, a zis Merritt. O să ai nevoie de ajutor.

— O am pe Sage, a răspuns Cordelia.

Sage Kennedy era o angajată foarte nouă. Merritt simțise imediat ambiția și invidia profesională ale lui Sage; voia să fie următoarea Merritt. Sage era prea tânără și prea falită pentru a-și pierde sfârșiturile de săptămână de vară în afara orașului, dar acum asta avea să fie în avantajul ei. Când Merritt insistase că era mai mult decât dispusă să se întoarcă în oraș, Cordelia i-a spus:

— Stai aici și simte-te bine! Ne vedem luni.

Simțise Merritt vreo neliniște pentru că urma să rămână singură cu Travis în casa aceea? Nu chiar. La momentul acela, lucra la Brightstreet de trei ani. Dacă Travis ar fi vrut să-i facă avansuri, se gândea ea, ar fi făcut-o deja până atunci.

Totuși, spre seară, când Merritt își clătea nisipul de pe tălpi cu furtunul de afară, înainte să intre în casă, Travis se apropiase de ea din spate și, fără

nicio vorbă, îi desfăcuse șiretul sutienului de la costumul de baie. Merritt încremenise. Era îngrozită, îi povestise apoi lui Celeste, dar hotărâse să se arate amuzată, ca și cum m-ar fi fost decât o farsă. Apucase capetele și începuse să le lege din nou, dar Travis o oprise. O apucase de amândouă mâinile, o trăsese spre el și începuse să-i sărute ceafa. Îi șoptise în ureche:

— Aștept de-atât timp să fac asta...

— Eram prinsă ca într-o capcană, i-a spus Merritt lui Celeste. Aș fi putut să-l împing de lângă mine, dar mi-era teamă că aș fi putut să-mi pierd locul de muncă. Mi-era teamă că o să-i spună Cordeliei că eu eram cea care-și dăduse sutienul jos. Așa că am lăsat lucrurile să se desfășoare. M-am lăsat în voia lui.

Relația lor durase șapte luni chinuitoare. Merritt trăia cu teama îngrozitoare că soția lui ar putea afla adevărul, dar Travis o asigura că nu are de ce să-și facă griji. Soția lui, zicea el, era frigidă, posibil chiar lesbiană, și nu i-ar fi păsat nici măcar dacă ar fi aflat.

— În adâncul sufletului ei, chiar a vrut să se întâmple asta, îi spunea Travis. Unul dintre motivele pentru care a vrut să te angajeze a fost că știa că te consider foarte atrăgătoare.

După cum s-au desfășurat lucrurile, s-a dovedit că Travis se înșela teribil în legătură cu ce voia Cordelia. Aceasta a angajat un detectiv particular care i-a urmărit atât pe Merritt, cât și pe Travis, le-a verificat desfășurătoarele telefonice și mesajele scrise, după care i-a oferit pe tavă Cordeliei toate dovezile de care avea nevoie, inclusiv, nu se știe cum, fotografiile mărite cu Merritt și Travis făcând duș împreună în apartamentul lui Merritt.

Fără să stea pe gânduri, Cordelia luase compania în întregime, excluzându-l pe Travis, precum și toate investițiile comune și apartamentul lor. A concediat-o pe Merritt și a pornit într-o campanie de denigrare profesională și personală a acesteia – iar, până la momentul respectiv, prietenii Cordeliei deveniseră și ai lui Merritt.

Travis o abandonase și el. Merritt îl sunase și îl implorase să îi spună adevărul Cordeliei; că el începuse relația aceasta extraconjugală cu ea și că nu îi lăsase de ales, că o forțase practic să îi fie complice. Iar el răspunsese la apelurile și la mesajele ei obținând un mandat de restricție împotriva ei.

După toate acestea, Merritt începuse să aibă gânduri sinucigașe, așa îi mărturisise lui Celeste ulterior. În zilele proaste, se uita lung la un flacon cu pastile adunate în timp – valium, ambien, xanax. În zilele bune, își căuta un post în alte orașe, dar se părea că tentaculele Cordeliei ajungeau chiar până

și în Chicago, Washington DC, Atlanta... Merritt n-a primit nici măcar un telefon de la firmele contactate. Din când în când, Cordelia îi trimitea mesaje și, de fiecare dată când Merritt vedea numele Cordeliei pe ecranul telefonului, se gândea că poate-poate Travis îi spusese adevărul și îi explicase că aventura lor fusese din vina lui, că îi forțase mâna lui Merritt, după care efectiv o șantajase. Dar mesajele erau mereu exact opusul unei scuze. Într-unul i-a zis: „Dacă aş crede că aş putea scăpa nepedepsită, te-aş omorî”.

Dar apoi, într-o zi minunată, Merritt a primit un mesaj de la Sage Kennedy, care – Merritt ştia – îi luase imediat locul în firmă. Mesajul era: „Cordelia a vândut casa de pe Eighty-Third Street și mută Brightstreet la Los Angeles. M-am gândit că ai vrea să ştii”.

Inițial, Merritt n-a crezut una ca asta. Simțea o anumită neîncredere în ceea ce o privea pe Sage Kennedy. Totuși, când s-a uitat în *Business insider*, a descoperit că era adevărat. S-a întrebat dacă Travis profitase de Sage Kennedy după ce Merritt plecase. I-a fost frică să întrebe, deși i-a răspuns la mesaj pentru a-i mulțumi pentru informație. Practic, fusese eliberată.

Curând după aceea, Merritt a găsit un post în relații publice, la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatică și, deși asta a însemnat un salariu mai mic, era recunoscătoare că putea să o ia de la început. A făcut cunoștință cu Celeste în primele ei săptămâni la serviciu, spunându-i:

— Ești cea mai frumoasă și cea mai normală ființă care lucrează la grădinile noastre zoologice. Te rog, lasă-mă să-ți folosesc imaginea în broșuri!

Celeste fusese uluită de sinceritatea frustă a lui Merritt.

— Mulțumesc, i-a răspuns. Cred...

Au luat prânzul împreună în cantina de la grădina zoologică și, la niște sandvișuri cu ton, s-a clădit o prietenie. Merritt spunea că Celeste „a salvat-o”, deși aceasta vedea lucrurile exact invers. Celeste fusese motivată și hotărâtă să se mute din Forks și să-și croiască o viață în New York de una singură, dar chiar și ea fusese descumpănită de cât de singură era, de fapt.

În metropolă locuiau zece milioane de oameni și, totuși, lui Celeste îi era greu să cunoască pe cineva, în afara serviciului. Avea doi așa-ziși prieteni în cartierul ei: Rocky, care lucra la localul de unde lua salată, și Judy Quigley, care deținea frizeria pentru animale de companie.

Rocky o scosese pe Celeste la un soi de întâlnire la restaurantul cu specific peruan unde serveau preparate de pui de pe Ninety-First Street, dar

apoi îi mărturisise că, deși o plăcea și credea că e foarte, foarte frumoasă, nu avea nici timpul, nici banii necesari pentru o iubită.

Doamna Quigley era o femeie amabilă, iar ea și Celeste aveau în comun iubirea pentru animale, dar nu era ca și cum ea și Celeste aveau să iasă vreodată în oraș, să bea cocktailuri.

Merritt era prietena din New York din visurile lui Celeste. Era amuzantă, sofisticată și la curent cu toate; știa tot ce se întâmpla pentru milenialii din metropolă. Îi spunea lui Celeste că experiența ei cu Travis Darling o făcuse să devină dură și cinică, dar tot ce putea vedea Celeste era inima ei afectuoasă. Merritt era remarcabil de răbdătoare, bună și maternă când venea vorba de Celeste și știa că aceasta nu putea suporta lumea ei agitată și frenetică decât în doze mici.

— Nu știu ce să fac, îi spune Celeste lui Merritt acum. Benji a venit la grădina zoologică împreună cu iubita lui și *fica* iubitei lui. El și iubita lui se certau și apoi am observat că se uita lung la mine. Și după aia mi-a cerut cartea de vizită. „Pentru un prieten”, așa mi-a zis, iar eu l-am crezut. I-am dat numărul meu direct. Și... crezi că s-a despărțit deja de iubita lui? Vrea să mă ducă la Madame Vo, care e tocmai pe Tenth Street. E cu specific vietnamez.

— Madame Vo e pe lista preferatelor tuturor pentru că Sarah Jessica Parker mănâncă acolo, îi răspunde Merritt. Dar nu îmi place cum stai acolo când ești doar cu o altă persoană. E ca și cum ai fi la întâlnire și cu cuplurile din stânga și din dreapta.

— Să anulez? întreabă Celeste. Probabil că ar trebui să anulez.

— Nu! spune Merritt. În niciun caz să nu anulezi! O să te ajut eu. O să te transform. Împreună, o să-l facem pe Benji ăsta să se îndrăgostească de tine în decursul unei singure întâlniri. O să îl facem să te ceară de soție.

— Să mă ceară în căsătorie? zice Celeste.

Mai târziu, Merritt vine la apartamentul lui Celeste și deschide laptopul acesteia pentru a-l căuta pe Google pe Benji – Benjamin Garrison Winbury din New York. În doar câteva secunde, descoperă următoarele: Benji a făcut școala Westminster în Londra, după care a făcut liceul St. George în Newport, Rhode Island, și colegiul la Hobart. Acum lucrează la Nomura Securities, ceea ce, după încă o căutare pe Google, se dovedește a fi o bancă japoneză cu o reprezentanță în New York. Face parte din consiliul de administrație al Muzeului Whitney și din cel al Fundației Robin Hood.

— Are 27 de ani, spune Merritt. Și face parte din două consilii de

administrație. Impresionant.

Anxietatea lui Celeste crește îngrijorător. A cunoscut mai mulți membri în consilii de administrație ai Societății; cu toții sunt persoane bogate și importante.

Merritt trece în revistă în grabă imaginile cu Benji.

— Mama lui are genul ăla de față de zici că e mereu supărată. Tatăl e cam atrăgător, totuși.

— Merritt, oprește-te, rostește Celeste, dar se uită peste umărul lui Merritt la ecran. Se așteaptă să vadă fotografii cu Benji împreună cu Jules și Miranda, dar și dacă acestea existau, toate au fost șterse. Vede o fotografie cu Benji și niște prieteni într-un restaurant, închinând pahare cu cocktailuri și una pozând la prova unei ambarcațiuni. O fotografie cu Benji cu un tip care probabil e fratele lui la un meci al celor de la Yankees, iar în imaginea la care face referire Merritt, Benji pozează cu un cuplu mai în vârstă cu un aer rafinat, mama rece și blondă, tatăl cu părul alb și zâmbind larg. Îl vede pe Benji ridicând un pahar cu o băutură tropicală sub o umbrelă de plajă și apoi o altă poză cu el cu cască, stând pe o bicicletă de mers pe drumuri de munte.

— Iubita a dispărut din peisaj, așa zice, comentează Merritt. Ștearsă complet din fotografiile de pe rețelele de socializare. Hai să ne uităm pe Instagram...

— Nu vreau să mă uit pe Instagram, se opune Celeste. Ajută-mă să-mi găsesc o ținută!

•

Se întâlnește cu Benji în fața restaurantului Madame Vo la exact opt fix, vineri. Merritt a sfătuit-o să își facă apariția cu o întârziere de zece minute, dar Celeste e mereu punctuală – e o nevoie compulsivă pentru ea – și îl găsește pe Benji așteptând-o deja, ceea ce, decide ea, e un semn bun.

A împrumutat o rochie de la Merritt, una scurtă și mulată, într-o nuanță de roz-auriu, marca Herve Leger, despre care Celeste știe că se vinde în magazine cu peste o mie de dolari. Merritt a primit-o gratis pentru a o purta la inaugurarea unui club, Nuclear Winter, din Alphabet City, iar când Merritt e fotografiată într-o ținută, așa cum s-a întâmplat în seara respectivă cu rochia aceasta, nu mai poate să o poarte a doua oară. Celeste a împrumutat și o pereche de pantofi de la ea – cu tocul înalt și ascuțit, Jimmy Choo – și în mână are poșeta plic aurie a prietenei sale. Singurele lucruri care lipsesc sunt replicile spirituale, șarmul și încrederea în sine ale lui

Merritt.

Celeste invocă sfatul pe care părinții ei i-au dat de când de-abia înțelegea cuvintele: „Fii tu însăși!” E un sfat adorabil de demodat și posibil neinspirat.

Celeste mereu a fost ea însăși, dar asta nu a făcut-o niciodată să devină prea populară. Gen: *Femeie de știință*. Specie: *Crispată în contexte sociale*.

— Bună, îi spune lui Benji când coboară din Uber.

— Uau! exclamă Benji. Mai-mai să nu te recunosc... Arăți... uau! Adică... uau!

Celeste se îmbujorează. Benji e surprins, poate chiar cuprins de admirație și nu pare să joace teatru. Nu știe sigur dacă să-l sărute sau să-l îmbrățișeze, așa că pur și simplu zâmbește, iar el îi răspunde la fel, privind-o în ochi. Apoi deschide ușa restaurantului și o conduce înăuntru.

— Ți-e foame? o întreabă.

Benji e drăguț. Celeste nu credea că există tipi drăguți în New York. Bărbații pe care îi vede la metrou și pe stradă par să se holbeze la sânii ei sau înjură încet dacă nu se mișcă suficient de repede să introducă și să-și recupereze cartela de metrou din aparat. Iar cei care lucrează la grădina zoologică nu sunt nici ei mai breji. Darius, care i-a luat locul lui Celeste la Primate când aceasta a fost promovată, i-a mărturisit că-și cheltuie aproape jumătate din salariu pe pornografie pe internet. Mawabe, care lucrează cu felinele mari, e dependent de jocul video Manhunt; se oferă să o învețe și pe ea să joace ori de câte ori stau de vorbă. Problema cu oamenii de la zoo, în general, e că relaționează cu animalele mai bine decât cu oamenii, ceea ce i se aplică și lui Celeste.

Când Benji îi spune lui Celeste că lucrează la banca japoneză Nomura, aceasta se preface că abia acum află asta.

— Adică ești încă unul dintre tipii ăia fără suflet care lucrează în finanțe? zice ea, sperând că lasă impresia că are întâlniri cu asemenea tipi la fiecare sfârșit de săptămână.

Benji izbucnește în râs.

— Nu, ăla e tata.

Apoi îi explică faptul că e inspectorul departamentului de donații strategice al băncii, așa că sarcina lui e să direcționeze fonduri către cauze cu însemnătate.

— Cândva, în viitor, aș vrea să conduc o mare organizație non-profit. Cum ar fi Crucea Roșie sau Societatea Americană împotriva Cancerului.

— Mama mea are cancer la sân, rostește Celeste, neputând să se înfrâneze.

Apoi își lasă capul în jos, uitându-se la pachetele ei de primăvară crocante. Nu-i vine să creadă că tocmai a spus una ca asta, nu numai pentru că e cel mai deprimant subiect de conversație de pe lume, ci și pentru că nu discutase despre diagnosticul mamei ei cu nimeni.

Benji spune:

— Și-o să se facă bine?

Ei bine, asta-i întrebarea, nu? Mama lui Celeste, Karen Otis, are carcinom invaziv ductal în stadiul II care a ajuns la nodulii limfatici, necesitând optsprezece sedințe de chimioterapie și treizeci de radioterapie *după* operația de mastectomie bilaterală. A trecut pragul Spitalului St. Luke pentru ultima sedință de tratament în iulie și nu ar trebui să aibă un consult de control decât peste șase luni. Dar avea dureri de spate și se dusesse la doctorul ei curant săptămâna asta. Acesta recomandase un RMN, investigație pe care Karen aproape că refuzase să o facă, pentru că era atât de scumpă, iar ea și Bruce erau deja împovărați de facturi medicale pentru tratamente care nu erau acoperite de asigurarea medicală modestă a lui Bruce. Cu toate acestea, Bruce a insistat să facă această investigație. Când vorbise cu Celeste la telefon despre asta, îi citase un vers dintr-un cântec al celor de la Zac Brown Band: „Pacea sufletească nu are preț”, îi spusese. „Am învățat asta cu greu”.

Celeste presupune că melodia respectivă era difuzată la Neiman Marcus Pandora, pentru că știa că părinților ei nu le plăcea niciun cântec lansat după 1985.

Ar trebui să primească rezultatul luni.

Celeste își ridică ochii către ai lui Benji, ai lui căprui, ai ei albaștri. Gena care dă ochi căprui e dominantă; ADN-ul lui Benji, e convinsă, e compus doar din gene dominante. Nu știe ce să zică. Cancerul mamei ei e o chestiune intimă, iar toată relația lui Celeste cu părinții ei e prea intensă pentru a putea să o explice celor mai mulți dintre oameni.

— Nu știi? rostește Celeste.

Ridică ușor tonul la final, astfel încât glasul să îi pară mai degrabă optimist decât trist. Nu vrea ca Benji să o compătimească. Acesta e unul dintre motivele pentru care nu îi place să vorbească despre boala lui Karen. De asemenea, nu vrea să audă povestea optimistă a altcuiva despre un știu ce cumnată care a trecut *prin exact aceeași experiență* și care acum aleargă

la ultramaratoane. Celeste nu vrea să aibă gânduri lipsite de generozitate, dar a ajuns la concluzia îngrozitoare că suntem cu toții singuri în corpurile noastre. Singuri incontestabil, singuri fără scăpare. Și, drept urmare, nicio poveste despre altcineva nu poate să ofere speranță. Karen fie va supraviețui acestui cancer, fie acesta va dezvolta metastaze și va fi doborâtă de el. Singurii oameni cu care Celeste poate tolera să discute de tratamentul lui Karen sunt doctorii acesteia. Crede în știință, în medicină. În secret donase câte o sută de dolari pe săptămână la Fondul de Cercetare împotriva Cancerului la Sân.

— Acum e bine. Momentan.

Celeste e prea superstițioasă pentru a spune că mama ei a învins boala și refuză să o eticheteze drept o supraviețuitoare. Deocamdată.

— Mulțumesc că mi-ai spus, rostește Benji.

Celeste dă aprobator din cap. Poate că o înțelege? Simte instinctiv chinurile care pândesc dincolo de răspunsurile ei măsurate? Pare că are un simț de observație dezvoltat și că e dotat cu empatie, așa cum foarte puțini bărbați – atât de puțini *oameni* – sunt.

Celeste ia un pachetel de primăvară și îl înmoaie în sosul acrișor.

— Astea sunt tare bune.

— Stai să vezi când o să guști *pho*-ul, zice el. Ia o înghițitură din bere. Spune-mi mai multe despre grădina zoologică, îi spune, iar Celeste se relaxează.

•

Benji insistase o ducă acasă cu un taxi, ceea ce i se pare demodat. Îi spune șoferului să aștepte până o conduce până la ușa blocului. Aceasta e imens de ușurată că n-o să existe dileme dacă să-l invite sau nu la ea și, dacă o face, cât de departe să lase lucrurile să evolueze. Merritt e o adeptă a sexului la prima întâlnire, dar Celeste preferă chiar contrariul. N-ar fi dispusă niciodată, absolut niciodată să facă așa ceva. Niciodată.

Benji îi spune că ar vrea să o mai vadă. Seara următoare, dacă e liberă, are bilete la musicalul *Hamilton*.

Celeste lasă să-i scape un suspin de uimire. Biletele la *Hamilton* sunt la mare căutare printre newyorkezi.

Benji izbucnești în râs.

— Să înțeleg că accepți?

Înainte să apuce să răspundă, Benji o sărută. La început, Celeste se simte stânjenită din cauza șoferului de taxi care așteaptă, dar apoi se lasă în voia

senzațiilor. Nu e nimic pe lumea asta la fel de îmbătător ca un sărut, își dă seama ea. Se pierde în senzațiile date de buzele și limba lui Benji. Are un gust delicios; gura îi e în același timp moale și insistentă. Mâinile îi cuprind fața, apoi gâtul, apoi una îi coboară pe șteold. Înainte ca Celeste să poată să-și dea cu presupusul ce o să se întâmple mai departe, Benji se retrage.

— Ne vedem mâine-seară, zice el. Te sun dimineață, să-ți dau detaliile.

Spunând asta, coboară treptele de la intrare și, până ce mintea lui Celeste să se limpezească, taxiul lui a reintrat în trafic.

•

Se duc să vadă *Hamilton*. Se dovedește că tatăl lui Benji e unul dintre investitorii inițiali și are bilete rezervate din partea casei, care sunt în primul rând, în mijlocul primului balcon. Benji a văzut musicalul de cinci ori, dar nu îi spune asta decât după spectacol, când stau la masă la Hudson Malone, înmuind creveți uriași în sos cocktail, iar Celeste trebuie să recunoască faptul că nu și-ar fi dat seama. Păruse la fel de vrăjit ca și ea de ce vedea pe scenă.

•

Îi spune că ar vrea să o vadă duminică, iar Celeste propune o plimbare în Central Park. Parcul e un loc în care se simte în largul ei, în care are chiar un vag sentiment de proprietate. Aleargă în jurul lacului ori de câte ori poate și, vara, face plajă pe un prosop în North Meadow. Adoră Poet's Walk și Conservatory Pond, dar locul ei preferat e unul pe care sigur Benji nu l-a mai văzut până acum. Se întâlnește cu el în partea de sud a Bethesda Fountain, unde un grup de pasionați de mers pe role se întâlnesc la sfârșit de săptămână. Sunt înconjurați de un amalgam pestriț de personaje – Celeste a ajuns să-i recunoască pe mare parte din cei care vin des acolo – care trec cu viteză pe role pe o rută ovală, în jurul unui casetofon la care pun cântece rock clasice.

Când ajunge Benji, se dau cu rolele pe fundalul lui *Gimme Three Steps* al celor de la Lynyrd Skynyrd.

— Nu credeam că oamenii se mai dau cu rolele, zice Benji. Zici că ne-am întors în timp în 1979.

— Eu vin aici tot timpul, spune Celeste. Cred că îmi place atât de mult pentru că e muzica pe care o ascultă părinții mei.

— A, da? zice el. Sunt mari fani Skynyrd?

— Sunt fani rock clasic, în general, răspunde Celeste. Le place îndeosebi Meat Loaf.

Privind oamenii care se dădeau cu rolele, gândurile i se duc la vremea când era doar o fetiță, cum stătea pe bancheta din spate a Toyotei Corolla a familiei și părinții ei dădeau mai tare volumul ascultând caseta cu albumul *Bat Out of Hell*. Le plăceau la nebunie toate melodiile, dar preferata lor era *Paradise by the Dashboard Light*. Când cântecul ajungea la partea de mijloc, cu Meat Loaf și Mrs. Loud, Karen cânta vocea feminină, iar Bruce pe cea masculină, iar la final cântau versurile cât îi țineau plămânii, cu atâta entuziasm, încât Celeste era și ea cuprinsă de această atmosferă. În aceste momente, părinții ei îi păruseră cel mai tare cuplu din lume. Credea sincer că, dacă lumea întreagă i-ar fi văzut cum cântau în mașină, ar fi devenit celebri.

Casetofonul patinatorilor trece la *Stumblin'In* cu Suzi Quatro și Chris Norman, iar Celeste simte un val de amețeală.

E *straniu*, acest cântec e unul dintre preferatele părinților ei, și nu mai e un cântec care să mai fie difuzat la radio în ultima vreme. E năucită. Se întoarce spre Benji, copleșită. Cum să-i poată explica faptul că acest cântec îi evoca în mintea ei automat pe părinții ei, că era ca și cum Betty și Mac ar fi fost chiar acolo, lângă ei? Benji schițează o mișcare ușoară de retragere, dar lui Celeste îi e efectiv imposibil să plece de lângă patinatori până nu se termină acest cântec. Fredonează ușor pentru ea, iar Benji pare să înțeleagă. Rămâne răbdător lângă ea.

Următorul cântec e *Late in the Evening* al lui Paul Simon, care se află și el pe lista de preferințe ale lui Bruce și Karen, dar Celeste își dă seama că e de ajuns. Îl ia de mână pe Benji și pornesc la plimbare către Bethesda Fountain.

După plimbarea în parc, Celeste și Benji intră la Penrose, unde beau bere și se uită la un meci de fotbal. După terminarea acestuia, Celeste îl întreabă dacă vrea să ia o pizza și să meargă la apartamentul ei, dar el spune că îi place să se culce devreme duminică, ca să fie odihnit și pregătit pentru săptămâna ce urmează. Ea îi răspunde că îl înțelege și, într-un fel, se simte ușurată, pentru că asta amână din nou chestiunea a ce vor face ea și Benji de cum vor rămâne singuri împreună. Dar e și dezamăgită, pe de altă parte.

Chiar îi place să petreacă timp cu Benji; e genul de om care te face să te simți imediat în largul tău, e amuzant, spune povești despre cum a fost copilăria sa în Londra și mutarea familiei sale în New York, dar nu dă impresia că se laudă, chiar dacă e clar că face parte din elită. Se pricepe și să asculte. O încurajează pe Celeste să vorbească punându-i întrebări

pertinente și apoi oferindu-i o groază de timp să răspundă.

Dar probabil că l-a plictisit de moarte. Și îl speriasse arătându-se dornică să asculte muzică de boșorogi în parc.

— Am o întrebare pentru tine înainte să plecăm, rostește Celeste.

Benji își pune palma peste a ei.

Lui Celeste nu-i vine să creadă că e atât de îndrăzneță. Nu e treaba ei, în fond, dar dacă Benji îi face vânt și s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată, n-are nimic de pierdut dacă pune această întrebare.

— Te ascult, răspunde el.

— Ce s-a întâmplat cu iubita ta? întreabă Celeste. Și cu fiica ei?

Benji scoate un oftat.

— Cu Jules? spune. Ne-am despărțit. Adică... asta e evident. Dar nu din cauza ta. Lucrurile mergeau prost între noi de mult timp...

— Cât ați fost împreună? întreabă Celeste.

— Un pic peste un an, răspunde Benji.

Celeste răsuflă prelung. Nu atât de mult pe cât se temuse ea.

— Cred că-mi fac griji în principal pentru fiica ei, spune Celeste. Părea atât de atașată de tine...

— E-o puștoaică grozavă, spune Benji. Dar are un tată și doi unchi foarte implicați în viața ei, care locuiesc la doar câteva străzi distanță, și când m-am despărțit de Jules, i-am spus că o să fiu mereu disponibil dacă Miranda ar avea vreodată nevoie de mine. Se uită lung la Celeste. Spune multe despre tine că ai întrebat de Miranda.

Privirea lui e atât de intensă, încât Celeste își lasă ochii în jos, fixând suprafața scrijelită a barului.

— Și Jules? îl întreabă. A reacționat bine?

— Deloc, răspunde Benji. A aruncat cu pantofii în mine. A început să țipe. Și-a spart telefonul și a început să plângă din cauza asta. E îndrăgostită de telefonul ăla.

— Mulți oameni sunt așa, spune Celeste.

— Asta era o parte din problemă. Nu putea să fie prezentă în realitate; era egoistă; nu era o persoană bună sau care să se gândească la nevoile celor din jur. Se proclama a fi o mamă care-și dedică tot timpul educării copilului ei, dar nu petrecea niciodată timp cu Miranda. Se ducea la pilates, la manichiură și lua prânzul cu prietenele ei, unde parcă erau la un campionat de „cine mănâncă mai puțin”. Singurul motiv pentru care eram la grădina zoologică în ziua aceea a fost că am insistat eu. Jules era mahmură după cât

băuse în seara precedentă și nu voia decât să tragă un pui de somn și să facă o baie cu spumă înainte să se întâlnească cu prietenii ei, Laney și Casper, să ia masa la un restaurant pe care toți îl ridică în slăvi degeaba, unde avea să comande o salată și să mănânce două frunze de lăptucă și jumătate de smochină. Excursia aceea la zoo a prezentat lucrurile într-o perspectivă clară.

— Eram curioasă, să știi, spune Celeste. Nu am intenționat să te ademenesc sau să te fac să te desparți de ea.

Benji izbucnește în râs și pune niște bani pe bar.

— Dă-mi voie să te conduc acasă, îi spune.

O sărută lângă ușa blocului unde locuiește, iar îmbrățișarea lor devine atât de pasională, că Celeste vrea să-l invite la ea. Dar el se retrage și spune:

— Mulțumesc pentru un sfârșit de săptămână minunat. Vorbim mai târziu.

Celeste îl privește cum pleacă, coborând treptele câte două, îi face cu mâna, apoi se face nevăzut pe strada cufundată în întuneric.

Când ajunge la ea în apartament, îi trimite un mesaj lui Merritt: „Am dat-o în bară”.

„Cum?” vine răspunsul acesteia. „Ce s-a întâmplat?”

Celeste îi trimite mai multe semne de întrebare. Câteva secunde mai târziu, telefonul începe să sune. E Merritt, dar Celeste refuză apelul, pentru că, dintr-odată, se simte prea tristă ca să vorbească. Ar fi trebuit să anuleze întâlnirea de vineri, își spune. Pentru că pe parcursul acestui sfârșit de săptămână a descoperit că, într-adevăr, *se simte* singură și că viața e mai frumoasă când are cu cine să vorbească. Când are pe cineva cu care să se sărute. Pe cineva cu care să-și atingă genunchii pe sub masă și cu care să se țină de mână. Fusesse sigură dintru început că era o ființă ciudată, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o specie aparte, dar e descurajator să vadă că se dovedește că așa e.

O să vorbească cu ea mai târziu. Da, sigur.

•

Luni, la birou, pe când trece în revistă programele speciale din vara următoare – primesc un langurian cu picioare gri din Vietnam, ceea ce o face pe Celeste să se ducă cu gândul la restaurantul Madame Vo, la cum fusese să stea la masă cu Benji – se aude o bătaie la ușă. E două și un sfert și Celeste are o bănuială că e vorba de Blair de la Lumea Reptilelor care vrea să îi spună că trebuie să se ducă acasă pentru că are o migrenă care

pare să nu se lase dusă și să o întrebe dacă poate ea să se ocupe de prelegerea despre șerpi de la ora trei, ceea ce o face din nou pe Celeste să se gândească la Benji.

— Intră, rostește Celeste fără prea mare tragere de inimă.

E Bethany, secretara ei, care are în mână o vază cu trandafiri roz cu coadă lungă.

— Țștia sunt pentru tine, spune Bethany.

•

A doua zi, tatăl lui Celeste o sună să îi spună că au primit rezultatele de la RMN-ul lui Karen și sunt bune.

— Chiar așa? întreabă Celeste.

Nu e chiar necaracteristic părinților ei să o mintă legat de subiectul acesta.

— Chiar așa, răspunde el. Betty este într-o formă de milioane.

•

Joi seară, Benji o duce la un film la Paris Theater. E un film franțuzesc, cu subtitrare. Celeste adoarme de cum începe și se trezește când începe să se deruleze genericul, cuibărită în brațul lui Benji.

Vineri, o scoate la cină la Le Bernardin, unde meniul e alcătuit din nouă feluri de fructe de mare. Cam jumătate din acestea reprezintă o provocare pentru Celeste. Cremă de arici de mare? *Sashimi de kampachi*?

Își închipuie cum ar fi să le spună părinților ei că Benji a cheltuit 900 de dolari pe o cină la care au mâncat arici de mare, *kampachi* și castravete de mare, care nu e o legumă, ci un animal. Fiecare fel e însoțit de vin, iar Celeste se abțiguieste. În seara aceea, îl invită la ea în apartament.

E emoționată. Înainte de Benji, s-a culcat doar cu doi alți tipi, dintre care unul fusese seminaristul de la facultate, de la cursul de Mecanisme Comportamentului Animalelor.

A doua zi, Merritt îi trimite mesaj: „Deeci??????”

Celeste șterge mesajul.

Merritt îi scrie din nou: „Ei, hai, Celeste! Cum a fost Benji la pat?”

„Bun”, răspunde Celeste.

„Atât de jalnic?”

„A fost bine”, îi scrie Celeste. Ceea ce e adevărat. Benji era foarte generos, foarte atent la dorințele lui Celeste – ce îi făcea plăcere, ce îi plăcea. Poate că era prea atent. Dar nu prea se poate să te plângi de așa ceva.

„Oo-oo”, spune Merritt.

•

Urmează cine în SoHo, Village și în Meatpacking District. Iau la pachet mâncare indiană, sushi și mâncare vietnameză, devenită acum una dintre mâncărurile ei preferate, și mănâncă în apartamentul lui Celeste uitându-se la *The Americans*. Ies la *brunch* la Saxon and Parole, unde Benji o inițiază în fenomenul cultural al barului cu Bloody Mary. Aceasta își umple paharul cu puțin din fiecare garnitură – țelină, morcovi, ardei, murături de casă și ceapă murată, bacon, ierburi proaspete, păstramă de vită uscată, măslina și spirale din coajă de lămâie și lime. Apoi, când paharul îi e accesoriizat ca o băbuță de 80 de ani care și-a pus absolut toate bijuteriile pe care le are, face o fotografie și i-o trimite lui Merritt, care răspunde zece secunde mai târziu: Ești la Saxon and Parole?

Urmează o lectură la Ninety-Second Street Y, ținută de un scriitor pe nume Wonder Calloway, care citește o nuvelă despre o femeie de vârsta lui Celeste care urcă până la tabăra de la baza Everestului cu un bărbat pe care îl iubește, dar care nu o iubește și el. Aceasta se îmbolnăvește din cauza altitudinii și trebuie să se întoarcă. Trebuie să se hotărască dacă să se oprească acolo sau să continue. Celeste e emoționată de această nuvelă și de ideea în sine că literatura poate fi relevantă pentru *ea* și sentimentele *ei*. Nu a simțit așa ceva în liceu, în legătură cu *niciuna* dintre lecturile de atunci. La finalul lecturii, Benji îi cumpără un exemplar din nuvelele lui Wonder Calloway, iar autorul îi dă și un autograf. Îi zâmbește și o întreabă cum o cheamă, apoi îi scrie *Pentru Celeste* pe prima pagină. Celeste e încântată, dar și un pic necăjită. Experiențele pe care i le oferă Benji, deși sunt extraordinare, îi tulbură echilibrul mental. Știe că e bine așa cum e – a făcut facultatea și are un post bun – dar fiecare întâlnire îi arată toate modurile în care trebuie să mai evolueze de acum înainte.

Citește nuvelele în autobuz, în drum spre și de la muncă, și până la finalul săptămânii termină volumul și îi cere lui Benji altă carte. Acesta îi dă *Cercul nopții* de Erin Morgenstern. Ei îi place atât de mult încât își ocupă cu ea fiecare minuțel liber pe care și-l poate crea. Citește *Mici lucruri mărețe* de Jodi Picoult și *Privighetoarea* de Kristin Hannah.

Benji îi dă o listă de cărți care lui i-au plăcut la nebunie și se duc împreună la Shakespeare and Company.

E un restaurant nou, cu specific birmanez, pe Broome Street pe care Benji vrea să-l încerce, iar Celeste întreabă:

— Cu specific birmanez?

Nici măcar nu știuse că mâncarea birmaneză era într-atât de deosebită încât să justifice un asemenea restaurant, dar ar trebui să știe deja că Benji explorează mâncarea din colțurile îndepărtate ale lumii – din Africa de Est, Peru, Țara Bascilor. Compară această pasiune cu cea a lui Celeste pentru animale exotice. Aceasta poate vorbi cât e ziua de lungă despre capra nubiană, iar el poate perora la nesfârșit despre *momo*, găluștele la aburi ale japonezilor.

Restaurantul cu specific birmanez are doar zece locuri, toate ocupate, așa că își comandă mâncare la pachet și Benji spune:

— Având în vedere că suntem în apropiere, am putea să mergem la mine.

— Locuiești în zonă? întreabă Celeste.

Când venise vorba de apartamentul lui, Benji nu spusese decât că locuiește în centru – dar toată lumea locuiește mai în centru față de Celeste. Aceasta se întrebase de ce nu fusese invitată niciodată la apartamentul lui Benji. După ce terminase *Jane Eyre*, glumise că probabil ascundea o soție nebună acolo. Auzind asta, Benji se zburlise.

— Nu e ceva special, i-a zis. N-o să-ți placă.

„Dacă e al tău, o să-mi placă”, și-a zis Celeste în gând, dar nu a vrut să insiste. Evident, Benji avea motivele lui.

Acum, Benji o conduce într-o clădire de lux foarte înaltă din Tribeca, chiar lângă Liceul Stuyvesant și, după ce îl salută pe portar și pe bărbatul de la recepție, urcă în lift, iar Benji apasă pe butonul pe care scrie 61B.

Etajul 61, presupune Celeste. Blocul în care locuiește ea are șase etaje și nu are lift, iar ea locuiește la etajul patru, în spate.

Își simte urechile pocnind la urcare, iar Benji e neobișnuit de tăcut. Ascensorul se umple de mirosul mâncării birmaneze, dar pofta de mâncare a lui Celeste e anulată de niște emoții apărute ca din senin.

Ușile ascensorului se deschid și Celeste pătrunde într-un apartament. Pentru o clipă, e dezorientată.

— Stai puțin... rostește.

Se răsucesc. Da. Ascensorul dă direct în apartamentul lui Benji.

Acesta o ia de mână pe Celeste. Aceasta e în continuare concentrată asupra ușilor ascensorului. Un ascensor care dădea direct în apartamentul lui. Știa că există asemenea lucruri? Da, văzuse așa ceva în filme. Dacă ea ar locui aici, ar fi fost tentată să apese butonul ascensorului doar pentru a savura faptul că sosește *doar pentru ea*, chiar dacă nu trebuia să se ducă

nicăieri.

Apartamentul era decorat de un profesionist, clar, și e de o curățenie imaculată. E mobilat cu canapele negre tapisate cu piele, fotolii de un albastru-regal închis, are un covor colorat, cu model ca de caleidoscop, un televizor LCD enorm și, de-o parte și de alta a acestuia, rafturi care sunt dispuse în X pe diagonală, ceea ce e unul dintre cele mai tari lucruri pe care le-a văzut Celeste vreodată. Nici nu știa că există rafturi de cărți în formă de X, dar acum tot ce-și dorește mai mult pe lume, în afară de un ascensor care să dea în apartamentul ei, este să aibă rafturi de cărți în formă de X și cărți cu care să le umple.

E și o bucătărie demnă de un bucătar profesionist, care e elegantă, cu suprafețe lucioase, cu excepția unui bol din lemn fațetat grosier, plin cu fructe: ananas, mango, papaya, lămâi verzi, kiwi. Fructele din bolul acela costă probabil la fel de mult ca tot ce are Celeste în apartament.

Aceasta e copleșită brusc de o rușine arzătoare din cauza canapelei extensibile pe care o folosește pe post de pat, acoperită cu o cuvertură pe care mama ei o cumpărase de la un târg *amish* din Lancaster, și a noptierelor de la IKEA, și a veiozelor pe care le luase din casa părinților ei, al căror picior e din borcane pline cu boabe de fasole. Se crispează toată gândindu-se la posterele vechi de la grădina zoologică pe care le înrămasă cu mare cheltuială (costaseră nouăzeci de dolari fiecare, iar ea se albise când auzise prețul) și lumânările-curcubeu pe care mama ei le făcuse din creioane de ceară topite.

Benji spune ceva despre turul apartamentului, iar Celeste îl urmează mută în dormitor, care are o fereastră pe toată înălțimea peretelui care dă spre oraș. Întregul Manhattan se desfășoară în fața ochilor lor, colorat și sclipind – și una dintre luminile acelea, doar un bec slab aflat la peste o sută de străzi mai încolo, spre est, e de la fereastra apartamentului lui Celeste. Își lipește palmele de fereastră, după care și le retrage; nu vrea să lase urme pe geam.

— Nu-ți place deloc, spune Benji.

— Cum să crezi așa ceva, pentru Dumnezeu? întreabă ea. E... e... apartamentul ăsta depășește efectiv resursele vocabularului meu restrâns.

— Părinții mei plătesc cheltuielile, zice Benji. Mi l-au pus la dispoziție și nu am putut să refuz. Adică... presupun că aș fi putut să refuz, dar ar trebui să fii nebun să nu vrei un apartament ca ăsta.

Într-un fel, Celeste e de acord cu el, bineînțeles, dar pe de altă parte se

simte cuprinsă de o împotrivire moralistă. Gândul i se duce la Rocky, care stă într-o garsonieră închiriată în Queens, face naveta cu trenul în oraș și se trezește în fiecare zi la cinci pentru a deschide localul la timp. Seara urmează cursuri la Queens College. Se pregătește să devină profesor. Toate acestea au o anumită noblețe, în opinia lui Celeste, o noblețe și un simț etic care nu se regăsesc atunci când locuiești într-un apartament care ar putea costa lejer 7-8.000 de dolari pe lună, plătiți de părinți.

— Clădirea are sală de sport proprie, spune Benji. Și piscină. Poți să folosești piscina de-aici în vara asta. Poți să-ți iei adio de la North Meadow.

„Dar nu *vreau* să-mi iau adio de la North Meadow!” răspunde în sine ea Celeste, cu încăpățănare. Dar știe că reacția asta e una naivă.

— Ar trebui să apreciem locuința asta cât putem, spune Benji. Părinții mei mă amenință că-mi cumpără o casă mai spre parc.

„O casă mai spre parc”, își spune Celeste sardonică. Bineînțeles, e următorul pas logic.

— East Seventy-Eighth Street, murmură ea fără să vrea.

Când se mutase în Manhattan, înainte să o cunoască pe Merritt, își petrecea finalurile de săptămână hoinărind prin Upper East Side, uitându-se la ferestre, admirând luminatoarele cu geam cu model de vitraliu și grilajele din oțel. Partea dintre parc și Lexington de pe Seventy-Eighth Street fusese favorita ei absolută. Se uita la fațadele caselor și se întreba ce fel de oameni norocoși își duceau zilele acolo. Oameni ca Benji.

— O să le spun să caute doar pe East Seventy-Eighth Street, spune Benji. Acum hai să mâncăm!

•

Celeste își petrece întreaga săptămână sub imperiul stânjenelii date de privilegiile de care se bucură Benji. Nu prea poate spune că a fost luată pe nepregătite, știa că are mulți bani, dar acum, că văzuse clar cât de mulți și de câte avantaje se bucura, imaginea ei despre el ajunge să fie marcată, foarte-foarte ușor, de o nuanță de dezaprobare.

Dar apoi Benji îi spune că, în ultima duminică a fiecărei luni, face voluntariat la un cămin pentru persoane fără adăpost, aflat în subsolul bisericii la care merg părinții lui, în Upper East Side. O întreabă pe Celeste dacă ar vrea să vină și ea. Munca e reprezentată de servirea unei mese calde beneficiarilor, apoi pregătirea paturilor și să rămână acolo peste noapte. Benji ar fi în dormitorul bărbaților, iar Celeste cu femeile.

— Nu e pentru oricine, spune el.

— Vin, răspunde Celeste.

Urmând sfatul lui Benji, Celeste se îmbracă lejer, cu pantaloni de trening și un tricou. Ajută la tocarea legumelor pentru supă și, în timpul mesei, umple ceștile cu cafea. Toți beneficiarii vor zahăr în cafea, mult zahăr; buzunarele pantalonilor lui Celeste sunt umflate de la atâtea pliculețe. Unul dintre beneficiari începe să-i spună Fata de Zahăr. Benji îl aude și spune:

— Hei, Malcolm, las-o mai moale! E Fata *mea* de Zahăr.

Asta-i face pe toți să izbucnească în râs. Benji are o relație relaxată cu beneficiarii și îi cunoaște pe mulți dintre ei pe nume – Malcolm, Slick, Henrietta, Anya, Linus.

Celeste încearcă să fie respectuoasă, să se prefacă că lucrează într-un restaurant pentru clienți plătitori, dar nu poate să nu se întrebe ce încercări le-a oferit viața oamenilor acestora de au ajuns aici. Dintr-un singur ghinion, se gândește ea, ar putea fi și ea printre ei. Sau părinții ei.

După cină, Celeste pregătește paisprezece paturi, punându-le cearceafuri și păaturi. Împarte câte o pernă subțirică pentru fiecare beneficiar. Benji îi spusese că beneficiarii se duc la culcare devreme – chiar dacă se permite accesul la televizor până la zece – pentru că viața fără adăpost implică frig și oboseală extremă.

Cele mai multe dintre femei se întind imediat. Celeste și-a adus obiectele de toaletă într-o pungă de plastic și se duce la baie să se spele pe dinți și pe față. E cam ca viața în căminul de la colegiu, dar are o bănuială că Benji are dreptate: nu e pentru oricine. Celeste nu și-o poate închipui pe Merritt aici, nici într-o mie de ani, iar pe fosta lui iubită, Jules, nici atât. Se simte mândră de sine că e o persoană bună, apoi se hotărăște că această mândrie arată că nu e deloc un om bun.

Îl sărută cast pe Benji pe holul dintre dormitorul bărbaților și al femeilor.

— O să te descurci? o întreabă el.

— Da, bineînțeles, răspunde ea.

— Aș vrea să fiu cu tine, spune. O sărută din nou.

•

Celeste se bagă în patul ei. Cearceafurile miros a înălbitor profesional, iar perna nu e mai de folos ca un șervețel de hârtie. Își împătorește geaca de iarnă și și-o pune sub cap. Adoarme ascultând sforăitul celorlalte femei. Îi e dor de mama ei.

•

Merritt trimite un mesaj în mijlocul săptămânii următoare: Cum merg

lucrurile cu iubitul?

Iubitul. Acest termen o uimește pe Celeste – dar nu are cum să nege evidența. Celeste și Benji se plac. Formează un cuplu și fac lucruri de cupluri. Sunt iubit și iubită. Sunt fericiți.

Și-apoi îl cunoaște pe Shooter.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 9:30

Marty Szczerba (Skuh-zer-ba) e șeful departamentului de securitate de la Aeroportul Nantucket Memorial. E un post în oraș și îi oferă asigurare de sănătate completă, ceea ce aproape că compensează stresul demoralizant cu care se confruntă în perioada verii.

Iunie și iulie sunt luni pline de ceață. În Nantucket, la începutul verii, aerul cald și umed se revarsă către apă, care e mai rece. Aerul umed se răcește până la punctul în care aburul se condensează ușor și se formează un nor direct deasupra apei. Aceasta e ceața. Marty și-ar dori ca orașul să aibă o alocare bugetară pentru un program de Conștientizare a Efectelor Ceții deoarece tricourile amuzante și cămile pe care scrie că vine ceața peste noi nu par să aibă niciun succes să comunice cât de importantă e chestiunea aceasta. *Vine* ceața peste noi. Vine și *peste tine*, domnule Milionar-din-Greenwich, Connecticut, și *peste tine*, domnule Miliardar-din-Silicon Valley. Zborul tău va avea întârziere sau va fi chiar anulat dacă plafonul de nori coboară sub 61 de metri. N-o să-ți prinzi legătura și planurile pentru ziua respectivă – ședințe de consiliu, festivitatea de absolvire a fiicei tale de la Duke, întâlnirea cu amanta la hotel Le Meurice în Paris – vor trebui să fie anulate.

Sâmbătă, pe 7 iulie, Marty se așază la biroul lui să-și mănânce micul dejun cald de la Crosswinds, cantina excelentă din aeroport – un avantaj al postului lui pe care l-a apreciat foarte mult de când nevasta lui, Nancy, cu care fusese căsătorit treizeci și unu de ani, murise –, și a-și trece în revistă opțiunile pe care le are la dispoziție pe Match.com. Să găsească o femeie de o vârstă potrivită care să vrea să locuiască tot anul în Nantucket s-a dovedit a fi o sarcină destul de grea. Marty a fost la trei întâlniri în ultimele șase luni, dar niciuna dintre femei nu semăna deloc cu poza de profil, ceea ce pentru Marty a compromis total credibilitatea site-ului. Secretara lui, Bonita, o femeie de 31 de ani, e singură și îi tot spune lui Marty să folosească aplicația Tinder.

— Glisezi spre dreapta, spune ea mereu. Și se lasă cu acțiune la așternut,

garantat.

Era o glumă a lor; Marty nu urmărește „acțiunea la așternut”. Ce și-ar dori e o relație profundă, o protagonistă pentru al doilea act al piesei de teatru care e viața lui. Tocmai când ia în considerare serios, pentru prima oară, aplicația Tinder – *oare ar putea* să gliseze la dreapta, doar o dată? – primește un apel de la șeful poliției. Au găsit un cadavru plutind pe apă în zona Monomoy și un potențial suspect – numele pe care i-l dă inspectorul lui Marty e Shooter Uxley – a fugit.

Marty notează numele și descrierea individului – până în 30 de ani, păr închis la culoare, poartă pantaloni scurți, Nantucket Reds, o cămașă albastră, un sacou bleumarin și mocasini. Chipeș, precizează inspectorul. Marty izbucnește în râs pentru că această descriere se potrivește cu vreo sută dintre tipii din aeroport la orice oră din zi sau din noapte, pe timpul verii. Bagă în gură o furculiță cu omletă și cartofi prăjiți de casă, iese cu un click de pe pagina site-ului de matrimoniale și se duce la parter, să discute cu cei de la poliția statală.

•

Lola Budd i-a șocat pe toți adulții din viața ei descurcându-se extraordinar de bine la ghișeul de bilete la Hy-Line Cruises. Mătușa Lolei, Kendra, care fusese tutorele ei legal de când mama ei murise din cauza unei supradoze și tatăl ei intrase la închisoare, i-a spus Lolei că era prea tânără și *prea imatură* pentru a face față unui asemenea post. Lola Budd avusese un comportament labil atât acasă, cât și la școală, dar și-a convins mătușa că, dacă se angaja pe un post cu multă responsabilitate, avea să se ridice la standardul fixat de acesta. Voia ca, în viitor, să urmeze cursurile de turism de la UMass și e convinsă că o slujbă de vară care implică multă interacțiune cu publicul o să-i ofere un avantaj.

Lucrează aici de trei săptămâni și îi place la nebunie. Spre deosebire de școală, despre care crede că e pierdere totală de vreme, acest post o face să se simtă matură, importantă. Face un lucru semnificativ, înlesnește călătoriile dintre Nantucket și Hyannis, respectiv dintre un paradis estival și lumea reală.

Lolei îi place postul ei mai ales în zilele aglomerate precum cea de azi, sâmbăta de după 4 Iulie, când coada e de 117 persoane. Cursa aceasta, vaporul de la 9:15, e ocupată total. Toate cursele de azi și de mâine sunt ocupate în întregime. Pentru a prinde bilete pentru tine, soție și cei trei copii înapoi spre continent azi, practic trebuia să-ți pui această dorință pe lista

obiectivelor de Anul Nou și să o pui în aplicare în 2 ianuarie.

Cea care lucrează la ghișeu cot la cot cu Lola locuiește în Nantucket de șase ani, se numește Mary Ellen Cahill și are în fața calculatorului o plăcuță pe care scrie:

LIPSA TA DE RESPONSABILITATE ÎN CEEA CE
PRIVEȘTE PLANURILE NU REPREZINTĂ O URGENȚĂ
PENTRU MINE.

Deși Lola e de acord cu acest principiu, i se pare că aspectul cel mai plin de satisfacții al postului ei îl reprezintă ocaziile în care poate să joace rolul unui erou și să-i facă rost unui client de un bilet apărut în ultima clipă, când poate rezolva o încurcătură. Domnul și doamna Diegnan voiau să facă o rezervare pentru ultima cursă spre continent de vineri, chiar dacă pe biletul pe care Susan Diegnan i-l arată scrie clar joi, respectiv ziua anterioară. *Nicio problemă!* Lola o să-i mute pe cursa de vineri, gratis. Îi place la nebunie să strige un nume de pe lista de așteptare și să vadă cum fața persoanei respective e inundată de bucurie și de ușurare.

Astăzi, totuși, n-o să fie niciun chip plin de ușurare, iar Lola Budd nu are de oferit decât formule de compătimire pregătite din avans.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am niciun bilet de vapor disponibil până luni, la cursa de patru și cinci. Poate vreți să întrebați și la terminalul de feribot lent. Vasele lor au mult mai multe locuri.

Astăzi o să aibă de-a face cu oameni care înjură în fața ei și *pe ea*. Astăzi avea să discute cu oameni care o să spună despre Hy-Line că e „o companie parcă gândită de Mickey Mouse” și „o menajerie ordinară”.

„O menajerie ordinară?” se întreabă Lola. „Ce Dumnezeu mai e și asta?”

La cursul de pregătire, Lola a fost învățată să accepte toate comentariile cu o rezervă plină de calm. Cel mai grav lucru pe care l-ar fi putut face ar fi să reacționeze cu furie sau indignare, lansându-se astfel într-o confruntare cu un client nemulțumit.

— Am o problemă, îi spune o femeie însărcinată cu fața umflată.

E transpirată, are în brațe un copil de nici trei ani și mai are un alt copil, în jur de cinci ani, care stă lipit de piciorul ei.

— Țineam în mână biletele de feribot pentru doi adulți și doi copii, le-am pus jos pentru o secundă și, când le-am luat din nou, nu mai aveam decât un bilet de adult și două de copii, ceea ce înseamnă că cineva mi-a furat unul dintre bilete.

Lola dă aprobator din cap. Încă nu i s-a întâmplat să se ocupe de acuzații de furt de bilete, dar dacă tot era să se întâmple, își zice, atunci clar că se întâmplă azi. De cealaltă parte a ghișeului ei se află o mulțime de persoane disperate.

— L-ați întrebat pe soțul dumneavoastră? întreabă Lola. E posibil să fi luat biletul fără ca dumneavoastră să vă fi dat seama?

— Bineînțeles că l-am întrebat pe soțul meu! răspunde femeia. Nu e la el. Eu mă ocupam de bilete, iar el, de bagaje, ceea ce, de fapt, înseamnă să bea o ultimă bere pe furiș la Gazebo, pentru că a făcut o pasiune pentru barmaniță. Cea cu...

O privește pe Lola, interpretând foarte convingător emojiul cu ochii dați peste cap.

— Știi cum pot fi bărbații...

Unul dintre lucrurile pe care le-a învățat Lola în acest post este cum *pot fi bărbații*. Înainte, Lola știuse numai cum pot fi băieții. Are un iubit de nouă luni, două săptămâni și cinci zile. Îl cheamă Finn MacAvoy și Lola îl iubește la nebunie, dragoste adevărată pentru totdeauna și așa mai departe și crede că, într-un final, se vor căsători. Finn și-a pierdut ambii părinți într-un accident de navigație, așa că el și Lola sunt în aceeași situație – orfani, practic.

Dar ar fi mințit dacă ar fi spus că nu fusese uluită de puterea pe care părea să o aibă asupra anumitor bărbați. Primise invitații de la unii, iar alții se holbaseră libidinos la ea, într-un mod cât se poate de evident. E ceva des întâlnit ca un bărbat palid, durduliu, cu început de chelie și căsătorit să dea cu ochii de Lola și să rămână mut. Ce voise să spună? Nu poate să își aducă aminte.

Iată, așa puteau fi bărbații.

O compătimește pe femeia însărcinată (mătușa Lolei își face griji că fata ar putea să rămână însărcinată, dar postul acesta e un anticoncepțional eficient), dar nu o poate ajuta cu nimic.

— Îmi pare rău, spune Lola, nu am nici măcar un singur loc liber la această cursă. Următorul loc liber e luni, la patru și cinci.

— Dar aveam biletul! țipă femeia. L-am plătit! Și cineva mi l-a furat!

— Din păcate, nu avem cum să dovedim asta, spune Lola. S-ar putea să îl fi scăpat fără să observați și l-a găsit altcineva pe jos. Clar, sunteți suprasolicitată.

— Dar mama e bolnavă! zice femeia. E la spital, are zona zoster. Trebuie

să plecăm de aici azi. E o urgență medicală!

Își impune să tragă aer în piept. E uluitor ce minciuni sunt în stare să însăileze oamenii când sunt disperați. Lola vrea să îi spună încetișor că cea mai mare șansă de a pleca de pe insulă ar fi să se prefacă că a intrat în travaliu. O să fie dusă pe continent cu un elicopter medical, iar soțul ei poate folosi biletul de feribot rămas.

— Îmi pare rău, rostește Lola. Și va trebui să vă rog să vă retrageți, ca să pot ajuta următorul călător.

Următoarea clientă jură că are rezervare pe numele Iuffredo, dar Lola nu o găsește în computer.

— Ar putea să fie pe alt nume? întreabă.

— Am un număr de rezervare pe undeva, spune domnișoara Iuffredo.

Începe să caute prin poșetă.

Sună telefonul. Lola se uită în jos la stația ei de lucru. E linia de urgență, un apel care nu poate fi ignorat. Răspunde.

— Bună ziua, Hy-Line Cruises. Lola Budd la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Urmează o tăcere de o fracțiune de secundă, apoi se aude glasul unui bărbat.

— Lola Budd? A, exact. Am uitat că lucrezi acolo. Lola, sunt inspectorul Kapenash. Pot să vorbesc cu superiorul tău, te rog?

— A, bună ziua, inspectore! spune Lola.

Inspectorul e unchiul lui Finn și tutorele lui. E un personaj foarte important în Nantucket. Este inspectorul-șef, conducătorul Poliției. Ea are impresia clară că inspectorul nu o place, nu *e de acord* cu prezența ei în viața lui Finn. Probabil că și-ar dori ca Finn să fie cu cineva ca Meg Lyon, o fată care face trei sporturi, are note bune și un comportament ireproșabil.

Dar acum inspectorul o va vedea pe Lola Budd în noul ei rol, ca angajată responsabilă și competentă a Hy-Line Cruises.

— Supervizorul meu nu e aici în momentul de față. Suntem doar eu, Mary Ellen și Kalik și avem o cursă care pleacă în opt minute, așa că toată lumea e foarte ocupată. Grade ar trebui să se întoarcă în curând, totuși. Vrei să-i lași un...

— În opt minute? întreabă inspectorul. Dă-mi-o pe Mary Ellen la telefon, te rog!

— E cu un client, spune Lola.

— Dă-mi-o la telefon, Lola, insistă inspectorul. E vorba de o urgență.

Marty Szczerba discută cu Brenner, polițistul statal de serviciu la aeroport, și obține mai multe detalii despre potențiala crimă. Cadavrul găsit aparține unei femei de 29 de ani din New York, care a venit în Nantucket pentru a fi domnișoară de onoare la nunta celei mai bune prietene.

Această informație îl izbește ca un pumn în plex pe Marty, pentru că fiica lui, Laura Rae, se mărită în septembrie și domnișoara ei de onoare, Adi Conover, e ca o a doua fiică pentru Marty. Pentru că soția lui, Nancy, e decedată, el e cel care se ocupă de planificarea nunții împreună cu Laura Rae. L-au angajat pe Roger Pelton să îi ajute – Marty și Roger se cunosc de foarte mult timp, căci fiica lui Roger, Heather, și Laura Rae au jucat softball împreună în echipa liceului – și, din curiozitate și mânat de o bănuială instinctivă, Marty îl întreabă pe Brenner, polițistul statal, dacă Roger Pelton se ocupa și de nunta respectivă.

— Roger Pelton? repetă Brenner. El a chemat poliția. Dar sunt destul de sigur că a fost scos de sub bănuială.

„Scos de sub bănuială?” se întreabă Marty. Bineînțeles că Roger a fost *scos de sub bănuială*. El în mod clar n-a omorât pe nimeni! Marty îi spune lui Brenner să sune la Blade, serviciul de elicoptere private ca și la hangarul de avioane particulare, cât mai rapid. În niciun caz un potențial suspect nu avea să fugă din Nantucket la bordul unui zbor comercial. Cei de la TSA sunt excesiv de sânguincioși; niște buldogi de-a dreptul. Nu lasă niciun borcan de unt de arahide să treacă, cu atât mai puțin o persoană de interes.

Brenner îi spune că o să se ocupe el de serviciile private, iar Marty îi pune în alertă pe cei de la TSA și pe polițistul de serviciu însărcinat cu securitatea, după care se duce înapoi la etaj, la biroul lui, să îl sune pe Roger Pelton.

— Am auzit de cadavrul descoperit, îi spune Marty. Îmi pare foarte rău, Roger.

— Nu pot... Nu cred... Glasul lui Roger parcă se frânge de emoție. Nu pot să-ți descriu cum a fost, să o trag pe biata fată din valuri. Mireasa a fost cea care a găsit-o plutind, prietena ei cea mai bună, domnișoara de onoare. Mireasa era, ei bine, era isterică și e o fată atât de dulce... Ziua ei cea mare s-a sfârșit înainte să înceapă, printr-o tragedie îngrozitoare.

— Offf, Doamne, Roger, zice Marty.

Aruncă o privire către micul dejun, care s-a răcit, împinge farfuria într-o parte.

— Cine e suspectul ăsta potențial care-a dat bir cu fugiții? Shooter Uxley

ăsta?

— *A dat bir cu fugiții?* întrebă Roger. Un tip tare popular cu o strângere de mână puternică. A ținut morțiș să observe toate detaliile. Și el lucrează tot în domeniul planificării evenimentelor, cred. Doar luna asta am douăzeci de nunți și nu pot să-mi aduc aminte oamenii – dar de tipul ăsta chiar mi-a plăcut.

— Ei bine, a dispărut, spune Marty. Era pe punctul de a fi interogat de Poliție și a sărit pe fereastra de la baie.

— Așa ceva nu dă bine deloc, zice Roger. Ca să vezi că nu poți să te încrezi niciodată în prima impresie.

— Foarte adevărat, răspunde Marty.

Apoi își ia la revedere, închide și se întoarce la muncă.

•

Când Mary Ellen Cahill încheie convorbirea cu inspectorul, îi înmânează Lolei o bucată de hârtie pe care scrie *Shooter Uxley*.

— Nu apare la mine în computer, zice Mary Ellen. Așa că trebuie să fi venit direct aici. Are 1,82, păr închis la culoare și poartă un sacou bleumarin.

— Asta chiar că limitează numărul de oameni, spune Lola.

— Eu aș zice că a luat feribotul de la Steamship, spune Mary Ellen. Chiar sper că s-a îmbarcat la Steamship. Suntem prea aglomerați azi ca să mai avem pe cap și un suspect de crimă.

Loiale uită din nou la numele de pe hârtie. Shooter Uxley. Își scoate telefonul, lucru care e strict interzis la serviciu, și îl găsește imediat pe Facebook. E la fel de chipeș ca Tom Brady. Și-apoi pune lucrurile cap la cap.

— Să nu plece cursa! strigă.

Țâșnește de la ghișeu, iese cu viteză din birou și pornește de-a lungul docului. George, stewardul, era tocmai pe punctul de a ridica pasarela.

— Lola.

George îi face cu ochiul. A făcut o pasiune pentru ea, e conștientă de asta, ceea ce va fi în avantajul ei.

— Trebuie să urc la bord, îi spune ea. Și, de cum o să urc, trebuie să iei legătura cu un polițist și să-l trimiți după mine.

— Uau, zice George. Faci glume cu mine?

— Ai încredere în mine, Georgie. E o chestiune urgentă. O chestiune de viață și de moarte. Lasă-mă să urc și du-te după un polițist!

— Pe bune?

— Pe bune! răspunde Lola.

•

Ar vrea să dea năvală pe vas, dar își păstrează calmul. Biletul furat. Tipul chipeș ca un star de cinema, Shooter Uxley, a furat un bilet de la femeia aceea însărcinată și s-a urcat frumușel la bord. Lola cercetează fețele călătorilor. Vede persoane în vârstă, oameni cu fețele arse de soare, bărbați care poartă pantaloni Nantucket Reds; vede labradori aurii, bebeluși care plâng, terieri Boston, femei care au făcut o groază de operații estetice. Vede un puști cu costum de Omul-Păianjen.

Observă un tip la bustul gol cu o pereche de bermude cu modelul steagului american, adormit și sforăind.

Simte o atingere pe braț. Se întoarce și dă de un polițist lângă care se afla Fred Stiftel, unul dintre căpitani.

— Domnișoară, începe polițistul, ce se întâmplă?

Lola aruncă o privire în jur. Ochii i se agață de fața unui tip aflat la coadă la bar. Are ochelari de soare la ochi, dar ea recunoaște conturul maxilarului și bretonul negru, fluturător. Cămașă albastră, sacou bleumarin.

— Uitați-l, îi spune Lola polițistului.

Își menține tonul normal și ochii ațintiți asupra obiectivului ei.

— Shooter Uxley. E chiar acolo.

Polițistul se apropie de Shooter Uxley, care își scapă berea din mână. În agitația care urmează, încearcă să o rupă la fugă, dar e prea aglomerat, nu are unde să se ducă, iar polițistul îi ținut brațele la spate și îi pune cătușele. Îl informează pe Shooter că e un potențial subiect într-o anchetă în desfășurare și că va fi reținut până ce poliția avea să îl elibereze, după interogatoriu.

Toți ceilalți pasageri se uitau la această scenă. Pe fundalul liniștii lăsate, se sesizează un zumzet slab.

„E chiar ca la televizor!” își zice Lola. Și, în acest caz, protagonista e ea! Lola Budd!

De-abia așteaptă să îi dea mesaj lui Finn, să-i povestească tot. Inspectorul *va trebui* să o placă acum.

Karen

Vineri, 6 iulie 2018, 20:30

Bruce îi aduce o cupă plină cu un lichid deschis la culoare, cu bule, garnisit cu două mure.

— Ce-i asta? întreabă ea. Nu e punci, nu? Nu cred c-aș putea să rezist să beau punci.

— Nu e punci, spune Bruce. E un cocktail pe bază pe vin, făcut de mânuța mea. E mai mult sifon decât vin, dar l-am gustat și cred că o să-ți dai aprobarea.

Karen ia o înghițitură și mintea i se duce imediat înapoi în tinerețe. Soțul ei e cel mai grijuliu bărbat de pe fața Pământului.

— Mulțumesc, iubituie, îi spune.

Bruce o sărută direct pe buze și, chiar după atâția ani, ceva în interiorul lui Karen se trezește la viață.

— Pentru tine, orice, îi spune. Chiar orice, serios.

•

La masă, Karen mănâncă o jumătate de coadă de homar. Fiecare înghițitură scăldată în unt o face să geamă de plăcere. În toată viața ei nu mai mâncase ceva cu un gust așa divin.

Bruce încearcă să o convingă să guste din biscuitul lui de casă. Îl desface, ca soția lui să vadă straturile pufoase ale aluatului, dar Karen se sfiește. Homarul a fost îndeajuns, mai mult decât îndeajuns.

Bruce lovește ritmic cu lingurița în paharul de apă ținut în sus. În pavilion se lasă tăcerea. Karen speră că discursul lui va fi un succes.

Bruce a băut cel puțin trei pahare de punci.

Soțul ei începe să vorbească:

— Doamnelor și domnilor, numele meu e Bruce Otis, sunt tatăl miresei.

Chipul îi radiază de mândrie. Adoră acest titlu, iar Karen trebuie să recunoască că și ea simte la fel. Ultima dată când fuseseră personaje importante, își dă seama, a fost când erau în liceu. Ea concura în proba de fluture din ștafeta de 400 de metri, iar oricine nu e impresionat de asta nu a încercat niciodată să înoate 100 de metri în stil fluture, cu atât mai mult să

înoate rapid. Iar Bruce, bineînțeles, a câștigat campionatul statal la lupte greco-romane.

Karen își lasă privirea către fața de masă și închide ochii, să asculte.

— Ne duceam la poștă să expediem colete sau să ne verificăm căsuța poștală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... știți ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aștept o oră fără probleme. Puteam să aștept și o zi întreagă... pentru că eram cu Karen.

Karen își întipărește bine cuvintele acestea în suflet. A fost iubită la viața ei, iubită profund și sincer. A fost cunoscută și înțeleasă. Ce altceva și-ar mai putea dori?

Totuși, după recunoștință vine... vinovăția. Nu i-a spus lui Bruce despre cele trei pastile ovale sidefii amestecate cu oxicodona ei. Pastilele acelea sunt cu un compus cu un nume imposibil de pronunțat pe care le-a cumpărat în mod ilegal de pe internet, de pe un site de care dăduse întâmplător când căutase pe Google „eutanasiu”. Îi scrisese un e-mail unui individ pe nume doctor Tang care a fost anestezist, cu licență în Utah, și care acum le oferă pacienților în stadiu terminal medicamente – pentru un preț –, astfel încât oamenii aflați în situația lui Karen își pot încheia viețile cu demnitate.

Cele trei pastile au costat 1.200 de dolari, dintre care 1.100 Karen îi retrăsese din contul ei curent, bani pe care îi strânsese pe ascuns pe când lucra la magazinul de suveniruri de la fabrica firmei Crayola – „fondul ei secret”, cum îl numea mama ei. Restul de 100 de dolari îi furase din portofelul lui Bruce în rate de câte cinci și zece dolari. Își justifică aceste fapte pentru că, spre deosebire de Bruce, ea nu are o pasiune pentru hainele scumpe. Nu a folosit niciodată vreun ban în mod frivol, doar pentru ea, și în mod clar n-o face nici acum. Aceste pastile o vor scoate din circulație imediat, scutindu-i atât pe Bruce, cât și pe Celeste de agonia, mizeria și cheltuielile implicate de moartea ei din cauze naturale.

Dacă i-ar fi spus lui Bruce, ar înțelege, așa crede ea. În treizeci și doi de ani de căsnicie, mereu văzuseră lumea în același mod. Dar dacă nu înțelege? Eutanasia e un subiect care afectează profund noțiunile personale despre demnitate și teamă, dar și spiritualitatea. Lui Karen îi e frică de dureri, da, îi e frică de faptul că boala o să o mănânce pe dinăuntru. Lui Bruce îi e teamă că va rămâne singur, dar poate că se temea și pentru soarta sufletului ei. Karen nu știe, de fapt. Nu au fost prea cucernici, deși se identificau la modul general drept catolici și țineau toate sărbătorile. Pe Celeste au botezat-o la Biserica St. Jane din Palmer Township, pe când mama lui

Karen și părinții lui Bruce erau în viață. Dar Karen nu mai pusese piciorul în biserica aceea de ani buni. Bruce păruse să fie mereu de aceeași părere ca și ea – ea nu știe în ce crede, încearcă doar să fie o persoană bună și speră că totul va fi bine. Dar dacă Bruce crede în sufletul lui că principiile Bisericii Catolice sunt absolute și că sinuciderea o s-o trimită automat în iad?

Nu discutase cu Bruce despre viața de după ce ea avea să nu mai fie pentru că acesta refuză să accepte inevitabilul – ceea ce, își zice ea, e mai bine decât să accepte lucrurile prea rapid. Când oaspeții adunați la petrecere își ridică paharele în cinstea lui Celeste și a lui Benji, Bruce își coboară privirea către Karen cu o expresie atât de plină de tandrețe, de dragoste și admirație, că aceasta abia dacă poate suporta să-l privească în ochi. Pasiunea ei e la fel de puternică precum a lui, dar ea e realistă. Cancerul a făcut-o să fie realistă.

De exemplu, s-a împăcat cu probabilitatea că Bruce o să se recăsătorească. Karen chiar vrea să o facă. N-o să fie același lucru, e conștientă de asta. Întotdeauna o s-o iubească pe ea mai presus de orice, mereu și cel mai mult. Noua soție o să fie mai tânără – nu atât de tânără precum Celeste, speră Karen – și va aduce un nou aer de vitalitate în viața lui Bruce.

Poate că noua soție va avea o slujbă care să le ofere bani pentru călătorii, călătorii adevărate – în parcurile naționale, croaziere, tururi ale Europei pe bicicletă... Poate Bruce se va apuca de yoga sau de pictat în acuarelă; poate va învăța italiana. Karen își poate închipui aceste posibilități fără să simtă gelozie sau furie. Așa își dă seama că a venit momentul să se retragă.

•

După desert, ea și Bruce dansează pe o singură melodie, *Little Surfer Girl*. Lui Karen i-a plăcut mereu acest cântec, deși nici măcar nu s-a apropiat vreodată de o placă de surf. Îl auzise pe tatăl ei cântând-o o dată, în mașină, când era mică și nici nu fusese nevoie de mai mult. Fericirea tatălui ei și vocea lui într-un falsetto relaxat fuseseră contagioase. Bruce știe de această amintire, așa că fredonează la urechea lui Karen. Dansează – își târșăiesc picioarele, de fapt – printre ceilalți invitați. Nimeni nu se uită lung la ei, speră ea, sau să le facă fotografii, sau să se mire că o femeie atât de bolnavă mai poate să danseze.

Când se termină melodia, toată lumea aplaudă. Din câte se pare, formația și-a încheiat programul pe seara aceasta. Petrecerea se apropie de final.

Celeste apare ca din neant.

— V-ați distrat, B-B-Betty?

— Foarte mult, răspunde Karen. Dar sunt epuizată.

Îi simte palma lui Bruce pe spate; chiar și presiunea aceea ușoară reprezintă o agonie pentru ea. Efectul oxicodonei e pe sfârșite, lăsându-i terminațiile nervoase fragile, ca și cum ar fi cioburi de sticlă. Mai are nevoie de o pilulă de oxicodonă înainte să adoarmă.

— Măine e o zi mare, spune Bruce.

Celeste zice:

— Tag își dorește foarte mult să b-b-bea un pahar cu tine în bi-bi-biroul lui. Un p-p-pahar și un trabuc cubanez. A vorbit despre asta toată săptămâna.

— Zău? întreabă Bruce. Eu acum aud prima oară de asta.

— O duc eu pe B-B-Betty la culcare, se oferă Celeste.

— Nu, nu draga mea, se împotrivește Celeste. Tu du-te și distrează-te! E noaptea de dinaintea nunții tale. Ar trebui să ieși în oraș cu prietenii.

Celeste aruncă o privire în partea opusă a curții, unde Benji și Shooter umplu pahare cu bere din butoi. Shooter își ridică privirea, după care se apropie de ele în pas alergător. Karen e stânjenită de cât de chipeș i se pare. E la fel de arătos ca vedetele idolatrizate de adolescenții de pe vremea ei – Leif Garrett, David Cassidy, Robby Benson.

— Doamnă Otis, i se adresează, pot să vă aduc ceva? Întâmplător, știu unde au ascuns cei de la firma de catering carnea de homar care a rămas.

Asta o face pe Karen să izbucnească în râs, în ciuda pumnalelor care încep să se răsucescă în partea inferioară a spatelui ei. Cât de drăguț din partea lui Shooter să-și aducă aminte că îi place homarul, chiar dacă zilele în care i-ar fi plăcut o gustare la miezul nopții sunt de mult apuse.

— Ne ducem la culcare, zice Karen. Dar mulțumesc... Te rog, scoate-o pe fiica mea în oraș!

— Am nevoie de somnul meu de fru-fru-frumusețe, protestează Celeste.

— Ești oricum foarte frumoasă, răspunde Shooter. N-ai putea să te faci mai frumoasă de atât.

Karen se uită la Shooter și remarcă expresia de pe chipul lui: tandrețe. Celeste inspiră asta la cei din jur, își spune ea.

— Perfect de acord, spune Karen.

— Avocatul apărării se retrage, atunci, zice Bruce.

O sărută pe frunte pe Celeste, după care o împinge ușor către Shooter.

— Du-te și distrează-te, draga mea!
— Dar M-M-Mac, Tag vrea...
— Tatăl tău se va duce să-l caute pe Tag, să bea paharul acela împreună, o asigură Karen. Sunt perfect capabilă să mă bag singură în pat.

Shooter o ia de braț pe Celeste, dar aceasta se trage înapoi să o mai îmbrățișeze o dată pe Karen și să o sărute pe fiecare obraz. Asta e o oglindire a modului în care Karen o săruta pe Celeste de noapte bună când era mică. Oare Celeste își dă seama de asta? Da, cel mai probabil da. Lui Karen i-ar fi plăcut ca fiica ei să vină la etaj, să o bage în pat, să-i citească ceva, chiar dacă e vorba doar de un articol din exemplarul din revista *Town and Country* de pe noptieră, iar apoi să stea în pat cu ea până adoarme, exact așa cum Karen făcea odinioară cu Celeste. Dar e hotărâtă să nu fie o povară. O s-o lase pe Celeste – ba chiar o s-o încurajeze – să-și vadă de viața ei cea nouă.

Bruce i se adresează lui Karen:

— Lasă-mă măcar să te conduc până la etaj.
— O să mă descurc, răspunde Karen. Du-te și vezi unde e Tag, ca să poți să te întorci la mine mai repede! Aș prefera așa.

Bruce o sărută pe buze.

— Bine. Doar un pahar, totuși.

•

Karen nu se grăbește deloc pe drumul ei către camera lor de la etaj. Vrea să simtă casa aceasta în propriul ritm. Vrea să atingă materialele, să se așeze în fotolii pentru a le evalua confortul, vrea să miroasă aranjamentele florale, să citească titlurile cărților. N-a mai fost niciodată într-o casă ca asta, una în care fiecare piesă de mobilier a fost aleasă și aranjată de un profesionist, unde ceasurile ticăie la unison, iar tablourile și fotografiile sunt luminate în așa fel încât să le pună în valoare. Celelalte case pe care le-a vizitat Karen la viața ei au fost variații ale propriului cămin – bufete de colț în care erau etalate serviciile de porțelan de la nuntă, canapele modulare, cuverturi croșetate de mătușile rămase fete bătrâne.

Pătrunde cu pași mici în sufrageria formală și se oprește imediat în dreptul pianului negru de concert. Partea de sus a instrumentului e lăsată în poziție orizontală și e acoperită cu fotografii înrămate. Inițial, ramele în sine îi atrag atenția lui Karen – majoritatea arată ca și cum ar fi din argint masiv, iar altele sunt din lemn sculptat – iar apoi se uită la fotografiile. Toate par a fi făcute în Nantucket de-a lungul anilor. Întruna, pe care Karen o studiază

prima, Benji și Thomas sunt înfățișați adolescenți. Stau pe plajă în fața acestei case cu Tag și Greer în spatele lor. Tag arăta atunci ca Benji acum – tânăr și puternic, cu un zâmbet larg. Expresia lui Greer e inscrutabilă, în spatele ochelarilor de soare pe care îi poartă. E îmbrăcată în pantaloni capri albi, cu ciucurași roșii atârându-i de tivuri. Asta e o tușă jucăușă, își spune Karen. În următoarea ei viață, va avea și ea niște pantaloni așa.

Când dă să ia de pe pian următoarea fotografie, aude pe cineva tușind. Karen e atât de surprinsă că mai-mai că aruncă fotografia peste umăr. Se întoarce și dă cu ochii de o femeie ghemuită într-unul dintre fotoliile curbate, moderne, ca un ou într-un suport. E atât de nemișcată, încât Karen ar zice că doarme, doar că are ochii larg deschiși. A stat acolo în tot acest timp, privind-o pe Karen.

— Îmi cer scuze, spune Karen. M-ai speriat. Nu te-am văzut.

Femeia clipește.

— Cine ești, până la urmă? întreabă ea.

— Sunt Karen Otis, răspunde Karen. Mama lui Celeste. Soacra mică.

— Mama miresei, repetă femeia. A, da, exact. Te-am remarcat mai devreme. Soțul tău a rostit discursul ăla încântător.

— Mulțumesc, spune Karen.

Dintr-odată se simte foarte slăbită. Femeia are accent britanic, probabil că e vreo prietenă de-ale lui Tag și Greer – aproape toți cei de-aici sunt prietenii lor. Karen își aduce aminte de jurământul ei de a străluci.

— Și pe tine cum te cheamă?

— Featherleigh, spune femeia. Featherleigh Dale. Locuiesc în Londra.

— Foarte drăguț, răspunde Karen.

Ar trebui să se scuze și să se retragă la culcare, dar nu vrea să pară nepoliticoasă în fața acestei Featherleigh. De ce le dau britanicii copiilor prenume care sună ca niște nume de familie? Winston. Neville. Și Greer.

Când Karen o auzise prima oară pe Celeste pomenind numele lui Greer, crezuse că vorbea de un bărbat. Și obiceiul ăsta începe să prindă rădăcini și în America, a observat. Mai mereu se trezea dând din cap, nevenindu-i să creadă ce nume aveau copiii care intrau în magazinul de cadouri de la Crayola. Fetițe pe nume Sloane, Sterling, Brearley. Băieței botezați Millhouse, Dearborne, Acton. Și cum rămâne cu domnișoara lui Celeste, Merritt? „Ca șoseaua cu acces limitat”, o auzise spunând, deși Karen habar nu are ce înseamnă asta.

— Am deviat un pic în drumul spre culcare. Dar chiar ar trebui să mă

retrag, cu scuzele de rigoare. Mă bucur că te-am cunoscut, Featherleigh. Presupun că o să ne vedem mâine.

— Stai puțin! spune Featherleigh. Te rog, poți să mai stai câteva minute? Sunt prea beată să mă întorc chiar acum la hanul unde sunt cazată.

— Ai vrea să mă duc să o caut pe Greer? întreabă Karen.

I-a propus asta doar din politețe. Simpla idee de a pleca în căutarea lui Greer i se pare extenuantă.

— Nu! răspunde Featherleigh. Nu pe Greer.

Ceva din tonul ei îi atrage atenția lui Karen. Featherleigh își lasă picioarele goale pe podea și se apleacă în față, spre ea.

— Poți să păstrezi un secret?

Karen dă din cap fără să-și dea seama. Poate să păstreze un secret, da. Păstrează un secret față de soțul și fiica ei, secretul celor trei pastile ovale sidefii, secretul intențiilor ei, iar acesta sigur e un secret mai mare decât orice-ar vrea să îi dezvăluie Featherleigh.

Englezoaica spune:

— Am avut o legătură cu un bărbat însurat. Dar a rupt-o cu mine în mai și nu reușesc să-mi revin.

— O, Doamne, rostește Karen.

În mintea ei, îi spune mai degrabă: „Așa-ți trebuie!” Karen nu-i suportă pe cei care se fac vinovați de adulter. Nu îi place să judece, dar poate spune cu siguranță că, dacă o femeie l-ar fi curtat pe Bruce și ar fi reușit să-l prindă în mrejele unei aventuri, viața ei ar fi fost distrusă. Ea și Bruce sunt norocoși, o știe, în ideea că sunt amândoi complet devotați relației lor. Asta nu înseamnă însă că ea n-a fost niciodată geloasă. Bruce vorbea uneori despre femeile care veneau la el în magazin, vrând să le cumpere soților lor costume, iar Karen se întreba cum arătau și dacă cochetau cu Bruce mai mult decât lăsa el să se înțeleagă. Existase o perioadă – chiar după ce Celeste plecase la facultate – în care Bruce venea acasă cântând melodii country necunoscute ei și purtându-se ciudat de distant, iar Karen a crezut că poate... poate întâlnise pe altcineva. Într-un final, l-a întrebat dacă așa stăteau lucrurile. El i-a răspuns foarte direct că era doar supărat că Celeste era departe. I se părea mai greu decât se așteptase. Karen a recunoscut că și ea resimțea șocul mai puternic decât se așteptase și sfârșiseră plângând împreună și apoi făcând dragoste în bucătărie, ceea ce era ceva ce nu se mai întâmplase de când se născuse Celeste.

— Cred că te-ar interesa adevărul, spune Featherleigh.

— Poate că da, poate că nu. Karen nu suportă să audă una ca asta. Oprește-te, îi spune. Te rog, oprește-te aici!

Karen își ridică mâna, ca și cum ar putea să împingă cuvintele departe de ea. Iese din cameră mergând cu spatele.

•

Cuvintele roiesc în jurul ei în timp ce urcă treptele.

„Cred că te-ar interesa adevărul. Am avut o legătură cu un bărbat înșurat”.

Are mare nevoie de o pastilă de oxicodonă și să se bage în pat. De ce, ah, de ce a ales-o femeia aia tocmai pe ea să i se destăinuie? Cum Dumnezeu să conteze relația adulteră a lui Featherleigh pentru *Karen*? Nu cunoaște pe nimeni aici! Evident, Featherleigh era destul de beată, iar oamenilor băuți, din câte știa Karen, nu le plăcea nimic mai mult decât să-și mărturisească experiențele. Așa-i trebuie că-și băgase nasul unde nu e treaba ei, cercetând casa aceasta.

Când, în sfârșit, ajunge în capătul treptelor, se simte dezorientată. Camera ei este în stânga sau în dreapta? Se regroupează, sprijinindu-se în baston și își zice: „În dreapta”.

Când se răsucește spre dreapta, își dă seama că e ultima ușă pe stânga. Dar, în secunda aceea, ușa despre care Karen crede că e a ei se deschide și Merritt „ca șoseaua cu acces limitat” iese pe ea. Aceasta e aceeași tânără pe care Karen o numise Litera Stacojie când a ajuns aici, înainte să afle că era Merritt, domnișoara de onoare a lui Celeste. Fiica ei o adoră pe Merritt, are impresia că e perfecțiunea întruchipată, și deși Karen e încântată că Celeste și-a găsit o prietenă adevărată, nu poate să nu o catalogheze ca un pic cam slobodă.

Slobodă. Acum Karen gândește exact ca mama ei, sau chiar ca bunica ei. Cine folosește cuvântul *slobodă* pentru a descrie o femeie? Nimeni. Cel puțin, nu în ultimii patruzeci de ani. E convinsă că Merritt e foarte drăguță, altfel Celeste nu ar îndrăgi-o atât. În seara aceasta, Merritt poartă negru.

— Eu... rostește Karen.

Acum chiar că e cum nu se poate mai confuză. Casa asta are mai multe camere decât un hotel.

— Cred că am cotit greșit undeva? Aveam impresia că aia era camera mea.

— A, chiar e camera dumneavoastră, doamnă Otis, răspunde Merritt. Eu doar o căutam pe Celeste. Nu știți unde e, cumva?

— Celeste? spune Karen. Păi, era afară când am văzut-o eu ultima oară. Are de gând să iasă în oraș cu Benji.

— Bine, spune Merritt.

Pare să fie extrem de grăbită; se strecoară pe lângă Karen și începe să coboare scara.

— Mulțumesc, doamnă Otis. Noapte bună!

— Noapte bună, răspunde Karen.

Rămâne pe loc, uitându-se lung la ușa de la dormitor. O căuta pe Celeste? În camera ei și a soțului ei? De ce nu o căuta pe Celeste în *camera acesteia*, care e pe același palier, la stânga? În mod clar, femeia aia, Featherleigh, și-a mângălit inscripțiile ei murdare pe pereții minții lui Karen, pentru că nu se poate gândi decât cum o să deschidă ușa dormitorului, o să-l găsească pe Bruce înăuntru și va trebui să îl întrebe ce căutau el și Merritt singuri în dormitor.

Nu flirtase Merritt cu Bruce mai devreme azi? „Nu te-ai înfierbântat?”

Karen întoarce clanța și împinge ușa, deschizând-o. Camera e goală și cufundată în întuneric.

Expiră. Își sprijină bastonul de noptieră și se așază pe pat. Așteaptă ca inima să își recapete ritmul normal.

Interogatoriu inițial: Greer Garrison Winbury, Sâmbătă, 7 iulie, 10:20

După ce Nick termină de notat însemnările sale după discuția cu Abby, își pune o pereche de mănuși de latex și intră în căsuța unde fusese cazată Merritt Monaco. Le-a luat-o înainte criminaliștilor, așa cum preferă să se întâmple.

— Spuneți-mi o poveste, rostește în șoaptă. Ce s-a întâmplat?

Căsuța a fost decorată cu un gust feminin, în culori pastel și cu modele florale. Probabil că e gândită să te ducă cu gândul la o grădină englezească, deși lui Nick i se pare un stil dulceag și prea încărcat; e ca și cum ai intra într-un magazin Crabtree and Evelyn.

Zona de zi pare a fi neatinsă; Nick nu vede nimic care să nu fie la locul său. Trece în dormitor, unde aerul condiționat a fost setat pe o intensitate atât de mare, încât parcă a intrat într-o cameră frigorifică. Nick trebuie să recunoască faptul că senzația e plăcută, aproape delicioasă, după fierbințeala apăsătoare de afară. Patul e făcut, servieta lui Merritt e deschisă

pe suportul pentru bagaj, iar pantofii i se văd dedesubt. Rochia de domnișoară de onoare – mătase de culoarea fildeșului cu broderie neagră – e singura piesă de vestimentație din dulapul de haine.

Pătrunde în baie. Cosmeticele lui Merritt sunt aliniate pe raftul de sticlă mai de jos – în mod clar, îi plăceau foarte mult fardurile Bobbi Brown –, iar peria de păr și placa de îndreptat sunt pe raftul de deasupra. Periuța de dinți în pahar.

Era îngrijită și ordonată, concluzionează Nick.

O trecere în revistă rapidă a gentuței de cosmetice scoate la iveală mai multe dermatografe, rimeluri, rujuri și pudră, dar nimic altceva.

„Pfua”, mormăie în sinea sa Nick. Caută ceva, dar ce anume? O să-și dea seama când o să-l vadă.

Pe comodă, găsește o poșetă plic deschisă în care se află un permis de conducere, un card American Express Gold, 77 de dolari cash și un iPhone X. Cercetează permisul: *Merritt Alison Monaco, 116 Perry Street, New York*. E o femeie frumoasă – și tânără; abia a împlinit 29 de ani. Mare păcat!

— O să-ți fac dreptate, rostește Nick. Hai să vedem ce s-a întâmplat.

Ia iPhone-ul X și glisează cu degetul pe ecran. Spre uluirea sa, telefonul se deblochează. „Uaaau...” Nu mai credea că există pe lume vreun milenial care să nu aibă telefonul protejat cu parolă. Se simte aproape păcălit. Femeia asta nu are chiar *nimic* de ascuns?

Se uită mai întâi pe SMS-uri. Nu e nimic nou azi, iar de ieri găsește un mesaj de la un tip pe nume Robbie care îi urează cu întârziere o Zi a Independenței frumoasă; speră că e bine. Cu o zi înainte de asta, Merritt i-a trimis un mesaj unei persoane înregistrate ca Jada V, mulțumindu-i pentru petrecere. În atașament e o fotografie cu artificii peste Statuia Libertății.

Registrul de apeluri e și el foarte vechi – și, prin „foarte vechi”, Nick se referă la faptul că nu apare nimic în ultimele 24 de ore. Vineri dimineață apare un apel inițiat către un număr cu prefixul 212, dar când Nick apelează numărul respectiv de pe telefonul lui, îi răspunde centralista de la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatic. Probabil că Merritt sunase la serviciu, să vadă ce se mai întâmplase.

Indiciile sărăcicioase oferite de telefonul fetei îl duc pe Nick cu gândul la comentariul lui Abby că era posibil ca Merritt să fi pus ochii pe cineva care era deja la nuntă. N-ar fi fost nevoită să sune sau să trimită mesaje nimănui dacă putea să vorbească cu el față în față.

Nick pune poșeta plic unde o găsisese și își mai bagă nasul ici-colo încă un

pic. Ar cere prea mult să găsească un jurnal lăsat așa, la vedere, e conștient de asta, dar poate o țigară cu marijuana, un prezervativ, o mângăleală pe o bucătică de hârtie cu numele persoanei cu care era încurcată? E prea atrăgătoare să nu fi existat *cineva*.

Dar nu găsește nimic.

•

Soacra mică e încă în camera ei, iar mireasa e încă la spital. Nick o găsește pe Greer Garrison, soacra mare, în bucătărie, unde vorbește la telefon. Evident, tocmai a dat cuiva vestea îngrozitoare și acum primește condoleanțe.

— Celeste e distrusă, spune. Nici nu-mi pot închipui prin ce chin trece. Face o pauză. Ei, hai să nu ne pripim... suntem cu toții în stare de șoc și – în momentul acesta, Greer își ridică privirea către Nick – polițiștii încearcă să afle ce s-a întâmplat. Cred că mi-a venit rândul la interogatoriu, așa că trebuie neapărat să închid, îmi pare rău. Transmite-i toate cele bune lui Thebaud. Greer încheie apelul apăsând pe ecranul telefonului. Pot să vă ajut cu ceva? i se adresează lui Nick.

Pare destul de stăpână pe ea, având în vedere situația, o evaluează Nick. Poartă pantaloni albi și un maiou bej: la gât are o cruciuliță de aur pe un lăntșor subțire din același material. Părul îi e drept și lucios; e dată cu ruj. Expresia îi e circumspectă. E conștientă că urmează să fie întreruptă în timp ce se achită de această sarcină și nu îi place deloc asta.

Nick spune:

— Doamnă Garrison, sunt detectivul Nick Diamantopoulos, de la Poliția Statală Massachusetts. O să vă rog să lăsați telefonul.

— Sunteți grec? rostește ea, lăsându-și capul într-o parte.

Probabil încearcă să facă legătura dintre numele lui și pielea închisă la culoare.

Nick zâmbește.

— Mama mea e din Capul Verde și tata e grec. Bunicii din partea tatălui sunt din Salonic.

— Încerc să scriu un roman cu acțiunea plasată în Grecia, răspunde ea. Problema e că nu am mai fost acolo de o groază de timp. Se pare că am pierdut legătura cu adevăratele culori ale acelor locuri.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Nick să stea la taclale despre Marea Egee, *ouzo* și caracatiță la grătar, are treabă.

— Trebuie să vă pun niște întrebări, doamnă.

— Nu cred că înțelegeți în ce situație dificilă mă aflu, domnule detectiv, spune ea. Asta e nunta *mea*.

— Nunta *dumneavoastră*?

— Eu m-am ocupat de planificare. Am oameni de sunat. Pe toți invitații! Oamenii trebuie să afle ce s-a întâmplat.

— Înțeleg, răspunde Nick. Totuși, pentru a afla exact ce s-a întâmplat, am nevoie să cooperați. Iar asta înseamnă să îmi acordați atenția dumneavoastră exclusivă.

— Vă dați seama că am o casă plină cu oameni aici? spune Greer. Vă dați seama că mama lui Celeste are cancer *la sân* în fază terminală? Și că Celeste a fost dusă la spital? Aștept să primesc vești de la Benji despre starea ei.

— O să încerc să terminăm cât mai rapid posibil, răspunde Nick. Încearcă să ignore telefonul, deși îi vine să i-l ia din mână. Puteți să veniți cu mine în camera de zi?

Greer îl fixează cu o privire plină de reproș.

— Cum îndrăznești să-mi dai indicații în *casa mea*?

— Îmi pare foarte rău de situația creată, doamnă. Acum, vă rog...

Pornește pe hol și speră că Greer vine și ea în urma lui. Îi aude hainele foșnind în spate, așa că se oprește la ușa camerei de zi și o lasă pe ea să intre prima. Închide ușa bine în spatele lor.

Greer se așază pe marginea canapelei, cu spatele aplecat înainte, ca și cum ar putea oricând să țâșnească în picioare și să fugă. Are telefonul în poală, bâzâind mereu.

— Puteți să-mi spuneți ce vă aduceți aminte de *după* încheierea cinei de repetiție? începe Nick. Care unde s-au dus?

— Tinerii au plecat în oraș, răspunde Greer. Bătrânii au rămas acasă. Cu excepția lui Abigail, nora mea. E însărcinată. A rămas acasă.

— Dar atât mirele, cât și mireasa au plecat în oraș? Și mai cine? Nick își scoate carnetul. Merritt? Ea e ieșit în oraș?

— Știți care e meseria mea, domnule detectiv? întreabă Greer. Scriu romane polițiste. Ca atare, cunosc foarte bine procedura polițienească, așa că înțeleg că trebuie să puneți aceste întrebări. Dar vă pot spune exact ce i s-a întâmplat lui Merritt.

— Puteți? întreabă Nick. Exact?

— Ei, nu chiar exact, răspunde Greer. Dar ideea generală e destul de evidentă, nu? Fătucă a băut prea mult sau a luat cine știe ce pastile și apoi s-

a hotărât să facă o baie îmbrăcată și s-a înecat.

— Dar trebuie să recunoașteți, spune Nick, că, deși această explicație e una viabilă, lasă anumite aspecte neelucidate.

— Cum ar fi?

— Am discutat cu o martoră care spune că e destul de sigură că Merritt nu a plecat în oraș. Astfel, dacă a rămas acasă, unde și ce a băut? A văzut-o cineva? A vorbit cineva cu ea? Eu tocmai am fost în căsuța în care era cazată domnișoara Monaco – n-am văzut nicio sticlă, niciun pahar gol, nimic. Și n-am găsit nici pastile sau flacoane cu vreun medicament care să necesite rețetă. Ca romancieră, sigur știți că e dificil când bei și dai pastile pe gât să faci dispărute dovezile incriminatoare. De asemenea, domnișoara Monaco avea și o tăietură destul de urâtă la picior. Cum s-a ales cu ea? Când s-a întâmplat asta?

— Nu căutați intrigi spectaculoase acolo unde nu e cazul, zice Greer. În literatură există un termen care se potrivește perfect. Se numește *heringul roșu*. Termenul a apărut la începutul secolului al XIX-lea, de la vânătorii care aruncau un hering afumat în urma lor, pentru a le distrage atenția lupilor. O diversiune.

Nick mai-mai că schițează un zâmbet. Vrea să îi fie antipatică, dar femeia asta are ceva ce-l face să o admire. Nu a mai cunoscut până acum o scriitoare care să aibă lucrări publicate și ce spune ea e adevărat – e o autoare de romane polițiste cu o experiență vastă, ar putea să fie capabilă să îi ajute.

— E bine de știut, zice el. Mulțumesc.

— Am dat nas în nas cu Merritt la finalul cinei, spune Greer. Se ascundea în spălătorie. Plângea.

— Plângea? se miră Nick.

Își aduce aminte că și Abby i-a spus că Merritt plânse, în grădina cu trandafiri.

— V-a spus ce pățise?

— Nu, răspunde Greer. Și nu am insistat; nu se cuvenea din partea mea. Dar cred că era evident că se simțea exclusă. Prietena ei cea mai bună se mărita. Celeste era în centrul atenției, iar Merritt era la nuntă de una singură. Poate că era deprimată, habar nu am. Dar pot să spun că era foarte tulburată, ceea ce nu face decât să întărească ideea că băuse prea mult, poate a luat și niște pastile, iar apoi s-a dus să facă o baie în mare. Poate s-a înecat accidental sau poate că e vorba de ceva intenționat.

— Să se fi sinucis? rostește Nick.

— Vi se pare imposibil? întreabă Greer. Nu e o ipoteză plăcută, bineînțeles. Dar...

— Haideți să ne întoarcem la dumneavoastră, propune Nick. *Dumneavoastră* ce ați făcut după ce s-a terminat petrecerea? *Dumneavoastră* și domnul Winbury ați rămas acasă, corect?

— Nu înțeleg de ce ar fi relevant ce am făcut eu și Tag, spune Greer.

— Scrieți romane polițiste, răspunde Nick. Deci cunoașteți termenul *alibi*?

Greer ridică dintr-o sprânceană privindu-l fix.

— Punct ochit, punct lovit, îi spune. Da. Soțul meu și domnul Otis, tatăl miresei, au băut un pahar în biroul lui Tag, după care probabil s-au dus afară să fumeze un trabuc pentru că, atunci când a venit la culcare, Tag mirosea a fum.

— Am găsit un rest de trabuc stins pe o masă, în pavilion. Un trabuc. Ați zice că e cel fumat de soțul dumneavoastră?

— Așa aș zice, răspunde Greer, dar n-aș avea cum să spun sigur.

— Ce fel de trabucuri fumează soțul dumneavoastră, doamnă Garrison?

— Fumează trabucuri cubaneze, rostește Greer, dar mai multe mărci. Cohiba. Romeo y Julieta. Monte Cristo. Nu prea înțeleg ce importanță are trabucul în ceea ce i s-a întâmplat domnișoarei Monaco.

— Nu suntem siguri că e un amănunt relevant, spune Nick. În momentul de față, încercăm doar să aflăm cine unde era după ce petrecerea s-a încheiat. Se pare că mai multe persoane au fost în pavilion, fumând și bând, și încercăm să stabilim cine a fost acolo. Domnul Winbury v-a spus unde fusese când a venit la culcare?

— Nu l-am întrebat unde fusese pentru că știam. Aici, acasă.

— La ce oră a venit domnul Winbury la culcare?

— Habar nu am. Eu dormeam.

— Dormeați, dar ați remarcat că domnul Winbury mirosea a fum de trabuc?

— Exact, răspunde Greer. M-am trezit doar cât să-mi dau seama că Tag se pregătea de culcare și că mirosea a fum de trabuc, dar nu cât să mă deranjez să mă uit la ceas.

— Și nu v-ați mai trezit până dimineață?

— Corect. M-am trezit de la sine la cinci și jumătate.

— Și la ce oră v-ați băgat în pat, doamnă Garrison? V-ați culcat imediat

după ce s-a terminat petrecerea?

— Nu, nu imediat.

— Ce ați făcut după petrecere? În timp ce domnul Winbury și domnul Otis erau în birou?

— Am stat la calculator. Am scris. Am un termen de predare care se apropie cu repeziciune.

— Înțeleg. Și unde anume ați scris?

— Pe laptopul meu, răspunde Greer. În salonașul meu.

— Și masa de lucru respectivă e poziționată în așa fel încât să vedeți pe fereastră?

— Da.

— Ați observat ceva mișcare afară?

— Nu.

Nick se oprește o clipă. Care e probabilitatea să nu fi văzut *nimic* pe fereastră? Nicio lumină? Nicio umbră?

— Și la ce oră ați terminat cu scrisul? întreabă.

— Am terminat la unsprezece și un sfert, răspunde ea.

— Sunteți sigură?

— Da, zice Greer. Mi-am impus să mă opresc, pentru că nu voiam să fiu obosită azi.

— Deci, după ce ați terminat de scris, v-ați dus la culcare. Să zicem... pe la unsprezece jumătate?

— Cam așa, da.

Ceva din răspunsurile lui Greer Garrison îl irită. Sunt prea clare, prea fixe. E ca și cum le-ar fi planificat din timp. Nick își asumă un risc.

— Ați putea să mă duceți la calculatorul dumneavoastră, doamnă Garrison? o întreabă.

— Nu înțeleg de ce ar fi nevoie de așa ceva.

— Aș vrea să-l văd.

— Ei bine, în cazul acesta, mă duc să vi-l aduc.

— Nu, nu m-ați înțeles, precizează Nick. Aș vrea să mă duceți *la* calculatorul respectiv.

— E o solicitare absurdă, zice Greer.

A încolțit-o, își dă el seama.

— E o solicitare absurdă să mă duceți la calculatorul în cauză, dar nu și să îl aduceți aici? Pentru că vreți să ștergeți sau să ascundeți ceva de pe computerul respectiv?

— Nicidecum, răspunde Greer.

— Bine, atunci duceți-mă la laptop. Vă rog, doamnă Garrison.

Femeia se uită lung la el preț de o secundă, după care se ridică.

Nick o urmează pe hol. Trec de o ușă boltită și pătrund într-o anticameră – în perete e o nișă în care se află un buchet imens de hortensii și crini –, iar Greer deschide o ușă. Intră într-un salonaș cu o canapea, un fotoliu pentru două persoane, măsuțe care clar sunt antichități și un birou față în față cu fereastra. Pe aceasta se vede o porțiune din gardul din lateral și partea de sus a pavilionului de la piscină. Printr-o ușă, Nick vede dormitorul principal. În acesta e un pat de mari dimensiuni cu așternuturi albe și o cuvertură, pe care sunt mai multe perne, toate aranjate în ordine perfectă. O pătură din cașmir, pe care e brodat cuvântul *Summerland*, e drapată pe diagonală peste colțul patului. Greer și-a făcut timp să-și facă patul atât de meticulos după ce aflase că Merritt murise – sau înainte? Dar, în momentul acela, o femeie iese din baia învecinată cu dormitorul principal, cu o găleată și o rolă cu prosoape de hârtie. Menajera.

— Ne poți lăsa singuri, te rog, Elida? i se adresează Greer.

Femeia dă aprobator din cap și se retrage cu pași grăbiți.

— Elida locuiește aici? întreabă Nick.

— Nu, răspunde Greer. Lucrează de la șapte dimineața la cinci. Azi a venit un pic mai devreme din cauza nunții.

Nick o urmează pe Greer până la un birou simplu din mahon, care lucea de parcă tocmai fusese lustruit. Pe blatul acestuia se află un laptop, un carnet de notițe, trei stilouri, un dicționar bilingv și unul explicativ. La birou e tras un scaun stil Windsor, iar Nick se așază și se concentrează asupra computerului.

— Deci documentul acesta, „Un ucigaș în Santorini”, e textul la care ați lucrat aseară?

— Da, confirmă Greer.

— Aici scrie că l-ați închis la 0:22. Dar dumneavoastră mi-ați spus că ați terminat lucrul la 23:15.

— M-am oprit din scris la 23:15. Am închis documentul la 0:22, se pare.

— Dar mi-ați zis că v-ați dus direct la culcare. Ați spus că v-ați culcat la aproximativ 23:30.

— Chiar m-am băgat în pat, zice Greer. Dar n-am putut să adorm, așa că am băut un pahar.

— De apă?

— Nu, un pahar cu băutură. Am băut niște șampanie.

— Deci la un moment dat, în intervalul 23:15 și 0:22, v-ați dus în bucătărie să beți un pahar de șampanie?

— Da.

— Și ați observat ceva mișcare atunci?

Greer își acordă un moment de gândire.

— Nu.

— N-ați văzut pe nimeni? întreabă Nick.

— Ei bine, în drumul de întoarcere în camera mea am văzut-o pe nora mea, Abby. Se ducea la bucătărie să bea apă.

— Da?

— Da.

— De ce nu a luat apă de la baie?

— Aș zice că voia gheață, probabil. E însărcinată. Și noaptea era caldă.

— Ați stat de vorbă cu ea?

— Doar câteva cuvinte.

— Ce v-a spus?

— A zis că îl așteaptă pe Thomas să se întoarcă acasă. El ieșise în oraș cu Benji și cu ceilalți.

A, da. Nick își amintește că Abby era supărată că Thomas decisese să plece în oraș.

— Altceva?

— Nu chiar, nu.

— Ați mai văzut și pe altcineva?

— Nu.

— Și, după ce v-ați băut șampania, v-ați întors în dormitor să vă culcați?

întreabă Nick.

— Exact.

Nick se oprește o clipă, să noteze ceva grăbit. L-a mințit în urmă cu zece minute; mare niciun motiv să creadă nimic din ce-l spune.

— Dați-mi voie să schimb macazul acum. Am găsit un caiac de două persoane răsturnat pe plaja dumneavoastră. Dețineți o asemenea ambarcațiune?

— E caiacul soțului meu, spune Greer. Își înalță ușor capul. A fost lăsat răsturnat pe plajă, deci?

— Da. Vi se pare ciudat?

Greer dă încet din cap.

— Un pic, da.

— De ce?

— Tag e maniac când vine vorba de caiacele lui, spune Greer. Nu le lasă înșirate pe oriunde.

— E posibil ca altcineva să fi folosit caiacul?

— Nu, le ține încuiate. Dacă cel de două persoane a fost lăsat pe plajă, înseamnă că a ieșit cu cineva pe mare. Dacă ar fi ieșit de unul singur, l-ar fi luat pe cel de o persoană.

— Aveți idee cu cine ar fi putut să se fi plimbat?

Greer neagă din cap. Pare mult mai puțin sigură pe ea decât acum câteva clipe, iar Nick simte cum, încet-încet, crede mai puțin în explicația pe care și-o trasase atât de clar în minte.

— Presupun că va trebui să-l întrebați pe soțul meu asta, spune.

Tag

30 mai-19 iunie 2018

Îi ia numărul lui Merritt, dar nu face planuri să o revadă. E o chestie singulară, o aventură de un weekend, așa îi place să procedeze și cu alte femei. Au fost vreo șase, sau așa ceva, în decursul căsniciei sale, relații de o noapte-două, femei pe care nu le mai întâlnește apoi și la care nu se mai gândește vreodată. Comportamentul lui nu are nicio legătură cu sentimentele pe care le are pentru Greer. Sau poate că are. Poate că e o demonstrație de putere, de sfidare.

Greer a intrat în căsnicia lor având mai mulți bani și un statut social superior. S-a simțit dintotdeauna oarecum inferior ei. Aventurile lui sunt modul în care echilibrează balanța.

Când se întoarce la New York, se întâmplă două lucruri. Primul e că îl sună Sergio Ramone. Tag ia în calcul să lase apelul să fie preluat de mesageria vocală. Se teme că Sergio a aflat că a fost cu Merritt la cina cu vinuri și că îl sună să-și exprime dezaprobarea. Dar apoi își aduce aminte că faptul că a mers însoțit de Merritt s-a făcut cu binecuvântarea soției lui.

— Bună, rostește. Ce mai faci, Sergio?

Până la urmă, se dovedește că Sergio l-a sunat din cu totul alt motiv. Omul lui de legătură de la Skadden, Arps, i-a spus lui Sergio că sunt șușoteli nemulțumite în departamentul de litigii despre Thomas Winbury. Se pare că acesta nu-și face partea lui de muncă. Își ia pauze lungi de masă și zile de concediu fără programare prealabilă. De multe ori pleacă de la serviciu la cinci, când alți colegi stau la birou până la nouă sau zece seara. La ultima evaluare, i s-a dat un avertisment, dar nu a dat niciun semn de îmbunătățire. Se discută posibilitatea concedierii.

Tag scoate un oftat. Thomas mereu a muncit doar atât cât să se mențină pe linia de plutire. Familia lui Abby e atât de bogată, încât Tag are o bănuială că Thomas *vrea* să fie concediat. O să lucreze în subordinea domnului Freeman, la firma lui din domeniul petrolier. Și se vor muta în Texas, ceea ce o să-i frângă inima lui Greer.

— Mulțumesc că m-ai avertizat, Sergio, spune Tag. O să vorbesc cu el.

Închide telefonul înainte ca Sergio să poată să îl întrebe cum a fost cina cu vinuri și apoi începe să înjure, cu ochii în tavan.

Câteva seri mai târziu, Thomas și Abby vin la cină la apartamentul lui Tag și al lui Greer. Aceasta gătise o pulpă de miel și apartamentul era plin de aroma de carne la cuptor, usturoi și rozmarin, dar de cum Abby intră în apartament, își acoperă gura cu mâna și țâșnește spre baie.

Thomas dă din cap.

— Cred că a stricat surpriza, zice. Așteptăm din nou un copilăș.

Greer întinde brațele către Thomas, dar știe cu toții că trebuie să-și limiteze reacția la un optimism precaut.

Tag îi strânge mâna fiului său, după care îl trage într-o îmbrățișare și spune:

— O să fii un tată pe cîste.

De cum îi pleacă aceste cuvinte de pe buze, se îndoiește de adevărul lor. Chiar o să fie Thomas un tată pe cîste? Ar trebui să se apuce serios de muncă, să înceapă să fie un exemplu pozitiv. Mai-mai că îl cheamă în biroul lui, să îi spună asta, dar până la urmă se decide să lase această ocazie să rămână în memoria tuturor drept una fericită sau cât se poate de fericită având în vedere că Abby suferea de asemenea grețuri îngrozitoare. O să vorbească cu Thomas altă dată.

•

În noaptea aceea, Tag nu reușește să adoarmă. Se dă jos tiptil din pat și se duce în birou. Cele trei birouri de acasă – cel din New York, cel din Londra și cel din Nantucket – sunt niște sanctuare dedicate intimității lui. Nimeni nu intră în ele, cu excepția menajerelor, să se ocupe de curățenie.

Își ia telefonul și caută numărul lui Merritt. Aceasta răspunde la al treilea apel.

— Bună, Tag.

Glasul ei determină un șuvoi de amintiri. Aude zgomot în fundal, voci, muzică – e într-un local, pe undeva. E două dimineața, într-o miercuri. Tag n-ar trebui să continue legătura asta.

— Bună și ție, rostește. Sper că nu te-am trezit.

Merritt izbucnește în râs.

— Sunt în centru, la un fel de bar. Arată ca o spălătorie cu autoservire, dar au o ușă secretă, o parolă și... *voilà*, intri în subteran. Vrei să vii și tu aici? Îți explic eu cum să faci să intri.

— Nu, mulțumesc, răspunde Tag. Am sunat doar ca să-ți spun că intuiția

ta nu a dat greș. Abby chiar e însărcinată. Ea și Thomas ne-au anunțat în seara asta, la cină.

— Cine? întreabă Merritt.

— Abby. Abby, nora mea. A fost cu voi în weekendul burlăcițelor organizat pentru Celeste. Ai zis...

— A, exact, zice Merritt. Abby. Da, nu mă miră.

Se simte ca un netot. Ar trebui să închidă. O să o vadă pe Merritt în câteva săptămâni, la nuntă, și ar fi cel mai bine dacă indiscreția lor ar rămâne în trecut. Dar fata asta are ceva... Nu poate să lase lucrurile așa.

— Unde ziceai că locuiești? o întreabă. Cred că am uitat zona.

Se întâlnește cu ea a doua zi, după muncă, și iar în ziua următoare, iar sâmbătă îi spune lui Greer că se duce să alerge în Central Park, dar de fapt se duce la apartamentul lui Merritt. După ce fac sex, se duc la un local de pe strada ei, unde au niște sandvișuri foarte bune, comandă mâncare pentru prânz și stau unul lângă celălalt, vorbind și râzând – iar în toiul acestei armonii, Tag își dă seama că situația îi scapă de sub control. Ce face aici? L-ar putea vedea vreun cunoscut cu fata asta.

O conduce acasă, iar ea îl trage înăuntru apucându-l de partea din față a tricoului. Merritt vrea ca el să intre din nou. Și el vrea asta, ah, cât de mult! Cedează, dar numai pentru câteva minute, precizează.

Merritt l-a făcut să se simtă din nou ca un adolescent. Dorința lui e atât de intensă, atât de neobosită, încât îl sperie. Nu-și poate aduce aminte să fi dorit pe cineva sau ceva atât cât tânjește după fata aceasta. Sentimentele sale pentru Greer par aproape vetuste în comparație cu toate aceste trăiri.

Merritt are 28 de ani, aproape 29. Are o relație călâie cu fratele ei și a rupt complet legătura cu părinții. Asta e un lucru pe care Tag nu îl poate înțelege.

— Și ce faci de Ziua Recunoștinței? o întreabă. De Crăciun?

Merritt ridică din umeri.

— Anul trecut, de Ziua Recunoștinței am comandat mâncare chinezească și am văzut un film. De Crăciun, am luat avionul până la Tulum, am fost la un centru de yoga.

Greer e absorbită total de terminarea romanului și de planificarea nunții lui Benji. E atât de concentrată asupra acestor două proiecte că nu observă nicio schimbare la Tag. Nu îl vede, nu îl aude, iar de sex nici nu se poate pune problema. Glumește că vor avea parte de o a doua lună de miere de cum Benji și Celeste vor pleca în prima lor asemenea vacanță. Dar el știe

că, de cum o să se termine cu nunta, Greer se va prăbuși extenuată sau o să intre într-o stare de apatie, pentru că nu mai are ce să aștepte și să planifice.

Stabilește o întâlnire la un pahar cu niște clienți la barul de la Hotelul Whitby și îi spune lui Merritt să stea în acest timp la bar, fără să dea vreun semn că îl cunoaște. Ea face întocmai, îmbrăcată cu o rochie neagră minusculă și cu tocuri subțiri de 13 centimetri, iar Tag se scuză și își lasă clienții singuri câteva minute. O urmează pe Merritt în toaleta femeilor, unde încuie ușa unei cabine și fac sex cu o pasiune șocantă. Când iese, Tag e de-a dreptul îmbătat de fericire, nu-i pasă nicidecum cine îl vede.

Mai târziu, se mustră pentru imprudența de care a dat dovadă. Se întreabă ce face.

•

Merritt primește bilete la concertul lui Billy Joel din Madison Square Garden. Vine și el cu ea?

— Nu pot, răspunde Tag. E prea riscant.

— Te rog, insistă ea. Sunt locuri în al doilea rând.

— Tocmai asta e problema, zice Tag. Dacă erau undeva în ultimele rânduri, nu mi-aș face griji că s-ar putea să dau nas în nas cu vreun cunoscut.

— Bine, atunci, răspunde ea. O să mă duc cu Robbie.

— Cine e Robbie?

— Tipul cu care am avut o relație tumultuoasă de ceva vreme, ne-am tot certat și împăcat, spune Merritt. E barmanul din tura de zi de la Breslin.

•

Tag e iritat de vestea existenței acestui Robbie, deși... la ce se aștepta? Normal că există un Robbie. Nu s-ar mira dacă ar exista vreo șase ca Robbie. Acest gând e atât de demoralizant că, a doua zi la prânz, Tag e la Breslin, comandând terină de iepure și un ou scoțian – măcar e un local cu un meniu decent – de la un tip masiv, evident irlandez, E mai înalt cu șase centimetri și mai greu cu vreo optsprezece kilograme decât Tag, plus că e cu 20 de ani mai tânăr. Acesta e tipul de bărbat cu care Merritt ar trebui să aibă o relație. Nu numai că Robbie e barman, dar e și actor aspirant – iar din câteva cuvinte schimbate cu el află că tocmai a primit un rol într-un episod-pilot. Tag îl urăște pe Robbie cu o pasiune clocotitoare; îi lasă un bacșiș absurd de mare.

În seara concertului, e agitat. Și-l închipuie pe Robbie punându-și mâinile acelea ca lopețile pe talia lui Merritt și legănându-se în ritmul

muzicii lipit de spatele ei. E atât de zdruncinat de această imagine că îi spune lui Greer că nu îi e foame și că nu va lua cina cu ea; poate că o să ronțăie un sandviș în birou, mai târziu.

Îi trimite mesaj lui Merritt: „Anunță-mă când se termină concertul. Ne vedem la tine la apartament”.

Douăzeci de minute tensionate mai târziu, primește răspuns: „K”.

„K”. A existat vreodată un răspuns mai puțin satisfăcător, în toată istoria SMS-urilor? Tag e convins că nu.

Ora unsprezece sosește și trece, se face unsprezece treizeci. Tag cedează în fața foamei și se duce la bucătărie, să își facă un sandviș cu șuncă. Vede lumina în dormitorul pe care îl împarte cu Greer. Deschide ușa și dă cu ochii de ea, îmbrăcată în pijamaua ei albastră făcută pe comandă. Are părul prins într-un coc susținut cu un creion și ochelarii proptiți pe vârful nasului.

În dreapta laptopului are un pahar de chardonnay. E în mijlocul unei scene, își poate da seama, dar își ridică ochii la el și schițează un zâmbet.

— Deci mergem la culcare? îl întreabă.

„Da”, răsună în mintea lui Tag. „Zi că da”. Uite ce elegantă e, cât de productivă, cât de ingenioasă... Are absolut toate calitățile pe care și le-ar dori vreodată de la o femeie.

— Trebuie să mai lucrez, îi spune Tag. Eu și Ernie ne ocupăm de contractul cu Libia. O să fie o chestie uriașă. O să se prezinte la birou la prima oră și trebuie să am situația financiară terminată, să o aibă.

Greer închide calculatorul.

— Ei bine, eu închei pe seara asta. Își ridică fața, să fie sărutată. Să nu stai prea mult.

— Știi bine că nu, răspunde Tag. Te iubesc, draga mea.

•

Așteaptă până la douăsprezece treizeci și, văzând că nu primește niciun mesaj de la Merritt, iese pe furiș din apartament, oprește un taxi și se duce pe Perry Street. Se înființează la intrarea blocului ei și formează la interfon codul apartamentului, dar nu răspunde nimeni.

Și apoi o aude râzând. Aruncă o privire de-a lungul străzii și îi vede, neobservat, pe Merritt și pe Robbie venind spre bloc. Se plimbă apropiați, dar nu se ating. Tag încearcă să coboare rapid treptele de la intrarea blocului înainte ca ea să-l vadă... dar e prea târziu.

— Tag? rostește ea.

E prins. E aproape unu dimineța; n-are cum să spună că e doar o vizită

întâmplătoare. E un bărbat cosmopolit, un bărbat de succes care stă în fața blocului ei, ca cine știe ce fraier dintr-o comedie romantică; dacă Greer ar putea să-l vadă acum, i s-ar fi părut atât de ridicol, încât poate chiar ar fi izbucnit în râs. Dar vederea lui Merritt îi stârnește un curent de adrenalină prin trup. Simte îndeajuns de multă pasiune cât să-l pocnească pe Robbie și să-l facă una cu asfaltul, în ciuda faptului că acesta e mai masiv, după care să o ridice pe Merritt pe umăr și să o ducă în apartament urcând pe scări. Poartă o rochie albă, croșetată, și cercei lungi, iar părul îi e strâns în vârful capului. E cea mai atrăgătoare femeie pe care a văzut-o vreodată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune Tag.

— Bine, răspunde Merritt. Își ridică ochii la Robbie. Robbie, ți-l prezint pe Tag. Tag, Robbie.

Tag îi întinde mâna, un gest automat. Robbie spune:

— N-ai fost la prânz azi? La Breslin?

Tag n-ar fi trebuit să lase un bacșiș așa de mare. Sigur asta l-a făcut imposibil de dat uitării.

— Ai fost? spune Merritt.

Pare amuzată. Înțelege acum ce putere are asupra lui. A stricat complet lucrurile, își spune Tag. Ar fi trebuit să se ducă pur și simplu la concert.

•

Ziua de naștere a lui Merritt e în iunie. Vrea să facă ceva special. Vrea să plece undeva cu Tag. Acesta cântărește bine această solicitare. Unde să se ducă? La Paris? La Roma? Istanbul? Los Angeles? Rio de Janeiro? Caută ceva informații despre Istanbul, dar decide că să plece peste mări și țări e o idee deloc practică și riscantă, chiar dacă ar pleca separat. În loc de asta, rezervă o cameră în New York, la Four Seasons, în centru. Își face griji oarecum, pentru că, atunci când el și Greer se mutaseră la New York, stăteau la un alt Four Seasons și le place să se cazeze la acest hotel atunci când călătoresc. Dar e o marcă în care are încredere, e vorba doar de o noapte, iar hotelul e tocmai lângă Freedom Tower, respectiv o zonă în care cunoștii lui nu circulă după ora cinci după-amiaza.

În weekendul de dinaintea zilei de naștere a lui Merritt, Tag și Greer sunt în Nantucket. Greer are o întâlnire de trei ore cu Roger Pelton, care organizează nunta. El iese cu caiacul pe mare, după care se duce cu mașina în oraș, să ia prânzul – îi place la nebunie sandvișul cu crab cu carapacea moale de la Straight Wharf Fish – și, dacă tot e plecat, se hotărăște să îi cumpere un cadou lui Merritt. A fost educat de Greer să înțeleagă că

singurul dar acceptabil la o zi de naștere sau aniversare este o bijuterie. Intră în magazinul Jessicai Hicks cu gândul să ia niște cercei sau un colier scurt, dar când o descrie pe tânăra pentru care cumpără cadoul – minte că darul ar fi pentru nora lui, Abby, care e însărcinată cu primul lor nepot – Jessica îi arată inelul de argint cu model în filigran bătut cu safire multicolore.

— E făcut să fie purtat pe degetul mare, îi spune Jessica.

— Pe *degetul mare*? întreabă Tag.

— Credeți-mă, răspunde Jessica. E o modă.

Cumpără inelul pentru degetul mare și iese din magazin cu o senzație de anticipare veselă. Inelul e superb. Lui Merritt o să-i placă la nebunie, e sigur.

Fericirea lui e ceva special.

•

Pe optsprezece, ajunge la hotel devreme. A dat comandă ca un buchet de trandafiri scumpi să fie livrat în cameră, ca și o sticlă de șampanie.

Pune cutiuța de la Jessica Hicks între flori și frapieră. Totul e cum trebuie, dar nu se poate relaxa. Ceva din întregul scenariu în care se află îl face să simtă că relația aceasta era o aventură extraconjugală ordinară. E un stereotip, un bărbat de vârstă mijlocie care se culcă cu una dintre prietenele nurorii pentru că soția lui e ocupată și atentă la alte lucruri, iar el are nevoie să-și crească stima de sine.

Așteaptă în cameră sosirea lui Merritt, dar aceasta îi trimite mesaj că e la salonul de frumusețe pentru o epilare inghinală și că o să întârzie.

E un pic iritat de sinceritatea ei. Chiar e nevoie să-i spună că *se epilează*? I se pare un gest lipsit de eleganță.

Se hotărăște să coboare la bar pentru un pahar. Un pahar cu o băutură adevărată.

De cum intră, ochii i se întâlnesc cu ai unui bărbat, iar în secunda următoare își dă seama cu oroare că respectivul e fiul lui, Thomas.

Înainte ca Tag să apuce să se gândească să nu reacționeze așa, se ascunde în spatele unui stâlp. Așteaptă câteva secunde, ținându-și respirația, cu inima aproape oprindu-i-se de la șocul înregistrat, așteptând ca Thomas să-l abordeze și să-l întrebe ce caută acolo. Ce-ar trebui să spună? Că se întâlnea cu un client la un pahar, bineînțeles, și apoi, când respectivul nu avea să apară, Tag se poate preface iritat și să iasă ca să dea un telefon.

Așteaptă, Nu se întâmplă nimic, însă. Tag l-a văzut pe Thomas, dar e posibil ca Thomas să nu îl și văzut pe el, sau l-a văzut, dar cumva nu i-a

recunoscut chipul ca fiind al tatălui lui?

Trece suficient timp ca Tag să se hotărască să ia inițiativa. Aruncă o privire pe după stâlp. Thomas se uită lung la paharul lui cu fundul gros. Pare extrem de trist. Oricât de mult conștientizează Tag cât de important e să plece din bar cât încă mai poate, e fascinat de aerul fiului său mai mare. Mîntea i se duce la apelul primit de la Sergio. Thomas pleacă devreme de la serviciu, își ia zile de concediu neprogramate anterior. Iar acum bea un pahar la barul unui hotel aflat în cealaltă parte a Manhattanului, care nu e nicidecum în zona locului său de muncă. Tag vrea să se așeze pe scaunul de lângă el și să-l întrebe ce se întâmplă.

Poate a fost concediat?

Poate Abby a pierdut sarcina?

Dacă e una din astea, o să afle destul de curând. Trebuie să iasă din bar neobservat. Se întoarce și se retrage cu pași grăbiți, sperând că Thomas n-o să-l recunoască de la spate. Se duce înapoi în cameră să își ia geanta și îi dă mesaj lui Merritt:

„A intervenit ceva. Camera 1011 îți stă la dispoziție în noaptea asta. Găsești șampanie și un mic cadou pentru tine. Dar va trebui să lăsăm întâlnirea noastră pentru altă dată. Îmi pare rău. La mulți ani, Șosea-cu-acces-limitat”.

Ia un taxi ca să se întoarcă acasă și, când intră, dă de Greer în costumul ei de yoga cu corpul îndoit în poziția copilului pe covorul din camera de zi. Își ridică ochii la el și îi adresează un zâmbet radios.

— Ai venit acasă! îi zice.

Și, în secunda aceasta, vraja se rupe. Tag a terminat-o cu aventura lui. E din nou un soț îndatoritor, un tată de nădejde și un viitor bun. Merritt îl sună în lacrimi; îi lasă mesaje vocale, îi trimite mesaje. Îi spune că e un ticălos, îi spune să-și bage o furculiță în ochi.

Sună la biroul lui și vorbește cu domnișoara Hillery, secretara foarte britanică și foarte formală a lui Tag, care îi e atât de devotată că a venit de la Londra odată cu el.

— A sunat o domnișoară, în legătură cu o șosea cu acces limitat? îi spune domnișoara Hillery, înmânându-i bilețelul cu mesajul. Spune că e vorba de o chestiune urgentă.

— Mulțumesc, domnișoară Hillery, spune Tag cu ceea ce speră că pare a fi un zâmbet lipsit de griji. Închide ușa biroului și se prăbușește la birou. Faptul că Merritt sunase la el la serviciu era doar un pas spre a suna la ei

acasă sau – pentru că Tag știe că Celeste ar putea să-i dea numărul de telefon, din naivitate – să o sune pe Greer pe mobil.

„Ei bine, o să primească exact ce-și dorește.”

O sună înapoi.

— Tag? rostește ea direct.

— Ce Dumnezeu *faci*? o întreabă. Nu poți să mă suni la muncă.

— Sunt însărcinată, rostește ea.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:00

Până la jumătatea dimineții, întreaga insulă freamătă de veștile despre Domnișoara de Onoare Ucisă. Marty Szczerba o sună pe fiica lui, Laura Rae, inițial doar pentru ad auzi vocea și a se liniști că e în regulă, dar apoi întreabă de Adi Conover – *ea* e bine? –, iar Laura Rae răspunde:

— Da, tată, evident. Ce ai pățit?

Până la urmă, Marty îi spune toată povestea, sau ceea ce cunoaște din ea. Laura Rae îi spune logodnicului ei, Ty, care lucrează la Toscana Excavating și care nu e nicidecum un om care să ducă vorba. Dar Ty trece pe la mama lui pentru o gustare înainte de prânz și îi povestește ce s-a întâmplat. Carla, mama lui Ty, face voluntariat la magazinul Hospital Thrift Shop sâmbăta, la prânz, și se apucă să le dea vestea absolut tuturor clienților care îi trec pragul.

•

Finn MacAvoy primește un mesaj de la iubita lui, Lola Budd: Am prins un suspect de crimă!

Finn e la Cisco Beach, dă lecții de surfing unor copilași de opt ani foarte bogați și răsfățați care vor cu toții să devină ca John Trif Florence. Finn menționează relaxat conținutul mesajului de la Lola.

— Iubita mea a prins un suspect de crimă, spune.

Până să-și dea seama, e înconjurat de mamele tinerilor surferi și toate vorbesc despre o persoană pe care o numeau Domnișoara de Onoare Ucisă și îl întreabă pe Finn dacă polițiștii l-au prins pe vinovat și cine e, iar Finn regretă amarnic că a deschis gura.

•

Sora geamănă a lui Finn, Chloe MacAvoy, s-a retras în pat deși e o sâmbătă calduroasă și însorită, iar programul de serviciu a fost anulat. Nu mai lucrează pentru că Merritt Monaco, domnișoara de onoare de la nunta Otis-Winbury, a murit. Roger Pelton a găsit-o plutind în mare, chiar lângă plajă, în dimineața respectivă.

Siobhan o sunase să-i spună personal ce se întâmplase în loc să o pună

pe Donna, șefa chelnerilor, să facă asta, deoarece așa e ea ca patroană. Își asumă responsabilitatea pentru clienții ei.

— Chloe, i-a spus, nunta a fost anulată. Merritt Monaco, domnișoara de onoare, s-a stins în decursul nopții.

— S-a stins?

— A murit, Chloe, a spus Siophan. A decedat. S-a înecat în mare, în dreptul vilei respective, noaptea trecută.

— Dar... a rostit Chloe.

— Asta e tot ce știm în momentul de față, i-a spus Siophan. Polițiștii lucrează la elucidarea situației.

„Polițiștii?” s-a întrebat Chloe în sinea ei. Îl văzuse pe unchiul Ed pe terasă, vorbind la telefon, cu puțin timp în urmă, dar unchiul Ed mereu era cu telefonul la ureche.

A încheiat apelul cu Siobhan și a închis ochii.

Se ținuse foarte departe de moarte de la șapte ani, când unchiul Ed și mătușica veniseră să îi spună ei și lui Finn că părinții lor muriseră. Amândoi odată, își pierduseră viețile într-un accident de navigație. Chloe nu prea înțelesese la momentul respectiv; era prea mică. Ce știa despre moarte la șapte ani? Absolut nimic. Moartea părinților lor o afectase mai grav pe măsură ce mai crescuse. Acum știe ce-i lipsește. Nu are un tată care să o trateze ca pe o prințesă; nu are o mamă împotriva căreia să se revolte. Îi are pe unchiul Ed și pe mătușica, iar aceștia sunt niște tutori puternici, de nădejde și capabili... dar nu sunt părinții ei. Ori de câte ori se gândește la tatăl ei cântând *Please Come to Boston* la chitară sau la mama ei desenând un trandafir pe obrazul lui Chloe, simte o tristețe insuportabilă. I-a dat un mesaj lui Blake, o fată care lucra cu ea: „Merritt, domnișoara de onoare, a murit”.

Blake i-a răspuns: „Știu. Am auzit că era o groază de sânge”.

Chloe a fugit la baie să vomite. După cina de repetiție din seara anterioară, băuse câteva beri cu Blake și Geraldo. Geraldo are 24 de ani, este din El Salvador și mereu le aduce lui Chloe și Blake băutură după programul de lucru.

Unchiul Ed a bătut la ușă.

— Ești bine acolo?

— Bine, i-a răspuns Chloe.

Voia să îl întrebe pe unchiul Ed despre Merritt, dar nu putea să suporte să discute despre asta chiar atunci. În sinea ei, începuse să-l blesteme amarnic

pe Geraldo.

•

Acum, din nou în pat, rememorează evenimentele din timpul petrecerii. Cele mai multe contracte decurg în același mod. Chloe și colegii ei vin devreme, în uniformele lor cu pantaloni negri impecabili și cămăși albe imaculate, proaspăt ieșiți de sub duș, cu chipuri luminoase, pregătiți să servească invitații. Pentru că nu are decât 16 ani, Chloe nu poate să servească alcool, deși această regulă e încălcată tot timpul. Aproape primul lucru care s-a întâmplat la această cină de repetiție a fost că Greer Garrison, mama mirelui, i-a cerut lui Chloe să îi reumple paharul cu șampanie. Chloe i-a spus lui Ian, barmanul, că *el* trebuia să o servească pe doamna Garrison, dar acesta avea alți trei clienți, așa că i-a spus să îl caute pe Geraldo. Totuși, Geraldo nu era prin zonă, iar Greer Garrison cerea cântat din nou să i se umple paharul, cu o privire cu subînțeles la Chloe, așa că aceasta a luat sticla de Veuve Clicquot din frapieră și i-a umplut discret cupa.

Chloe n-a observat mare lucru în rest în ceea ce privea evenimentele de la petrecere, doar că invitații se îmbătau din ce în ce mai tare. Se servea un puncu special, un mojito cu mure, iar invitații îl dădeau pe gât ca pe apă. A strâns o groază de cupe de puncu pe jumătate goale, cu frunze de mentă și mure întregi și dolofane prinse printre cuburile de gheață în curs de topire; le-a dus la bucătărie, unde l-a găsit pe Geraldo ocupându-se de gunoiul de acolo. A luat cupa cu cea mai mare cantitate de puncu și a dat-o pe gât.

— Căh, a zis Chloe. Pe aia a pus gura altcineva. În plus, dacă te vede Siobhan făcând așa ceva, o să te dea afară.

— Siobhan tocmai a plecat, a răspuns Geraldo. Mai are alte patru evenimente în seara asta. N-o să se întoarcă.

— Atunci Donna, a spus Chloe, dar amândoi știau că Donna nu era deloc strictă.

Dacă l-ar fi văzut pe Geraldo bând alcool, nu ar fi făcut altceva decât să dea ochii peste cap.

— Gustă și tu, a îndemnat-o Geraldo.

— Nu, a refuzat Chloe.

— Hai, gustă și tu, a insistat Geraldo.

Chloe nu fusese niciodată omul care să reziste la presiunile din afară. În plus, băutura aceea avea o culoare mov care îi dădea un aspect delicios. A băut jumătate de cupă fără ca buzele ei să atingă marginea de sticlă. Băutura era atât de fructată și de mentolată că abia putea să simtă gustul de alcool,

dar aproape instantaneu s-a simțit mai ușoară, mai relaxată.

Și-a format obiceiul de a sorbi pe ascuns câteva guri de puncii ori de câte ori strângea cupele abandonate de invitați. Nu se îmbăta, sau cel puțin nu credea; din contră, puncii o făcea să fie mai atentă.

Chloe voia să devină scriitoare, ca Greer Garrison. Nu voia să scrie romane polițiste; voia să scrie un blog de modă și *lifestyle*, despre tot ce era nou și ce era *la modă*.

Partea grozavă la nunta asta era cât de atrăgători și de eleganți erau toți cei implicați. Chloe făcuse fotografii mentale cu cel puțin patru ținute, inclusiv salopeta extraordinară pe care o purta Greer Garrison. Arăta *uluitor* și era *trecută de 50 de ani*.

Când Chloe se îndrepta către bucătărie – era o englezoaică la masa 4 care ceruse impunător să i se mai aducă niște biscuiți de casă –, a simțit miros de fum și, având în vedere că Greer decretase că *fumatul era absolut interzis* oriunde pe proprietatea ei, Chloe a hotărât că biscuiții mai puteau să aștepte și a pornit în căutarea sursei. A găsit-o pe domnișoara de onoare pe veranda laterală, fumând o țigară și scuturând scrumul pe tufa de hortensii de dedesubt.

Chloe era pe punctul de a deschide gura pentru a-i spune că fumul intra în casă când un bărbat a urcat treptele verandei. Era tatăl mirelui. A luat un fum din țigara domnișoarei de onoare și apoi s-a sprijinit cu coatele de balustradă, chiar lângă ea.

Ea ar fi trebuit să se întoarcă la treaba ei. Dacă socrul mare, care era proprietarul casei, permitea fumatul, atunci sigur că era în regulă. Dar a rămas proțăpită exact unde se afla. Domnișoara de onoare era extrem de *cool*. Purta o rochie mulată, neagră, cu bretele care i se încrucișau pe piele, un decolteu foarte adânc în spate și un colier strâns pe gât din piele și cristale despre care Chloe credea că ar fi putut fi de la Van Cleef and Arpels sau din vreo piață de vechituri din Mumbai; era imposibil să-ți dai seama clar, ceea ce-l și făcea să fie așa tare.

— Trebuie să faci întrerupere, a zis tatăl mirelui.

— Nu pot, a răspuns domnișoara de onoare.

— Ba poți, a zis tatăl mirelui.

— N-o s-o fac.

— Merritt, nu-ți dorești un copil.

Chloe a trebuit să facă un efort să închidă gura.

— Chiar nu vreau un copil, a răspuns Merritt. Dar te vreau *pe tine*, Tag,

și ăsta e copilul tău. E legătura mea cu tine.

— Aș putea să te provoc, a spus Tag. De unde știu eu că e al meu? Ar putea la fel de bine să fie al lui Robbie.

— Nu m-am mai culcat cu Robbie de anul trecut, zice Merritt. Și acum câteva săptămâni nu s-a întâmplat nimic între noi. Ai avut tu grijă, nu-i așa?

— Cum pot să fiu sigur că ești într-adevăr însărcinată? De unde știu eu că nu te-ai descotorosit deja de copil? Uită-te și tu, *fumezi*. Dacă ți-ai pus așa în cap să faci copilul ăsta, ce-ar fi să începi să ai grijă de el?

— Nu e treaba ta ce fac eu, a zis Merritt.

— Păi ori e, ori nu e, a contraatacat Tag. A aruncat țigara în tufa de hortensii. Hotărăște-te!

— Tag...

— O să trecem cu bine de nunta asta, a zis Tag. Și când o să pleci, duminică, o să-ți scriu un cec. Dar cu asta e gata totul, Merritt. Chestia asta s-a terminat.

Tag a dispărut din câmpul vizual al lui Chloe – a coborât pe scara verandei, a dedus ea, și s-a întors la petrecere.

— O să-i spun lui Greer! a strigat Merritt în urma lui.

Nu a primit niciun răspuns, iar Merritt s-a înmuiat toată, izbucnind în plâns.

Chloe a simțit impulsul de a se duce să o aline, dar în același timp își spunea „Ce scandal...” Domnișoara de onoare era însărcinată cu copilul socrului mare! Acesta voia ca ea să facă avort; ea voia să fie cu el. El voia să îi dea bani ca să scape de ea; ea încerca să-l șantajeze.

— *Chica*^[6]!

Geraldo gesticula către ea de pe hol, și Chloe a pornit în grabă către el. Trebuia să se întoarcă la treabă.

•

În ciuda schimbului de replici la care fusese martoră, sau poate tocmai din cauza lui, Chloe a continuat să bea pe furiș. Nu părea să îi afecteze eficiența profesională. A servit bufetul suedez cu fructe de mare, apoi a strâns tot; a ascultat distrată discursurile. A servit desertul, după care a strâns vasele. Invitații au început să danseze. Chloe a căutat-o cu privirea pe Merritt, domnișoara de onoare, dar nu a zărit-o nicăieri. În acest timp, Tag dansa cu Greer.

Petrecerea se apropia de final. Formația a interpretat ultimul cântec, iar Chloe a intrat în starea pe care ea o numea în mintea ei a fi de „curățenie

turbo”. Tot ce nu era piesă de mobilier trebuia dus înapoi în bucătărie. Fuseseră multe toasturi cu șampanie, așa că erau o groază de cupe zvelte, care erau mai greu de transportat decât paharele de punct pentru că aveau centrul de greutate mai sus. Chloe încerca să fie atentă. Era întuneric, terenul era neregulat, iar ea băuse o cantitate deloc mică de punct. Ducea o tavă plină cu cupe de șampanie cu diverse niveluri de băutură rămasă în ele. Încerca să decidă dacă ar trebui să înceapă să dea pe gât șampania – Veuve Clicquot era foarte scumpă, știa – și se gândea și la un instrument muzical pe care îl văzuse o dată și care nu era altceva decât o serie de pahare cu apă până la diferite niveluri pe care un tip le atinge cu degetul umed atunci când vârful pantofului ei s-a atins de buza diferenței de nivel acolo unde se făcea trecerea de pe plajă pe peluză. Tava a fost proiectată în aer; paharele s-au făcut țândări. Acest sunet era unul care reprezenta un coșmar recurent pentru chelnerii din toată lumea. Chloe s-a crispat instantaneu. Își dorea cu ardoare să aibă puterea de a face tava să i se întoarcă în mâini, ca într-un film derulat înapoi, iar paharele să redevină întregi. Era ușurată că petrecerea se încheia și că se părea că nimeni nu observase momentul ei de neîndemânare extremă.

Dar, în secunda următoare, s-a auzit un glas din întuneric.

— Vai, stai să te ajut!

Chloe și-a ridicat privirea din haosul de cioburi. Era Merritt, domnișoara de onoare, îmbrăcată cu rochia ei neagră *cool*.

— Nu e nevoie, a răspuns Chloe. E vina mea.

— I s-ar fi putut întâmpla oricui, a zis Merritt. Și mi s-ar fi *întâmplat* și mie, crede-mă, dacă aș fi avut curajul să fac așa ceva la vârsta ta.

Chloe s-a uitat fix la Merritt preț de o clipă. Acum, că stăteau față în față, era intrigată și stânjenită. Ea știa secretul lui Merritt, dar Merritt nu știa că fata din fața ei îi cunoștea taina. Dacă Merritt și-ar fi dat seama că Chloe știa că era însărcinată cu copilul socrului mare, ar fi fost... cum? Furioasă că aceasta trăsesese cu urechea la discuția lor? Jenată la culme de faptul că reprezenta un exemplu negativ? Chloe își ținea chipul în jos, să nu cumva ca expresia să o trădeze. Alegea cioburile mai mari din iarbă. Când le pune pe tavă, scoteau un clinchet ușor.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Merritt.

— Chloe MacAvoy.

— Unde locuiești, Chloe?

— Aici, a răspuns ea. În Nantucket. Tot anul.

Merritt a scos un oftat.

— Ei bine, atunci să știi că ești cea mai norocoasă fată din lume.

— Tu unde locuiești? a întrebat-o Chloe.

— Eu în New York, a răspuns Merritt. Lucrez în relații publice acolo și fac și ceva muncă de *influencer* pe Instagram.

— Oh. Chloe a înghițit în sec. Zău? Cum te cheamă? Să te urmăresc și eu.

— Caută Merritt – cu doi r și doi t – Monaco, exact ca țara. Poți să ții minte? Aș fi onorată dacă m-ai urmări, Chloe. O să fiu cu ochii pe notificări, să te urmăresc și eu pe tine.

— O să mă urmărești și tu? a rostit Chloe.

Se simțea grozav de flatată – Merritt era *influencer*! – chiar dacă știa că nu ar trebui să o plaseze pe Merritt pe un pedestal. Dacă ea ar ajunge vreodată în postura în care e Merritt acum, mătușica și unchiul Ed ar fi *extrem de dezamăgiți*.

Și totuși, nu avea cum să nu simtă un pic de admirație plină de uimire, căci se afla în prezența unei vedete.

— Îmi place la nebunie rochia ta. Te-ar deranja să-mi spui de unde e?

Merritt s-a uitat în jos, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte ce purta.

— E de la Young, Fabulous and Broke, i-a răspuns. Cam ca mine – tânără, fabuloasă și falită. Zâmbetul i se stinse. Ei, două din trei, oricum.

•

De cum au terminat de strâns cioburile și Merritt a plecat în grabă să o găsească pe Celeste, Chloe n-a vrut decât să termine de strâns și să plece. I-a arătat tava cu cioburi Donnei, care s-a încruntat, dar apoi a spus:

— Ni se întâmplă și celor mai buni dintre noi, puștoaico.

Geraldo a zis:

— Hai să ne cărăm de-aici, *chica*!

Chloe trebuia să se ducă la baie. Grav. Lui Siobhan nu îi plăcea ca ei să folosească toaleta decât dacă era o urgență absolută, iar acum clar era cazul. Era o toaletă pentru oaspeți și acum, că cei mai mulți dintre invitați plecaseră, era liberă.

Când a ieșit din baie, câteva minute mai târziu, a făcut stânga pe hol către ceea ce credea a fi ușa casei și libertate. Dar a ajuns în schimb într-o cameră de zi.

— Hei, s-a auzit un glas.

Chloe s-a uitat atentă prin cameră, dar nu a văzut pe nimeni. Apoi dintr-

un fotoliu care arăta ca un glob de înghețată de vanilie, s-a ridicat o femeie. Era cea care fusese atât de nepoliticoasă și o trimisese pe Chloe să îi aducă mai mulți biscuiți cu cheddar. „Și ai grijă să fie calzi!”

— Da? a rostit Chloe.

— Poți să-mi aduci o sticlă de ceva, păpușico? a întrebat-o femeia. Whisky? Vodcă? Niște șampanie de-aia din care bea Greer?

— Aăă... a îngăimat Chloe. Petrecerea s-a încheiat, să știți.

— Petrecerea *oficială* s-a terminat, a zis femeia. Era prost vopsită, un blond care devenise ruginiu pe cărare. Acum e petrecerea *de după* și, având în vedere că am rămas pe uscat, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu am decât 16 ani, i-a răspuns Chloe. Nu pot să vă servesc cu alcool. E ilegal.

Femeia a izbucnit în râs.

— Ha! Și dacă ți-aș da o sută de lire? Sau, stai, o sută de... cum le spuneți voi, yankeii? Dolari!

O sută de dolari? Era tentant. Chloe știa cât de ușor ar fi fost să ia o sticlă din cutiile care așteptau să fie încărcate din nou în mașina firmei de catering. Dar gândul i s-a dus la Merritt. O decizie imprudentă poate duce la alta, și-a dat seama, cu ceva teamă.

— Îmi pare rău, i-a spus. Trebuie să ajung acasă.

— Drăguț, *te rog*, a zis femeia. Sunt disperată de-a dreptul! Aș fi pariat și ultimul șiling pe care îl am pe numele meu că Tag Winbury ține o sticlă de scotch în fiecare cameră, dar nu găsesc nicio picătură. Și tu *ești* chelnerița de la firma de catering, nu? Așa că e treaba ta să-mi aduci ce vreau.

— Îmi pare rău, a zis din nou Chloe. Am terminat programul. Acum plec.

I-a adresat femeii ceea ce spera că era un zâmbet plin de profesionalism și i-a întors spatele. A pornit în direcția din care venise și a ieșit rapid din casă pe ușa din lateral. Asta pentru că, hai să fim serioși, la câte chestii să poată face față într-o singură seară?

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:30

Trebuie să plece cu mașina din Monomoy până la postul de poliție, unde îl rețin pe Shooter Uxley. Are doi polițiști statali la locul faptei, să se asigure că nimeni nu contaminează dovezile și că nimeni altcineva nu mai dă bir cu fugiții. Ar mai avea nevoie de vreo alți doi oameni, sincer să fie. Nantucket pur și simplu nu are personalul necesar pentru un caz de crimă într-un weekend aglomerat de sărbătoare. Asta e adevărul sumbru.

Inspectorul trage aer în piept pe nas și expiră pe gură, cu asta rămăsese de la cursul de gestionare a stresului pe care era obligatoriu să-l facă o dată la trei ani. O să îl interogheze chiar el pe Shooter și așa va mai lămuri situația, cel mai probabil. O să afle de la medicul legist exact care a fost cauza decesului. Dacă nici așa nu-și dă seama ce s-a întâmplat, îi are pe tată, pe frate și pe mire în persoană.

Totuși, sincer să fie, intuiția lui îi spune că vinovatul e cavalerul de onoare. Din ce alt motiv *ar fugi*? *Ce se întâmplă aici*?

Inspectorul a discutat cu Nick pe scurt înainte să plece de pe proprietatea unde trebuia să aibă loc nunta. Acesta îi spusese că mama mirelui, Greer Garrison, autoarea de romane polițiste, îl mințise în legătură cu orele la care se petrecuseră lucrurile. Intenționat, crede el.

— Nu mi-a plăcut cum a decurs interogatoriul, i-a zis Nick. Nu-mi miroase a bine.

•

Inspectorul sună acasă. Andrea e cea care răspunde.

— Cum merge?

— A, bine, răspunde Ed.

Andrea o să-și dea seama că asta înseamnă exact opusul. Vrea să îi spună că iubita lui Finn, Lola Budd, a fost cea care l-a găsit pe principalul lor suspect, până la urmă. E o poveste bună și o va bucura pe Andrea să știe că Lola Budd a avut momentul ei de glorie, dar nu are timp acum să discute despre asta.

— Ce face Chloe? întreabă inspectorul. Se simte mai bine cu stomacul?

— Nu știu sigur, răspunde Andrea. S-a încuiat în camera ei.

— Fără uși încuiate! rostește Ed.

Asta fusese o regulă de când propriii lui copii, Kacy și Eric, erau mici.

— Du-te tu să-i spui asta, răspunde Andrea. Pentru că eu am încercat și nu dă înapoi. E supărată în legătură cu fata aia. Domnișoara de Onoare Ucisă, așa îi spune toată lumea acum.

— *Toată lumea?* întreabă Ed. Deja a devenit atât de grav? Toată lumea vorbește despre asta? Deja au dat un nume pentru ce s-a întâmplat? Deocamdată nici nu știm sigur că a fost omorâtă. Nu putem să fim deloc siguri.

— E o insulă mică, Ed, îi spune Andrea.

Se oprește o clipă, iar inspectorul își dă seama că soția lui tocmai îi servise replica lui preferată.

— Ar fi chiar așa îngrozitor dacă, cât timp tu te ocupi de elucidarea unei crime, eu m-aș duce la plajă?

Inspectorul *anchetează o crimă*, nu elucidează nimic.

— Du-te la plajă, îi spune el. Dar, te rog, ai grijă!

— Ești drăguț, zice Andrea. Te iubesc.

Inspectorul încheie apelul tocmai când primește un altul, de la Spitalul Cape Cod.

— Ed Kapenash la telefon, rostește.

— Inspectore, Linda sunt.

Linda Ferretti, medicul legist.

— Investigațiile preliminare arată că fata a decedat prin înec în jurul orei trei dimineața. Analiza de sânge arată că cineva i-a pus o pastilă în pahar, sau poate că a luat-o singură. S-ar părea că de vină ar fi o doză de barbiturice. Tot sângele ăla venea de la tăietura de la picior, dar era doar o rană superficială. Are o vânătăie cât un vârf de deget pe încheietură; aș zice că cineva a smucit-o sau a tras-o de mână. Nu am găsit niciun alt semn că ar fi fost strangulată sau sufocată și apoi aruncată în apă. Fie a luat pastile, fie i s-a administrat ceva. A intrat în mare să înoate puțin, a leșinat și s-a înecat. I s-ar fi putut întâmpla și în cadă.

— Bine, spune inspectorul. Ce alcoolemie avea?

— Mică, răspunde Linda. 0,25.

— Zău? întreabă inspectorul. Ești sigură?

— Și pe mine m-a surprins inițial, zice ea. Avea stomacul aproape gol. Fie nu a mâncat mult aseară, fie, ceea ce mi se pare mai probabil, a vomitat

ceea ce a mâncat.

— Ce te face să crezi asta? întreabă inspectorul.

— Era însărcinată.

— *Glumești!* spune inspectorul.

— Mi-aș dori eu, răspunde Linda. O sarcină instalată foarte, foarte de curând. Aș zice că avea... șase-șapte săptămâni? Poate că nici nu își dăduse seama că era însărcinată.

— Uau, zice inspectorul.

— Intriga se complică, spune Linda.

•

Inspectorul închide telefonul, iar acesta sună din nou. De data asta e sunat de la spitalul din Nantucket.

— Ed Kapenash la telefon, rostește el.

— Inspectore, sunt Margaret de la Urgențe.

— Bună, Margaret, spune inspectorul. Ce s-a întâmplat?

— O avem aici pe mireasa cu nunta de azi, zice Margaret. Vrei să-ți spun ceva ciudat? zice că preferă să discute cu poliția aici, la spital, decât acasă. Logodnicul ei a venit să vadă cum se simte. S-au certat, iar el a plecat furios.

— Ține-o acolo, Margaret, zice inspectorul. O să-l trimit pe Grec de cum se eliberează.

— Pe Grec? întreabă Margaret. Asistentele mele vor fi încântate.

Inspectorul zâmbește pentru prima oară pe ziua de azi.

— Mersi, Margaret, rostește, după care oprește în fața postului.

•

Îl țin pe Shooter Uxley în prima cameră de interogatorii. Când intră inspectorul, Shooter doarme dus cu capul pe masă. Îl privește pentru o clipă, ascultându-l cum sforăie. Orice sentimente de anxietate pe care le-ar avea în mod clar au fost depășite de extenuarea fizică.

„N-ai dormit prea mult azi-noapte, amice?” îl întreabă mental inspectorul.

Domnul Uxley își dăduse jos sacoul și își scosese poalele cămășii din pantaloni.

Inspectorul trece în revistă documentele pe care le are: Michael Oscar Uxley. Permis de conducere eliberat de statul New York, cu o adresă din Manhattan, pe West Thirty-Ninth Street. Tot din New York, ca și decedata. Se întreabă dacă nu cumva Uxley era tatăl copilașului domnișoarei Monaco.

Îl înghiontește în braț.

— Hei, poate vă treziți, domnule Uxley?

Shooter scoate un geamăt și își înalță capul. Pare dezorientat pentru o clipă, după care își îndreaptă poziția.

Inspectorul îi spune:

— În caz că ați uitat, numele meu e inspectorul Kapenash, din cadrul Poliției Nantucket. V-ați cam dat în spectacol.

Shooter clipește.

— Vreau un avocat, spune.

Celeste

Joi, 22 iunie – Vineri, 23 iunie 2017

Nu face cunoștință cu Shooter până ce ea și Benji sunt împreună de nouă luni. Shooter e cel mai bun prieten al lui Benji – și atunci de ce atât de târziu? Ei bine, Shooter e ocupat. Deține și conduce o companie numită A-List, care oferă sejururi în America pentru oamenii de afaceri străini. Ceea ce înseamnă, în fond, că Shooter și-a făcut o carieră – profitabilă, din ce spune Benji – din petreceri. Ia directori din țări asiatice și est-europene și îi distrează în stil american clasic pe acești domni (căci clientela sa e exclusiv masculină). Mare parte din „munca” sa se desfășoară în Manhattan. Directorilor le plac restaurantele celebre pentru fripturile excelente – Smith and Wollensky, Gallagher’s, Peter Luger’s; le plac cluburile, mai ales cele de striptease de pe Twelfth Avenue. Shooter petrece mult timp și în Las Vegas. E un rezident frecvent al Vegasului, îi spune Benji fără măcar vreo urmă de zâmbet. Își împarte timpul între Aria Sky Suites și Mandarin Oriental. Shooter joacă numai zaruri; la St. George, organiza jocuri de zaruri noaptea târziu, de la asta și-a și căpătat porecla.

— Voi jucați jocuri de noroc în liceu? îl întreabă Celeste pe Benji.

Ea nu a călcat niciodată într-un cazino, dar dacă ar fi să se ducă, s-ar ține departe de jocul de zaruri. Simplul nume al jocului o oripila.

— Shooter făcea în așa fel încât să-ți fie imposibil să rezisti, spune Benji. Mereu pierdeam, dar era distractiv.

Când Shooter nu „muncește” în Manhattan sau în Las Vegas, e la Kentucky Derby, la The Masters, la Super Bowl, la Indy 500, la festivalul Coachella sau la Mardi Gras. Se bronzează în South Beach sau schiază în Aspen. Oriunde ți-ai dori să fii peste weekend, Shooter e acolo cu un grup de directori de-ai lui.

În weekendul din 23 iunie, totuși, Shooter vine în Nantucket împreună cu Benji și Celeste. Aceasta e încântată să-l cunoască în sfârșit. Se bucură că vine și el pentru că e prima ei vizită în Nantucket, prima ei călătorie în orice stațiune estivală, plus că e prima dată când petrece sfârșitul de săptămână cu Tag și Greer, părinții lui Benji. Mai petrecuse ceva timp cu

Tag și Greer de trei ori până atunci. Prima oară fusese o cină la Buvette, apoi câteva săptămâni mai târziu au mers la biserică împreună, la St. James, iar apoi au mâncat *dim sum* în Chinatown. A treia întâlnire a fost o cină în apartamentul soților Winbury, la intersecția dintre Park și Seventieth pentru a sărbători faptul că Benji a împlinit 28 de ani.

Soții Winbury sunt mai puțin intimidanți decât se așteptase Celeste. Tag e sociabil și charismatic; Greer este energică și un pic dominatoare până la a doua cupă de șampanie, când se relaxează și devine destul de amuzantă și de caldă. Sunt mai bogați decât în cele mai exagerate visuri ale lui Celeste, dar în timp ce ea se străduiește să pară cultivată și bine educată, ei se dau peste cap să pară a fi doar niște oameni obișnuiți și se întâlnesc undeva pe la mijloc. Niciunul dintre părinții lui Benji n-a tresărit când Celeste le-a spus că tatăl ei vindea costume la mall, iar mama ei lucra la magazinul de cadouri de la o fabrică de creioane colorate. Greer a pus câteva întrebări despre sănătatea lui Karen, care îi arătau grija, fără să pară falsă sau prea băgăcioasă. O făceau pe Celeste să se simtă în largul ei. Soții Winbury o făceau pe Celeste să se simtă *o persoană care poate fi acceptată*, ceea ce era o surpriză plăcută. În ciuda acestui lucru, ideea de a sta cu ei un weekend prelungit în Nantucket e o perspectivă înfricoșătoare, iar Celeste se bucură că o să fie și Shooter acolo, ceea ce mai diminuează presiunea asupra ei.

Pleacă joi după-amiaza târziu și se întorc duminică seara. Ea și-a luat liber vineri, prima ei zi de concediu într-un an și jumătate; ultima dată a fost când și-a luat o săptămână liberă să aibă grijă de Karen după mastectomia bilaterală. Iau avionul de la JFK cu JetBlue. Zborul nu durează decât 40 de minute, dar e un alt motiv de anxietate pentru Celeste. Nu a mai mers niciodată cu avionul. Lui Benji nu i-a venit să creadă când i-a spus.

— N-ai mai mers niciodată cu *avionul*?

Celeste a încercat să-i explice că a avut o copilărie protejată, mai protejată decât cea mai protejată persoană pe care o cunoaște. E conștientă ce impresie dă folosirea cuvântului „protejată”, ca și cum Bruce și Karen încercau să o ferească pe Celeste de relele lumii largi, dar adevărul era că Bruce și Karen nu aveau banii necesari pentru a explora lumea de dincolo de stricta lor apropiere. Nu aveau rude în Duluth sau în St. Louis la care să se ducă în vizită, iar când Celeste a venit acasă de la școală, când era în clasa a șasea, și le-a cerut să o ducă la Disney World, Bruce a organizat o excursie de o zi într-o sâmbătă la Six Flags, în New Jersey.

În facultate, în vacanța de primăvară, când toți colegii ei de la Miami din Ohio s-au dus în Daytona sau în Bahamas, Celeste s-a dus înapoi acasă, în Easton, cu autobuzul. Nu avusese parte de un prim an de facultate în străinătate. După facultate, fusese copleșită de mutarea în New York, de slujba ei la grădina zoologică, de viața ei până ce îl cunoscuse pe Benji. Când să fi călătorit cu avionul?

Își face atâtea griji că s-ar putea să nu ajungă la aeroport la timp, încât renunță la transportul în comun și își permite extravaganta unui drum cu un Uber de la grădina zoologică. O costă 102 dolari. Ignoră încordarea dureroasă din stomac când adaugă această cheltuială la multe altele pe care le-a provocat acest weekend prelungit.

A avut nevoie de o garderobă de vară cu totul nouă – două costume de baie, un pareo, trei rochii de vară pe care să le poarte în oraș seara, pantaloni scurți și papuci de plajă, plus o poșetă de pai. A avut nevoie să meargă la pedichiură și să se tundă. A avut nevoie de cremă cu protecție solară și de un cadou pentru Greer, fiind prima oară când venea în casa din Nantucket.

— Ce să-i iei unei femei care are efectiv totul? a întrebat-o Celeste pe Merritt.

— Du-i niște ulei de măsline foarte bun, a sfătuit-o Merritt. E un cadou mai interesant decât o sticlă de vin.

Celeste a cumpărat o sticlă de ulei de măsline de 42 de dolari (șoc!) de la Dean and DeLuca. Transportarea uleiului în Nantucket o costă alți 25 de dolari, taxa de bagaj de cală.

Celeste trece de controlul de securitate de la aeroport, o experiență devastatoare pentru suflet în care trebuie să stea desculță printre străini și să-și expună obiectele ei de toaletă ieftine într-o pungă de plastic, ca toți să poată comenta pe seama lor. Femeia din spatele ei arată cu degetul la crema Noxzema a lui Celeste și spune:

— Credeam că nu se mai fabrică așa ceva din anii '80.

În drumul ei spre poartă, primește un mesaj de la Benji.

„Accident pe 55 Street, traficul e blocat, s-ar putea să pierd avionul. Du-te tu, ne vedem acolo mâine”.

Celeste se oprește și recitește mesajul.

„Te aștept, merg cu tine mâine”, îi răspunde.

Dar apoi își închipuie cum ar fi să refacă toate lucrurile pe care le-a făcut azi doar pentru a le relua mâine. Să-și ia bagajul înapoi, să ia un Uber până

în Manhattan, să își rezerve alt bilet pentru vineri...

„Du-te acum”, îi scrie Benji. „Te rog. Eu o să mă descurc. Shooter o să aibă mare grijă de tine.”

Când Celeste ajunge la poartă, dă de un bărbat în jeansi și cu o cămașă albă de in care zâmbește larg când o vede.

— Ești la fel de frumoasă pe cât a zis. Bărbatul îi întinde mâna. Eu sunt Shooter Uxley.

— Celeste, rostește ea. Otis.

Îi strânge mâna lui Shooter și încearcă să-și stăpânească emoțiile care i se agită în tot corpul. În urmă cu zece secunde, era în culmea tristeții pentru că trebuia să se ducă în Nantucket și să îndure o noapte și jumătate din ziua următoare fără Benji. Acum, totuși, carnea îi tremură și măruntaiele parcă i se îngreunează, de parcă ar fi în plin zbor. Shooter e... ei bine, primul cuvânt care îi apare în minte e *atrăgător*, dar ea nu a folosit niciodată acest cuvânt pentru a descrie pe cineva, așa că îl schimbă cu *chipeș*. Frumos din punct de vedere obiectiv; frumusețea lui e o realitate clară, nu e una subiectivă. Are părul închis la culoare, cu o şuviță care îi cade peste unul dintre ochii albaștri. Și ochii lui Celeste sunt albaștri, dar această culoare îl prinde mai bine pe Shooter, având părul închis la culoare. Dar ea reacționează nu doar la modul cum arată Shooter. E impresionată de privirea, de zâmbetul, de energia lui – o captivează. Există un mod mai bun de a descrie acest fenomen? E fascinată. Asta, își spune, e dragoste la prima vedere.

Dar nu! Nu se poate! Ea îl iubește pe Benji. Tocmai au început să-și spună asta. Prima oară a fost cu câteva zile în urmă, duminică seară, când se întorceau în oraș, din vizita la părinții lui Celeste, în Easton. Benji îi cunoscuse pe Bruce și Karen și văzuse casa modestă de pe Derhammer Street unde copilărise Celeste. Aceasta îi arătase școala unde învățase, liceul, piscina Palmer, centrul Eastonului, turnul Peace Candle, podul Free și fabrica de producție Crayola. Au luat cina cu Karen și Bruce la Diner 248. Celeste a vrut să facă rezervare la un local mai rafinat – Easton avea o serie de restaurante noi; Masa cu specific mexican; Third and Ferry cu fructe de mare – dar Celeste și părinții ei sărbătoriseră mereu evenimentele importante din familie la acest bistro și să se ducă în altă parte n-ar fi fost autentic. Au mâncat cu toții supă de legume și orz și sandvișuri cu curcan, iar Karen, Bruce și Celeste au împărțit un Fudgy Wudgy la desert, ca de obicei, iar Benji a gustat și el o îmbucătură. După cină, s-au întors cu

mașina acasă și și-au luat la revedere pe trotuar. Bruce și Karen le-au făcut cu mâna până ce Benji și Celeste au luat curba, iar ea a vărsat câteva lacrimi, așa cum făcea mereu când se despărțea de părinții ei. Benji întinsese mâna să îi strângă liniștitor genunchiul și i-a spus:

— Ei, acum am văzut și eu Eastonul. Mulțumesc.

Celeste a izbucnit în râs și și-a șters lacrimile de sub ochi.

— Cu mare plăcere. Nu e ca în Park Avenue sau în Londra, bineînțeles...

— E un orașel drăguț, a zis Benji. Cred c-a fost frumos să crești aici.

Celeste s-a crispat auzind această evaluare; ceva din cuvintele lui suna condescendent.

— Chiar a fost, a răspuns ea, pe un ton defensiv.

Benji a întins mâna să-i strângă din nou genunchiul.

— Hei, îmi pare rău. Nu m-am exprimat bine. Mi-a plăcut Eastonul, iar părinții tăi sunt niște adevărate comori. Niște oameni buni ca pâinea caldă.

„Sunt oameni”, își spusese Celeste. Oameni buni, cinstiți, muncitori. Nu înțelesese niciodată expresia „ca pâinea caldă”, dar părea a fi ceva ce spuneai despre cineva despre care considerai că îți era inferior. Pentru a face momentul acesta și mai umilitor, Celeste a început din nou să plângă, iar Benji i-a spus:

— Uau, am trecut din lac în puț. Te rog, nu plânge, Celeste. Te iubesc.

Celeste a negat din cap.

— Zici și tu așa...

— Nu-i adevărat, a contrazis-o Benji. Voiam să-ți spun asta de săptămâni bune, de luni chiar, dar mi-a fost frică pentru că tu comunici așa puțin și nu eram sigur că simți și tu la fel. Dar crede-mă, te rog, când îți spun că te iubesc înseamnă că te iubesc, Celeste Otis.

Se simțise măgulită din punct de vedere psihologic. O *iubea*. O iubea *pe ea*. Nu știa ce să spună, dar era clar că Benji aștepta un răspuns.

— Și eu te iubesc, a rostit.

— Da? a întrebat el.

Da, îl iubea? Mintea lui Celeste s-a dus la prima oară când îl văzuse pe Benji, la cât de minunat se purtase cu Miranda, la cât de exasperat fusese de comportamentul rafinatei Jules. S-a gândit la florile, cărțile, restaurantele, la apartamentul lui uluitor și la voluntariatul la adăpostul pentru oamenii fără adăpost. S-a gândit la cât de în largul ei se simțea în prezența lui, ca și cum lumea n-ar fi avut de oferit decât lucruri bune. S-a gândit la cât de mult conta pentru ea părerea lui. Voia să fie suficient de bună pentru el.

— Da, i-a răspuns. Te iubesc.

•

Dacă îl iubește pe Benji, atunci ce se întâmplă acum, cu Shooter? Știe pe de rost povestea părinților ei: Karen a urcat hotărâtă treptele din sala cu piscina și i s-a prezentat lui Bruce, care transpira pentru a scăpa de apa din corp ca să se încadreze în categoria de greutate și se uita fix la portocala lui. Karen îi întinsese mâna și îi spusese:

— Mi se pare admirabil un bărbat cu o voință puternică.

Și acelea, se pare, fuseseră cuvintele magice, pentru că știuseră amândoi instantaneu că aveau să se căsătorească și să rămână împreună pentru totdeauna.

— Nici măcar nu mi-a mai fost foame după aia, spunea Bruce. Mi-am aruncat portocala, m-am încadrat în categoria de greutate, am câștigat lupta, dar nu prea a contat. Tot ce-mi doream era o întâlnire cu mama ta.

— Așa acționează dragostea, zicea Karen.

•

Oare dragostea acționează unilateral? se întreabă Celeste. Ea și-a petrecut ultimele nouă luni apropiindu-se cu grijă, precaut, de Benjamin Winbury și tocmai decisese să numească această experiență dragoste. Totuși, la doar cinci zile după aceea, e destul de sigură că a făcut o greșală. Pentru că, întâlnindu-l pe Shooter, lumea a înghițit-o cu totul. „Dusă”, își spune. „Sunt dusă.”

Nu. E om de știință. Crede în rațiune. Ce simte acum e la fel de efemer ca o stea căzătoare. Nu peste mult timp, se va stinge.

— Amicul Benji n-o să prindă avionul ăsta, spune Shooter. Mi-a dat ordine clare să am grijă de tine.

— N-o să fie nevoie, rostește Celeste. Pot să mă descurc singură.

— Poți? întreabă Shooter.

Ochii îi sclipesc albastru.

Celeste nu poate să se uite direct la el, apoi se decide că se poartă prosteste, bineînțeles că îl poate privi în ochi și chiar asta face. Stomacul parcă i se transformă în plumb și îi cade într-un hău, *uhuuu!* Shooter e atât de dureros de atrăgător... Poate doar trebuie să se obișnuiască cu el. Chiar și cei mai frumoși bărbați din lume – George Clooney, Jon Hamm – ar putea părea obișnuiți dacă te-ai uita suficient de mult la ei.

— Ce loc ai?

— 1 D, răspunde ea.

— Eu am 12 A, spune Shooter. O să le cer să îmi dea locul lui Benji.

— Nu sunt cine știe ce vicepreședinte de companie din Praga, zice Celeste. Nu trebuie să mă dădăcești.

— Ești iubita celui mai bun prieten al meu de nouă luni, răspunde Shooter. Vreau să te cunosc. E cam greu să fac asta de la douăsprezece rânduri de scaune distanță, nu crezi?

— De acord, acceptă Celeste.

Stau unul lângă celălalt în partea din față a avionului. Shooter pune bagajul de mână al lui Celeste în suportul de deasupra scaunelor, apoi o întreabă dacă ar prefera locul de la fereastră sau cel dinspre culoar. Ea îl alege pe cel dinspre culoar. Își dă seama că cei mai mulți oameni care nu au mai mers niciodată cu avionul ar fi ales să stea la fereastră, dar ea e îngrozită. Shooter așteaptă ca ea să se instaleze și abia apoi se așază și el. Este un domn, dar la fel e și Benji. Benji e cel mai politicos dintre domni. Se ridică ori de câte ori Celeste pleacă de la masă să se ducă la toaletă și se ridică din nou când se întoarce. Îi ține ușile, are mereu o batistă la el și nu o întrerupe niciodată.

Shooter scoate o ploscă plată din buzunarul din spate și io întinde lui Celeste. Aceasta o măsoară din priviri. Conține o băutură alcoolică, presupune, dar ce fel? E mult prea precaută să bea fără să întrebe în prealabil. Și totuși, în momentul acesta, nu are chef să fie precaută. Are chef să fie îndrăzneată. Acceptă plosca și ia o dușcă. E plină cu tequila. Celeste bea tequila doar când e cu Merritt, deși ea, una, e de părere că are gust de pământ. Tequila asta e mai fină decât alte tipuri, dar chiar și așa îi pârjolește gâtul. Și totuși, o secundă mai târziu tensiunea din gâtul ei dispare, iar maxilarul nu i se mai încordează automat. Mai ia o înghițitură.

— Am asta la mine pentru că nu-mi place deloc să merg cu avionul, zice Shooter.

— Nu-ți place? întreabă Celeste. Dar nu mergi cu avionul mai tot timpul?

— Aproape săptămânal, răspunde el. Prima dată când am mers cu avionul, aveam opt ani. Părinții m-au trimis în tabăra de vară din Vermont. Își lasă capul pe tetiera fotoliului și se uită fix înainte. De fiecare dată când merg cu avionul, parcă mă întorc la amintirea acelei zile. Ziua în care mi-am dat seama că părinții mei voiau să scape de mine.

— Deci erai un copilăș foarte neastâmpărat? întreabă ea.

Își dă seama că vorbește exact ca Merritt.

— A, probabil, răspunde Shooter.

Celeste îi dă plosca înapoi. El zâmbeste trist și ia o dușcă.

Mai târziu, amintirile lui Celeste despre cele douăzeci de ore pe care le-a petrecut în Nantucket singură cu Shooter vor fi un fel de colaj, ca acelea din filme. Un cadru cu un avion săltând și cutremurându-se din cauza turbulențelor și Shooter ridicând jaluzeaua de la fereastră la timp încât Celeste să vadă fulgere la orizont. Apoi Shooter luându-i mâna într-a lui, Celeste imaginăm du-și reacția părinților ei când aveau să fie informați că ea murise într-un accident aviatic. Apoi avionul aterizând în siguranță în Nantucket, cu pasagerii ovaționând, Shooter și Celeste bătând palma perfect sincronizați.

Un alt cadru cu Shooter și Celeste urcând într-un jeep argintiu pe care Shooter îl închiriasse. Cerul s-a înseninat, capota jeepului e coborâtă, Shooter a pornit la drum, iar părul lui Celeste flutură în spate, bătut de vânt. Apoi Elida, menajera de vară, întâmpinându-i pe Shooter și pe Celeste în ușa casei familiei Winbury, cunoscută ca Summerland, și informându-i că și doamna și domnul Winbury fuseseră reținuți în New York, dar că ar trebui să se simtă ca la ei acasă; ea, Elida, avea să se întoarcă de dimineață.

Următorul cadru e cu Celeste făcând pe nonșalanta când intră în casă. E un palat, un palat de vară, cum aveau monarhii din Rusia și Austria. Plafoanele sunt amețitor de înalte, camerele sunt deschise, luminoase, aerisite. Toată casa e decorată în alb – pereți albi, lambriu alb, podele din stejar vopsite în alb, o bucătărie cu faianță albă și blaturi din marmură de Carrara de un alb pur – cu accente superbe de culoare din loc în loc: tablouri, perne, flori naturale, un bol din lemn plin cu lămâi și mere Granny Smith. Celeste ar zice că nu-i vine să creadă ce superbă e casa aceasta, cu cele șase dormitoare de la etaj și un apartament în care e inclus dormitorul principal, la parter; cu panoramele ei largi peste port; cu pivnița sa de vinuri cu pereți de sticlă de lângă sufrageria informată, pentru „prieteni”; cu piscina ei dreptunghiulară și casa de la piscină în stil balinez; cu cele două căsuțe de oaspeți ca rupe dintr-un basm; cu grădina ei cu trandafiri rotundă, aflată în mijlocul unui iaz cu crapi *koi*, o grădină la care se poate ajunge doar pe un pod pietonal.

Shooter îi face turul casei – el a venit la Summerland destul de des de când avea 14 ani, peste jumătate din viața lui – și, drept urmare, atitudinea lui are un aer de proprietar de-a dreptul fermecător.

Îi spune lui Celeste că făcuse o pasiune copleșitoare pentru Greer și că

avusese niște vise care te duceau cu gândul la complexul lui Oedip, în care îl omora pe Tag și se căsătorea cu ea.

— Și, practic, deveneam tatăl vitreg al celui mai bun prieten al meu, îi spune.

Celeste scoate un țipăt amuzat la culme.

— Cu Greer?

Celeste o place pe Greer, dar îi vine greu să și-o închipuie drept obiectul dorinței unui adolescent.

— Era atât de frumoasă, spune Shooter. Și mereu era foarte atentă și afectuoasă cu mine. Mi-a fost mamă mai mult decât maică-mea. Cred că, dacă aș ruga-o frumos, ar fi în stare să-și dezmoștenească amândoi fiii și să-mi lase mie casa asta.

Celeste izbucnește în râs, dar începe să creadă că Shooter chiar ar putea să aibă capacitatea de a interveni în legăturile de sânge și de a răsturna dinastii.

Apoi o imagine cu Shooter umplându-i lui Celeste un pahar cu vinul lui Greer și desfăcând una din berile lui Tag pentru el. Celeste se simte de parcă ar fi adolescenți și dau o petrecere în lipsa părinților. Un cadru cu Shooter desfăcând o cutie cu alune, apoi răsfoind cartea de telefoane din Nantucket și dând un telefon în particular. O imagine cu Celeste și Shooter ciocnind un pahar de vin și o sticlă de bere așezați în fotolii Adirondack și privind apusul. Apoi cu Shooter ieșind pe ușa casei, plătind livratorului și aducând o sacoșă cu un adevărat ospăț în bucătărie. A comandat două porții de homar, cu tot cu porumb, cartofi și cutiuțe cu unt topit.

Celeste spune:

— Am crezut că ai comandat pizza.

Shooter răspunde:

— Suntem în Nantucket, Rază de soare.

Apoi o imagine cu Celeste și Shooter după cină și mai multe păhărele cu tequila ridicol de fină a lui Tag, într-un taxi, îndreptându-se către Chicken Box, care nu e un fast food, ci mai degrabă un bar cu muzică live. Un cadru cu Celeste și Shooter dansând în primul rând la concertul unei formații care interpretează cântecele de succes ale altor artiști numită Maxxtone, care cântă *Wagon Wheel*, iar apoi *Sweet Caroline*. Urmează imaginea lor cu mâinile ridicate, mișcându-și pumnii în ritmul muzicii și scandând: „Ba, ba, baaa!” și „Cât de tare, cât de tare!” Apoi Celeste și Shooter ieșind cu pași împleticiți de la Chicken Box și urcând în alt taxi care îi duce înapoi la

palatul de vară.

E unu și jumătate dimineața, mai târziu decât pe vremea când Celeste stătea trează toată noaptea în facultate, dar, în loc să se ducă la culcare, ea și Shooter se duc pe plajă, se dezbracă în lenjerie intimă și intră în apă să înoate.

Un cadru cu Celeste spunând:

— Sunt atât de beată, că probabil o să mă îneb.

— Ba nu, răspunde Shooter. În niciun caz nu te-aș lăsa să te înezi.

O imagine cu Shooter făcând pluta pe spate, stropind cu apă din gură. Celeste făcând și ea pluta, uitându-se lung la stele, gândindu-se că spațiul cosmic e un mister, dar nu între atât cât e universul emoțional al oamenilor.

Urmează momentul în care Celeste și Shooter se întorc în casă, înfășurați în prosoape cu dungi albe și bleumarin, pe care Shooter le-a șterpelit din casa de la piscină. Se opresc în bucătărie.

Shooter deschide frigiderul. În mod clar, Elida a făcut provizii pentru weekend; interiorul frigiderului familiei Winbury e ca desprins dintr-o revistă. Sunt vreo șase tipuri de brânză, niciunul cunoscut lui Celeste, așa că le ia la inspectat: Taleggio, brânză armeană care se desprinde în fâșii, Emmentaler. Batoane de cârnați uscați și pepperoni. O cutie mică de unt cu trufe, niște humus artizanal, patru cutii cu măline, ordonate de la cele mai deschise la culoare la cele mai închise, de la mov deschis la negru. Cutii cu pate și borcane cu chutney care par trimise direct din India. Celeste cercetează etichetele: Harrods. Cam același lucru.

— Bine, pot să mă pronunț?

Celeste își pune mâna pe spatele gol al lui Shooter, iar el se întoarce cu fața spre ea. Sunt luminați de lumina rece din frigider și, pentru o clipă, Celeste are impresia că ea și Shooter sunt niște copii curioși care privesc o lume nedescoperită până atunci, ca tinerii protagoniști ai unui roman de C.S. Lewis.

— Da?

— La mine acasă... dacă voiam o gustare? Aveam o cutie de cremă de brânză Philadelphia. Și o întindeam pe biscuiți sărați. Dacă mama fusese recent la piața Amish, uneori aveam și jeleu de ardei iuți, să pun pe deasupra.

Celeste își dă seama că probabil era puternic și profund amețită, pentru că niciodată, absolut niciodată, nu dă detalii despre copilăria ei. Se simte ca o netoată.

— Ești ca o gură de aer proaspăt, zice Shooter.

Acum, Celeste se simte și mai prost. Nu vrea să fie ca o gură de aer proaspăt. Vrea să fie tulburătoare, ispititoare, irezistibilă. Dar stai puțin... cum rămâne cu Benji?

E cazul să se ducă la culcare, își spune. Asta bănuia că se întâmplă când stăteai treaz prea târziu: reputațiile erau distruse, speranțele și visurile erau spulberate. Ce-i spusese mereu Mac și Betty? „După miezul nopții nu se întâmplă nimic bun”.

— Și încă ceva? rostește Celeste. Dacă aș fi ținut ușa frigiderului deschisă atâta vreme? Aș fi fost certată că fac risipă de curent.

— Certată? întreabă Shooter.

— Da, certată. Încearcă să se încrunte la el. Mă duc la culcare.

— În niciun caz, spune Shooter.

Cercetează conținutul frigiderului, după care ia untul cu trufe. După ce scotocește un pic prin dulapul din stânga frigiderului – chiar știe unde e totul, își dă seama Celeste, ca și cum ar fi casa lui – scoate o cutie lungă și subțire de... grisine. Grisine cu rozmarin.

— Hai, stai jos!

Celeste i se alătură lui Shooter în sufrageria „informală” de lângă bucătărie, unde privesc cum cubul de sticlă reprezentat de pivnița de vinuri strălucește ca o navă spațială. Shooter deschide cutia de grisine și pe cea cu unt.

— Pregătește-te, îi spune. O să fie o experiență memorabilă. Ai mâncat vreodată unt cu trufe?

— Nu? rostește Celeste.

Știe că trufele sunt niște ciuperci – porcii le scot din pământ în Franța și în Italia – dar nu poate să se entuziasmeze cine știe ce la ideea de unt cu trufe. Nu sună deloc apetisant. Și totuși, îi e într-atât de foame, încât ar mânca aproape orice – cina cu homar pare să fi avut loc cu zile bune în urmă – așa că acceptă o grisină subțire ca un fir de trestie cu un glob de unt în capăt.

Muşcă vârful grisinei și aroma îi explodează pe papilele gustative. Scâncește, cuprinsă de extaz.

— Cam bun, nu? spune Shooter.

Celeste închide ochii, savurând gustul, care nu se aseamănă cu nimic din ce mai mâncase vreodată. E bogat, complex, aspru, sexy. Înghite.

— Nu-mi vine să cred cât de... *bună*... e chestia asta.

Un cadru cu Shooter și Celeste mâncând grisine cu rozmarin și unt cu trufe până ce se termină untul și în cutie nu mai sunt decât vreo câteva bucăți răzlețe de grisine, care zăngănesc acolo. Era o gustare înșelător de simplă, dar Celeste n-o s-o uite niciodată, absolut niciodată.

Urmează o imagine cu ei doi urcând la etaj. Celeste s-a instalat în „camera lui Benji” care e decorată în alb, bej și *taupe*, iar Shooter, în celălalt capăt al holului, în „camera de oaspeți numărul trei” care e decorată în alb, bleumarin și *taupe*. Celeste se uită și în celelalte camere de oaspeți; sunt aproape identice și se întreabă dacă oamenilor care nu cunosc casă, ca ea, nu li se întâmplă să intre în altă cameră din greșală. Îi face cu mâna lui Shooter, un gest fără vlagă.

— Cred că e de-ajuns pe ziua de azi, mă duc la culcare.

— Ești sigură? rostește Shooter.

Celeste se gândește preț de o secundă. *Chiar e sigură?* Au forțat limitele unei relații platonice; nu mai pot face nimic, menținându-și în continuare nevinovăția, decât poate să se ducă în camera de jocuri și să se lanseze într-un joc de Scrabble.

— Sunt sigură, zice.

— Rază de soare, spune Shooter.

Celeste se uită la el. Ochii lui o țin ostatică; nu-și poate dezlipi privirea de a lui. O întreabă fără a-i spune nimic. Sunt singuri aici. Nimeni n-ar ști niciodată.

În mijlocul bătăliei care se desfășoară în mintea ei – dorința ei înfocată confruntându-se cu simțul ei moral – se gândește la vechea dilemă filosofică: Dacă un copac se prăbușește în pădure și nu e nimeni în jur să-l audă, chiar face vreun zgomot? Întrebarea aceea, își dă seama, nu e nicidecum despre un copac. E despre ce se întâmplă aici, acum. Dacă se culcă cu Shooter și n-o să știe nimeni altcineva în afară de ei doi, s-a întâmplat cu adevărat sau nu?

„Da”, își răspunde. Ea ar fi schimbată pentru totdeauna. Și speră că nici Shooter nu avea să rămână același.

— Noapte bună, îi spune.

Îl sărută pe obraz și se retrage pe hol.

•

Urmează un cadru cu Shooter și Celeste a doua zi dimineată, mergând cu două biciclete din flota de Schwinnuri ale familiei Winbury în oraș, la patiseria Petticoat Row, de unde iau două cafele cu gheață gigantice și doi

croasanți cu șuncă și brânză Gruyère, din care se scurge brânză topită cu gust ca de nucă și unt când le rup în bucăți să le mănânce, pe o bancă de pe Centre Street. Apoi o imagine cu Shooter cumpărându-i lui Celeste un buchet de flori de câmp de la o tarabă dintr-un camion de pe Main Street, un gest absurd și extravagant, pentru că vila lui Greer și a lui Tag e încadrată de grădini bogate și casa e plină cu buchete de flori naturale. Celeste îi reamintește asta, iar el spune:

— Da, dar niciuna dintre florile alea nu sunt *de la mine*. Vreau să te uiți la buchetul ăsta și să știi cât de înnebunit sunt după tine.

„Înnebunit”, își repetă în gând. Era o exprimare ciudată, demodată și cu o rezonanță britanică.

Dar Benji e cel britanic, nu Shooter.

Undeva în decursul tuturor discuțiilor cu aer de confesiune din seara trecută, Celeste aflase că Shooter e din Palm Beach, Florida. A fost trimis la o tabără de vară la opt ani și apoi la internat câțiva ani după aceea. Tatăl lui Shooter murise când el era în primul an de liceu, la St. George.

— Și-atunci s-a dărâmat șandramaua, spune Shooter. Tata mai fusese căsătorit de două ori și avea și alți copii, iar acei alți Uxley s-au năpustit și au pus stăpânire pe tot. Singurul meu frate, Mitch, a fost de acord să-mi plătească taxele pentru ultimul an la St. George, dar nu aveam niciun venit substanțial la dispoziție, așa că am început să organizez jocuri de zaruri la școală. Nu aveam bani de facultate, așa că m-am mutat în Washington DC, unde am lucrat ca barman. Într-un final, am intrat într-un circuit de jocuri de poker pe mize mari unde am cunoscut diplomați, specialiști în lobby și o groază de oameni de afaceri străini. Ceea ce m-a dus la afacerea de care mă ocup acum.

— Cu mama ta ce s-a întâmplat? l-a întrebat Celeste.

— A murit, i-a răspuns Shooter.

Apoi a dat trist din cap, iar Celeste și-a dat seama că nu era cazul să-l întrebe mai mult de atât.

„Înnebunit”. Ce vrea să spună cu asta, mai exact? Nu are timp să mediteze la asta, pentru că Shooter o conduce pe stradă, către camionul Bartlett's Farm. Cumpără trei roșii de seră și o pâine portugheză.

— Roșii, maioneză, pâine albă bună, îi spune. Sandwichul meu preferat de vară.

Celeste ridică sceptic dintr-o sprânceană. Ea a fost crescută cu mezeluri – curcan, șuncă, salam, friptură rece de vită. Poate că părinții ei se

descurcaseră greu cu banii, dar mereu avea carne în strat gros în sandvișurile ei.

Se răzgândește, însă, când stă la piscină într-unul dintre costumele ei de baie noi și Shooter îi aduce sandvișul lui preferat. Pâinea a fost prăjită și e aurie, cu zone maronii; feliile de roșie sunt groase și suculente, condimentate cu sare de mare și piper proaspăt râșnit și a pus exact cantitatea ideală de maioneză ca sandvișul să devină acrișor și cremos.

— Cum ți se pare? o întreabă. Cam bun, nu?

Celeste ridică din umeri și mai ia o îmbucătură.

Stau unul lângă celălalt pe șezlonguri, scăldați în razele soarelui de după-amiază, cu piscina răcoroasă și închisă la culoare în fața lor. Aceasta are o cascadă lină la un capăt care creează ceea ce Celeste numește în sinea ei „muzică de apă”, un cântec ușor care mai-mai că o adoarme în mijlocul unei conversații foarte importante. Ea și Shooter aleg cel mai bun cântec de la fiecare artist de rock clasic care le vine în minte.

— Rolling Stones, spune Shooter. *Ruby Tuesday*.

— *Beast of Burden*, rostește Celeste.

— Ooo, reacționează Shooter. Bună alegere!

— David Bowie, propune Celeste. *Changes*.

— Eu sunt mai degrabă genul *Modern Love*, spune Shooter.

Celeste neagă din cap.

— Nu suport cântecul ăla.

— Dire Straits, spune Shooter. *Romeo and Juliet*. Întinde piciorul să o înghiontească în gambă. Trezește-te! Dire Straits.

Ei îi place cântecul acela despre fata cu patine cu roțile. „Face filme la fața locului, nu știe ce-nseamnă asta.” Mintea ei se scufundă în spatele pleoapelor închise. Se scufundă. Cum se numește cântecul ăla? Nu poate... să-și aducă aminte.

*

Se trezește la auzul unei voci care o strigă pe nume.

— Celeste! Pământul către Celeste!

Deschide ochii și se uită spre șezlongul de lângă al ei. E gol. Mijește ochii. Dincolo de piscină vede un bărbat în costum fără sacou – pantaloni, cămașă, cravată. E Benji. A venit Benji. Se ridică în șezut. Își aranjează sutienul de la costumul de baie.

— Bună! îl salută, dar tonul ei s-a schimbat. Nu mai e deloc însuflețit.

— Bună, zice și Benji.

Dă mai încolo prosopul lui Shooter și se așază pe șezlongul acestuia.

— Ce faci? Cum a fost?

— Sunt bine, răspunde Celeste. A fost... bine.

Încearcă să-și aducă în minte detaliile pe care le poate împărtăși cu el: cina cu homar, *Sweet Caroline*, baia în sutien și chiloți sub stele, cu mult peste ora ei de culcare obișnuită, untul cu trufe, un copac care cade în pădure?

Nu.

O plimbare cu bicicleta cu soarele dimineții cald pe față, un buchet de gura leului, mărarite și cârciumărese, sandvișuri cu roșii? Își aduce aminte numele cântecului.

— *Skateaway*, spune.

— Poftim? rostește Benji.

Celeste clipește de câteva ori, rapid. Câmpul ei vizual e împânzit de pete viu colorate și amorfe, ca și cum s-ar fi uitat direct spre soare.

Karen

Vineri, 6 iulie 2018, 23:15

Ia o pilulă de oxicodonă, se spală pe dinți și își pune o cămașă de noapte, doar pentru a și-o da jos chiar înainte să se strecoare între cearceafuri. Acestea sunt belgiene, așa i-a spus Celeste, bumbac cu șapte sute de fire pe centimetru pătrat, adică cel mai bun. Patul e acoperit cu o pilotă albă, o pătură de cașmir de culoarea fildeșului, cearceafurile acestea albe de bumbac cu marginile dantelate și un munte de perne, fiecare la fel de moale ca un glob de frișcă. Karen și le așază în jurul corpului și se lasă ușor pe ele. E ca și cum ar dormi pe un nor. Oare în rai o să fie așa, ca și cum ar dormi într-unul din paturile pentru oaspeți de la Summerland? Nu poate decât să spere că da.

Ațipește, cu durerea alungată.

Se trezește cu o tresărire – „Celeste! Celeste!” Întinde un braț către Bruce, dar cealaltă parte a patului e rece și goală. Se uită la ceasul de pe noptieră: 11:46. Douăsprezece fără un sfert și Bruce n-a venit încă la culcare? Karen e inițial iritată, după care îndurerată. Își dă seama că trupul ei gol nu mai e ispititor, dar crezuse că poate avea să se întâmple ceva între ei în noaptea asta. Vrea să se simtă aproape de Bruce încă o dată.

Încă o dată.

Se chinuie să își recapete ritmul normal al respirației. Avea un vis, un coșmar despre Celeste. Aceasta era... undeva într-un loc necunoscut... un hotel cu etaje nenumerate, niveluri diferite, dintre care unele duceau în niște fundături; era un loc derutant, ca un labirint. Celeste îi tot striga numele, dar Karen nu putea să ajungă la ea. Fiica ei avea ceva să-i spună, ceva ce Karen chiar trebuia să afle.

„Celeste nu vrea să se mărite cu Benji”, își spune Karen. Asta e adevărul gol-goluț.

Fără să vrea, în minte îi vine ce spusese mediumul: „Haos”. Într-un fel, Karen crede că Celeste ar trebui să facă nunta oricum. Nu e îndrăgostită nebunește de Benji. Posibil să simtă pentru el doar o mică parte din ceea ce simte ea pentru Bruce, sau poate că simte ceva cu totul diferit. Karen ar vrea

să-i spună să profite cât poate de situația în care se afla, o situație pentru care orice altă tânără ar fi în stare să facă moarte de om. Celeste și Benji nu trebuie să fie cuplul perfect. Zău, așa ceva nu există. Dar apoi Karen se oprește. Doar cele mai egoiste dintre femei și-ar încuraja fiicele să se mărite cu niște bărbați pe care nu-i iubesc. Ceea ce trebuie să facă ea – își dă seama *acum* – e să-i dea lui Celeste permisiunea de a da înapoi. 170 de oameni vor veni la Summerland mâine pentru o nuntă fără seamăn; peste 100.000 de dolari fuseseră cheltuiți pentru sărbătorirea ei, poate chiar dublu. Dar nicio sumă de bani sau de eforturi organizatorice nu merită o viață de compromisuri. Karen trebuie să vorbească cu Celeste chiar acum.

Să o găsească pe fiica ei, totuși, i se pare dintr-odată o chestiune dificilă. Oare o să fie de ajuns un apel telefonic? Își ia mobilul și formează numărul lui Celeste. Apelul e direcționat către mesageria vocală.

Aceasta e modalitatea universului de a-i spune că un apel telefonic nu o să fie suficient. Celeste își închide telefonul când se duce la culcare; probabil că doarme.

Cu mare grijă, își lasă picioarele pe podea și se ridică, își găsește bastonul și se îndreaptă. Oxicodona încă își face efectul; se simte puternică și sigură pe ea, însuflețită de un scop. Se înfășoară în halat și se aventurează pe hol.

Dacă memoria nu o înșală, camera lui Benji, unde Celeste doarme singură în noaptea asta, e a doua ușă spre stânga. Holul are o lumină subtilă de-a lungul îmbinării podelei cu pereții, așa că poate vedea unde să-și proptească bastonul pe măsură ce înaintează. Când ajunge la ușă, bate ușor. Nu vrea să trezească toată casa, dar nici nu vrea să întrerupă ceva.

Nu primește niciun răspuns. Karen își lipește urechea de ușă. În casa lor de pe Derhammer Street, ușile sunt goale pe dinăuntru.

Cele de aici sunt din lemn masiv, adevărat, astfel că e imposibil să auzi ceva prin ele. Între deschide ușa cu mare grijă.

— Celeste? rostește. Draga mea?

Camera e cufundată în tăcere. Bâjbâie după un întrerupător și aprinde lumina. Patul e făcut exact ca al lui Karen – pilotă, pătură din cașmir, o serie de perne. Deci Celeste nu a ajuns încă acasă. Sau poate că s-a hotărât să rămână peste noapte cu Merritt, în căsuța de lângă vilă, ca să poată să stea treze, bârfind și chicotind în ultima noapte de femeie necăsătorită a lui Celeste. Totuși, cumva, Karen se îndoiește că așa stau lucrurile. Celeste n-a fost niciodată genul de fată care să bârfească sau să chicotească. N-a avut

niciodată prietene apropiate în copilărie și în adolescență, ceea ce pe vremuri o îngrijora pe Karen, chiar dacă îi plăcea la nebunie că era cea mai apropiată confidentă a fiicei ei.

Privirea lui Karen alunecă spre rochia de mireasă albă, ca o coloană, care stă pe umeraș, pe ușa dulapului de haine. E o rochie ca ruptă dintr-un vis, perfectă pentru gusturile simple ale lui Celeste și frumusețea ei clasică.

Dar... n-o s-o poarte mâine. Karen oftează, închide lumina și apoi și ușa.

•

Întorcându-se pe holul cufundat în semiîntuneric, simte dintr-odată o iritare crescândă. Unde este toată lumea? A fost lăsată complet singură în casa asta. Se întreabă dacă nu cumva așa e când ești mort.

Treptele sunt dificil de coborât când mergi cu bastonul. Se decide că se simte suficient de puternică pentru a-și lăsa bastonul aici. Începe să coboare încet, prinzându-se bine de balustradă, și se gândește la cozile de homari rămase, puse bine în frigider. Ideea e ispititoare, dar nu poate să simtă foame. Singurele lucruri după care tânjește acum sunt o conversație profundă cu fiica ei și trupul soțului ei lângă ea în pat.

Aude glasuri în depărtare și simte miros de fum. Înaintează în vârful picioarelor, întinzând mâna către perete când simte nevoia să-și recapete echilibrul. Aude vocea lui Bruce. Când trece de colț, poate distinge două siluete pe o terasă – nu terasa principală, ci una în formă de potcoavă, spre dreapta, una pe care Karen nu a observat-o până atunci. Se strecoară cu greu prin spatele unei canapele și aruncă o privire pe după perdele. Bruce și Tag stau pe marginea acestei terase, fumând trabucuri și sorbind din niște pahare în care probabil că era scotch. Poate să le audă vocile, dar nu și să distingă ce zic.

Ar putea fie să se întoarcă în pat, fie să-și găsească fiica. Totuși, în loc de asta, Karen deschide fereastra ușor. Într-o casă luxoasă ca asta, aceasta se deschide ușor. Nu scoate niciun zgomot.

Tag spune:

— N-am avut nicio legătură serioasă înainte de asta. Doar chestii trecătoare, când călătoream. O femeie în Stockholm, una în Dublin. Dar cu fata asta era diferit. Și acum sunt prins în capcană. E însărcinată și vrea să păstreze copilul. Zice...

Bruce clatină din cap și dă pe gât o dușcă de scotch.

Sigur e foarte, foarte beat după o seară întreagă de cupe cu mojito, șampanie și acum scotch. Acasă, Bruce nu bea decât bere – Bud Light sau

Yuengling. Când vorbește, cuvintele îi sunt îngreunate.

— Și ce-o să faci acum, prietene?

— Nu sunt sigur. Trebuie să o fac să asculte glasul rațiunii. Dar e încăpățânată.

Tag privește atent capătul aprins al trabucului său, după care se uită la Bruce.

— În fine, asta e, ți-am spus povestea mea din tranșee. Tu? Ai înșelat-o vreodată pe doamna Otis?

— Nu, frate, zice Bruce. Nimic de genul ăsta.

Karen trage aer adânc în piept. N-ar *trebui* să tragă cu urechea, asta e o discuție de la bărbat la bărbat, iar acum iată că îl auzise pe Tag mărturisind că lăsase o femeie însărcinată – probabil pe individa aceea, Featherleigh! – și ce mizerie o să iasă din *asta*! Karen se simte un pic mai bine în ceea ce privește anularea în ultimul moment a nunții. Familia Winbury nu e deloc așa cum crezuse ea că e.

— Dar am făcut o pasiune pentru o tipă o dată, spune Bruce. O pasiune foarte intensă.

Karen e atât de șocată că aproape că scoate un țipăt. Durerea e instantanee și copleșitoare. O pasiune? O *pasiune foarte intensă*?

— A, da? întreabă Tag.

— Da, da, da, răspunde Bruce.

„E beat”, își aduce aminte Karen cu o sforțare voită. Nu a băut atât niciodată, poate. Probabil că inventează o poveste ca să-l impresioneze pe Tag Winbury.

— Lucra cu mine la Neiman Marcus, continuă Bruce. La început aveam o relație strict profesională. De fapt, nici nu o plăceam prea tare. Era arogantă. Venise la magazinul meu din New York, de la Bergdorf Goodman, unde lucrase la raionul de pantofi.

De la Bergdorf. Raionul de pantofi. Da, Karen își amintește vag de cineva... dar cine era?

— A, da? spune Tag din nou.

— Apoi ne-am împrietenit. Ne luam pauzele de masă împreună. Ea privea viața într-un mod diferit decât mine și era... nu știu... o gură de aer proaspăt, cred, să vorbesc cu cineva care fusese în mai multe locuri și făcuse multe lucruri. Asta era exact după ce plecase la facultate Celeste și, n-o să te mint, a fost ca o criză a vârstei mijlocii atât pentru mine, cât și pentru Karen. Lui Karen nu-i place deloc să facă cumpărături, detestă

cheltuielile pe lucruri frivole, dar începuse să se ducă la tot felul de prezentări, petreceri cu vânzare de vase Tupperware, ceva numit The Pampered Chef. Iar eu m-am înscris pentru mai multe ture de noapte, astfel încât să pot petrece timp cu femeia asta.

Karen își simte inima pocnind, ca o anvelopă tăiată de marginea unei borduri de granit, ca un balon plutind chiar într-o tufă de trandafiri plină de țepi. Simte o lovitură în piept. Nu-i vine să creadă că aude una ca asta. Acum, în ultimele zile ale vieții ei, află că bărbatul pe care l-a iubit toată viața a avut sentimente pentru o altă femeie. Încearcă să se calmeze. O pasiune de-asta nu înseamnă nimic. O pasiune e ceva inofensiv. N-a avut și Karen pasiuni pentru diverși – tânărul care lucra la legume, la supermarketul Wegman's, de exemplu? Îi făcea mereu cu mâna, un gest ușor, și dacă respectivul îi răspundea prin același gest sau îi zâmbea și el, parcă plutea prin magazin, uneori atât de veselă că ajungea să cumpere bunătăți pe care m-ar fi trebuit să le cumpere – batoane de ciocolată albă Magnum, de exemplu.

— Și voi doi ați... vreodată? întreabă Tag.

— Nu, răspunde Bruce. M-am gândit la asta, totuși. A fost o perioadă derutantă a vieții mele. Nu pot să-ți explic cât de mult mi-a răscolit universul și cât mi-a răsturnat toate valorile. Îmi petrecusem toată viața considerându-mă o anumită persoană și apoi, dintr-odată, mă simțeam a fi cu totul altcineva.

— Povestește-mi, zice Tag. Cum o chema?

— Robin, răspunde Bruce. Robin Swain.

Karen chiar suspină, surprinsă tare – dar nici Tag, nici Bruce nu o aud. Doar continuă să pufăie din trabucuri. Ea își simte măruntaiele lichefiindu-se. Trebuie să stea jos. Încearcă cu mișcări frenetice să aranjeze perdelele așa cum le-a găsit și se retrage cu greu din spatele canapelei. Ar trebui să se întoarcă în camera ei. Nu vrea ca Bruce să o găsească aici. Dacă ar afla că trăsesese cu urechea, s-ar... evapora.

Robin Swain... Nu! Te rog, Doamne, nu!

Nu poate să reziste până la etaj. Se așază pe canapea, dar se simte prea expusă. S-ar lăsa pe podea, însă n-o să se mai poată ridica, e conștientă de asta. Aruncă o privire prin încăpere, cuprinsă de o panică nebună. Dintr-odată, detestă casa asta, mobilele ei luxoase, bunătatea ostentativă a soților Winbury, care acum pare o cruzime voalată. De ce Dumnezeu l-ar întreba Tag pe Bruce *o întrebare atât de oribilă*?

De ce ar răspunde Bruce așa?

Robin Swain.

Ce-a vrut să spună Bruce?

Dar Karen știe ce-a vrut să spună. Și tocmai de aceea reacționează așa. Știa că era ceva neobișnuit în prietenia lui Bruce cu Robin. Dar, bineînțeles, era ceva de neconceput, absurd... Nu avea nicio logică!

Face un efort să-și recapete un oarecare echilibru. „Bruce e beat”, își spune. A inventat o poveste pentru Tag, ca să se dea cocoș. S-a folosit de numele lui Robin Swain pentru că a fost primul care i-a venit în minte. Karen n-ar trebui să dea crezare lucrurilor pe care tocmai le-a auzit. Ar trebui să se ducă la culcare. Reușește să ajungă în holul de la intrare și să urce treptele scării interioare.

De cum ajunge în camera ei, ia o pilulă de oxicodonă. Și încă una. Apoi se bagă în pat, fără să-și dea halatul jos. Tremură. O pasiune intensă pentru Robin Swain. Au luat o mulțime de cine împreună; Bruce lucra nopțile ca să fie împreună. O perioadă dezorientantă a vieții lui. O criză a vârstei mijlocii.

„Ei, da”, concluzionează Karen. „Chiar că e dezorientantă dezvăluirea asta”.

Robin Swain e bărbat.

•

Era septembrie, chiar după ce plecase Celeste la facultate. Karen și Bruce închiriaseră un camion și traversaseră practic Pennsylvania și aproape tot Ohio până la Oxford, care se afla la doar opt kilometri de granița cu Indiana. O ajutaseră să se mute în camera ei de cămin din Hahne Hall, îi cunoscuseră pe fata cu care avea să împartă spațiul de locuit, Julia, și pe părinții acesteia.

Karen și Bruce participară la discursul inaugural al decanului, după care se întorseseră cu Celeste în camera ei, amândoi derutați, nesiguri cum să facă să își ia rămas-bun.

Într-un final, Celeste s-a hotărât să se ducă să ia cina cu Julia și părinții ei la Kona Bistro; îi lăsase pe Karen și pe Bruce singuri în camera ei. Aceasta se gândise să se mute aici, pur și simplu, sau să închirieze un apartament pe aceeași stradă și e sigură că și Bruce luase în calcul această idee.

Niciunul dintre ei nu spusese mare lucru pe drumul spre casă.

O săptămână-două mai târziu, Bruce a venit acasă și îi spusese de un

coleg nou, Robin Swain. Era un bărbat cam de aceeași vârstă ca și Bruce care se transferase de la raionul de pantofi de la Bergdorf.

Robin copilărise în Opelika, Alabama, și începuse facultatea la Auburn, dar nu o terminase. Mereu voise să se ducă la New York, așa că făcuse economii și cumpărase un bilet de autobuz. Fusesse angajat la Bergdorf, să lucreze în magazie.

Inițial, Bruce se plânsese de Robin. Poate că provenea dintr-un orașel, dar anii în care lucrase în Manhattan îl făcuseră să aibă o atitudine de superioritate. Disprețuia magazinul King of Prussia, complexul comercial, ba chiar și întreaga zonă Delaware Valley. Nu era nici pe departe atât de sofisticată ca New York, zicea el. Era rămasă pentru totdeauna în 1984, când echipele sportive din Philadelphia erau bune, permanentul era la modă și toată lumea asculta Bruce Springsteen.

Robin asculta *country*.

Totuși, în câteva săptămâni, Karen remarcase o schimbare. Bruce a început să vorbească mai favorabil despre Robin. Una dintre cămășile cu care venise acasă, să facă paradă în fața lui Karen, fusese aleasă pentru el de Robin. Acum, că rememorează lucrurile, Karen își dă seama că *atunci* apăruse pasiunea lui Bruce pentru șosete. Lui Robin îi plăceau la nebunie șosetele fanteziste și, la scurt timp după aceea, Bruce a adoptat și el această extravaganta; purta șosete în culorile curcubeului, cu model de zebra, cu imaginea lui Elvis. A cumpărat un CD numit *When the Sun Goes Down* al lui Kenny Chesney și a început să fredoneze acest cântec tot timpul, fir-ar să fie!

„Totul se înfierbântă când apune soarele.”

Într-o seară, Bruce l-a invitat pe Robin acasă la cină. Lui Karen i s-a părut un pic ciudat. Era o raritate ca ea și Bruce să aibă musafiri la cină, iar orașul Collegeville, unde Robin avea un apartament închiriat, era la peste o oră distanță. Nu era deloc practic.

Dacă Bruce voia să ia cina cu Robin, ar trebui să mănânce la mall.

Dar Bruce insistase. Îi spusese lui Karen ce să gătească – friptura ei înăbușită după rețeta lui Betty Crocker cu cartofi și morcovi, o salată verde (nu salată iceberg, îi precizase) și chifle albe. Avea să ia el vin în drum spre casă, i-a mai spus.

„Vin?” se mirase Karen în gând. Ei nu beau niciodată, absolut niciodată vin la cină. Beau apă cu gheață și Bruce mai deschidea din când în când o bere.

Când Bruce și Robin au intrat în casă, râdeau de ceva, dar expresiile le-au redevenit sobre când au dat cu ochii de Karen.

Robin era înalt, purta un sacou albastru care părea scump, cămașă albă, pantaloni bleumarin și o curea din piele maro cu catarama reprezentată de un H argintiu. Purta șosete bleu cu norișori albi, pe care Bruce i le-a arătat mândru lui Karen ridicându-i pantalonii lui Robin până la genunchi. Robin avea un început de chelie, ochi căprui și un ușor accent sudist, târăgănat. I se păruse *homosexual* lui Karen când îl văzuse? Nu-și aduce aminte. Sentimentul ei principal pe parcursul cinei fusese gelozia. Bruce și Robin vorbeau între ei – despre marfă, despre clientelă, despre colegii lor. La fiecare schimbare de subiect, Robin încerca să o includă și pe Karen, dar răspunsurile acesteia erau atât de glaciale, încât renunțase să mai încerce. Nu voia să fie rea cu Robin, dar se simțise luată prin surprindere de prezența lui în casa ei. Mintea i se întorcea la imaginea lui Bruce ridicându-i cracul de la pantalon până la genunchi. Gestul păruse atât de familiar, aproape intim...

Și-a pus sentimentele contradictorii pe seama faptului că Celeste plecase și acum rămăseseră doar ei doi, iar Bruce își găsisse un prieten la serviciu. Ceea ce era în regulă. În fond, și Karen avea prieteni la magazinul de cadouri de la Crayola. Era prietenă cu aproape toată lumea! Dar nu avea nicio prietenă specială, nimeni pe care să vrea să o invite acasă la cină, nimeni cu care să vorbească și să râdă și, astfel, să-l facă pe Bruce să se simtă în plus.

După cină, Bruce i-a sugerat lui Robin să-l ajute cu vasele, astfel încât ea să poată să stea cu picioarele ridicate și să se relaxeze. *Când* se mai relaxase Karen cu picioarele ridicate? Niciodată, chiar niciodată. Dar putea să înțeleagă o aluzie. Și-a luat la revedere de la Robin și i-a urat noapte bună lui Bruce, după care s-a dus valvârtej la etaj să stea furioasă în pat și să asculte cum cei doi bărbați spălau vasele și le ștergeau, cum au terminat sticla de vin, iar apoi au ieșit pe veranda din spate să discute Dumnezeu-știe-despre-ce.

Karen simte cum oxicodona o prinde de umeri, apoi se lasă o ușurare imensă când durerea se desprinde de ea.

Bruce făcuse o pasiune intensă pentru Robin. Pentru un bărbat.

„A fost o perioadă derutantă”, a zis. „Dintr-odată, mă simțeam a fi cu totul altcineva”, așa a spus.

Pentru Karen, era o mărturisire esențială. Soțul ei, campionul ei statal la

lupte, lupul ei înfometat din așternut avusese sentimente pentru un alt bărbat, sentimente pe care, evident, nu-i place să le recunoască, pentru că, în fața lui Tag, l-a prezentat pe Robin ca fiind o femeie.

Robin a lucrat la Neiman Marcus doar până după sărbătorile de iarnă din anul respectiv. Până când Celeste s-a întors la Oxford după vacanța de Crăciun, Robin fusese transferat la reprezentanța Neiman Marcus din Dallas. Bruce fusese supărat? Rănit, chiar? Dacă da, își mascase sentimentele bine.

Bruce avea un secret, o pasiune intensă. Nu făcuse nimic în acest sens – în această privință, Karen îl crede.

Și Karen are secretul ei: cele trei pilule din flacon, printre cele de oxycodonă.

Îl iartă pe Bruce, fără să fie nevoie să îi mai spună ceva – *chiar* a fost o perioadă derutantă. Și, după cum Karen voise să îi spună lui Celeste, cuplul perfect *chiar nu există*.

Îi va spune asta fiicei ei mâine-dimineață. Închide ochii.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:45

Nick „Grecul” Diamantopoulos merge cu mașina de la numărul 333 de pe Monomoy Road la Spitalul Local Nantucket, unde o să discute în sfârșit cu mireasa. Aceasta vrea să fie interogată *la spital*, iar Nick speră că asta înseamnă că are niște informații cu adevărat importante.

De-abia așteaptă să le afle, dar când intră în sensul giratoriu, simte mirosul de la Lola Burger pe geamul deschis și e prea ispititor să poată rezista. Un lucru bun în Nantucket, își dă seama Nick, e că mâncarea e de prima mână. Chiar și la fast-fooduri. Intră în parcare localului și intră în grabă să își încerce farmecele pe Marva, chelnerița, care îi aduce un Lolaburger fript aproape în sânge (cu cheddar maturat, ceapă caramelizată, sos de foié gras) cu garnitură de cartofi prăjiți. Îi lasă Marvei un bacșiș generos, iar aceasta îi spune:

— Să nu uiți de noi, Grecale! Să mai vii să mă vezi!

Nick se urcă înapoi în mașină, îndesându-și cartofi prăjiți în gură.

La spital, e întâmpinat de un trio de asistente – Margaret, Suzanne și Patty. Nick a ieșit în oraș atât cu Suzanne, cât și cu Patty – nimic serios, doar puțină distracție. Le zâmbește tuturor și le spune:

— Unde să mă duc și ce trebuie să știu?

Patty își trece brațul prin îndoitura cotului lui și îl conduce pe hol, până într-o cameră de consultații.

— A venit azi-dimineață devreme și am tratat-o pentru un atac acut de isterie, adică i-am măsurat semnele vitale și i-am administrat niște Valium, să o calmeze. A dormit un pic. Mi-aș dori să putem să facem mai mult pentru ea. Prietena ei cea mai bună s-a înecat în fața casei? Și Celeste a fost cea care a găsit-o? În ziua nunții ei?

— Nunta a fost anulată, zice Nick. Evident.

— Evident.

— Persoana decedată era domnișoara de onoare, o informează Nick.

— Mi-a spus și Celeste, răspunde Patty. Hohotește sec. Poate nu i-a plăcut rochia.

Nick neagă din cap. Nu poate să glumească pe seama lui Merritt. Pur și simplu nu poate.

— Ce s-a întâmplat când a venit mirele aici? întreabă.

— Asta a fost cam acum o oră. Mi-a părut un tip de treabă. Își făcea griji pentru Celeste și se aștepta să o ia cu el acasă. A stat în rezerva ei cam zece minute, după care a plecat. Și ea a cerut să vorbească cu tine.

— Bine, Patty. Mulțumesc. E-n regulă să o interoghez aici?

— Sigur, răspunde asistenta. A, știi ce e ciudat? Celeste a venit cu bagajul făcut. Nu sunt sigură cum să interpretez asta. Când am întrebat-o cum de avea geanta aceea, a început să plângă, așa că am abandonat subiectul.

— Bine, spune Nick. *Chiar* că e ciudat, dar probabil că există o explicație.

— Ies din tură la trei, spune Patty. Să mă suni dacă vrei să ne vedem mai târziu.

Ideea e ispititoare, dar Nick știe că n-o să se poată relaxa până nu elucidează cazul ăsta. Speră că mireasa îi va putea lămuri toate aspectele.

— Așa o să fac, răspunde.

O găsește pe Celeste îmbrăcată într-un halat de spital, întinsă pe masa de consultații. Când dă cu ochii de el, se ridică în șezut.

— Ești de la Poliție?

— Detectiv în cadrul Poliției Statale, Nick Diamantopoulos, rostește el. Condoleanțe pentru prietena ta!

Celeste acceptă printr-o mișcare din cap.

— Ai venit aici să-mi iei declarația.

— Într-adevăr, confirmă Nick. E o adevărată tragedie ce s-a întâmplat cu Merritt...

— E moartă? întreabă Celeste. E... Adică e moartă, nu?

Nick ia loc pe scaunul aflat la capătul patului.

Cartofii prăjiți încep să-i fermenteze în stomac.

— Îmi pare rău, da. E moartă.

Celeste își lasă capul în jos și plânge fără zgomot.

— E doar vina mea.

— Poftim?

— E vina mea. Știam că o să se întâmple ceva rău. Am crezut c-o să fie vorba de mama, dar nu eram... și a fost Merritt! A murit!

— Îmi pare foarte rău, zice din nou Nick. Știu că ai multe lucruri pe care

trebuie să le procesezi în momentul de față.

— Ba nu știi, spune Celeste. Habar nu ai.

Nick își scoate carnetelul.

— Cel mai bun mod de a o ajuta pe Merritt e să mă ajuți pe mine să descopăr ce s-a întâmplat cu ea. Era prietena ta cea mai bună, domnișoara ta de onoare. Ți spunea toate secretele, nu?

Celeste dă afirmativ din cap.

— Și uite care-i partea ciudată în ce privește nunțile, zice Nick. Aduc laolaltă oameni care nu se cunosc. Am interogat deja două persoane, dar niciuna nu o cunoștea cu adevărat pe Merritt. Deci tu ești un personaj-cheie al acestei anchete.

Celeste trage aer adânc în piept.

— Nu sunt sigură că vreau să-i trădez încrederea lui Merritt. Sunt implicate și alte persoane. Alte persoane la care țin.

— Înțeleg, spune Nick.

Îi înțelege cu adevărat dilema, dar e un cercetaș aflat în căutare de mine antipersonal.

— Ce-ar fi să-mi spui ce știi și vedem dacă are relevanță pentru caz, bine?

Celeste se uită lung la el.

— Am un martor care v-a văzut pe tine și pe domnișoara Monaco în grădina cu trandafiri a familiei Winbury după încheierea petrecerii, începe Nick. Această persoană mi-a zis că domnișoara Monaco plângea și că tu încercai să o consolezi. Poți să-mi spui despre ce era vorba?

Celeste clipește.

— Cineva ne-a văzut în *grădina cu trandafiri*? îl întreabă. Cine?

— Nu pot să-ți spun asta, răspunde Nick. Tot ce-mi spui aici are caracter confidențial. Asta se aplică tuturor persoanelor cu care discut.

— Înțeleg ce spui, dar...

— Dar ce? întreabă Nick.

Îi e frică să spună ce știe – dar de ce?

— Din câte am înțeles, domnișoara Monaco rupsese legătura cu părinții ei și că are un frate, dar nimeni nu știe unde anume locuiește. Așa că nu are rude aici, care să vorbească pentru ea și să îi apere interesele. Asta înseamnă că e sarcina mea – și a ta – să aflăm ce s-a întâmplat, înțelegi cât de mare e această responsabilitate, Celeste?

— Merritt... trecea printr-o despărțire dureroasă, spune Celeste. De un

bărbat căsătorit. Era foarte tulburată din cauza asta.

Nick dă aprobator din cap. Așteaptă.

— I-am spus să pună capăt acestei relații. Când am aflat despre ce era vorba, respectiv doar acum câteva săptămâni, i-am spus să o termine cu el, iar ea a zis că așa o să facă, numai că nu s-a întâmplat nimic. Iar apoi cel care a pus punct a fost el.

— Bărbatul căsătorit?

— Da, răspunde Celeste. Și de-asta plângea.

Nick scrie în carnețel: „Bărbat căsătorit,” Apoi își trece în revistă rapid celelalte notițe și gândul i se duce la telefonul mobil al lui Merritt. Tocmai trecuse printr-o despărțire, dar în telefon nu erau niciun fel de apeluri sau de mesaje, nici primite, nici inițiate. Cu excepția celui de la Robbie, care îi ura cu întârziere o Zi a Independenței fericită și care spera că era bine.

— Bărbatul căsătorit se numește Robbie, cumva?

Celeste face ochii mari.

— De unde știi de Robbie?

— Sunt detectiv, răspunde Nick. Robbie e bărbatul căsătorit în cauză?

— Nu, spune Celeste. Robbie e... era... nu știu, prietenul ei. Un tip care îi era amic. Un fost prieten, dar nu mai era nimic între ei de genul ăsta.

— Celeste, bărbatul căsătorit cu care era încurcată Merritt a fost la petrecerea de aseară?

Confirmă cu o mișcare aproape imperceptibilă a capului. Aproape involuntară, se pare.

— Să înțeleg că ai dat din cap afirmativ?

— E Tag, zice ea în șoaptă. Tag Winbury, socrul meu.

„Bum!” își zice Nick.

De cum este rostit un nume, restul curge mai ușor, ca și cum s-ar fi scos un dop.

Merritt și Tag s-au combinat în urmă cu două luni, în timpul weekendului de burlăcițe al lui Celeste. S-au întâlnit apoi în oraș, Celeste nu știe sigur când sau unde. Dar de 4 Iulie, ceea ce e cu puțin timp în urmă, Celeste e sigură că relația se încheiase. Nu era o chestie monumentală, din ce spunea ea.

— Dar am vorbit cu ea după cina de repetiție. Era supărată. Am insistat să vină în oraș cu noi, dar a zis că n-o să fie deloc o companie plăcută. Voia să stea acasă și să își plângă de milă, așa mi-a zis. Să proceseze suferința, astfel încât azi să revină la normal. Celeste continuă după o clipă. La nuntă.

— Ultima dată când ai văzut-o pe Merritt în viață a fost acolo, în grădina cu trandafiri? întreabă Nick.

— Nu, spune Celeste. Am văzut-o și când ne-am întors din oraș.

— Da? Unde era?

— Era la o masă sub pavilion cu Tag, răspunde Celeste. Și cu Thomas, fratele lui Benji. Thomas a venit cu noi în oraș. Ne-am dus la barul din spate de la Ventuno, dar când am ajuns la Boarding House, soția lui, Abby, l-a sunat și la zis să vină acasă. Când ne-am întors, stătea la masă sub pavilion cu Tag și Merritt... și o prietenă de-a soților Winbury pe care o cheamă Featherleigh Dale.

Nick notează numele: „Merritt, Tag, Thomas – fratele – și încă o persoană – femeie? – pe nume Featherleigh Dale”.

— Tu o cunoști pe această Featherleigh Dale? întreabă Nick.

— Nu chiar, răspunde Celeste. Tocmai am făcut cunoștință cu ea aseară. E din Londra.

— Și ea era cazată tot la reședința Winbury?

— Nu.

— Dar era acolo azi-noapte?

— Da, confirmă Celeste.

— Cât era ceasul când ai văzut-o pe Merritt sub pavilion cu Tag?

— Am plecat din oraș când s-au închis barurile, la unu, răspunde Celeste. Deci în jur de unu și jumătate?

— Și, când ai văzut-o pe Merritt cu Tag, ai fost îngrijorată?

— Eram îngândurată... spune Celeste.

— E și normal, zice Nick. În fond, trebuia să te măriți azi.

— Dar asta nu înseamnă că am o scuză. Celeste își lasă privirea în pământ. Eram îngândurată și nu am convins-o pe Merritt să vină la culcare. Dacă aș fi făcut-o, ar fi fost în viață acum. E vina mea.

Nick trebuie să o mențină pe mireasă concentrată asupra evenimentelor.

— Celeste, ce făceau Tag, Merritt, Thomas și... Featherleigh sub pavilion? Beau? Fumau?

— Beau tărie în pahare mici, răspunde Celeste. Niște rom deosebit pe care Tag îl ia din Barbados. Tag avea un trabuc în mână. Păreau fericiți. Merritt părea *fericită*, sau mai fericită, oricum. Au încercat să mă convingă și pe mine să stau cu ei, dar Benji și Shooter se duseseră la culcare și voiam să dorm și eu...

— Complet de înțeles, răspunde Nick. Urma să te căsătorești a doua zi.

Din nou, Celeste clatină din cap. Referirea la nuntă pare să îi deturneze concentrarea, așa că Nick se hotărăște să nu mai menționeze acest subiect.

— Tocmai când le spuneam noapte bună, Abby a strigat de la o fereastră de la etaj, spune Celeste. Voia ca Thomas să vină la culcare. Și în momentul ăla am ezitat puțin, pentru că m-am gândit că n-ar fi bine pentru Tag și Merritt să rămână singuri. Sinceră să fiu, m-am gândit că ar fi fost posibil să-și reia... Se oprește, și obrajii i se îmbujorează. M-am gândit că s-ar putea să facă sex.

Nick dă aprobator din cap.

— În regulă.

— Dar Featherleigh era și ea acolo și nu dădea niciun semn că ar fi vrut să plece. A făcut un comentariu că în Londra era dimineată și că se simțea din nou revigorată. Celeste înghite în gol. Am sărutat-o pe Merritt de noapte bună, i-am strâns mâna, am privit-o în ochi și am întrebat-o: „Ești bine, dragă?”, iar ea mi-a răspuns: „Hei, nu te mai bâlbâi!” Asta pentru că m-am bâlbâit câteva luni, să știi. Oricum, m-am gândit că, dacă era destul de trează să observe asta, avea să fie în regulă. Așa că m-am dus la culcare.

— Ai mai auzit și altceva venind de afară după aceea? o întreabă Nick. Ai auzit voci dinspre apă? Pe plajă a fost lăsat un caiac de două persoane. Pe nisip am găsit urme de sânge, iar Merritt avea o tăietură la picior. Știi ceva despre asta?

— Un caiac? rostește Celeste. Își îndreaptă poziția, își trage picioarele peste marginea patului, pe podea, și începe să se plimbe încolo și înapoi. Tag a ieșit pe mare cu caiacul, împreună cu Merritt? Știi cumva dacă așa au stat lucrurile?

— Nu, răspunde el. Colaborez cu Poliția Nantucket la cazul ăsta. Inspectorul-șef o să-l interogheze pe domnul Winbury în privința caiacului. Chestiunea importantă, însă, e... tu n-ai auzit nimic?

— Nu, răspunde Celeste. Dar casa e poziționată spre stradă și camera lui Benji – cea în care stăteam eu – dă spre alee, nu spre apă.

— Și în dimineata asta... tu ești cea care a găsit-o pe domnișoara Monaco, e corect?

— Da, răspunde Celeste.

— Te-ai trezit devreme, comentează Nick. De ce?

Celeste lasă capul în jos și începe să tremure.

Nick se întoarce și dă cu ochii de o geantă de voiaj galbenă, cu model încărcat, aflată în colțul camerei. Își aduce aminte ce a spus Patty.

— Și aveai un bagaj făcut? Cred că pur și simplu nu înțeleg de ce erai pe plajă la cinci și jumătate dimineața, cu geanta de voiaj în mână.

Deși Nick chiar înțelege sau cel puțin crede că înțelege.

Când Celeste își ridică fața, obrații îi sunt plini de lacrimi.

— Se poate să ne oprim aici, deocamdată?

Nick își cercetează rapid carnetul. În mod clar, nunta asta n-a fost una obișnuită. Domnișoara de onoare se culca cu socrul mare. Nick îl va suna pe inspector și-l va pune să îl interogheze pe tatăl mirelui; dacă ar discuta cu el, Nick probabil că și-ar ieși din pepeni. Începe să aibă o implicare emoțională în cazul acesta, ceea ce nu e niciodată bine.

În secunda următoare, mintea i se duce la Greer Garrison. Care dintre răspunsurile lui Greer i se păruseră suspecte? Toate, dacă e să fie sincer. I se păruse lipsită de simțire, lipsită de suflet, deloc afectată și... deloc surprinsă. Și omisese intenționat să-i spună lui Nick că se dusesse în bucătărie, pentru un pahar înainte de culcare. Greer scrie romane polițiste. Nick își spune că, dacă ar fi cineva care să poată să pună la punct un plan criminal și să scape basma curată, în mod clar ea ar fi aceea.

Nu-i așa?

Dacă știa despre legătura asta extraconjugală, ar fi unul dintre suspectii principali. Dar Nick nu poate lăsa nicio pistă neexplorată. Featherleigh Dale era la masă, după ce atât Celeste, cât și Thomas plecaseră.

Featherleigh ar putea să spună sigur dacă Tag a scos-o pe Merritt pe mare cu caiacul.

Nick își notează pe carnetel: „Găsește-o pe Featherleigh Dale!”

Auzind-o pe Celeste plângând, Nick se întoarce în momentul prezent.

— Putem să încheiem, îi spune. Deocamdată.

Se ridică în picioare. Biata fată! E destul de clar că se confruntă cu mai multe probleme decât faptul că îi murise cea mai bună prietenă.

— O s-o trimit pe Patty înapoi la tine!

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 14:00

Shooter Uxley vrea avocat, ceea ce e dreptul lui, deși orice polițist din America va trage aceeași concluzie: lucrurile nu arată deloc bine pentru el. De ce să ceri avocat dacă nu ai nimic de ascuns? Inspectorul încearcă să îi comunice asta lui Shooter în mod diplomat, fără să-și trădeze adevărata motivație, aceasta fiind că au nevoie de răspunsuri, și asta rapid.

Keira, secretara inspectorului, îl informează că, înainte să termine tura sergentul Dickson, a putut să dea de fratele domnișoarei Monaco, Douglas Monaco din Garden City, New York, a discutat cu el și acesta a zis că avea să ia legătura cu părinții lui și să facă aranjamentele necesare pentru înmormântare.

— Cum ți s-a părut? întreabă inspectorul. A pus ceva întrebări?

— A fost șocat, spune Keira. Dar nu vorbise cu ea de la Crăciunul trecut și a zis că părinții ei nu mai vorbiseră cu ea de ani buni. Au avut un conflict.

— Te-a întrebat ce s-a întâmplat? rostește inspectorul.

— Nu, răspunde Keira. Doar mi-a mulțumit că l-am anunțat și mi-a dat datele lui de contact.

— Bine, spune inspectorul.

Ultimul lucru de care are nevoie acum sunt niște rude supărate și agresive, care să bată cu pumnul în masă ca poliția să își intensifice munca de cercetare. Și totuși, exact cealaltă extremă îi dă un sentiment de tristețe, chiar dacă lipsa de presiune îi ușurează munca.

— Poți să le dezvălui ziariștilor numele, vârsta și orașul de domiciliu – respectiv New York, pur și simplu – și spune-le că ancheta este în desfășurare. Fără alte comentarii.

— Și mai e ceva, știi? rostește Keira. A sunat Sue Moran, de la Camera de Comerț. E îngrijorată.

— De ce?

— Nunțile organizate în Nantucket aduc un venit de peste 50 de milioane de dolari, mi-a spus. O Domnișoară de Onoare Ucisă afectează serios afacerile, a ținut să precizeze. Vrea să încercăm să comentăm cât mai

puțin asupra faptului că totul s-a întâmplat la o nuntă.

— Bine, răspunde inspectorul. O să încercăm. Dar poate c-ar fi bine să-i aduci aminte că Nantucket e o insulă mică.

•

Uxley optează pentru o avocată din localitate, Valerie Gluckstern. Inspectorul o știe bine pe Val și, deși nu e avocata lui preferată din cei de pe insulă, nu e nici cea mai puțin agreată. A început ca avocată specializată în drept comercial și imobiliar și trecuse la drept penal, respectiv reprezentarea acuzaților, în urmă cu șase-șapte ani, de cum pe insulă au ajuns să fie destui infractori bogați și influenți încât să aibă cum să câștige bine pe seama lor. Val e dispusă să ocolească sau să ignore anumite reguli pentru că locuiesc la aproape 50 de kilometri de continent, iar că procedura din metropolă nu se aplică întotdeauna aici.

De exemplu, în loc să poarte costum și pantofi cu toc, Val își face apariția la sediul poliției îmbrăcată cu o rochie de plajă, o pălărie de pai și șlapi.

— Am venit direct de la plajă, spune Val și, într-adevăr, are nisip lipit pe partea din spate a picioarelor. A venit frate-meu în vizită, cu cei patru copii și cu nevastă-sa, care e însărcinată. Nu prea m-am supărat când am fost chemată. Ridică o sprânceană, aruncându-i o otheadă inspectorului. Tu ai vreodată musafiri, Ed?

— Dacă pot să evit, nu, răspunde el.

— Ești un om înțelept, comentează Val. Aruncă o privire în jur. Unde e Grecul? Credeam că el se ocupă de caz.

Așa se explică sosirea promptă a lui Val mai mult decât dorința de a scăpa de musafiri, își dă seama inspectorul. Toate femeile de pe insulă ar sări prin cercuri de foc pentru Grec.

— Interoghează o martoră la spital, spune inspectorul.

Val dă afirmativ din cap.

— Dă-mi voie să vorbesc cu clientul meu!

— A încercat să fugă, îi zice inspectorul. Așa ceva nu dă deloc bine, Val. Ar trebui să-i spui asta.

— Dă-mi voie să vorbesc cu clientul meu, zice din nou Val.

Cât Val stă de vorbă cu Shooter, Ed se uită în telefon. Găsește un mesaj de la Grec, în care îi spune: „Trebuie să dăm de o invitată de la nuntă numită Featherleigh Dale”, iar inspectorul înjură printre dinți. Se fixase asupra lui Shooter Uxley ca principal suspect și acum apare o altă persoană

de interes? Sună imediat la reședința Winbury, să discute cu Greer.

— Căutăm o persoană pe nume Featherleigh Dale, îi spune.

— Da, răspunde Greer.

Tonul nu îi e nicidecum surprins.

— Știți cumva unde am putea să o găsim? se interesează.

— E cazată la un han, răspunde Greer. Dați-mi voie să verific la care. Mi-am notat. Câteva clipe mai târziu, revine pe fir. La Sand Dollar Guest House, pe Water Street.

— Mulțumesc.

Inspectorul încheie apelul și îl trimite pe unul dintre sectoriștii săi la Sand Dollar să o aducă pe această Featherleigh Dale la sediu, pentru interogatoriu.

Nick sună de pe drumul de la spital la reședința Winbury.

— Am discutat cu mireasa, îl anunță. A fost o adevărată mină de aur.

— Ce ți-a spus? întreabă inspectorul.

— Domnișoara noastră de onoare nu era chiar onorabilă, răspunde Nick. Avea o relație cu tatăl mirelui, Tag Winbury.

Inspectorul închide ochii. Îi e atât de foame că vede stele verzi – și-atunci își aduce aminte că Andrea i-a pus mâncare la pachet: un sandviș cu curcan, bacon, salată și roșii, două prune coapte și reci, un termos cu supă rece de castraveți și cocos. O adoră pe soția lui. De cum o să încheie convorbirea cu Nick, o să mănânce.

— Am discutat cu Linda Ferretti, medicul legist, rostește inspectorul. Victima era însărcinată în șapte săptămâni.

Nick trage aer pe gură și inspectorul simte o resuscitare motivațională. Moartea acestei femei nu a fost accidentală. Era vorba de un caz adevărat, iar ei trebuiau să îi deslușească ițele.

— Era însărcinată cu copilul lui Winbury, zice Nick. Mă-ntreb cine știa. Celeste nu mi-a spus asta. Rememorează conversația avută cu ea. Nu știa.

Se întreabă dacă Greer Garrison știa.

— L-am trimis pe Luklo să o ridice pe domnișoara Dale de la han, spune inspectorul. În ce fel este implicată?

— A stat sub pavilion până noaptea târziu cu Merritt, Tag și Thomas, fratele mirelui. Fratele, Thomas, s-a dus sus la culcare, lăsându-i acolo pe Merritt, Tag Winbury și Featherleigh Dale. Ar trebui să aibă de povestit una, alta din ce ne interesează.

— Da, avem nevoie de tipa asta, Dale, spune inspectorul. Acum, că știm

ce știm... Și atunci, eu de ce îl interoghez pe Shooter Uxley? Care e rolul meu în toate astea? De ce tocmai el, dintre toți, a cerut un avocat?

— Cred că o să aflăm, răspunde Nick. Ce avocat și-a luat?

— Valerie Gluckstern.

— Îmi place Val, zice Nick. Și ea mă place pe mine.

— Să sperăm că asta va fi în favoarea noastră și o să putem să-l facem pe puști să vorbească, zice inspectorul. După ce o să termin cu Uxley, o să discut cu tatăl.

— O să vorbesc eu cu tipa asta, cu Dale, anunță Nick. De cum o să dăm de ea. Și, să știi, dacă ai nevoie de ajutor să o îndupleci pe Val Gluckstern, să-mi spui.

— Mulțumesc, Făt-Frumos, rostește inspectorul.

Celeste

Sâmbătă 12 august – luni, 21 august 2017

Își ia un concediu de o săptămână de la grădina zoologică în august, sincronizându-se cu cel al lui Benji și pleacă amândoi în Nantucket.

Merritt spune:

— Ești conștientă ce noroc ai, da? Să ai un iubit bogat cu o vilă imensă, chiar pe malul mării, în Nantucket?

— Da, răspunde Celeste stânjenită.

Nu vrea ca nimeni – nici măcar Merritt – să creadă că urmărește banii lui Benji. Banii fac lucrurile mai frumoase și mai ușoare. Pot să iasă în oraș la cină oricând și oriunde vor, se duc la concerte și stau în primul rând, Benji o răsfăță mereu cu drumuri cu taxiul și îi trimite buchete de flori frumoase, exotice și uneori, când ajunge acasă, descoperă că i s-a lăsat o cutie de *macarons* de la Pierre Hermé pe prag (nu mâncase niciodată vreun *macaron* înainte să-l cunoască pe Benji; acum, sunt unul dintre cele mai scumpe obiceiori pe care și le-a format). Se bucură de aceste aspecte ale relației lor – ar minți dacă ar nega asta –, dar ce-i place mult la Benji e că e bun la suflet, grijuliu, stabil, de încredere și constant.

În ciuda tuturor acestor lucruri, s-a tot gândit, chiar înainte să-și facă planuri de concediu, să se despartă de el. Îl place, dar și-a tot prezentat sentimentele într-un mod fals, pentru că nu e îndrăgostită de el.

E îndrăgostită de Shooter Uxley.

A încercat să se convingă că nu ar fi așa. Cum să poată să-l iubească pe Shooter, când n-a petrecut decât o zi cu el? După sosirea întârziată a lui Benji în acel weekend din iunie, Shooter a plecat de pe insulă, pretinzând că are o urgență la serviciu. În după-amiaza zilei de duminică, de cum Celeste s-a întors la ea în apartament, Shooter i-a trimis un mesaj: „Nu puteam să suport să vă văd împreună”.

Deci, concluzionase Celeste, și Shooter simțise același lucru. Simțise acel *magnetism* puternic, inconfundabil, acea atracție animalică. Ea folosește această sintagmă în mod conștient, pentru că e om de știință și poate înțelege mai mult decât un om obișnuit faptul că oamenii sunt la mila

fiziologiei lor. Gândul i se duce la modul în care un leu se impune ca mascul dominant într-un grup sau la corbul de mare albastru, care își expune picioarele în fața femelei dansând. Lumea animalelor e plină de asemenea ritualuri care pot fi înregistrate și categorisite, dar nu și explicate, în fond. Celeste nu-și poate controla impulsurile sau sentimentele, la fel cum nu pot nici hienele sau porcii furnicari; și totuși, își poate controla comportamentul. Nu are nicio intenție să-l părăsească pe Benji pentru prietenul lui cel mai bun. Dar știe că nu e corect să rămână cu el în condițiile în care nu îl iubește.

Trebuie să pună capăt acestei relații.

O să se despartă de el, se hotărăște, după ce se vor întoarce din Nantucket.

Sâmbătă, duminică, luni: Celeste și Benji fac plajă la piscină, înoată în golf, mănâncă sandvișurile miniaturale și cuburile de pepene galben pe care Elida le aduce pe o tavă la ora prânzului. Spre seară, se duc la 167 Raw să cumpere fileuri de ton proaspăt și de pește-spadă, apoi se duc la Bartlett's Farm să ia porumb, dovlecei, verdeață pentru salată și o plăcintă de casă cu piersici. Diminețile, se plimbă prin magazinele din oraș. La Milly and Grace, Celeste probează patru rochii, iar Benji, neputându-se decide cu care îi stă cel mai bine, i le cumpără pe toate patru. În seara aceea, o duce în Sconset, să ia cina la lumina lumânărilor, în grădina de la Chanticleer. În centrul grădinii se află un căluț dintr-un carusel, iar Celeste se tot trezește că rămâne cu privirea ațintită la el pe tot parcursul cinei.

Săptămâna aceasta, Shooter e în Saratoga Springs, New York, cu un grup de directori tehnici din Belarus; s-au dus să vadă cursele. Celeste știe asta pentru că Benji o ține mereu la curent cu mișcările lui Shooter; îi arată toate fotografiile pe care i le trimite Shooter, ca un unchi mândru. Uneori îi spune, în glumă:

— Eu sunt plictisitor, dar uite-l pe prietenul meu cel interesant.

Celeste zâmbește cu blândețe; se uită la fotografii, dar nu poate să se concentreze asupra feței lui Shooter. Ce rost ar avea? N-a răspuns la mesajul primit de la el. Nu poate avea un canal de comunicare secret cu el; știe unde ar duce asta.

Își desprinde ochii de la căluțul de carusel și mintea de la gândurile despre Saratoga și își impune să fie fericită. Îl place pe Benji. Ține la Benji.

Privindu-l cum soarbe din paharul cu vin, și-l închipuie pe Shooter la ghișeu de pariuri, cu un creion scurt după ureche, la îndemână pentru a-și

nota cotele. Și-l închipuie în tribună sau în loja de sus, cu apetitive rafinate și chelnerițe îmbrăcate sumar care îi servesc cu cocktailuri, unde numai cei mai importanți oameni din lume au voie să stea. Își imaginează calul pe care pariașe Shooter detașându-se pe turnantă. Shooter a ales din nou câștigătorul. Bate palma cu directorii din Belarus.

— Vrei desert? rostește Benji. Celeste?

•

Marti și miercuri: Celeste bronzată. E relaxată. Începe să se simtă mai în largul ei cu părinții lui Benji. Într-o dimineață, aleargă opt kilometri cu Tag. În după-amiaza următoare, se duce la o expoziție de fotografie de pe Old South Wharf cu Greer, iar apoi Celeste propune să intre să ia câte o înghețată de la gelateria mică de lângă acea galerie.

— Fac eu cinste, spune Celeste.

Înghețatele costă doar zece dolari, dar Celeste îi lasă adolescentului roșcat și drăguț de la tejghea un bacșiș de cinci dolari. Tag și Greer sunt atât de generoși, încât o determină să vrea să fie și ea generoasă, la nivelul ei.

Se așază pe o bancă de pe chei, să-și savureze înghețatele la soare, iar Greer o întreabă:

— Ei, și cum merg lucrurile între tine și Benji?

Celeste nu e sigură ce anume o întreabă Greer.

— Totul e bine, răspunde.

— Eu și Tag plecăm înapoi în oraș mâine, rostește Greer. Fiul prietenei mele, Elizabeth Calabash, se căsătorește, face nunta la Piaza.

— Oh, îngaimă Celeste.

Savurează gustul înghețatei de fructul pasiunii și se gândește că, înainte să-l cunoască pe Benji, ar fi optat pentru o aromă cunoscută și sigură, ca lămâia sau zmeura.

— Ce frumos...

— Cred că lui Benji i-ar plăcea să petreacă ceva timp singur cu tine, spune Greer. Nimic nu sufocă romantismul ca prezența părinților.

— Îmi place să petrec timp cu voi, zice Celeste.

Și e adevărat. Cu soții Winbury acolo, în casă, e o atmosferă de familie. Sunt momente când are impresia că ea și Benji sunt frați. Cel mai mare vis al lui Celeste este ca părinții ei să vadă cândva Nantucketul. Încearcă să le descrie totul când vorbește cu ei la telefon, dar nu poate să ilustreze corect frumusețea locurilor, plus că sunt anumite lucruri pe care e conștientă că ei nu le vor înțelege – cum ar fi să iei cina la nouă seara într-o grădină cu un

căluț de carusel în centru, să plătești 1.700 de dolari pentru o fotografie sau chiar înghețata italienească de fructul pasiunii.

•

Joi și vineri: Tag și Greer pleacă joi. Benji îi cere scuze lui Celeste, dar și-a asumat angajamentul de a juca în echipa membrilor oaspeți, în turneul de la Clubul de Golf Nantucket, ceea ce îi va ocupa cea mai mare parte a zilei de vineri.

— Nicio problemă, spune Celeste.

Are o carte nouă – *Mrs. Fletcher* de Tom Perrotta – și de-abia așteaptă să petreacă ceva timp singură. N-ar trebui să fie așa, e conștientă de asta.

— Am pregătit o surpriză, o anunță Benji. O sărută. Vine Shooter.

Celeste clipește și se trage înapoi.

— Poftim? îl întreabă. Parcă era în Saratoga.

— A fost, răspunde Benji. Dar are câteva zile libere, așa că l-am invitat aici.

Celeste habar nu are ce expresie îi traversează chipul. E una alarmată? Speriată? Panicată?

— Parcă-ți plăcea Shooter, spune Benji.

— A, îmi place, răspunde Celeste. Chiar îmi place.

Vineri dimineață, la ora șapte, Benji pleacă cu Land Roverul lui Tag cu crosele de golf pe bancheta din spate. Celeste stă pe veranda din față și îi face cu mâna până dispare din câmpul ei vizual. Apoi pătrunde în holul de la intrare și se cercetează întruna dintre oglinzile de anticariat ale lui Greer. E blondă, cu ochii albaștri, drăguță dar nu frumoasă, sau poate frumoasă, dar nu ieșită din comun. E ceva acolo ce nu vede ea? Ceva în interiorul ei? Îi plac animalele, mediul înconjurător, natura. Asta a diferențiat-o mereu de celelalte femei, a făcut-o mai puțin dezirabilă, nu mai mult.

Când era mică, mereu citea enciclopedia sau *National Geographic*, iar când nu făcea asta, colecționa șerpi și salamandre în cutii de pantofi, încercând să le recreeze mediul natural. Nu o interesau formațiile de băieți, să poarte brățări ale prieteniei, să se dea cu rolele sau să cumpere CD-uri și clame de păr de la mall, exact așa cum acum nu îi pasă de politicile de gen, rețelele de socializare, să stea pe Netflix ore în șir, să se ducă la cursuri de *barre*^[7] sau de cine ce-a purtat la Met Ball. E atipică. E ciudată.

Vine Shooter. Nu știe deloc ce să facă. Să se poarte ca și cum totul ar fi normal? Se schimbă în costumul de baie, își ia cartea cea nouă și iese la piscină.

Când se trezește, cu cartea deschisă pe piept, dă cu ochii de Shooter așezat pe șezlongul alăturat, cu cotul pe genunchi și bărbia în palmă, uitându-se lung la ea.

Nu, visează. Închide ochii.

— Rază de Soare.

Deschide ochii.

— Bună, rostește el. Zâmbește larg. Benji m-a sunat să-mi spună că ai nevoie de cineva să aibă grijă de tine.

— Nu am, răspunde ea tăios.

Refuză să flirteze cu el. Refuză să fie complice în chestiunea asta. E ca și cum Benji ar încerca să o piardă, dând-o pe seama lui Shooter din nou.

— Ar fi trebuit să rămâi în Saratoga.

— Ești sexy când ești severă, zice Shooter. Și am venit cu mare drag, am vrut să vin. Tot ce-am vrut de când am plecat de-aici a fost să te văd din nou.

— Shooter, rostește ea.

— Probabil că mă consideri un ticălos absolut, spune el. Îi fac avansuri iubitei celui mai bun prieten. Se scriu cântece fix despre situația asta în care ne aflăm acum, Celeste – Rick Springfield, the Cars. Și știi de ce? Pentru că se întâmplă. Se întâmplă foarte des.

— Dar de ce eu? întreabă ea.

I se pare oricum uimitor că i-a captat interesul și devoțiunea lui Benjamin Winbury, dar să se bucure și de atenția lui Shooter i se pare atât de neverosimil încât se întreabă dacă nu cumva e o șmecherie sau o farsă la mijloc. Bărbații ca Benji și Shooter ar trebui să se dea în vânt după femei ca Merritt. Merritt e influencer; are putere, o influență deloc neglijabilă în online și știe toate personajele importante din societate. Are relații în toate mediile, e inteligentă, spirituală, e un geniu în ceea ce privește afirmarea socială. Prin comparație, Celeste le scrie e-mailuri celorlalți administratori de grădini zoologice despre cele mai bune metode de îmbunătățire a habitatului urangutanilor.

— Pentru că ești autentică, răspunde Shooter. Ești atât de normală și de realistă, că ești de-a dreptul exotică. Tu nu te prefaci și nu te lansezi în jocuri psihologice. Ai idee cât de rar e lucrul ăsta în zilele noastre? Și m-am simțit atât de bine cu tine aici... Nu mi-a mai plăcut niciodată compania unei femei atât de mult. E ca și cum m-ai fi vrăjit. Când Benji mi-a cerut să vin, n-am stat pe gânduri.

— Benji e iubitul meu, spune Celeste. Între noi n-o să se întâmple nimic. Shooter îi aruncă o privire intensă ca o rază laser, cu ochii lui ca de safir.

— Auzindu-te spunând asta mă face să te plac și mai mult. Benji e opțiunea mai bună dintre noi.

„Benji chiar e opțiunea mai bună!” își spune Celeste în gând. Se întreabă dacă nu cumva motivația lui Shooter e invidia. Vrea ce are Benji – părinții lui, rafinamentul și educația lui, iar acum și iubita lui. Probabil că despre asta e vorba. Celeste își întoarce privirea asupra cărții, sperând că doamna Fletcher o va putea salva.

— Pune-ți pantalonii scurți și șlapii, zice Shooter. O să te duc undeva.

— Unde? întreabă Celeste.

— Ne vedem în fața casei, îi zice el.

•

Shooter a închiriat un jeep argintiu. Îi spune lui Celeste că l-a cerut exact pe acela pe care l-au avut prima dată, și când aceasta se așază pe scaunul din dreapta, chiar are o senzație puternică de familiaritate, ca și cum aceasta ar fi mașina lor, ca și cum locul lor ar fi în ea.

Shooter o duce la Surfside Beach Shack.

— M-am înșelat în privința sandvișului cu roșii, zice el.

Se dă jos din jeep și se întoarce câteva momente mai târziu cu o cutie din carton în care sunt două sandvișuri înfășurate în folie de aluminiu și două pahare pline.

— Astea sunt cele mai bune sandvișuri de pe insulă, posibil chiar și din toată lumea.

Pornesc din nou până la capătul Madaket Road, traversează un mic pod din lemn și intră în ceea ce pare a fi un sătuc pescăresc din altă epocă. Casele sunt colibe mititele cu detalii arhitecturale pitorești: o terasă suspendată care se întinde între două acoperișuri, un turn cu acoperiș oblic, un șir de ferestre rotunde, ca niște hublouri. Nu seamănă deloc cu castelele elegante de pe Monomoy. Acestea sunt ca niște căsuțe de plajă pentru elfi și toate au nume pline de personalitate: Hanul Raței, Merge și Așa, Dor de Ducă.

— Sunt atât de mici! spune Celeste. Cum pot să locuiască oamenii în ele?

— Cele mai plăcute momente se petrec afară, spune Shooter. Și uită-te cum sunt plasate – sunt chiar pe malul mării.

Celeste e pe punctul de a-și reaminti că și reședința familiei Winbury e

chiar pe malul mării, dar înțelege farmecul inerent al acestor case. Pe balustradele verandelor sunt prosoape în dungi viu colorate și grătare cu cărbuni pe terase; „curțile din față” sunt întinderea de nisip și o mulțime dezordonată de tufe de trandafir cu frunze încrețite. Cât de idilică trebuie să fie viața aici! Stai toată ziua la plajă, te clătești bine la dușul în aer liber, frigi la grătar un biban dungat pe care l-ai prins chiar tu aruncând o plasă la o sută de metri de casă. Seara, vecinii vin în vizită să beți împreună o bere ca gheața sau un gin cu apă tonică uitându-vă la stele și ascultând valurile care se sparg de țârm. Zilele ploioase ar aduce cu ele jocuri de cărți și jocuri de masă sau un roman polițist bun citit într-un fotoliu vechi și confortabil.

Shooter se ghemuiește să scadă presiunea aerului din pneurile jeepului; Celeste îl privește de sus, de pe scaunul din dreapta-față. Îi studiază ceafa, forma urechilor... Când bărbatul se mută la anvelopele din spate, își ațintește ochii asupra lui prin intermediul oglinzii laterale. Shooter își ridică ochii la ea, o surprinde privindu-l și îi trimite o bezea. Celeste vrea să se strâmbe, însă în schimb îi zâmbește.

Pornesc cu mașina pe dune. Frumusețea golașă a naturii din Smith's Point e uluitoare. În fața lor se află o fâșie lată de plajă virgină, cu oceanul în stânga și dunele acoperite cu iarbă de mare în dreapta. Dincolo de acele dune se află suprafața plată a Nantucket Sound.

Shooter înaintează încet – cu opt kilometri la oră – ca să poată să deschidă torpedoul, atingând ușor genunchiul lui Celeste cu dosul palmei în această manevră. Scoate un ghid cu păsările marine care se găsesc pe Coasta de Est.

— Pentru zoologa mea, rostește el.

Celeste vrea să îl corecteze – nu e a lui, nici zoologă, nici altceva –, dar e fascinantă instantaneu de ghidul din mâinile ei. Dintotdeauna i-a plăcut la nebunie ornitologia, deși necesită mai multă răbdare decât are ea în mod natural ca să poată studia și pentru a se specializa în acest domeniu. Și totuși, adoră să viziteze Lumea Păsărilor și să discute cu Vern, ornitologul lor. Vern a văzut personal peste 7.000 din cele aproximativ 10.000 de specii de păsări din lume, un palmares care îl plasează în rândul elitei pasionaților de păsări. De multe ori, cele mai bune povești ale lui Vern nu sunt despre păsări în sine, ci mai degrabă despre călătoriile pe care le-a făcut pentru a le vedea. Când avea doar 18 ani, a făcut autostopul din Oxford, Mississippi până la Pădurea de Nori Monteverde din Costa Rica pentru a vedea superbul quetzal. A fost în Gambia să vadă *Tockus nasutus* și în Antarctica

pentru a admira pinguinii Adélie.

Imediat, Celeste îi arată fluierarul și scoicarul american, cu ciocul său portocaliu distinctiv.

Shooter izbucnește în râs și spune:

— Ești delicioasă.

Merge până în capătul lui Smith's Point – Celeste vede insula Tuckernuck, mult mai mică decât Nantucket, peste canalul îngust –, iar apoi o ia pe o traiectorie curbată către celălalt capăt al peninsulei. Organizează o tabără – câte un scaun pliant pentru fiecare, o umbrelă pentru umbră și o masă mică, pe care pune mâncarea. Își leapădă imediat tricoul polo. Celeste se străduiește să nu observe mușchii spatelui lui.

— Uite aici, îi spune el.

Intră în apă câțiva metri, după care probabil coboară de pe un prag sau o margine, căci brusc apa îi ajunge până la piept. Își ridică brațele, iar apa îl împinge de-a lungul malului.

— Iuuuhuuu! exclamă.

Ajuns cam la vreo patruzeci de metri distanță, iese din apă și se întoarce în pas alergător la Celeste.

— E un tobogan cu apă natural, îi spune. Trebuie să încerci și tu.

Celeste nu se poate abține. Părinții ei au dus-o la Great Wolf Lodge în fiecare vară din copilăria ei; nu a găsit niciodată vreun tobogan cu apă care să nu îi placă la nebunie. Intră cu pași ezitanți, pipăind cu tălpile până la marginea pragului. O secundă mai târziu, sare în față și curentul o poartă de-a lungul coastei.

E grozav! E extrem de amuzant! Celeste n-a mai râs și nu s-a mai simțit așa de bine de când era copilă, cu tatăl ei, coborând pe toboganul Coyote Canyon.

— De unde știai că e aici? îl întreabă pe Shooter, cu răsuflarea tăiată.

Acesta îi răspunde:

— Cu asta mă ocup, trebuie să cunosc secretele tuturor universurilor.

— Vreau să mă mai dau o dată, rostește Celeste.

•

Montajul cinematografic reîncepe: O imagine cu Celeste și Shooter lăsându-se purtați de curent de-a lungul plajei iar și iar, chiuind ca niște cowboy la rodeo. Celeste nu se poate sătura; apa e rapidă, puternică, vie. Shooter e cel care renunță primul și, într-un final, Celeste declară că o să se mai dea doar o dată. Apoi ea și Shooter mâncându-și sandvișurile – un

„burger” de crabi, creveți și scoici, cu avocado, bacon, salată verde, roșie și un sos *aioli* cu mărar și ardei copt. Și de băut au limonadă cu lime și pepene. E cel mai delicios prânz pe care l-a mâncat Celeste vreodată. E o exprimare hiberbolică? Nu crede, chiar dacă își dă seama că sandvișul și băutura sunt doar parte din experiență. Cealaltă e reprezentată de înot, nisip, priveliște... și Shooter. Celeste e atât de extenuată după ce mănâncă, încât își întinde un prosop și se lungește cu fața în jos. Shooter îi urmează exemplul, iar când Celeste se trezește, piciorul lui îl atinge pe al ei. Ea nu ar vrea să se miște, dar trebuie să o facă.

La cinci, când pleacă cu mașina de pe plajă, pielea lui Celeste e întinsă de la expunerea la soare, iar părul ei blond e aspru de la sare. Își închipuie că arată îngrozitor, dar când se zărește fugitiv în oglinda laterală, ceea ce vede e o tânără fericită. N-a fost niciodată, absolut niciodată de când se știe, atât de fericită.

— Hei, Rază de Soare? rostește Shooter.

— Te rog, nu, spune ea.

Nu vrea ca el să spună ceva care să strice starea asta. Nu vrea să-i facă cine știe ce declarații. Nu vrea ca el să încerce să dea un nume lucrurilor care se întâmplă. Știu amândoi ce se întâmplă.

Shooter izbucnește în râs.

— Voiam doar să te întreb dacă vrei să ne oprim la Millie's în drumul spre casă... Să bem câte o margarita?

— Da, răspunde ea.

De cum Shooter oprește în parcare de la Millie's, telefonul începe să îi bipăie, ca și cel al lui Celeste. Shooter ridică o sprânceană, privind-o în ochi.

— Ne uităm la telefoane? întreabă. Sau le ignorăm?

„Le ignorăm”, răspunde Celeste în mintea ei. Și totuși, din obișnuință, aruncă o privire pe ecranul mobilului. Are trei mesaje de la Benji.

„M-am întors.”

„Unde sunteți?”

„Alooo?”

Celeste se simte ca suspendată în aer. Ce-ar trebui să facă? Vrea să se ducă la Millie's cu Shooter, să comande o margarita, poate să-și atingă picioarele de ale lui pe sub tejgheaua barului.

Dar genul ăsta de comportament iresponsabil nu îi stă în caracter.

— Trebuie să plecăm, zice.

*

La Summerland, Benji e pe terasă, cu sacou și cravată. Are o sticlă de Veuve Clicquot la răcit în frapieră. Se uită cu subînțelese la Shooter.

— Ați întârziat, zice.

— Am întârziat? rostește Celeste. Trebuia să ajungem mai devreme? Am crezut că ești plecat să joci golf.

Shooter spune:

— Scuze, frate, am pierdut noțiunea timpului.

Între Shooter și Benji e o energie anume. Lui Celeste îi e teamă să întrebe ce se petrece.

— Ar trebui să fac duș? întreabă ea.

— Da, răspunde Benji. O sărută. Pune-ți rochia aia roz nouă. Mergem în oraș.

Se duce sus, să facă duș și să se schimbe. Își ia o rochie verde în locul celei roz, o sfidare mărunță, dar importantă. Nu-i place deloc când Benji încearcă să o domine; știe că-și închipuie că e profesorul Henry Higgins, iar ea un fel de Eliza Doolittle. Dar nu e cazul. E o femeie inteligentă, în toată firea; poate să-și aleagă singură rochiile.

Dintr-odată, are o stare foarte proastă. Nici măcar nu vrea să meargă în oraș la cină.

Aruncă o privire în jos la terasă de la fereastra camerei ei. Șampania e în continuare în frapieră – dar Benji și Shooter au dispărut.

Aude un foșnet ca o șoaptă și Celeste se întoarce exact la timp pentru a vedea o foaie de hârtie alunecând pe sub ușa ei. Încremenește. Aude niște pași îndepărtându-se. După ce trec vreo câteva clipe, se duce în vârful picioarelor pentru a lua biletul. Pe el scrie: „În caz că ai îndoieli, să știi că sunt îndrăgostit de tine”. Scrisul nu îi e cunoscut. Nu e al lui Benji.

Strânge biletul la piept și se așază pe pat. Țasta e fie cel mai frumos, fie cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată.

— Celeste!

Benji o strigă de la parter. Celeste mototolește biletul. Ce-ar trebui să facă cu el? Îl mai citește o dată, apoi îl aruncă în toaletă și trage apa.

— Vin acum! răspunde.

Shooter s-a schimbat într-o pereche de pantaloni din stofa cărămizie tradițională în Nantucket, o cămașă albă și un sacou albastru la două rânduri de nasturi, plus o șapcă de căpitan pe care Celeste o observase atârnată într-un cui în antreul casei, dar presupusese că avea doar un rol decorativ.

— Ce șapcă tare! rostește ea.

Shooter nu zâmbește.

Benji o conduce până la capătul docului de pe proprietatea familiei, unde un vas așteaptă. E *Ella*, vasul de ieșiri informale al familiei Winbury. E atât de elegant și de frumos, cu elementele de lemn lucioase și banchete impecabile, tapisate cu un material alb cu bleumarin, încât lui Celeste îi e teamă să urce la bord. Shooter urcă primul și îi oferă mâna lui Celeste. Aceasta ar vrea să-i strângă ușor palma, să îi comunice că a primit biletul și că simte și ea la fel – dar îi e frică să nu observe Benji.

Ea și Benji se instalează în spate, în timp ce Shooter preia cârma. Benji deschide sticla de șampanie, umple două cupe care parcă așteptau acest moment și îi înmânează una lui Celeste.

— Noroc, rostește.

— Noroc, răspunde Celeste.

Ciocnește paharul cu al lui Benji și face un efort să îl privească în ochi. Fiecare clipă reprezintă o luptă de a nu se uita la Shooter, așezat pe locul căpitanului.

— Shooter nu primește?

— Nu, Shooter nu primește, zice Benji. E căpitanul nostru în seara asta.

— Unde mergem? întreabă ea.

— O să vezi, răspunde Benji.

Celeste se lasă pe spătarul banchetei, dar nu se poate relaxa. Shooter e la cârmă, cu șapca aceea ridicolă pe cap; e aproape ca și cum Benji a ținut morțiș să îl umilească. Dar poate că exagerează ea. Poate că Shooter s-a oferit să piloteze ambarcațiunea; poate îi place. E o seară superbă, cu cerul senin și o temperatură plăcută, iar apa golfului, o oglindă pe care se reflectă lumina aurie bogată a soarelui aflat în spatele lor. Alți navigatori le fac cu mâna când trec unii pe lângă ceilalți. Un domn strigă: „Ce frumusețe!”, iar Benji îi răspunde la fel de tare: „Nu-i așa?” și o sărută pe Celeste.

Aceasta spune:

— Sunt convinsă că se referea la iaht.

— La iaht, la tine și la mine, la noaptea asta incredibilă... rostește Benji.

„Da, sigur”, își spune Celeste în sinea ei. De la distanță, probabil că par cel mai norocos și cel mai privilegiat cuplu din lume. Nimeni n-ar ghici ce chinuri suferă ea în forul său interior.

Ia o gură de șampanie. Benji își trece brațul pe după umerii ei și o trage mai aproape.

— Mi-a fost dor de tine, îi zice.

— Cum a fost la golf? întreabă ea.

Benji nu răspunde, ceea ce pe ea nu o deranjează.

•

Andochează la Wauwinet Inn. Shooter e surprinzător de priceput cu parâmele și nodurile necesare, ceea ce o face pe Celeste să se întrebe ce alte talente ascunse mai are. Oare cântă la muzicuță? Știe să tragă cu arcul? Face mogul schi? Termină cu iahtul și apoi o ajută pe Celeste să coboare pe chei. Benji pășește și el pe uscat chiar în urma ei și se uită la ceas.

— O să ne întoarcem la nouă, îi spune lui Shooter.

— Stai un pic, rostește Celeste. Își simte inima ca și cum i-ar fi strânsă în pumn. Se întoarce către Shooter: Tu nu vii la cină?

Shooter schițează un zâmbet, dar ochii îi sunt la fel de impenetrabili că ai unui portret pictat.

— O să fiu aici după ce terminați, spune.

Celeste pășește șovăitor cu sandalele ei înalte, cu talpă ortopedică. E nesigură pe ea cu tocuri și într-o zi normală, cu atât mai mult pe un chei, în situația de față.

Benji o ia de braț și o conduce de-a lungul cheiului, către hotel.

Când ajung suficient de departe pentru a nu fi auziți, Celeste spune:

— Nu înțeleg. De ce nu vine și Shooter la masă?

— Pentru că vreau să iau o cină romantică cu iubita mea, răspunde Benji.

Pentru prima oară de când îl cunoaște, are un ton îmbufnat, ca unul dintre copiii iritabili de la zoo, care și-au depășit ora la care-ar trebui să-și facă somnul de după-amiază. Această manifestare de iritare neașteptată o provoacă pe Celeste.

— Și, ce, l-ai *plătit* ca să piloteze vasul? E *prietenul* nostru, Benji. Nu e servitorul tău.

Benji spune:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ți se pară nedrept aranjamentul ăsta. Dar când i-am spus lui Shooter de planul meu să te aduc aici, s-a oferit. O să mănânce ceva la bar.

— De unul singur? întreabă Celeste.

— E vorba de Shooter, îi răspunde Benji. Sunt sigur că o să-și facă niște prieteni.

•

Cina la Topper's e o experiență ieșită din comun, căci toate detaliile sunt

tratate cu mare atenție. Băuturile sunt aduse pe un cărucior etajat de cocktailuri; ginul cu apă tonică al lui Benji e preparat la masă, cu un instrument de amestecat din sticlă. Coșul cu pâine conține focaccia cu rozmarin caldă și parfumată, chifle de casă cu bacon și salvie și grisine răsucite cu cheddar și usturoi, care arată ca ramurile unui copac dintr-o pădure fermecată. În mod normal, Celeste și-ar fi întipărit toate aceste lucruri în memorie, să le poată descrie mai târziu părinților ei, dar mintea îi e concentrată asupra frazei scrise pe biletul care i-a fost băgat pe sub ușă: „În caz că ai îndoieli, să știi că sunt îndrăgostit de tine”.

Apetitivele le sunt servite sub cupole argintii. Chelnerul le ridică pe amândouă simultan, cu un gest teatral. Mâncarea e o adevărată operă de artă – legumele sunt tăiate în așa fel încât să semene cu niște pietre prețioase; sosurile sunt întinse pe farfurii, ca niște tușe într-un tablou. Benji a comandat un vin care se pare că e atât de rar și de uimitor că l-a făcut pe somelier să se fâstâcească.

Lui Celeste nu-i pasă. Absența lui Shooter o afectează mai mult decât prezența lui Benji. Tratează apetitivul cu o lipsă de entuziasm dezamăgitoare – legume de vară cu brânză stracciatella după care se scuză și se duce la toaletă.

În drum, trece pe lângă o fereastră care dă într-o încăpăre cu atmosferă intimă în care sunt cinci scaune la un bar de mahon, un televizor la care se difuzează un meci al celor de la Red Sox și câteva mese cu scaune înalte cu șezutul din ratan. Barul are o atmosferă de club colonial britanic, care e un pic mai intimă și mai relaxată decât sala de mese.

Shooter stă la bar singur, sorbind dintr-un martini.

Celeste se uită lung la spatele lui Shooter și verifică ce-i spun instinctele. Să vorbească cu el sau să lase lucrurile așa cum sunt? *Să vorbească cu el!* O să-i spună că și ea simte același lucru pentru el, iar mai târziu vor pune la cale un plan de a fi împreună fără să-i facă rău lui Benji. Totuși, înainte să apuce Celeste să pună piciorul în bar, o femeie își face apariția. Poartă pantaloni negri, un șorț de aceeași culoare și o cămașă albă, cu câțiva nasturi descheiați.

„A, e barmanița”, își dă seama Celeste ușurată. E destul de atrăgătoare, cu păr scurt și închis la culoare, cu o tunsoare bob, ochelari cu lentile alungite și ridicate în părți și un ruj roșu-închis. Se apropie de Shooter și el o îmbrățișează, după care o trage în poala lui și începe să o gâdile. Ea începe să râdă ascuțit – prin ușa închisă, Celeste o aude doar slab – și, chiar

când sentimentele lui Celeste se acresc, devenind suferință și furie, barmanița se ridică, își aranjează șorțul și își reia îndatoririle.

Celeste intră vijelios în toaletă, sperînd o femeie care își dă cu ruj la chiuvetă.

*

Când se întoarce la masă, Benji se ridică în picioare.

„E un adevărat domn”, își spune ea. Și nu va trebui să-și facă niciodată griji în privința lui.

Între cină și desert – au comandat sufleul, care necesită mai mult timp – Benji scoate ceva din buzunarul sacoului. E o cutiuță. Celeste se holbează la ea, aproape fără să o vadă cu adevărat.

Își dă seama că, de fapt, conștientizase că urma să se întâmple asta.

— Nu am fost să joc golf azi, îi mărturisește Benji. Am luat avionul până în oraș să iau ceva anume.

Deschide cutiuța pentru a etala cel mai uluitor de frumos inel cu diamant pe care l-a văzut vreodată Celeste.

Celeste dă din cap o dată, privind inelul, ca și cum cineva tocmai le-ar fi făcut cunoștință.

— Te căsătorești cu mine, Celeste? întreabă Benji.

Ochii lui Celeste se umplu de lacrimi. Nu numai că *ea* știa că avea să se întâmple asta, dar o știa și Shooter. Și totuși, tot a dus-o la Smith's Point, tot i-a arătat cum să se lase purtată de curent, tot i-a cumpărat o carte despre păsări, tot i-a spus Rază de Soare și tot a făcut-o să se simtă ca și cum ar fi fost cea mai strălucitoare stea de pe cer. Și apoi i-a împins biletul acela pe sub ușă.

„În caz că ai îndoieli”.

Nu se referea la îndoielile lui Celeste în privința lui. Se referea la îndoielile pe care le-ar fi putut avea în privința căsătoriei cu Benji.

„Sunt îndrăgostit de tine”.

Shooter se ocupă cu jocurile de noroc. Aruncă zarul, să vadă dacă poate să câștige. Pentru el e un joc, își spune. Sentimentele lui nu sunt adevărate.

Folosindu-și șervetul, își tamponează lacrimile care i se scurg pe obraji. Nu poate să-l privească în ochi pe Benji pentru că, dacă ar face-o, acesta și-ar da seama că sunt lacrimi de derută, dar acum sigur el presupunea – sau spera – că sunt lacrimi de bucurie copleșitoare.

Toată situația asta e un haos, un haos imens și încurcat din punct de vedere emoțional, iar Celeste simte pentru o clipă impulsul de a se ridica și

de a pleca, întorcându-le spatele amândurora. O să se întoarcă acasă, în Easton, la părinții ei.

Mintea i se duce la imaginea lui Shooter trăgând-o în poala lui pe barmanița aceea sexy, cu ochelari, la zâmbetul lui jucăuș, la degetele lui gâdilându-i coastele acelei femei. Ar avea o viață plină de nefericire cu Shooter. Sentimentele ei pentru el sunt prea intense; ar distruge-o. E o opțiune mai bună, mai înțeleaptă, să se mărite cu Benji. Va continua să fie așa cum fusese dintotdeauna. Centrul universului cuiva. Adorată.

— Da, rostește în șoaptă. Da, o să mă căsătoresc cu tine.

•

Când Benji și Celeste se întorc la iaht, Shooter îi așteaptă. Are în ochi sclipirea unui martini sau a vreo trei. Părul îi este ciufulit; pe obraz are o urmă a rujului barmaniței.

„În caz că ai îndoieli, să știi că sunt îndrăgostit de tine”.

— Ei, cum *a mers*? întrebă el, cu un entuziasm dulceag.

S-ar putea să fie vorba mai degrabă de cinci martini, estimează Celeste. Shooter rostește cuvintele destul de greu. Benji va trebui să fie cel care să piloteze vasul spre casă.

Celeste își întinde mâna stângă.

— Ne-am logodit.

Shooter o privește fix în ochi. „Ai pierdut”, îi zice ea în mintea ei, savurând victoria pentru o secundă. Dar apoi se corectează. Amândoi au pierdut.

— Ei, ce să zic... rostește el. Felicitări!

•

Benji insistă ca logodnica lui să-și sune părinții pe parcursul drumului cu iahtul spre casă, dar, în mod ciudat, aceștia nu răspund. I se pare și mai ciudat când Benji îi spune că a vorbit atât cu Bruce și cu Karen cu câteva zile înainte, le comunicase intențiile sale și le ceruse binecuvântarea.

Erau încântați la culme, i-a spus el.

Celeste lasă un mesaj pe robot, cerându-le să o sune înapoi. Nu primește vești de la ei deloc sâmbătă. Când sună din nou, duminică, tatăl ei e cel care răspunde, însă ceva e în neregulă. Tatăl ei plânge.

— Tati? rostește Celeste.

Pentru o clipă, se agață de speranța că plânge din sentimentalism, emoționat de veștile despre logodna ei.

— E vorba de mama ta, zice el.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 13:12

Pe măsură ce ziua se desfășoară, veștile despre Domnișoara de Onoare Ucisă se răspândesc pe insulă. Pentru că nimeni nu știe ce s-a întâmplat, totul devine posibil, indiferent cât de trasă de păr e presupunerea.

Un grup de femei mileniale din New York care iau prânzul și beau cocktailuri la Cru află ce s-a întâmplat de la chelnerul care se ocupă de masa lor, Ryan.

— Ca și cum să fii domnișoară de onoare n-ar fi destul de greu, remarcă Zoe Stanton, șefă de magazin la Opening Ceremony.

— Domnișoară de onoare, murmură o agentă de relații publice pe nume Sage Kennedy. Dintr-odată, i se aprinde un becuț în minte. Cum o chema pe respectiva?

— Încă nu i s-a dezvăluit numele, răspunde Lauren Doherty, o fizioterapeută la Spitalul de Chirurgie Specializată.

Sage își scoate telefonul mobil, în ciuda hotărârii luate de Anul Nou de a nu-l folosi în timpul meselor (cu excepția situațiilor în care mănâncă de una singură). E destul de sigură că urmărește pe Instagram o tipă care urma să fie domnișoară de onoare la o nuntă în Nantucket weekendul acesta. Scoate un suspin surprins. E vorba de Merritt. Merritt Monaco.

Sage simte un fior care pornește din tălpi și îi urcă de-a lungul coloanei vertebrale până la creier. Cândva, Sage și Merritt lucraseră împreună la o firmă de relații publice numită Brightstreet, deținută de Travis și Cordelia Darling. Merritt avusese o relație extrem de imprudentă cu Travis Darling și, când aflase Cordelia – ei bine, Sage nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de obsedat de a se răzbuna. *Se crispa* când o auzea pe Cordelia vorbind-o de rău pe Merritt către absolut toți clienții lor, folosind insulte *dezgustătoare*. Cordelia chiar luase legătura cu părinții lui Merritt. *Părinții* ei, ca și cum Cordelia ar fi fost directoarea liceului, iar Merritt fusese prinsă iscând un incendiu în cantina școlii. Odată cu concedierea lui Merritt, statutul lui Sage în firmă avansase; practic, i se încredințaseră toate responsabilitățile acesteia. O alta s-ar fi bucurat pe seama deciziilor

sinucigașe profesional pe care le luase colega ei cu mai multă vechime în firmă – dar Sage pur și simplu o compătimise. Bănuia că relația cu Travis fusese din vina acestuia. Era un tip libidinos.

Sage voise să ia legătura cu Merritt când se mai limpeziseră apele, dar îi fusese teamă să acționeze ferindu-se de Cordelia. Când aceasta anunțase că muta firma în Los Angeles, Sage acceptase scrisoarea de recomandare elogioasă și pachetul compensatoriu consistent și își găsisese imediat un alt post. Îi trimisese lui Merritt un mesaj în care o anunța de plecarea Cordeliei, iar ea îi răspunsese: Mulțumesc că mi-ai spus.

Nu deveniseră prietene, nici pe departe, dar Sage o urmărise pe Merritt în mediul online. O urmărea pe Instagram de pe un cont cu un nume inventat – ceea ce era ciudat, își dădea seama, dar mai puțin complicat decât să o urmărească, să îi aprecieze postările și să comenteze la ele cu numele ei real. O felicitase când obținuse noul post la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatiche și începuse să susțină firme ca Parker și Young, Fabulous and Broke, precum și aproape toate restaurantele și cluburile la modă care se deschideau în zona aflată la sud de Fourteenth Street.

Fuseseră niște postări despre faptul că Merritt avea să fie domnișoară de onoare în weekendul acesta în Nantucket. Pe la începutul săptămânii, Merritt postase o fotografie probând rochia de domnișoară de onoare – era dintr-o mătase vintage, de culoarea fildeșului, cu broderie neagră pe corsaj, făcută să arate ca imaginile vechi, scrijelite de vânătorii de balene pe os sau fildeș, ceea ce lui Sage i se păruse o idee *foarte tare* – cu subtitlul „În seara asta plec spre Nantucket. #DDO #nuntaanului #BFF”.

Oare o omorâse cineva *pe Merritt*?

Sage se uită lung la sandvișul ei cu homar și la paharul plin de vin roze Rock Angel, dându-și seama că-i dispăruse total pofta de mâncare. Cine să vrea să o omoare pe Merritt?

„Cordelia”, îi vine automat în minte. Ia o gură de roze să se întărească și se întreabă dacă e cât de puțin verosimil ca fosta ei șefă să fi venit în Nantucket, să se fi infiltrat cumva la festivitățile prilejuite de nuntă – poate deghizându-se ca unul dintre chelnerii de la firma de catering – și să se apropie de Merritt astfel. O teorie absurdă? Ceva ce se întâmplă doar în filme. În mod normal, Sage așa ar crede, dar o să fie marcată pentru totdeauna de ura otrăvită care parcă emana din toți porii Cordelei Darling în perioada în care tocmai descoperise aventura soțului ei.

Cordelia e în Los Angeles, își amintește Sage. Nu are niciun motiv să

sărbătorească săptămâna cu 4 Iulie în Nantucket; Coasta de Vest are destule plaje.

Sage își pune telefonul la loc și le zâmbește prietenelor ei. S-ar putea nici să nu fie vorba de Merritt, își spune. Urmărește privirea lui Lauren către laturile deschise ale restaurantului. Panorama era de-a dreptul spectaculoasă: golful de un albastru sclipitor, ambarcațiuni cu pânze, pescăruși, stâncile din Shawkemo în depărtare. Cum să se întâmple ceva rău într-un asemenea loc?

•

Domnișoara de Onoare Ucisă e pe buzele a aproape toți oamenii de la Greydon House, în cealaltă parte a orașului, pe Broad Street. Heather Clymer, care e cazată împreună cu soțul ei, Steve, în camera 2, tocmai s-a întors de la Hospital Thrift Shop, unde a auzit întreaga poveste de la una dintre voluntare. Heather a fost cea care a adus acest subiect la Greydon House, unde s-a răspândit ca un virus: domnișoara de onoare de la o nuntă mare și luxoasă din Monomoy a fost găsită azi-dimineață devreme plutind în golf, iar atât poliția locală, cât și cea statală bănuiesc că e vorba de o mână criminală.

Laney și Casper Morris se află chiar lângă recepția hotelului și sunt pe punctul de a porni pe stradă spre Muzeul Vânătorii de Balene din Nantucket când aud veștile. Laney își înfinge unghiile în antebratul lui Casper.

— Au! reacționează acesta.

E deja un pic pornit împotriva lui Laney pentru că-l forțează să meargă la Muzeul Vânătorii de Balene într-o zi însorită și superbă, ultima zi a concediului lor. Ar trebui să se ducă la plajă! Muzeul Vânătorii de Balene nu pleacă nicăieri; pot să-l viziteze în tihnă la bătrânețe.

— O nuntă mare și luxoasă din Monomoy? rostește Laney.

Îl trage pe Casper înapoi în camera lor elegant mobilată, unde Casper se prăbușește pe pat, recunoscător pentru întârzierea intervenită în începerea programului de azi.

— Domnișoara de onoare a fost găsită în apă. E moartă. Știi a cui nuntă e, nu? În Monomoy?

— A lui Benji? întreabă Casper.

Știe că așa e; practic, Laney a vorbit toată săptămâna despre asta, pentru că cea mai bună prietenă a lui Laney este Jules Briar, fosta iubită a lui Benji. Casper nu o prea are la inimă pe Jules și știe că prietenia cu ea e solicitantă și pentru Laney, dar ea și Jules se cunosc din clasa întâi, la

Spence, și e greu să renunți la anumite obiceiuri. Jules aflate cumva că Benji urma să se căsătorească în weekendul acesta în Nantucket și, când aflate că Laney și Casper aveau să fie și ei pe insulă, o implorase pe Laney să fie cu ochii în patru și să-i spună tot ce observa. Jules e irațional de geloasă pe logodnica lui Benji, *pe care acesta o cunoscuse când Benji și Jules o duseseră pe Miranda la grădina zoologică.*

Laney făcuse exact cum o rugase Jules. Seara trecută, când stăteau la coadă la Juice Bar, Laney îl văzuse pe Shooter Uxley, cel mai bun prieten al lui Benji, în față la Steamboat Pizza. Era cu o femeie blondă. Laney le-a făcut o poză lui Shooter și blondei și i-o trimisese lui Jules.

Aceasta răspunsese imediat. „Ea e! Femeia de la zoo! Logodnica lui Benji!”

Și-au dat mai multe mesaje despre motivul pentru care logodnica – Celeste Otis, așa o chema; Jules făcuse muncă de cercetare obsesivă firească în situația aceasta – ieșise la pizza cu Shooter, nu cu Benji.

Apoi și-au dat mesaje despre cât de dor le era de Shooter. Era atât de distractiv...

Acum, Laney spune:

— Domnișoara de onoare a fost omorâtă. Bietul Benji!

— Poate Benji e ucigașul, spune Casper, după care izbucnește în râs, pentru că e convins că Benjamin Winbury e unul dintre cei mai de treabă tipi care-au trăit vreodată pe lumea aceasta, atât de bun la suflet că el mereu îl tachina că îi pune pe restul masculilor într-o lumină proastă. Și, de asemenea, Casper avusese ceva gânduri criminale în legătură cu unele dintre prietenele lui Laney; subiectul conversației din momentul de față se afla în capul listei respective.

— Dacă cea ucisă ar fi fost mireasa, zice Laney, aș fi bănuț-o pe Jules.

— Să știi, confirmă Casper.

Laney spune:

— E ca un duș rece, să știi. Să te gândești că cineva de vârsta noastră a putut să moară așa...

Casper întinde mâna spre soția lui.

— Hei, îi spune, nu te lăsa afectată de asta. Nu știm ce s-a întâmplat acolo.

— Viața e atât de scurtă. Laney îi zâmbește soțului ei. Lasă-l încolo de Muzeu al Vânătorii de Balene, zice. Hai să mergem la plajă!

Benjamin Winbury e sechestrat în biroul tatălui lui, cu acesta și fratele lui.

Rațional, Benji înțelege că Merritt a murit, că s-a înecat în fața casei, dar nu prea poate accepta această nouă realitate. Creierul lui nu poate trece în starea „Merritt a murit”. E înmărmurit, blocat în „Merritt e în viață și nunta se va desfășura conform programului, la patru după-amiaza”. Smochingul lui e pe umeras, în dulap, iar în buzunarul de la piept al sacoului sunt verighetele, pe care Benji o să i le predea lui Shooter, împreună cu darul acestuia de cavalier de onoare, o pereche de butoni cu monogramă.

Încă mai are lucruri de tăiat de pe lista lui cu sarcini, cum ar fi să organizeze o excursie pe mare și o zi la spa pentru Celeste de cum vor ajunge în Santorini, dar acum amânarea sarcinilor nu mai contează. Nunta a fost anulată.

Bineînțeles că nunta a fost anulată. Nici nu se punea problema să se mai țină când cea mai bună prietenă a lui Celeste a fost găsită moartă.

Benji e copleșit de o groază de sentimente haotice. E tulburat, șocat și oripilat, exact ca toți ceilalți. Și totuși, în acest amestec se află și ceva furie și ciudă. E *ziua nunții lui*! Părinții lui au făcut eforturi enorme și au cheltuit o groază de bani pentru a face această nuntă o experiență de neuitat și acum *totul e în van*. Totuși, dincolo de plângerile superficiale, previzibile, că cea mai fericită zi din viața lui Benji s-a transformat într-una tragică și haotică, în sufletul lui e o tristețe mai profundă că n-o să intre într-un angajament pe toată viața cu femeia pe care o iubește dincolo de orice logică.

A fost influențat între atât de Celeste că acum uneori gândurile sale se materializează în metafore din lumea animalelor. Celeste e ca un fluture rar pe care Benji a reușit cumva să îl prindă. Această comparație e, fără îndoială, nepotrivită în nenumărate privințe, dar așa se gândește la ea în forul lui interior, unde nu îl poate judeca nimeni, că e ca o pasăre exotică sau un fluture rar. Dacă e să exploreze mai departe această metaforă, atunci căsătoria cu ea e asemănătoare cu închiderea ei într-o colivie sau să o prindă cu un bold de un panou de plută. Ar fi trebuit să fie *a lui*.

Ceea ce moartea lui Merritt a scos la iveală, însă, e că Celeste își aparține doar sieși.

Ea a fost cea care a găsit-o pe Merritt. Cu ajutorul lui Roger, i-a scos cadavrul din valuri. Era isterică, nu mai avea nimeni cum să se înțeleagă cu ea, dincolo de orice tentativă de consolare. Nu putea să respire, iar Roger și paramedicii luaseră decizia înțeleaptă de a o duce la spital, unde puteau să o

calmeze.

Benji a așteptat două ore înainte de a se duce să o vadă, pentru a-i acorda timp și spațiu pentru a procesa ce se întâmplase, dar când a ajuns la spital să o ia acasă, discuția pe care a purtat-o cu ea nu a mers deloc așa cum se așteptase el.

O găsisse în pat, amețită de la valiumul administrat, iar pleoapele abia dacă i s-au întredeschis șovăitor când el a intrat în cameră. Se așezase pe marginea patului, îi luase mâna într-ale lui și îi spusese:

— Îmi pare atât de rău...

Ea a scuturat din cap și a zis:

— E vina mea.

Din motive pe care Benji nu și le putea explica, acest răspuns declanșase un val puternic de furie în ființa lui. Credea că Celeste se învinuia că organizaseră o nuntă la malul mării, că o rugase pe Merritt să îi fie domnișoară de onoare, că o adusese aici, în Nantucket. Și răspunsul lui Benji la replica ei venise automat:

— A avut mare noroc să vină aici, să aibă o prietenă ca tine, nu te merita, nu era demnă de tine, Celeste. Și, mai mult, probabil că și-a provocat singură moartea! Mi-ai spus o dată că aduna pastile și că a avut gânduri sinucigașe, așa că de unde știm că nu a făcut-o acum? A plănuit chestia asta ca să-ți distrugă ziua nunții.

Celeste a închis ochii și Benji a crezut că sedativul pusese din nou stăpânire pe ea, dar apoi i-a spus:

— Nu-mi vine să cred că ai zis asta. Practic, dai vina pe Merritt. Crezi că asta a fost vina *ei*. Pentru că nu ți-a plăcut niciodată de ea. Erai de părere că avea o influență proastă asupra mea. Dar era *prietena mea*, Benji. Era prietena pe care am căutat-o toată viața mea. Mă accepta, mă iubea, avea grijă de mine. Dacă n-aș fi cunoscut-o pe Merritt când am făcut-o, poate că aș fi părăsit New York-ul. Poate că m-aș fi întors în Easton, să lucrez la grădina zoologică din Trexlertown. Poate că nu te-aș fi cunoscut. Dai vina pe Merritt pentru că nu-ți poți închipui o situație în care poate cineva din casa ta, cineva din familia ta, a făcut o greșală foarte, foarte gravă. Ai impresia că familia ta e impecabilă. Dar te înșeli.

— La ce te referi? a întrebat-o Benji.

— O să afli destul de curând, a răspuns Celeste. Dar acum aș vrea să pleci. Vreau să vorbesc cu polițiștii. Singură.

— Poftim? a zis Benji. Și cum rămâne cu părinții tăi? Ei știu măcar?

Erau încă în camera lor când am plecat eu.

— L-am sunat pe tata, a spus Celeste. Acum, te rog, pleacă!

Nu-i venise să creadă, dar își putea da seama după conturul ferm al maxilarului ei că vorbea foarte serios.

S-a ridicat să plece. Știa că nu avea niciun rost să deschidă subiectul unei căsătorii în Grecia sau al reprogramării nunții în august. Moartea lui Merritt schimbaseră situația. O pierduse pe Celeste.

*

Acum nu i-a rămas decât să se plimbe încolo și înapoi prin biroul lui Tag, punându-le tatălui și fratelui aceeași întrebare, în mod repetat:

— Ce s-a întâmplat?

În noaptea precedentă, Benji se dusese la culcare după ce se întorseseră cu toții din oraș. Dar Thomas și Tag mai rămăseseră în pavilion.

— Da? întreabă Benji. Da?

— Da, confirmă Tag. Am rămas Thomas, eu, Merritt și Featherleigh.

— Și ce făceați? întreabă Benji.

Thomas ridică din umeri.

— Am băut câteva pahare.

— Pahare cu ce? întreabă Benji. Cu scotch?

— Cu rom, răspunde Tag. Eu voiam doar să-mi termin trabucul, să mă bucur de seară. Stăteam liniștit cu fratele tău până ce au venit peste noi Merritt și Featherleigh.

— De unde au venit? rostește Benji.

— În mod clar, se cunoscuseră la petrecere și s-au înțeles de minune, răspunde Tag. Au ieșit din casă flecărind ca niște prietene de suflet. Ca Thelma și Louise.

— Abby m-a chemat la culcare la scurt timp după ce astea două s-au așezat la masă cu noi, spune Thomas. Își ridică palmele. Eu efectiv nu am *nicio* implicare în asta. Abia dacă o cunoșteam pe Merritt. Dar avea aerul ăla... Știi la ce mă refer, nu? Era o femeie periculoasă.

— Amin, spune Tag în șoaptă.

— Merritt părea foarte amețită? întreabă Benji. Părea să fi luat ceva?

— Trebuie să te relaxezi, frățioare, spune Thomas. Polițiștii vor lămuri toată chestia asta.

„Polițiștii”, își spune Benji în mintea sa. De aceea sunt blocați aici, în biroul tatălui lui; așteaptă să fie interogați de polițiști. Biroul miroase a tutun și a turbă și e plin de obiecte de anticariat – sextante, barometre,

imagini cu victorii navale de-ale britanicilor din vechime. Multora biroul lui Tag li se pare fascinant; Benji e de părere că e respingător. Deși, în situația de față, reprezintă un buncăr util, iar Benji chiar ar avea nevoie de un pahar cu tărie.

— Îmi pui un Glenmorangie? îl întreabă pe tatăl lui.

— Înainte să vorbești cu poliția? se miră Tag. Ți se pare înțelept?

— Polițiștii din Nantucket, unul mai intimidant decât altul, comentează Thomas. Îți pun eu un pahar. Se duce la bar. Dacă l-ar fi bănuț pe Benji, l-ar fi interogăț primul.

— Să mă bănuțască *pe mine*? zice Benji. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. De ce să mă bănuțască pe mine?

În momentul acela, se aude o bătaie la ușă, iar inima lui Benji tresare puternic de frică.

Chiar îl suspectează polițiștii?

Tag traversează încăperea pentru a deschide ușă. Tatăl lui arată respectabil, cu un tricou polo alb și o pereche de pantaloni scurți de bumbac închiși la culoare, dar Benji și Thomas sunt încă în pantalonii scurți lejeri și cu tricourile în care dormiseră.

La ușă e reverendul Derby. Toți trei bărbații din familia Winbury răsufă ușurați. Reverendul îl îmbrățșează pe Tag.

— Am venit să văd dacă pot să fiu de ajutor, rostește reverendul.

Benji nu poate să suporte discursurile despre Dumnezeu acum. Nu are dispoziția necesară de a auzi că toate astea fac parte din planul Domnului, nici nu vrea să participe la o dezbatere dacă a fost vorba de sinucidere și care ar fi consecințele acestui fapt pentru sufletul lui Merritt.

— Ce se întâmplă acolo? îl întreabă Tag pe reverendul Derby. Au apărut ceva noutăți?

— Mie nu mi-a zis nimeni nimic, în mod direct, răspunde acesta. Dar am auzit întâmplător pe cineva spunând că medicul legist a găsit un sedativ în sângele tinerei. Probabil că se dusesese să înoate, dintr-un motiv sau altul, și pur și simplu a leșinat.

„Un sedativ”, își spune Benji. „Asta era!” Merritt a luat un ambien și intrase în starea aceea crepusculară despre care se vorbește atât, în care creierul i se închidea, deși corpul îi era încă treaz. A intrat în mare, pentru o baie în miez de noapte, și s-a înecat.

Reverendul Derby îl bate pe umăr pe Benji.

— Cum rezști, tinere?

Benji ridică din umeri. Nu vede niciun rost să-l mintă pe reverendul Derby. E ca un membru al familiei, ca un fel de unchi. Mare parte din amintirile lui Benji despre el sunt într-un cadru laic. Reverendul Derby vine în fiecare an la sărbătoarea anglicizată a Zilei Recunoștinței din casa familiei Winbury; se duce cu Tag la jocurile celor de la Yankees; și-a petrecut multe weekenduri aici, în Nantucket; a participat la festivitățile de absolvire ale lui Thomas și Benji de la liceu, colegiu și master. Faptul că reverendul Derby era mereu prezent îi conferea familiei o anumită autoritate morală, deși niciunul dintre cei patru Winbury nu era deosebit de religios.

Sau Benji, cel puțin, nu e. Înțelege că nu se poate pronunța pentru viața interioară a altcuiva, dar viața lui a fost atât de binecuvântată – până la momentul acesta – încât nu a avut *nevoie* de religie.

— Îmi fac griji mai degrabă pentru Celeste, spune el. Chestia asta a luat-o total pe nepregătite.

Reverendul Derby îl privește cu ochii lui albaștri apoși, dar știe că nu e cazul să zică nimic. Își ia mâna de pe umărul lui Benji.

— O să-ți las un pic de intimitate. Dar să știi că sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Tag îi strânge mâna reverendului Derby când îl conduce la ușă.

Thomas spune:

— Scotch.

•

Benji și Thomas sunt fiecare la jumătatea celui de-al doilea pahar când se aude o altă bătaie la ușă. Din nou, Tag se ridică să răspundă. Din nou, inima lui Benji reacționează ca un pit bull încercând să rupă lanțul. E mama lui.

— Pot să intru? îl întreabă pe Tag.

Glasul îi e tensionat. Benji știe că nu îi place modul în care Tag își apără intimitatea biroului. E suspectă, zice ea mereu.

Tag îi deschide ușa și întinde o mână. Greer intră. Și ea e îmbrăcată potrivit, într-o pereche de pantaloni albi și un maiou din in de culoarea pâinii integrale. Părul îi e prins într-un coc la ceafă și e dată cu ruj. Celeste s-ar fi simțit jignită, bănuiește Benji, dacă ar fi știut că lui Greer i s-a părut potrivit să se dea cu ruj în dimineața aceasta, dar mama lui e genul acela de englezoaică pentru care e important ca străinii din casă – polițiștii, experții criminaliști, detectivul – să nu o vadă fără machiaj, indiferent de situație.

— Mama? spune el.

Crede în capacitatea mamei sale de a face cumva această situație una suportabilă.

— Ah, Benny, rostește ea.

Îi folosește numele de alint din copilărie, abandonat de mult. Îl atinge exact la coarda sensibilă; știe că îl iubește. Îl strânge în brațe atât de strâns, încât Benji îi poate simți oasele și bătaile inimii. Când se retrage, se uită direct la el și o poate simți cum încearcă să-l îmbărbăteze. Dacă speranțele și visurile cuiva fuseseră spulberate la fel de mult prin anularea acestei nunți, aceasta era Greer. Și totuși, pare să accepte această răsturnare de situație cu o demnitate tristă, exact cum trebuie.

— Ai discutat cu soții Otis? o întreabă el. Celeste a zis că l-a sunat pe taică-său.

— Nu au ieșit din camera lor, răspunde Greer. Am pus-o pe Elida să le ducă o tavă cu mâncarea de prânz, dar sunt convinsă că sunt prea tulburați să mănânce mare lucru. Ochii i se opresc asupra paharelor de scotch de pe măsuța de cafea. Voi ați mâncat ceva azi?

— Nu, răspunde Benji.

— Eu aș putea mânca, zice Thomas.

Greer îi adresează o privire destul de aspră.

— Bine, atunci. Sunt sandvișuri în bucătărie.

— Ce se întâmplă, mai exact? întreabă Tag. Încă așteptăm să discutăm cu detectivii.

— Eu m-am achitat de discuția cu individul de la poliția statală, spune Greer. Cred că pot să mă pronunț că are ceva cu mine...

— Cu tine? se miră Benji.

Greer flutură dintr-o mână.

— Nu știu sigur ce e în capul lor. Inspectorul-șef de la Poliția Nantucket tocmai a sunat să întrebe la ce han e cazată Featherleigh.

— Featherleigh? întreabă Thomas. Ce dracu' legătură are ea cu ce s-a întâmplat?

— Ei bine, zice Tag, *a fost* ultima persoană care a văzut o pe Merritt în viață.

— Așa e? întreabă Greer.

— Așa e? rostește și Thomas.

Tag le întoarce spatele tuturor și se duce să-și toarne și el un pahar de scotch la căruciorul de băuturi.

— Cred că da, zice, uitându-se lung în pahar înainte să bea. Da.

— Featherleigh nu a fost cu tine? întreabă Greer. Pare mai degrabă interesată decât acuzatoare. Nu ai ieșit cu ea pe mare, la o plimbare cu caiacul?

— Cu Featherleigh? întreabă Thomas. De ce să o scoată tata pe Featherleigh la o plimbare cu caiacul? Nu e nicidecum genul sportiv.

— N-am ieșit cu Featherleigh cu caiacul, rostește Tag.

— Nu? întreabă Greer.

— Nu, întărește soțul ei.

— Dar ai ieșit cu *cineva*, zice Greer. Caiacul, cel cu două locuri, a fost găsit răsturnat pe plajă. Doar cu o singură vâslă. Și noi toți știm că nimeni altcineva nu l-a folosit.

Benji se lasă pe pernele moi ale unuia dintre fotoliile de piele și dă pe gât cea mai rămas din scotch. Nu-i place direcția pe care a luat-o discuția aceasta. E cu familia lui restrânsă, cu părinții și fratele său mai mare. Ei sunt familia Winbury, un grup foarte norocos, nu doar grație banilor, statutului și avantajelor pe care le are, ci și pentru că, în lumina standardelor contemporane, toți sunt „normali”. O familie fericită și normală; o familie – ar fi zis – fără secrete sau drame.

Dar acum nu mai e atât de sigur.

Deschide gura și vorbește privindu-i pe toți trei.

— Cu cine ai fost cu caiacul, tată?

Își aduce aminte de ce a spus Celeste, că cineva din familia lui a făcut o greșală foarte, foarte gravă.

Benji se ridică.

— Tată?

Tag stă cu fața spre căruciorul cu băuturi. Are o mână pe pahar și cealaltă pe gâtul sticlei de Glenmorangie.

Greer îl privește. Thomas îl fixează și el. Toți așteaptă un răspuns.

Glasul îi e redus la nivelul unei șoapte discrete, dar cuvintele și tonul îi sunt clare.

— Cu Merritt, zice. Am fost cu Merritt.

Karen

Se trezește cu o tresărire. Lumina soarelui se revarsă prin ferestre, veselă și citrică. Ar fi trebuit să se trezească la opt și jumătate, să o ajute pe Celeste să se pregătească, dar își poate da seama că e mult mai târziu de atât. Întinde mâna să se uite pe ecranul telefonului. E douăsprezece și jumătate.

Scoate un țipăt și se ridică în șezut. În mod bizar, nu simte nicio durere. Nicio durere? Ultima doză de oxicodonă a fost azi-noapte târziu, și totuși, asta înseamnă acum douăsprezece ore. Într-o zi normală, terminațiile nervoase țină după șapte-opt ore.

— Bruce? strigă.

Partea lui de pat e goală, dar – întinde mâna – încă îi păstrează căldura.

Îl aude icnind. E în baie. Mojitourile de mure și scotch-ul probabil că își fac efectul întârziat.

Se aude apa trasă la toaletă, apoi cea de la chiuvetă, iar apoi Bruce intră în camera lor. Pare mai mic, își spune ea. Și mai bătrân cu zece ani.

Vine și se așază lângă ea, pe marginea patului.

— Karen, începe, nunta a fost anulată.

— Anulată? rostește ea.

Cumva, deja știa asta, dar cum? Încearcă să pună cap la cap evenimentele din noaptea anterioară. Celeste voise să stea acasă, dar Bruce și ea o încurajaseră să iasă în oraș. Voiseră să se distreze!

Celeste!

Avusese un coșmar – încerca să o găsească pe Celeste, dar nu reușea să dea de ea. Și în secunda următoare a avut parte de revelația că Celeste nu voia să se mărite cu Benji. Se dusese în vârful picioarelor până în camera ei; o găsisese goală. Apoi se dusese la parter. Trăsese cu urechea la conversația aceea îngrozitoare și ciudată dintre Bruce și Tag.

Robin Swain.

Karen neagă din cap. Noaptea trecută, mărturisirea despre Robin Swain i se păruse atât de devastatoare, dar în dimineața asta șocul și oripilarea au dispărut, exact ca și durerea. Oamenii au parte de tot felul de sentimente nebunești și neașteptate pe parcursul vieții lor. Robin Swain nu a fost nimic mai mult decât o pulsație minoră pe ecranul trecutului lor îndepărtat.

— Celeste nu vrea să se mărite cu Benji, spune Karen.

— Nu, Karen, răspunde Bruce. Nu e vorba de asta.

„Dar tocmai despre *asta* e vorba”, își spune Karen.

Nu a spus niciodată asta, însă e convinsă că ea e în mod natural mai apropiată și mai coordonată emoțional cu Celeste decât e Bruce. Celeste e fetița lui Bruce, fără nicio îndoială, dar el nu înțelege mintea lui Celeste așa cum o face Karen.

— Merritt a murit, Karen, zice Bruce. Prietena lui Celeste, Merritt. Domnișoara de onoare. A murit azi-noapte.

Karen are impresia că i se va prăvăli capul de pe gât și i se va rostogoli pe podea.

— *Poftim?* întreabă.

— I-au găsit cadavrul în golf, plutind în derivă, de dimineață, spune Bruce. S-a înecat.

— S-a *înecat*? rostește Karen. S-a înecat *azi-noapte*?

— Așa se pare, spune Bruce. Am stat un timp cu Tag și apoi am venit la culcare. Dormeam când am ajuns eu. Era destul de târziu, dar chestia asta trebuie să se fi întâmplat după aceea.

— A, nu, zice Karen.

E îngrozită, îngrozită cu adevărat, îngrozită sincer. Merritt era atât de tânără, atât de frumoasă și de sigură pe ea.

— Cum... ce...

— A băut sau a luat droguri, cred, spune Bruce. Și apoi a intrat în mare. Adică... nu știu, ce altă explicație să fie?

— Unde e Celeste? întreabă Karen.

— Paramedicii au dus-o la spital, spune Bruce. Ochiul i se umplu de lacrimi. Celeste a fost cea care a găsit-o.

— Nu! Nu, nu, nu!

Biata, inocenta lor fiică! Karen se teme că Celeste nu are puterea să facă față unei asemenea situații. E prea fragilă, prea blândă și prea bună. Asta fusese adevărat chiar și în adolescență, *mai ales* în adolescență. Fiicele altora se apucaseră de băut și de fumat, începuseră să ia anticoncepționale în secret sau își luaseră diafragme ca să nu rămână însărcinate. Celeste stătea acasă cu Bruce și Karen și se uitau la *Friday Nights Lights*. Aceasta fusese emisiunea lor preferată într-atât, încât Tim Riggins și Tami Taylor le păreau la fel de apropiați ca niște prieteni de familie și, de multe ori, Bruce, Karen și Celeste se uitau unii la alții pe deasupra bolurilor cu cereale de la

micul dejun și-și spuneau:

— Priviri senine, inimi pline, n-au cum să piardă.

Celeste făcea voluntariat la Grădina Zoologică Lehigh Valley din Trexlertown în weekenduri. Bruce o ducea cu mașina, iar Karen o lua. Aceasta o găsea aproape tot timpul cu lemurii sau cu vidrele, fie dându-le de mâncare, fie certându-i, ca și cum ar fi fost niște copilași neastâmpărați. De multe ori, trebuia să o tragă efectiv de acolo. Sâmbătă seara, se duceau la Diner 248 și apoi la film.

Celeste vedea deseori puști de la școală în grupuri sau la întâlniri și le zâmbea, le făcea cu mâna, dar nu păruse niciodată jenată să fie văzută cu părinții. Era mereu senină și mulțumită, ca și cum pur și simplu prefera să stea cu Bruce și Karen. Mac și Betty.

— Așa că s-a anulat nunta, spune Karen.

— Da, zice Bruce. Iar polițiștii au demarat o anchetă.

— Fata asta are rude? întreabă Karen.

— Nu prea multe, cred, răspunde Bruce. N-a mai vorbit cu părinții ei de șapte ani.

„De șapte ani?” se miră Karen în sinea ei. Asta o afectează aproape la fel de mult ca vestea decesului lui Merritt. Și totuși, Karen își putea da seama din purtarea și atitudinea fetei aceleia că nimeni nu avusese grijă de ea, nici măcar de la distanță.

Deci acum n-o să mai fie nicio nuntă. Karen înțelesese asta noaptea trecută, dar crezuse că motivul va fi altul. Crezuse că Celeste avea să o anuleze.

Și, în secunda următoare, vizita lui Karen la medium îi revine în minte, în detalii clare.

Studioul mediumului era în centrul Eastonului, la o jumătate de cvartal de fabrica Crayola; Karen trecea pe lângă el tot timpul, înspre și dinspre serviciu. Se uitase la firmă doar cu o ușoară curiozitate: Kathryn Randall, medium: ședințe de prezicere intuitivă, ședințe de spiritism. Kathryn Randall era un nume atât de frumos, un nume atât de normal, ca o poieniță cu margarete; acesta fusese unul dintre motivele din spatele interesului lui Karen. Nu o chema Veda, Krystal sau Starshower. Era Kathryn Randall.

Karen se dusese la Kathryn Randall la două zile după ce aflase despre metastazele din corpul ei. Nu o interesa ca mediumul să îi prezică viitorul *ei* – ea o să mai trăiască niște săptămâni, luni, un an, după care avea să moară – dar trebuia să știe ce îi rezerva viața lui Celeste.

„Studioul” lui Kathryn era doar o cameră de zi normală. Karen s-a așezat pe o canapea gri, tapisată cu tweed, și s-a uitat lung la diploma lui Kathryn de la Universitatea din Wisconsin. I-a dat o fotografie cu Celeste și i-a spus:

— Vreau să știu dacă ai vreo previziune intuitivă despre fiica mea.

Kathryn Randall avea în jur de 35 de ani, era la fel de frumoasă ca numele ei, cu păr șaten-deschis lung, o piele fără cusur și un zâmbet care-ți inducea o stare de calm. Arăta ca o educatoare de grădiniță.

A studiat fotografia mult timp, suficient de mult încât Karen să se neliniștească. Era uimită de decorul convențional. Se așteptase să dea de perdele de mătase, lumânări, poate chiar și un glob de cristal, ceva care să sugereze o legătură cu supranaturalul.

Kathryn Randall a închis ochii și a început să vorbească încet, pe un ton care te ducea cu gândul la o transă hipnotică. Celeste avea un suflet bătrân, i-a spus. Mai fusese pe Pământ, și nu doar o dată, ceea ce explica seninătatea ei. Nu simțea nevoia de a-i impresiona pe cei din jur. Se simțea bine cu cine era.

S-a oprit brusc și a deschis ochii.

— Se potrivește cu personalitatea ei?

— Da, i-a confirmat Karen, entuziasmându-se. Chiar da!

Kathryn a dat afirmativ din cap.

— O să fie fericită. Într-un final.

— Într-un final? a întrebat Karen.

O expresie îngrijorată i-a umbrat chipul lui Karen pentru o clipă, ca o briză unduind suprafața unui lac.

— Viața ei romantică... a început Kathryn.

— Da? a intervenit Karen.

— Văd haos.

— Haos? a repetat Karen.

Și ea, care credea că viața romantică a lui Celeste era o chestiune sigură. Era logodită cu Benjamin Winbury. Era un basm transformat în realitate.

Kathryn a schițat un zâmbet slab.

— Ați făcut bine să veniți la mine, a spus. Dar niciuna dintre noi nu putem să intervenim cu nimic.

Karen îi plătise tariful de treizeci de dolari și plecase. Haos. *Haos?*

După aceea, evitase să mai treacă pe lângă studioul lui Kathryn Randall. A început să-și lase mașina în parcare de pe Ferry Street, chiar dacă era mai departe.

•

Acum, roțițele din mintea lui Karen încep să se învârtască frenetic. Kathryn Randall a avut dreptate când a vorbit despre haos. Nunta a fost anulată, Merritt a murit. A băut sau a luat pastile, așa a zis Bruce, după care s-a înecat. „Pastile”, își repetă în minte Karen și dintr-odată se simte la fel de îngreșată ca după prima ședință de chimioterapie. O prinsese pe Merritt ieșind chiar din camera asta aseară. Îi spusese că o căuta pe Celeste, dar păruse o minciună. Nu o căutase pe Celeste, căutase pastile. Oare ajunsese cu căutarea până la al treilea sertar din baie? Găsise flaconul cu oxicodonă și cele trei pilule sidefate amestecate printre ele? Fusesse curioasă în privința lor și luase cumva una, să vadă ce se întâmpla?

Această idee e prea îngrozitoare încât să poată izbucni în lacrimi. E un gând greu, întunecat, care îi pârzolește sufletul. Nu numai că Merritt a murit, dar e vina lui Karen. Trebuie să-și verifice pastilele. Dar nu poate să o facă.

Dacă-și verifică pastilele și descoperă că una sau mai multe dintre pilulele sidefate lipsesc, ce-o să-i spună lui Bruce? Lui Celeste? Polițiștilor?

Gândurile îi sunt un țipăt mut.

Nu poate să mai reziste nicio clipă fără să știe. Se ridică în picioare. Durerea îi e în continuare mascată, ceea ce e imposibil, o știe. Nu a mai luat o pastilă de oxicodonă de aproape douăsprezece ore, așa că în corpul său își face efectul altceva. Șocul.

Bruce se lasă pe pat, cu ochii deschiși. E aici, dar nu aici, ceea ce ei îi convine în momentul acesta. Karen închide ușa de la baie și o încuie. Se așază pe toaletă și deschide ușor al treilea sertar. Scoate flaconul de pastile.

Îl strânge în pumn.

Apoi întinde o cârpă de spălat albă și curată și varsă toate pilulele pe ea. Se uită lung la grămăjoară, după care le întinde uniform. Una, două... trei pilule sidefate și ovale, prezente la apel. Și apoi, să fie ea sigură, numără pilulele de oxicodonă. Toate-s acolo.

Valul de ușurare pe care îl simte Karen aproape că o face să leșine. Se leagănă; în fața ochilor îi apar pete mari.

Se întoarce cu pași nesiguri în dormitor, să se întindă pe patul alb. Conturul corpului îi e încă format pe cearceafuri și pături, ca un „înger de zăpadă”. Se potrivește în această formă ca o piesă a unui puzzle și închide ochii.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 14:47

E pregătit să-i acorde lui Valerie Gluckstern o oră cu Shooter Uxley, dar după doar douăzeci de minute, aceasta îi spune inspectorului că clientul ei e pregătit să-i răspundă la întrebări.

În camera de interogatorii, inspectorul se așază la masă, chiar în fața lui Shooter și a lui Val. Se simte mai bine după ce și-a luat prânzul, dar are nevoie să obțină ceva de-aici, pentru că Barney de la criminalistică a sunat să-i spună că nu au descoperit nimic în păhărelele din pavilion, pe trabuc sau în sticla cu rom.

— Ești sigur? a întrebat inspectorul. Trebuie să fie cei a într-unul dintre păhărele.

Și Barney, căruia nu-i plăcea să i se pună la îndoială rezultatele, îl înjurase și închisese telefonul.

— Perspectiva mea s-a schimbat semnificativ de azi-dimineață, rostește inspectorul.

Știe că lui Nick îi place să înceapă discuțiile relaxat, să creeze o conexiune și să lase informațiile să curgă firesc, dar lui nu i se pare că e cazul acum. O fată a murit, tipul ăsta a rupt-o la fugă, iar inspectorul vrea să obțină răspunsuri. Acum.

— Domnul Uxley e pregătit să vă răspundă la toate întrebările, după cum am spus, rostește Val. Nu are nimic de ascuns.

Inspectorul se uită lung la puști. Fir-ar să fie, e prea chipeș să poată să-ți fie milă de el, deși pare destul de tulburat.

— Spune-mi de unde veneai de dimineață, îi spune.

Shooter își răsfiră degetele pe blatul mesei, chiar în fața lui, și se uită lung la ele în timp ce vorbește.

— De la terminalul de feriboturi Steamship, răspunde.

— Ce căutai la terminalul de feriboturi? întreabă inspectorul.

— Încercam să plec de pe insulă, spune Shooter.

— Dar ai pierdut feribotul? continuă inspectorul.

— Nu l-am pierdut, răspunde Shooter. M-am răzgândit, atâta tot.

— Te-ai răzgândit, rostește inspectorul. Ai face bine să-ncepi să dai mai multe explicații, băiete. Se uită la Val: Clientul tău a mințit că a fost la Wauwinet. A mințit în privința alibiului său. Apoi a încercat să se îmbarce pe feribotul Hy-Line cu un bilet furat. Acum aud că de dimineață a fost la terminalul Steamship, să plece cu cursa de șase și jumătate, presupun că fără să știe cineva despre asta, din moment ce mirele i-a spus sergentului Dickson că dispăruse. Medicul legist a plasat ora decesului fetei între 2:45 și 3:45. Fata murise, iar apoi el s-a hotărât să fugă. Doar pe baza acestei succesiuni de evenimente, am suficiente motive să-l arestez ca suspect pentru crimă de gradul I.

— Ba nu, spune Val.

Inspectorul își întoarce privirea asupra lui Shooter.

— Ai face bine să scuipi o poveste cât se poate de credibilă.

Shooter bate în masă cu degetele, unul câte unul, începând cu degetul mic de la mâna stângă, până la cel mic de la mâna dreaptă, și apoi în sens invers.

Val îi pune o mână pe antebraț.

— Spune-i inspectorului ce mi-ai spus mie, îi zice. E în regulă.

— Am plecat de la reședința Winbury devreme azi-dimineață, spune Shooter. Am mers pe jos tocmai până la clubul de navigație și am luat un taxi până la terminalul Steamship. Mă duceam acolo pentru că... Ezită și ochii i se duc la Val. Aceasta dă aprobator din cap. Pentru că urma să fug cu mireasa.

„Urma să fugă cu mireasa”, îi zice inspectorul. „Asta chiar că era o nuntă pe cinste”.

— Sunt îndrăgostit de Celeste, iar ea mi-a spus că și ea e îndrăgostită de mine, spune Shooter. Noaptea trecută, am ieșit mai mulți în oraș după petrecere, iar eu și Celeste ne-am separat de grup să luăm niște pizza, iar eu i-am cerut să fugă cu mine. Se oprește o clipă, ochii îi coboară către masă, trage adânc aer în piept, tulburat, după care continuă: I-am spus că o să am grijă de ea, că o să o iubesc pentru totdeauna. Tot ce trebuia să facă era să vină la Steamship la șase în dimineața asta. Aveam de gând să luăm feribotul de șase jumătate spre Hyannis, să închiriem o mașină și să mergem până la Boston, să luăm avionul spre Las Vegas și să ne căsătorim.

Val spune:

— Domnul Uxley a așteptat-o pe domnișoara Otis la terminalul Steamship până la 6:35. Întoarce capul către Shooter: Așa e?

— Când am văzut feribotul desprinzându-se de țărm, când am auzit sirena, mi-am dat seama că nu avea să vină, spune Shooter. Mă gândisem că erau șanse 50% să se prezinte. Când am văzut că nu și-a făcut apariția, am crezut că s-a decis să se mărite cu Benji. Așa că am luat un taxi înapoi spre casă. Pentru că eram cavalerul de onoare. Și, până la urmă, nunta avea să aibă loc.

— Atunci te-am văzut eu? întreabă inspectorul.

— Și mi-ați spus că Merritt murise. Scutură din cap. Știți ceva? Lui Celeste îi era frică să dea curs planului nostru pentru că îi era teamă să nu se întâmple ceva rău dacă plecam. Înghite în sec. Sunt convins că se învinovățește pentru tot.

— De ce nu mi-ai zis toate astea din capul locului? întreabă inspectorul. În loc să spui adevărul, m-ai mințit, după care ai fugit. Înțelegi în ce lumină te pune asta? De ce să mai cred vreun cuvânt care-ți iese din gură?

— Eram zguduit, răspunde Shooter. Am crezut că mă întorc la o nuntă și, în loc de asta, mi-ați zis că Merritt e *moartă*? Nu puteam să adaug și drama noastră la toate astea. Celeste ar fi trebuit să-mi confirme spusele, iar eu voiam să o protejez, să nu fie nevoie să facă una ca asta. Și nu voiam ca familia Winbury să afle. Eram agitat și confuz și m-am gândit că ar fi mai ușor să zic pur și simplu că fusesem cu Gina. Nu m-am gândit că o să verificați efectiv. Apoi, de cum mi-am dat seama că fusesem prins cu minciuna, m-am gândit că singura soluție care îmi mai rămăsese era să dispar. Se uită *direct* în ochii inspectorului. Îmi dau seama că am gestionat situația într-un mod nefericit. Dar nu am ucis-o pe Merritt.

— Merritt știa că voi doi aveți de gând să fugiți împreună? întreabă inspectorul. Crezi că Celeste i s-a destăinuit?

— Am convenit să nu spunem nimănui, răspunde Shooter. Aveam de gând să punem punct, să plecăm de pe insulă și să le spunem celorlalți mai târziu. Celeste nu avea de gând să le spună nimic nici măcar părinților ei. Deci nu, nu cred că Celeste i s-a destăinuit lui Merritt.

Pentru o clipă, în camera de interogatorii domnește liniștea. Inspectorul trece în revistă în minte povestea lui Shooter. Se leagă lucrurile? Are ceva puncte neclare? Nick e un mare susținător al intuiției când vine vorba de interogatorii. Povestea are logică, dar îl crezi pe tipul ăsta?

„Da”, își răspunde inspectorul. Își aduce aminte că Roger i-a spus că, atunci când Celeste găsisse cadavrul, avea un bagaj în mână. Pornise să se întâlnească cu Shooter și... ce? A zărit ceva în apă când era pe picior de

plecare? Nu era imposibil.

Avea un bagaj în mână. Din acest motiv, și doar din acest motiv, inspectorul o să opteze să îi dea crezare domnului Uxley.

Se ridică și dă aprobator din cap, privind-o pe Val.

— Voi doi puteți să plecați, zice.

Trebuie să meargă mai departe – și asta rapid – și să discute cu Tag Winbury și tipa aceea, Dale, cine-o fi și ea.

Celeste

August 2017

Cancerul mamei ei dezvoltase metastaze la oase. Are tumori în coloana vertebrală. Cancerul e incurabil. Pot, totuși, să începă o altă serie de ședințe de chimioterapie, care îi vor câștiga între un an și optsprezece luni de viață.

Reacția lui Benji la această veste e să o tragă pe Celeste mai aproape de el și să o îmbrățișeze mai strâns. Sunt logodiți acum, iar asta l-a făcut să fie purtătorul de cuvânt pentru *noi*. Vrea ca mama ei să ceară o a doua părere de la medicii de la Mount Sinai. Părinții lui cunosc „persoane influente” care se află în consiliul director. Vor putea să îi obțină lui Karen o consultație la „cel mai bun doctori, chiar cei mai buni doctori”.

Celeste nu vede cu ochi buni implicarea lui Benji. Ea și părinții ei sunt o unitate delimitată, ca o insulă: Mac, Betty și Gândăcel. *Ei* sunt noi. I se pare că Benji se bagă cu forța în lumea lor, cu relațiile și optimismul lui. În lumea lui Benji, fiecare problemă are o soluție, grație persoanelor pe care le cunosc soții Winbury și a banilor pe care îi au.

Celeste spune:

— Părinții mei nu-și pot *permite* să obțină o a doua părere la Mount Sinai, Asigurarea tatălui meu a fost depășită de mult.

— Plătesc eu, zice Benji.

— Dar nu *vreau* să plătești tu! răspunde Celeste. Mama are un doctor pe care îl place și în care are încredere. Doctorul Edman de la St. Luke – care este un spital adevărat, apropo, nu doar o clinică din cine știe ce complex comercial.

— Bine, înțeleg, spune Benji, deși Celeste știe exact ce gândește.

E convins că St. Luke nu e un spital la fel de bun ca Mount Sinai. Cum Dumnezeu să fie la fel de bun când nu e în New York, iar Tag și Greer nu cunosc pe nimeni din consiliul director de acolo?

— Încerc doar să fiu de ajutor.

— Mulțumesc, spune Celeste, cât poate de sincer. Sunt foarte supărată și încerc să gestionez lucrurile în felul meu.

•

Pentru că Celeste tocmai s-a întors din concediul ei în Nantucket, nu-și mai poate lua liber; vara e pe sfârșite, iar la grădina zoologică e pur și simplu prea mare aglomerație. Totuși, în mijlocul primei săptămâni de lucru, închiriază o mașină Zipcar și se duce să-și vadă părinții după serviciu. Când ajunge la casa de pe Derhammer Street, o găsește pe mama ei așezată la masa din bucătărie, cu o carte de colorat pentru adulți și un set premium de 64 de creioane colorate.

Când intră Celeste, ridică ochii de pe pagina la care lucra. E o mandală.

— Nu-i prea rău, nu? rostește Karen.

A colorat modelul complicat în nuanțe de verde, albastru și violet.

— E frumos, răspunde Celeste, dar glasul îi e tremurat, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Karen a lucrat la magazinul de cadouri de la fabrica de producție Krayola mai mult de un deceniu. Unii strâmbă din nas la ceea ce lor li se pare o slujbă mărunță care se rezuma la a vinde cutii cu creioane colorate, dar Karen s-a mândrit mereu cu ea.

„Aduc culoare în viețile copiilor”, spunea ea mereu.

Karen se ridică și o lasă pe fiica ei să o îmbrățișeze.

— O să câștig băătăia asta, îi spune.

— N-ar trebui să o numești „bătălie”, răspunde Celeste. Am citit undeva chestia asta. E un cuvânt violent și unora dintre supraviețuitori li se pare jignitor.

Karen pufnește.

— Jignitor? repetă. Și cum ar trebui să-i spun?

— Călătorie, răspunde Celeste.

— Ei, căcat! spune Karen.

Celeste clipește, surprinsă; mama ei niciodată nu vorbește urât.

— E o băătăie, adăugă Karen.

•

Se duc la cină la Diner 248 și țin morțiș să comande un Fudgy Wudgy, deși Celeste și Bruce nu reușesc să mănânce decât câte o linguriță, iar Karen, deloc. Aceasta se agită foarte tare în legătură cu inelul cu diamant al lui Celeste: e cel mai frumos inel pe care i-a fost dat să-l vadă vreodată. Are cel mai mare diamant pe care l-a văzut în viața ei. *Patru carate întregi! Și cu montură de platină!*

Celeste spune:

— Mă gândesc să amân nunta. Mă gândesc să îmi dau demisia și să mă mut acasă până ce-o să te faci mai bine.

— Prostii, răspunde Karen.

Glasul îi e tăios și puternic, iar oamenii de la mesele învecinate întorc capetele spre ea. Cei trei membri ai familiei Otis stau tăcuți o clipă; nu sunt genul de oameni care să atragă atenția asupra lor.

Celeste știe bine că nu e cazul să mai spună nimic despre asta. Mama ei îi spusese de când era doar o copilă că niciun bărbat de pe lumea aceasta nu avea să fie suficient de bun pentru ea, dar asta pentru că nici nu-și închipuia pe cineva ca Benjamin Winbury, un Făt-Frumos în carne și oase. Viitorul lui Celeste o să fie binecuvântat. Nu va mai trebui să-și facă griji în privința banilor, așa cum Bruce și Karen au făcut-o toată viața lor.

Celeste se uită la Mac și Betty, așezați în fața ei în separeu, ca întotdeauna, cu brațul tatălui ei petrecut peste umerii mamei ei, iar mâna mamei ei așezată pe coapsa lui. Celeste îi invidiază. Nu vrea bani; vrea ce au ei. Vrea dragoste.

„În caz că ai îndoieli...”

— Dacă e să schimbi ceva, spune Karen pe un ton mai coborât, mă gândeam că ai putea să te măriți mai devreme. Poate în primăvară sau la începutul verii.

„...să știi că sunt îndrăgostit de tine.”

„Mai devreme?” reverberează în mintea lui Celeste.

Dă aprobator din cap.

— Bine, rostește în șoaptă.

•

Shooter s-a cufundat în viața lui – restaurante, cluburi din centru, turneul U.S. Open cu clienții, Las Vegas cu clienții, să formeze echipe ideale de fotbal la tot felul de jocuri. Benji îi arată fotografiile lui Celeste, dar aceasta abia dacă aruncă o privire pe ele. Nu poate să se gândească la Shooter, nu poate să *nu* se gândească la Shooter. O parte din ea e convinsă că dorința pe care o simte pentru Shooter a determinat întinderea cancerului în corpul mamei ei. E conștientă că nu așa merg lucrurile în realitate, dar tot are senzația supărătoare că cele două lucruri sunt cumva legate. Dacă rămâne cu Benji, dacă se mărită cu Benji, Karen o să se facă bine. Dacă se căsătorește în primăvară sau la începutul verii, Karen va trăi veșnic.

Celeste slăbește două kilograme, apoi cinci. Merritt îi spune că o invidiază și îi spune cât de minunat arată.

La muncă, Celeste e iritabilă. Într-un final, își pierde cumpătul cu Blair, ipohondra. Încă o zi în care nu vine la serviciu și va fi concediată, îi spune. Blair amenință că o să dea în judecată grădina zoologică. Are „motive întemeiate” să anunțe că nu vine la serviciu din cauza problemelor de sănătate. Celeste, într-o rară criză de furie, îi spune lui Blair să termine cu „căcaturile” și, până să se dezmeticească, e chemată în biroul lui Zed pentru o predică despre atitudinea profesională, limbajul potrivit la locul de muncă bla-bla-bla.

Greer îi cheamă pe Benji și pe Celeste în apartamentul ei și al soțului ei, la cină. A pregătit ceva numit *cassoulet*. Celeste, îndatoritoare ca de obicei, îi spune că sună bine, dar adevărul e că e iritată. Habar nu are ce e *cassoulet*. O enervează să aibă de-a face mereu cu mâncărurile astea erudite – de ce nu poate Greer să facă ruladă de carne sau sandvișuri cu carne tocată și sos, ca Betty? – și, până la urmă, se dovedește că în *cassoulet* se pune carne de rață, șorici și, cel mai grav, *fasole*. Celeste reușește să ia două îmbucături. Lipsa ei de poftă de mâncare trece aproape neobservată, totuși, pentru că adevăratul motiv al invitației lui Greer nu e să le dea de mâncare lui Celeste și Benji, ci să le spună că ar vrea ca ea să le planifice nunta. Pot să facă totul la Summerland, în Nantucket, în weekendul de după 4 Iulie.

Benji îi ia mâna într-a lui, peste masă.

— Ar fi în regulă, din punctul tău de vedere? o întreabă.

— N-am vrea să te simți prinsă într-un fel de ambuscadă, spune Tag. Soția mea poate fi un pic cam dominatoare.

— Încerc doar să fiu de ajutor, protestează Greer. Vreau să-mi ofer susținerea și resursele. Nu-mi place ideea de a fi nevoită să-ți planifici nunta în timp ce mama ta e bolnavă.

Celeste dă aprobator din cap, ca o marionetă.

— Sună bine, zice ea.

*

Inițial, Celeste se bâlbâie doar când discută despre nuntă. Are o problemă cu cuvântul *catering*; e oricum un cuvânt greu de pronunțat. Apoi cu *reverend* și apoi și cu *biserică*. Cei din jur se prefac să nu observe, dar bâlbâială se agravează treptat. Într-un final, Benji o întreabă ce se petrece, iar Celeste izbucnește în lacrimi. Nu poate să se c-c-controleze, îi spune. În scurt timp, toate consoanele sonore îi fac probleme.

Dar nu și la muncă.

Nu și când vorbește la telefon cu Merritt.

Nu și când e singură în apartament, când citește în pat. Poate citi paragrafe întregi din cartea ei fără să se încurce nici măcar o dată.

•

Celeste se agață de speranța că o nuntă mare și elaborată în Nantucket se va dovedi o imposibilitate logistică – e prea din scurt, toate localurile probabil că sunt deja rezervate – și așa, fie nunta avea să fie amânată fără un termen clar, fie pot planifica un eveniment mai restrâns în Easton, ceva mai asemănător cu nunta părinților ei, o ceremonie la starea civilă, o recepție la un restaurant modest...

Totuși, din câte se pare, influența și banii lui Greer sunt suficient de puternice încât să facă minuni. Greer o angajează pe Siobhan de la Island Fare, aranjează ca reverendul Derby să officieze slujba la Biserica Episcopală St. Paul, găsește o formație și o orchestră și îl angajează pe Roger Pelton, principalul coordonator de nunți din Nantucket – nu că Greer nu poate să se ocupe de tot de una singură, dar are de scris un roman și ar fi o prostie să aibă un om ca Roger pe insulă și să nu apeleze la serviciile lui.

Nunta e fixată pe 7 iulie.

•

Greer o întreabă pe Celeste cum ar vrea să procedeze în privința domnișoarelor de onoare.

— Ah, rostește Celeste. Evident, acesta e un aspect pe care nu îl poate lăsa pe seama lui Greer. O să fie prietena mea, Merritt Monaco.

Merritt o să fie o domnișoară de onoare bună; știe toate regulile și tradițiile, deși Celeste se cutremură când se gândește la petrecerea burlăcițelor pe care ar putea-o organiza Merritt. Va trebui să discute cu ea despre asta.

Observă că Greer încă se uită la ea, ca și cum ar aștepta ceva.

— Și mai cine? întreabă Greer.

Mai cine? Mama ei? Nimeni nu vrea ca mama ei să fie domnișoară de onoare, Celeste știe măcar asta. Nu are vreo soră și nici verișoare. Nu are pe nimeni la serviciu care să se potrivească – în momentul de față, Blair nu vorbește cu ea; Bethany e *secretara* ei și e prea ciudat, iar restul angajaților sunt bărbați. Mai e colega ei de cameră din colegiu, Julia, dar relația ei cu aceasta era mai degrabă utilitară decât amicală. Erau amândouă pasionate de știință, amândouă ordonate și respectuoase, dar și-au văzut de viețile lor după colegiu. Ar fi și singura prietenă cu care se vedea Celeste în colegiu, Violet Sonada, dar Violet s-a angajat la Grădina Zoologică Ueno din Tokyo.

Ar mai fi cineva din liceu? Cynthia, care locuia pe aceeași stradă cu ea, fusese cea mai apropiată prietenă a ei, dar renunțase la Penn State din cauza unei boli nervoase, iar Celeste nu mai vorbise cu ea de atunci. Merritt are o grămadă de cunoștințe în oraș, dar Celeste abia dacă-și aduce aminte cine-i cine.

E o inadaptată social, iar Greer o să afle asta.

— L-l-lasă-mă să mă g-g-gândesc, rostește, sperând că Greer va presupune că sunt prea multe candidate din care trebuie să aleagă și că Celeste va trebui să elimine niște nume de pe listă.

Dar Greer, bineînțeles, sesizează imediat adevărul umilitor. Asta pentru că e romancieră, își spune Celeste. E atentă la orice indiciu, chiar excesiv, e aproape ca și cum ar citi gândurile celor din jur.

— N-ar trebui să mă amestec, spune Greer, dar chiar cred că lui Abby i-ar plăcea de minune să fie și ea doamnă de onoare.

Celeste se învionează imediat. Abby! Poate să o roage pe Abby Winbury, soția lui Thomas. Are vârsta potrivită; are o atitudine destul de feminină și tinerească; probabil că a fost domnișoară de onoare de douăzeci de ori până acum. Celeste se relaxează chiar când își dă seama că familia Winbury îi sare din nou în ajutor.

•

Îi spune lui Benji că o s-o roage pe Merritt să fie domnișoara ei de onoare și pe Abby să-i fie doamnă de onoare, iar Benji se încruntă.

— Pe Abby? zice. Ești sigură?

Partea bună e că Celeste nu trebuie să-i ascundă nimic lui Benji.

— Nu mi-a m-m-ai venit în m-m-minte altcineva, spune. Te însori cu c-c- cea mai ina-d-d-daptată social fată din New York.

Benji o sărută.

— Și nici c-aș putea fi mai fericit de-atât.

— Și care e p-p-problema cu Ab-b-by? întreabă Celeste.

— Nicio problemă, răspunde Benji. A acceptat?

— Aveam de g-g-gând să-i t-t-trimit un e-mail d de la muncă m-m-mâine, spune ea.

Benji dă aprobator din cap.

— Ce e? întreabă Celeste.

Abby ar umple un gol extrem de evident. Și, în plus, fiind soția lui Thomas, Abby nu s-ar simți insultată dacă nu ar fi rugat-o? Într-adevăr, Abby poate fi uneori cam nesuferită – a fost într-o organizație de studenți la

Universitatea din Texas și a păstrat o anumită doză de răutate superficială și în momentul de față e obsedată să rămână însărcinată –, dar face parte din familie.

— Am impresia că relația dintre Thomas și Abby are probleme serioase, spune Benji.

Celeste suspină, surprinsă.

— Poftim?

— Thomas merge mereu în călătorii de unul singur, zice Benji. Și iese cu prietenii lui după serviciu. Ca să nu mai spun că e obsedat de dus la sală.

— Aha, spune Celeste.

Știe că Benji are dreptate. Sau întâlnit cu Thomas și Abby la cină de câteva ori, iar Thomas mereu ajunge ultimul, adeseori direct de la sală, încă îmbrăcat în hainele transpirate în care făcuse sport. Abby nici măcar nu-l lasă să o sărute dacă nu a făcut duș, așa spune. Trebuie să facă duș înainte să facă sex, iar sexul e după program, căci încearcă să aibă un copil. Dar de ce să te străduiești atât ca să ai un copil dacă nu ai de gând să rămâi cu persoana respectivă?

— Eu, unul, n-o să-l rog pe Thomas să-mi fie cavaler de onoare, spune Benji.

— P-p-poftim? întreabă Celeste.

Asta o surprinde și mai mult decât informația despre presupusele neînțelegeri maritale ale lui Thomas și Abby.

— Dar e f-f-fratele tău.

— Se întâmplă ceva cu el, răspunde Benji. Și vreau să mă distanțez de chestiunea asta. O să-l am drept cavaler de onoare pe Shooter.

— Pe Shooter? rostește Celeste.

— L-am rugat deja, spune Benji. A fost atât de fericit! I-au apărut lacrimi în ochi.

„I-au apărut lacrimi în ochi”, își repetă Celeste în gând. „Atât de fericit!”

— Și c-ce-o să-i s-s-spui lui T-T-Thomas?

— O să-i spun lui Thomas că poate fi maestru de ceremonii, zice Benji. Poate.

Greer

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 15:30

La 15:30, după ce toți invitații au fost sunați și toți prietenii și rudele din Anglia au fost anunțați despre tragedia survenită și toate pregătirile de nuntă au fost anulate în grabă – cu excepția celor care fac parte din „scena crimei” –, Greer își rezervă câteva momente să arunce o privire pe fereastră la a doua casuță, cea unde fusese instalată Merritt. E înconjurată de bandă de plastic cu însemnele poliției, ca un cadou de prost-gust, deși oamenii de la criminalistică plecaseră, și nu e nimeni acolo să o împiedice pe Greer să intre. I-ar plăcea la nebunie să se ducă acolo și să-și bage nasul peste tot, dar se teme că familia e și așa în bucluc; nu poate să-și permită să provoace și alte probleme.

Tag a ieșit pe mare cu caiacul cu Merritt.

Cu Merritt, nu cu Featherleigh.

•

Greer simte nevoia să poarte o discuție între patru ochi cu Tag, dar acesta a zis că trebuie să dea un telefon, probabil lui Sergio Ramone, care nu e doar un prieten bun, ci și un avocat de apărare strălucit. Greer nu știe sigur dacă chiar și un avocat așa bun ca Sergio poate să-l scoată pe Tag din mizeria asta. A plimbat-o pe fata aceea cu caiacul, iar a doua zi dimineață respectiva e găsită moartă.

Înecată în golf.

Greer se retrage în dormitorul matrimonial și se cocoată pe canapeaua de la capătul patului, așteptându-l pe Tag, deși anticipează că o să fie scos din casă cu cătușe de cum polițiștii își vor da seama că Tag și Merritt aveau o aventură.

Băieții fuseseră foarte afectați de această informație. Benji a izbucnit:

— Tu ai omorât-o, tată? Ai o-mo-ră-t-o?

— Nu, a răspuns Tag. Am ieșit cu ea pe mare cu caiacul, da, asta am făcut. Dar am adus-o înapoi pe țărm în siguranță.

După glas, părea că spune adevărul. Inflexiunile vocii și tonul îi erau pline de o convingere calmă, dar Greer știe acum că o mințise de mult timp

– poate pe toată durata căsniciei lor – astfel că... oare cum să mai fie sigură?

Thomas nu a spus absolut nimic. Posibil ca și el, ca și Greer, să fi fost prea uluit să poată spune ceva.

Inelul despre care Greer crezuse că Tag îl cumpărase pentru Featherleigh fusese pentru Merritt. Greer văzuse inelul pe degetul mare al acesteia – îl *văzuse*! – dar avusese o idee blocată în minte într-atât, încât nu mai fusese loc și pentru alte posibilități.

Inelul fusese singura scăpare a lui Tag. Greer fusese la Jessica Hicks, bijutiera, să discute despre verighete. Se gândise că ar fi fost un detaliu frumos ca Benji și Celeste să aibă verighete simple, făcute de un bijutier de pe insulă. Imediat ce Greer intrase în magazin, sprâncenele Jessicai se ridicaseră instantaneu. Îi spusese:

— Deci nu i-a plăcut inelul nurorii dumneavoastră?

— Nora mea? întrebese Greer.

— Cea însărcinată? spusese Jessica. Nu i-a plăcut inelul?

— Inelul? întrebese Greer.

— Soțul dumneavoastră a venit aici... îi zisese Jessica.

— A, da! spusese Greer cu entuziasm, deși un presentiment întunecat începuse să i se infiltreze în suflet. Tag nu scosese nicio vorbă despre vreun cadou pentru Abby. Și soțului ei nu îi stătea în fire să facă gesturi atente pentru copii; lăsa asta în seama lui Greer.

— Mi-a spus ceva de asta, dar am fost atât de ocupați că nu a apucat să-mi arate, continuase Greer. Și oricum nu s-ar descurca să-l descrie. Cum arăta?

— Argint, cu model în filigran, îi răspunsese Jessica, bătut cu safire multicolore. Ca acesta. E făcut să fie purtat pe degetul mare.

Apoi Jessica îi arătase lui Greer un inel care se vindea cu 600 de dolari. Deci nu costase o avere, nu fusese ca o incursiune la Harry Winston în căutare de diamante, dar Greer fusese aproape sigură că nu avea să o vadă niciodată pe Abby cu inelul acela pe deget.

•

Tag intră în dormitor, închide ușa în urma sa și o încuie.

— Greer, rostește.

Își ridică palmele, ca și cum ea ar fi putut oricând să-l lovească.

Lui Greer i-ar plăcea să-l palmuiască. Ce-a *făcut*? Fata era moartă, nunta, anulată, căsnicia, viața lor...

Și totuși, lui Greer nu-i trecu prin minte să spună decât:

— Credeam că ai o aventură cu Featherleigh.

Tag face ochii mari.

— Nu, răspunde.

— Nu, spune Greer. Te-ai încurcat cu Merritt.

— Da, confirmă el.

Ea aprobă din cap.

— Dacă vrei să te ajut, ai face bine să-mi spui tot. Absolut tot, Tag.

Începuse în seara cinei cu vinuri, zice el. Erau amândoi amețiți, foarte amețiți, iar ea îi făcuse avansuri. Făcuseră sex; fusese o experiență deloc remarcabilă, regretabilă. Crezuse că totul avea să se rezume la asta, dar apoi se întâlnise întâmplător cu ea în oraș, la barul unui hotel, iar ea îl invitase în apartamentul ei.

Nu e sigur de ce, dar acceptase. Și apoi se mai întâlniseră o dată sau de două ori, dar într-un final îi ceruse să îl lase în pace.

— I-ai cumpărat cadouri? întreabă Greer.

— Nu.

— Tag...

El scoate un oftat.

— Un fleac. A fost ziua ei de naștere acum câteva săptămâni. Atunci am pus punct. Ea voia să plecăm undeva împreună. Am refuzat. Ea a insistat. Am rezervat o cameră la Four Seasons din centru...

„La Four Seasons?” Fiecare detaliu o străpunge.

— Întârzia și, în minutele acelea în care o așteptam, m-am reîntors cu picioarele pe pământ. Am plecat de la hotel și m-am întors acasă la tine.

— Deci de câte ori i-ai tras-o? întreabă Greer. În total.

— De cel puțin cinci ori, maximum zece, răspunde Tag.

Lui Greer îi e greață. Poate înțelege farmecul, probabil. Merritt era atrăgătoare; era tânără, liberă, fără obligații. Merritt avea un aer de rebelă. Cine m-ar fi vrut să și-o tragă cu Merritt? Ceea ce o face pe Greer să simtă nevoia de a vărsa e gândul la ce făcea ea în timp ce se întâmplase asta de șase, șapte, opt ori. Ce făcuse ea? Scria la romanul ei perfect mediocru sau organiza nunta fiului lor? Indiferent ce făcea, nu era atentă la Tag. Nu se gândise la el nici măcar o clipă.

— Și asta a fost tot? rostește Greer. Nimic mai mult? Ai avut o aventură, ai pus punct. Ea era supărată. Am văzut-o plângând în timpul cinei de repetiție, în spălătorie, ca să vezi, tocmai acolo dintre toate locurile de pe

lumea asta! Deci când o să vorbești cu polițiștii, o să le spui că era tulburată emoțional și că a amenințat că se sinucide dacă nu mă părăsești. Ai adus-o înapoi pe mal; ai venit la culcare. Ea s-a înecat singură.

— Păi... începe Tag.

— Păi ce?

— E un pic mai complicat de atât, zice Tag. Își drege vocea. Era însărcinată.

Greer închide ochii. Însărcinată!

— Direct la spânzurătoare cu tine.

Chipul lui Tag se descompune; Greer a lansat săgeata otrăvitoare și l-a nimerit direct între ochi. Fata era însărcinată. *Însărcinată* cu un bastard Winbury. Gândul în sine e detestabil, și totuși i se pare cum nu se poate mai previzibil. Thomas Winbury senior, cunoscut tuturor drept Tag, și-a făcut familia de rușine. Deciziile sale neinspirate, impulsurile sale josnice și caracterul slab au murdărit numele Winbury. A comis o crimă și o să fie prins.

Greer poate să aibă o părere cât de proastă pofteste ea despre Tag, dar, la urma urmei, e conștientă că va spune și va face orice e nevoie pentru a-l proteja.

Se aude o bătaie în ușă.

E Thomas.

— Inspectorul-șef de la poliție s-a întors, anunță el. Ar vrea să discute cu tine acum, tata.

Tag se uită la Greer. Aceasta dă aprobator din cap, dar îi e teamă să rostească vreun cuvânt de față cu Thomas. Tag ar trebui să se țină de versiunea pe care au pus-o cap la cap împreună. Încearcă să-i transmită asta din priviri, dar el își lasă bărbia în piept, ca un om vinovat. Greer ar vrea să se ducă împreună cu el în camera unde va avea loc interogatoriul. Să vorbească ea, să expună ea toate argumentele. În fond, dintre ei, ea e cea care se ocupă cu povestitul.

Dar, evident, asta n-o să se poată. Tag s-a băgat în mizeria asta de unul singur; va trebui să treacă prin asta tot singur.

•

E epuizată. E aproape patru, ora la care trebuia să aibă loc ceremonia.

Se întinde pe pat. E atât de obosită că ar putea să doarmă până dimineață. Poate *chiar* o să doarmă până dimineață.

Merritt Monaco. Avea 29 de ani. Frumoasă, dar banală. Cu ea se culca

Tag.

Dezgustul îi curge prin vene lui Greer. Nu e nicidecum naivă; a scris romane cu intrigi la fel de abjecte, chiar și mai și. Șirul evenimentelor nu a avut nimic original – un bărbat mai matur fermecător, bogat și puternic, cu o soție indiferentă, a sedus sau a fost sedus de o fetișcană tânără, frumoasă și prostituată. Era, practic, un rezumat al istoriei lumii – de la Henric al VIII-lea cu Anne Boleyn până la un președinte al SUA cu o stagiară impresionabilă. Dar pentru psihicul ei pare ceva absolut inedit, nu? Pentru că i se întâmplă ei.

Însărcinată.

Când Tag o să fie acuzat de crimă, ziariștii se vor repezi ca niște șacali pe acest subiect. Avera lor și faptul că Greer scrie romane polițiste îl vor face absolut irezistibil. Va apărea pe prima pagină din *Post*, apoi va fi preluat de ziarele de scandal englezești. Greer va fi prezentată ca un personaj demn de milă; fanii ei fie se vor cutremura, fie vor porni campanii pline de furie în numele ei. Această perspectivă e îngrozitoare – atâtea femei între două vârste, pline de indignare, scriind postări pe Facebook sau compunând scrisori compătimitoare pentru ea. Viețile lui Thomas și Benji vor fi distruse. Vor deveni niște paria ai lumii mondene. Thomas o să fie concediat; lui Benji i se va cere să-și dea demisia din consiliile de administrație ale organizațiilor caritabile la care lucrează.

Se ridică în capul oaselor. Nu poate să doarmă. Are nevoie de o pastilă.

Intră în baia dormitorului matrimonial, iar privirea i se oprește asupra chiuvetei lui Tag – aparatul lui de ras, pământul de bărbierit, pieptenele lui din бага. Nu ar suporta să intre în baia aceasta și să vadă partea lui Tag goală. Au fost împreună prea mult timp, trecuseră prin prea multe.

Deschide dulăpiorul de medicamente și, chiar când face asta, are o senzație bizară de déjà vu, ca și cum făcuse exact aceste gesturi cu scurt timp în urmă – și, undeva în adâncul sufletului ei, știe că, atunci când o să se uite pe raft, o să vadă că somniferele ei nu sunt la locul lor.

„Stai”, își spune. „Stai puțin!”

Pastilele îi fuseseră prescrise de medicul ei de familie, doctorul Crowe. Acesta a început să vorbească în dodii, e aproape senil; a fost „doctorul de probleme femeiești” al lui Greer de când aceasta s-a mutat în Manhattan. Pastilele sunt „destul de tari”, așa cum îi place lui Crowe să îi aducă aminte, un fel de rudă a sedativelor pe care toată lumea le lua în anii '70. „Destul de tari” nu e o vorbă în vânt; o lasă lată imediat pe Greer și o închid într-un

coșciug de obsidian pentru opt ore încheiate. Ea nu-și ține somniferele într-un flacon de medicamente, ci într-o cutie rotundă din ceramică împodobită cu o imagine a reginei Elisabeta a II-a în tinerețe. A primit-o cadou de la bunica ei, cu ocazia împlinirii vârstei de 11 ani.

Cutia cu regina Elisabeta se află mereu în același loc, pe același raft și Greer știe de ce nu mai e acolo. Sau, cel puțin, crede că știe.

Închide dulăpiorul de medicamente și se uită lung la imaginea proprie, reflectată în odihnă. Trebuie să-și pună gândurile în ordine. Dar nu e timp pentru așa ceva. Trebuie să discute cu inspectorul imediat. Trebuie să-și salveze soțul, ticălosul ticăloșilor.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 16:00

Marty Szczerba stă la bar, la restaurantul Crosswinds de la aeroportul Nantucket, mâncând în sfârșit de prânz. Îi place sandvișul Reuben^{8}, adoră salata de varză cu morcov; s-a îngrășat cincisprezece kilograme de când a murit Nancy, ceea ce nu-l ajută deloc în căutarea unei noi iubite. O femeie deloc neatrăgătoare de 40-45 de ani se așază dintr-odată pe scaunul de lângă cel ocupat de el. Arată către sandvișul lui și spune cu un accent britanic rafinat:

— Vreau și eu ce a comandat domnul. Și un pahar de chardonnay. Un pahar mare.

Marty se agită cu cuțitul și furculița, încercând să o cheme pe Dawn, barmanița, care urmărește turneul de la Wimbledon la televizorul din colț.

— Dawn, domnișoara ar vrea să comande.

În timp ce barmanița notează comanda de sandviș Reuben, salată de varză și morcov și un pahar mare de chardonnay, Marty reușește să o privească mai bine, pe furiș, pe noua sa vecină. E blondă, sau oarecum blondă, cu o siluetă oarecum frumoasă, cu riduri de expresie de-o parte și de alta a gurii și unghiile date cu un lac roșu precum cireșele. Poartă o salopetă fără bretele, de un verde-kaki, despre care Marty știe că se presupune că e șic. Îi permite să îi admire în voie pieptul și brațele. E un pic pufoasă, dar nici Marty nu e zvelt și musculos ca o statuie grecească.

— Pe mine mă cheamă Marty Szczerba, rostește, întinzându-i mâna.

— Featherleigh, răspunde ea. Featherleigh Dale.

Îi prinde mâna și îi adresează un zâmbet, iar în clipa următoare i se pune în față paharul cu chardonnay. Ridică paharul, privindu-l pe Marty, și spune:

— De-abia aștept să plec de pe insula asta. Ultimele 24 de ore m-au fost ușoare pentru mine.

Marty și-ar dori să aibă și el un pahar, să ciocnească cu ea, dar e încă în timpul programului. Și el a avut o zi groaznică, începând și terminându-se cu cazul Domnișoarei de Onoare Ucise și suspectul fugar. Până la urmă, tipul pe care îl căutau a fost prins de o adolescentă din oraș care lucrează la

Hy-Line. Marty se bucură că individul nu mai e dispărut, dar nu îi place deloc ideea că a fost eclipsat de o fetișcană care îl găsisese folosindu-se de Facebook. A trișat, nu? Lui Marty i-ar fi prins bine ceva lauri. Se tot gândea să o invite în oraș pe Keira, secretara inspectorului-șef, dar nu are decât treizeci și ceva de ani și se duce la aerobic zilnic, așa că probabil e în căutarea unui tip mai eroic decât se poate pretinde acum Marty.

— Deci ești doar în vizită pe la noi? întreabă Marty. Unde locuiești?

E destul de trecut prin viață încât să nu-și facă speranțe cu cineva care nu e de pe insulă; încă mai are doi ani până la pensie, deși după aceea, o să fie pregătit să plece de aici. Laura Rae și Ty vor fi la casa lor până atunci, căsătoriți și fericiți, poate chiar cu un copil, iar el va deveni o pacoste. Speră că Featherleigh asta o să-i spună că locuiește în Boston. Cât de perfect ar fi? Primește lunar două bilete dus-întors la Boston cu Cape Air. Se închipuie cu Featherleigh, plimbându-se prin Public Garden ținându-se de mână, oprindu-se la Parish Café de pe Boylston să ia prânzul. Vor bea cocktailuri la Seaport. Boston e un oraș minunat pentru îndrăgostiți. Pot să se dea cu bărcuțele în formă de lebede! Să ia ceaiul cu tot dichisul la Four Seasons! Să se ducă la un meci al celor de la Red Sox! Și, peste doi ani, când Marty o să fie pregătit să iasă la pensie, relația sa cu Featherleigh va fi suficient de sigură încât să treacă la următorul nivel.

— În Londra, răspunde ea. Am un apartament în Sloane Square, deși mă tem că o să fie al băncii până mă întorc eu.

„Londra”, repetă în minte Marty, în timp ce visurile i se dezumflă. E prea departe. Dar n-ar fi deloc rău să o viziteze pe Featherleigh pentru o idilă relaxată, fără obligații. El nu a fost niciodată la Londra, lucru care trebuie remediat, mai ales că pe profilul său de pe Match.com se laudă că îi plac la nebunie călătoriile.

— Și cu ce te ocupi? o întreabă.

Featherleigh ia o înghițitură prelungă din vin, după care își proptește cotul pe bar și își sprijină capul în palmă, să îl privească în tihnă.

— Le vând obiecte de anticariat bogătașilor, îi spune. Tu cu ce te ocupi, Marty?

Acesta își îndreaptă puțin poziția corpului.

— Sunt șeful serviciului de securitate aici, la aeroport.

— Ei bine, zice ea, e un post foarte prestigios, nu?

Modul în care pronunță „prestigios” cu accentul ei britanic e incredibil de frumos. Marty schițează un zâmbet larg.

— E cel mai tare, intervine Dawn.

Marty îi mulțumește mental lui Dawn pentru susținere, deși se simte cumva stânjenit că trage cu urechea la prima lui încercare de a agăța o femeie din 1976 înapoi. Dă din cap în semn că da, apoi se întreabă dacă nu cumva Featherleigh face haz de el. În fond, nu e ca și cum ar fi șeful serviciului de securitate de la Heathrow. Ar fi un post de coșmar, ca desprins din iad, își dă seama el. Zboruri din toate colțurile lumii, toate venind în acel punct. Cum ar putea să țină evidența potențialelor amenințări la securitatea aeroportului și a pasagerilor? Și totuși, tipii ăia de acolo reușesc să o scoată la capăt, 24 de ore din 24.

— Pe timpul verii, Nantucket e pe locul doi ca număr de pasageri din stat, zice Marty. Doar la Logan ne depășesc.

— Logan? întreabă Featherleigh.

— Aeroportul din Boston, îi explică el.

— A, da, rostește Featherleigh. Ei bine, eu am un bilet în regim de așteptare către JFK, cu JetBlue. Se uită la ecranul telefonului. Chiar sper că o să prind un loc. Îi face cu ochiul lui Marty. Tu nu ai cum să tragi ceva sfori, nu?

— La compania aeriană? spune el. Nu.

Această recunoaștere o proiectează pe Featherleigh în abisul electronic al telefonului ei. Soarbe din paharul ei mare cu chardonnay și începe să scroleze. Marty se uită la a doua jumătate a sandvișului lui Reuben, cu brânza rece și închegată acum și la salata de varză cu morcov, care a devenit apoasă. Înainte să o piardă definitiv pe Featherleigh în detrimentul farmecelor Instagramului, îi spune:

— Cum a fost sejurul pe insulă?

Femeia își pune telefonul pe bar, iar Marty simte un fior pueril de triumf.

— Nici n-aș putea să-ți explic.

— Ei, ia încearcă!

— Am venit tocmai de la Londra la o nuntă. Acum, ca să vezi, pe mine nu mă interesa nunta în sine, dar tipul cu care aveam o relație avea să fie acolo, așa că am acceptat invitația.

Marty aude sintagma „tipul cu care aveam o relație” și ce-i mai rămăsese din entuziasmul inițial începe să se disipeze. Chiar și o femeie nu-superbă-dar-acceptabilă ca Featherleigh a găsit pe cineva.

„Unde-or fi toate femeile care arată acceptabil, dar fără obligații?” se întreabă Marty.

— Și apoi, din motive prea oribile ca să stau să le explic acum, nunta a fost anulată...

— Ia stai puțin, rostește Marty. Urma să participi la nunta din...

În momentul acela, telefonul lui Marty începe să sune și o privire discretă aruncată pe ecran îi arată că apelantul e inspectorul-șef. Trebuie să răspundă. Ridică un deget, să o oprească pe Featherleigh din a spune ceva.

— Scuză-mă o clipă, îi spune.

Savurează acest moment în care are ocazia să îi arate lui Featherleigh că el *chiar* e destul de important.

— Cu ce-ți pot fi de ajutor, inspectore? rostește în telefon.

— Acum căutăm pe altcineva, îi spune inspectorul. Și avem motive întemeiate să credem că e la aeroport, încercând să părăsească insula cu un bilet în așteptare. Sex feminin, până în 45 de ani, păr spre blond, pe nume Featherleigh Dale.

Marty rămâne cu gura căscată și telefonul mai-mai că îi alunecă din mână, dar reușește să își recapete autocontrolul și să îi zâmbescă lui Featherleigh.

— Mă ocup, inspectore, zice.

Tag

Dă mâna cu inspectorul-șef de la Poliția Nantucket și încearcă să adopte tonul potrivit: îndurerat, dar puternic, îngrijorat, dar lipsit de vinovăție.

Când Greer îl trezise zgâlțâindu-i umărul și spunându-i:

— Prietena lui Celeste, Merritt, prietena, domnișoara de onoare... Tag, e moartă. S-a înecat în fața casei. E moartă. Au venit paramedicii și polițiștii. Celeste a găsit-o plutind pe mare. E moartă. Doamne, Tag, *trezește-te!* Fă ceva! crezuse că era prins într-un coșmar. Avusese nevoie de câteva secunde bune să-și dea seama că Greer era reală și că ce spunea era adevărat.

Merritt se înecase. Era moartă.

Imposibil, își spusese. O adusese pe plajă, după plimbarea cu caiacul. Ea plecase valvârtej – supărată, da, dar cât se poate de vie.

Pe uscat. Crezuse că se dusese la culcare.

•

Nu știe sigur ce știu polițiștii.

Știu de aventura lor? Știu de sarcină?

Vor afla că Merritt era însărcinată de cum vor sta de vorbă cu medicul legist, dar oare vor afla și de relația cu el? Cui i-a spus Merritt? I-a spus lui Celeste? Oare Celeste le-a spus polițiștilor? Primul impuls al lui Tag după aflarea îngrozitoare vești a fost să dea de Celeste și să îi aducă aminte că viitorul familiei Winbury depindea de discreția ei. Dar aceasta fusese dusă la urgențe să fie tratată pentru anxietate și nu s-a mai întors la vilă – ceea ce e un semn rău, bănuiește el.

Îl conduce pe inspector în biroul lui. Benji a plecat după ce Tag recunoscuse că o plimbase cu caiacul pe Merritt, iar Thomas a întins-o și el. Dar amândoi fiii lui știu că nu e cazul să le spună nimic polițiștilor, Tag e convins. Bunăstarea lor e condiționată de bunăstarea lui.

I se adresează inspectorului:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Polițistul ridică o palmă, refuzându-l:

— Nu, mulțumesc.

Tag se instalează în fotoliul de la masa de lucru și îi face semn inspectorului către unul dintre cele două care se află în fața acesteia. Asta îl

face pe Tag să simtă că deține controlul situației, ca și cum el l-ar fi invitat pe inspector pentru o discuție și nu invers. „Percepția modelează realitatea”, își spune Tag. De ce să nu îl pună pe inspector în poziția celui interogată?

— Ce-ați aflat? întreabă Tag.

— Pardon? rostește inspectorul.

— O tânără a murit, spune Tag. Și totul s-a întâmplat pe proprietatea mea sau în imediata vecinătate. Acum ce să zic... poate a fost un accident. Poate Merritt a băut prea mult și s-a înecat. Dar dacă aveți vreo dovadă că e vorba de altceva, să știți că merit să știu și eu. Tag își oțelește privirea. Nu-i așa?

— Nu, răspunde inspectorul. Nu e așa.

Tag deschide gura să spună... să spună ce? Nu contează, pentru că inspectorul se apleacă spre el, rămânând așezat pe fotoliu și spune:

— Când ați văzut-o ultima oară pe domnișoara Monaco?

Tag clipește. Instinctul îi spune să mintă – bineînțeles că instinctul îl îndeamnă să mintă! – pentru că adevărul îl incriminează prea tare.

— Am văzut-o azi-noapte, răspunde el.

Inspectorul dă aprobator din cap.

— La ce oră?

— N-aș ști să spun.

— În regulă, zice inspectorul. Unde erați când ați văzut-o ultima oară?

— Eram... afară.

— Puteți să fiți mai precis, vă rog? insistă inspectorul. În ce circumstanțe ați văzut-o ultima oară pe domnișoara Monaco?

Tag își acordă un moment de gândire. A avut toată ziua la dispoziție să cântărească diferitele răspunsuri la această întrebare, dar acum mintea îi caută frenetic o soluție.

Dacă minte, îl vor prinde, își spune. Și e nevinovat. În ceea ce privește moartea lui Merritt, e nevinovat.

— Eram sub pavilion, am băut câteva pahare, zice. Eram un grup. Eu, fiul meu, Thomas, o prietenă de familie pe nume Featherleigh Dale și domnișoara Monaco.

— Și cum ați descrie starea de spirit a domnișoarei Monaco la momentul respectiv? întreabă inspectorul.

Tag se gândește bine. I-a urât noapte bună lui Bruce Otis și avusese de gând să se ducă la culcare – dar Thomas sosise din oraș de unul singur. Abby îl sunase și insistase să vină acasă; când se dusesse să vadă ce făcea, totuși, o găsisese dormind.

— Sau se prefăcea că doarme, i-a zis Thomas. E ca și cum ar încerca să mă prindă cu ceva.

— Să te prindă cu ceva? a repetat Tag.

Mintea i s-a dus automat la seara în care pusese punct relației cu Merritt, când îl văzuse pe Thomas stând de unul singur la barul de la Four Seasons. Așa că, în loc să se ducă la culcare, Tag luase o sticlă de rom de calitate din biroul lui. După cum spunea mătușica lui preferată, Mary Margaret, „Când nu mai știi ce să faci, îmbată-te”. Tag avea de gând să aibă o discuție de suflet cu Thomas; trebuia să o fi făcut de mult.

— Hai cu mine în pavilion, ha spus fiului lui.

Thomas nu a avut nevoie de alt imbold. A aranjat una dintre mesele rotunde aduse pentru recepție și a adus patru scaune pliante – gândindu-se, presupusese Tag, că s-ar putea să li se alăture și ceilalți, când aveau să se întoarcă din oraș. Tag tocmai umpluse pahărelele când Merritt și Featherleigh și-au făcut apariția din umbre. Fusesse aproape ca și cum ar fi stat la pândă până atunci. Pe Tag l-a tulburat să o vadă pe Merritt, dar aceasta i-a zâmbit ca și cum s-ar fi scuzat și lui Tag i s-a părut că privirea ei îi comunica faptul că era de acord cu soluția propusă de el. Avea să facă așa cum îi ceruse: să ia banii, să facă întrerupere de sarcină și să plece din viața lui. Tag știa că Merritt nu-și dorea un copil.

— Vreți un pahar înainte de culcare, domnișoarelor? le-a întrebat Tag.

— Chiar m-am rugat pentru așa ceva, a răspuns Featherleigh.

Merritt nu a zis nimic, deși s-a așezat lângă Tag și, când acesta i-a pus un pahărel plin în față, nu a protestat. Tag fusese oarecum neliniștit de cât de prietenoasă era dintr-odată Merritt cu Featherleigh Dale. Ce căutau ele împreună? Și de ce mai era Featherleigh acolo și la ora aceea? Era cazată la un han în centrul orașului. Așteptase până în ultima clipă să își facă rezervare, așa că nu mai găsisese loc decât într-o adevărată cocină de han, după descrierea lui Greer; poate de-asta nici nu voia să plece prea curând.

— Merritt părea în ape bune, îi spune Tag inspectorului. Adică... presupun. Nu o cunoșteam prea bine.

— Nu? întreabă inspectorul.

Abdomenul lui Tag se contractă involuntar. Acum e momentul să ceară să fie reprezentat de un avocat. Se gândise să îl sune pe Sergio Ramone din clipa în care aflase că Merritt murise, dar în mintea lui, chemarea unui avocat echivala cu a-ți recunoaște vinovăția. Și el nu o omorâse.

Nu o omorâse!

— Nu am avut niciun amestec în moartea domnișoarei Monaco, declară. Absolut niciunul.

— Aveați o relație extraconjugală cu Merritt Monaco? întreabă inspectorul.

— Da, recunoaște Tag. Dar i-am pus capăt acum câteva săptămâni.

— Domnișoara Monaco v-a spus că era însărcinată cu dumneavoastră?

— A zis că e...

— Bine, atunci, rostește inspectorul. Se apleacă din nou înainte pe fotoliu. O să presupun că, atunci când ați primit această veste, nu ați fost prea încântat. Și o să presupun că ați fi fost dispus să faceți eforturi considerabile ca nimeni să nu afle acest lucru.

Tag se scufundă în propriul corp. Ar putea să se lase la mila inspectorului, poate să facă apel la solidaritatea masculină? Își poate da seama dintr-o privire că are în față un tip onorabil. Poartă o verighetă de aur. Probabil că e căsătorit de douăzeci și cinci sau treizeci de ani și că nici măcar nu s-a uitat vreodată la altă femeie.

— Aș fi făcut mari eforturi să nu se afle acest lucru, recunoaște Tag. Dacă aș fi fost sigur că era copilul meu. Merritt se vedea și cu alți bărbați. Știu de un tip irlandez pe nume Robbie, care lucrează ca barman la Breslin, în New York. E posibil să fi fost copilul lui Robbie.

— Dar v-a spus că era al dumneavoastră, spune inspectorul. Nu contează dacă era al lui Robbie. Vă amenința pe dumneavoastră. Vă amenința să dea în vileag relația cu dumneavoastră. Sunt convins că v-a speriat una ca asta, mai ales în acest sfârșit de săptămână, când erați înconjurați de rude și prieteni. Fiul dumneavoastră urma să se căsătorească; pare destul de nedrept să aleagă fix acest moment ca să-și spele rufele în public așa.

Tag sesizează inflexiunea de compătimire falsă din glasul inspectorului, chiar dacă vorbele îi sunt perfect adevărate: Era nedrept.

— I-am spus lui Merritt că, după nuntă, o să-i semnez un cec. Voiam să facă întrerupere de sarcină. Ridică ambele antebrațe. E rău, știu. Dar nici pe departe ca a o omorî!

Inspectorul se uită fix la el.

— Chiar credeți că aș fi atât de netot cât să înec o femeie cu care mă culcam, o femeie care pretindea că poartă în pântec copilul meu și să o las să fie adusă de valuri în fața casei mele, în dimineața nunții fiului meu? Nu eram atât de disperat. Eram îngrijorat, în mod clar, dar nu eram disperat și nu am omorât pe nimeni.

— Dar ați ieșit pe mare cu caiacul, împreună cu domnișoara Monaco, așa e? Cu caiacul pe care l-am găsit pe plajă? Atât soția, cât și nora dumneavoastră au declarat că sunteți singura persoană care folosește caiacele.

— Da, recunoaște Tag. Da, așa e.

— Chiar dacă era în toiul nopții, continuă inspectorul. Dumneavoastră nu vi s-a părut o acțiune disperată? Sau cel puțin nesăbuită?

— A zis că trebuia să stea de vorbă cu mine, răspunde Tag. În particular, departe de toți ceilalți, departe de casă.

— Și ce s-a întâmplat cât ați fost pe mare?

— Vâsleam spre plaja de pe o insulă de lângă Abrams Point, dar era întuneric și-mi venea greu să o găesc, spune Tag. Iar apoi, când eram în larg, dintr-odată caiacul s-a înclinat spre dreapta și am auzit că a căzut ceva în apă. Merritt se aruncase. Se apleacă spre interlocutorul său. Trebuie să înțelegeți, Merritt era labilă psihic. Era dominată de hormoni, de emoții, era instabilă. Mi-a recunoscut că singurul motiv pentru care voia să păstreze copilul era că așa mă avea la mână. Apoi a sărit din caiac, ca o nebună. A trebuit să vâslesc înapoi și să o trag de încheietura mâinii înapoi la bord.

— De încheietura mâinii? rostește inspectorul.

— Da, răspunde Tag. Și, de cum am reușit să o aduc înapoi în caiac, am vâslit cât am putut de repede spre casă. A coborât pe plajă și a plecat. Am crezut că se duce la culcare.

— Nu ați priponit caiacul, spune inspectorul. L-ați lăsat răsturnat pe plajă. Ceea ce, din câte am înțeles, e atipic pentru dumneavoastră.

— Situația era atipică, spune Tag. Dar îmi făceam griji că, dacă mai rămân pe loc cât să priponesc caiacul, Merritt avea să reapară pe plajă, să continue cu reproșurile și gesturile dramatice, să înceapă să țipe și apoi o să ne audă cineva. Își lasă chipul în jos, ascunzându-și-l în palme. Nu voiam decât să mă lase în pace.

— Exact, spune inspectorul. Nu viați decât să vă lase în pace. Își proptește palmele pe birou și se apleacă spre Tag. Medicul legist a găsit un sedativ puternic în sângele domnișoarei Monaco. Așa că dați-mi voie să vă spun ce cred eu. Cred că îi turnați pahar după pahar fetei și i-ați strecurat și o pastilă într-unul dintre ele. Apoi ați invitat-o la o plimbare cu caiacul și v-ați răsturnat accidental sau intenționat, iar ea n-a mai ajuns înapoi în ambarcațiune. Sau poate ați făcut cum ați spus și ați scos-o din apă trăgând-o de încheietură. Poate că ați lăsat-o să leșine pe caiac și apoi ați împins-o în

apă mai aproape de mal, ca să pară că a intrat în mare să facă o baie și s-a înecat pur și simplu.

— Nu, spune Tag. Nu așa s-au întâmplat lucrurile. Nu i-am dat niciun sedativ și nici n-am împins-o în apă nicăieri.

— Dar recunoașteți că dumneavoastră ați fost cel care umpleați paharele, spune inspectorul. Da?

— Așa e, dar...

— A mai băut și altceva? întreabă inspectorul.

— Apă, răspunde Tag. Apă! Featherleigh s-a dus în bucătărie la un moment dat...

Tag nu-și poate aminti dacă asta a fost înainte sau după ce Thomas s-a dus la culcare. Înainte, așa crede. Thomas poate să îi confirme spusele. Dar nu... nu, a fost după aceea. Sigur după.

— Și Featherleigh i-a adus un pahar de apă cu gheață.

— Chiar așa? rostește inspectorul.

— Da, chiar așa, confirmă Tag.

Dintr-odată, acesta pare a fi detaliul care avea să-l salveze. Fusese circumspect când Merritt ceruse niște apă, pentru că asta părea să arate că-și făcea griji pentru sănătatea proprie – sau pentru cea a copilului –, iar apoi își dăduse seama că el nu văzuse efectiv ca Merritt chiar să fi dat pe gât vreunul dintre paharele pe care le umpluse el. Se întrebase dacă nu cumva le aruncase conținutul peste umăr. Featherleigh fusese mai mult decât dispusă să îi aducă apă noii ei prietene la cataramă și, cât lipsise ea, Merritt îi spusese lui Tag că trebuia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

— Featherleigh i-a adus lui Merritt un pahar cu apă. Merritt l-a golit.

— L-a golit? întreabă inspectorul. N-a mai băut nimeni din apa asta?

— Nimeni, spune Tag.

Își relaxează poziția, sprijinindu-se de spătarul tapisat. Poate că Featherleigh îi dizolvase pe ascuns o pastilă în apa aceea, sau poate că luaseră pastile împreună mai devreme. Featherleigh e imprevizibilă. Tag ar fi considerat-o și inofensivă, dar nu e exclus să fi declanșat din greșeală tot haosul acesta.

— Nu am găsit niciun pahar de apă la fața locului, spune inspectorul.

— Nu? zice Tag. E imposibil. Ei bine, credeți-mă când vă spun, Merritt a băut un pahar de apă cu gheață. Featherleigh i l-a adus din bucătărie.

Tag se uită urât la inspector, ceea ce i se pare o manevră riscantă, dar s-a săturat până peste cap să fie intimidat. Nu i-a administrat niciun sedativ lui

Merritt și nici n-a omorât-o.

— Cred că trebuie să stați de vorbă cu Featherleigh Dale, zice Tag.

— Eu cred că ar trebui să încetați să-mi tot spuneți cum să-mi organizez ancheta, răspunde inspectorul.

Glasul îi e doar cu puțin mai tare, dar tonul îi e impunător oricum. E de aici, de pe insulă. Probabil că nu-i vede cu ochi buni pe cei ca Tag, cu casele lor ca din reviste și moravuri îndoielnice.

— Mai am doar o singură întrebare.

Tag a început deja să vadă pete în extremele câmpului său vizual, ceea ce e primul semn al unei migrene din cauza tensiunii psihice.

— Și anume?

— Domnișoara Monaco avea o tăietură destul de urâtă la talpă, spune inspectorul. Și am găsit urme cu sângele domnișoarei Monaco pe nisip, pe plaja din față. Știți ceva despre asta?

— Nimic, răspunde Tag. Nu avea nicio tăietură la picior când era în pavilion. Puteți să o întrebați pe Featherleigh! Și pe Thomas! Deci... înseamnă că s-a tăiat când s-a întors pe uscat. Ceea ce dovedește că am adus-o înapoi teafără și nevătămată!

Inspectorul spune:

— Nu dovedește nimic, dar vă mulțumesc pentru informațiile oferite.

Se ridică, iar Tag îi urmează exemplul, deși își simte picioarele slăbite, ca și cum țesuturile i s-ar fi lichefiat.

— Eu cred că e destul de evident că Merritt a luat niște pastile pentru că era supărată, după care a intrat din nou în apă și s-a înecat, spune Tag. Ați putea să concluzionați pur și simplu că moartea ei a survenit accidental. Ar fi mai ușor pentru toată lumea – pentru rudele și prietenii ei, pentru fiul meu și Celeste...

— Aș putea ajunge la concluzia că a fost vorba de un accident, spune inspectorul. Și aveți dreptate – probabil că ar fi mai ușor pentru toată lumea, inclusiv pentru Poliția Nantucket. Dar n-ar fi neapărat și o concluzie adevărată. Și în domeniul meu, domnule Winbury, e sarcina mea să caut să descopăr adevărul. Ceea ce, evident, depășește puterea dumneavoastră de înțelegere.

— Asta e o jignire, spune Tag.

— Ei, ce să zic... zice inspectorul. Dar apoi, spre ușurarea lui Tag, pornește spre ușă. O să vă anunț dacă mai avem nevoie și de altceva de la dumneavoastră.

- Deci am terminat? întreabă Tag.
- Deocamdată, da, confirmă inspectorul.

Celeste

Duminică, 10 iunie 2018

Benji e plecat în weekendul său dedicat petrecerii burlacilor. Shooter a organizat un sejur de desfrânare totală: joi după-amiază au aterizat în Las Vegas, unde s-au instalat în apartamentul lor de la mansarda hotelului Aria și și-au petrecut timpul în cazinouri până în zori. Ziua de vineri a adus cu ea două activități, condus mașini de curse și apoi tras cu arma. Sâmbătă au mers cu mașina la Palm Springs să joace golf și să ia o cină de o mie de dolari de persoană, cu ceva fripturi pe cînste, la Mr. Lyons. Iar azi, duminică, urmează să ia avionul înapoi spre casă.

Înainte să plece, Benji a încercat să se scuze în avans.

— Probabil că vor fi și stripteuze, i-a zis. Sau chiar mai rău de-atât.

— P-p-prostitute și d-d-droguri, i-a spus Celeste, dându-i un sărut de rămas-bun. Sau vreun show cu l-l-l-esbiene. Chiar nu v-v-vreau d-d-detalii. Tu d-d-doar d-d-distrează-te.

— Ar trebui să fii încântat sau îngrijorat că nu te împotrivești deloc să plec în excursia asta?

— Fii în-c-c-cântat, Fa răspuns Celeste.

•

Ea și-a petrecut zilele de vineri și sâmbătă în Easton, cu părinții ei. Mama ei terminase chimioterapia; acum nu mai puteau face nimic, doar să fie recunoscători pentru fiecare nouă zi. Karen se simțea destul de bine, așa că au făcut tustrei o plimbare prin cartier, după care au mers la Diner 128, pentru a lua cina mai devreme.

La solicitarea tatălui ei, Celeste adusese cu ea rochia de mireasă.

Acesta i-a spus:

— Poate vrei să o probezi, să te vadă mama ta.

— D-d-dar de ce? întrebuse Celeste. V-v-veniți la n-n-nuntă, nu? În Nant-t-tucket?

— Tu ia-o cu tine, îi spusese Bruce.

Și astfel, de cum mama ei fu instalată confortabil acasă, Celeste a probat rochia de mireasă. Și-a pus pantofii de mătase cu toc subțire, dar mic, și

cerceii cu perle. Nu s-a deranjat să-și aranjeze părul sau să se machieze, dar asta nu prea părea să conteze. Karen radia; ochii îi străluceau; și-a împreunat mâinile în dreptul inimii.

— Ah, draga mea, ești de vis!

„Mulțumesc” formase Bruce cu buzele, fără să scoată vreun sunet, din cealaltă parte a încăperii.

Celeste a început să facă piruete, încercând să zâmbească.

•

Acum, duminică dimineața, Celeste se întoarce cu mașina înapoi în oraș, să se întâlnească cu Merritt pentru a lua prânzul la un local numit Fish, de pe Bleeker Street.

— Vreau stridii, i-a spus Merritt la telefon. Și nu vreau să dau ochii cu vreun cunoscut. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Când Celeste ajunge la Fish, Merritt e deja acolo, cu un cocktail Bloody Mary în față. Cojește alune între degetul mare și arătător și lasă cojile să cadă pe jos. Fish are atmosfera unui bar de duzină, dar în vitrină sunt metri și metri de gheață zdrobită pe care se află grămezi de stridii. La televizor rulează meciul celor de la Yankees. Barmanul poartă un tricou pe care scrie „Sex, droguri și sandvișuri cu homar”.

— Bună, o salută Celeste, așezându-se pe scaunul de lângă cel ocupat de Merritt. O sărută pe obraz și comandă și ea un Bloody Mary. Simte nevoia să se lase și ea un pic în voia plăcerilor. Își îndeplinise îndatoririle filiale în timp ce Benji petrecuse trei zile de desfrâu fără limite.

— Bună și ție, zice Merritt. Ai primit vreo veste de la Benji?

— Nu, răspunde Celeste. Eu i-am zis să nu mă sune.

Dintr-odată, starea de spirit îi e plină de veselie și simte nevoia să vorbească. Bâlbâială aproape că îi dispare când e singură cu Merritt.

— Serios? întreabă Merritt.

— Serios, confirmă Celeste. Voiam să se distreze și să nu-și facă griji să-i dea raportul viitoarei soții.

— Cuplul ideal, comentează Merritt.

Celeste ia o gură din paharul ei; alcoolul și condimentele i se urcă imediat la cap. Ia în calcul să îi spună lui Merritt că motivul pentru care îl rugase pe Benji să nu sune era că nu voia să afle nicio noutate despre Shooter – ce pusese la cale Shooter, ce făcea, ce lucruri amuzante spusese. Celeste e pe ultima turnantă. Nunta e peste patru săptămâni, dar tot îi e teamă că o să fie împiedicată de inima ei nebună. Se gândește zilnic să

anuleze nunta.

Mai ia o înghițitură din cocktail în timp ce Merritt trece în revistă meniul de stridii de pe tăblița de pe perete. Ar fi o mare ușurare să-și mărturisească sentimentele în fața lui Merritt. De-asta are omul prieteni buni, nu? Teoretic, Celeste e o prietenă nesinceră pentru că nu îi spune lui Merritt. Și totuși, îi e frică să le spună pe nume sentimentelor ei. Se teme că, dacă rostește cuvintele cu voce tare – „sunt îndrăgostită de Shooter” –, se va întâmpla ceva foarte rău.

Merritt comandă o duzină de stridii. Are poftă de ceva care să-i aducă aminte de Coasta de Vest, îi spune, așa că cere șase Kumanoto și șase Fanny Bay; Celeste a acceptat să guste câte una din fiecare, într-o încercare de a-și educa gustul pentru drăcoveniile acelea. Familie: *Crassostrea*. Specie: *gigas*. Stridia de Pacific.

Merritt trage aer în piept cu un aer dramatic și spune:

— Te rog să nu mă judeci.

— N-aș face nicicând așa ceva, răspunde Celeste. Ce se întâmplă?

Prietena ei întinde o mână spre ea, demonstrativ.

— Sunt atât de emoționată că tremur efectiv.

— Spune-mi pur și simplu, spune Celeste.

E obișnuită cu punerile în scenă teatrale ale lui Merritt. Sunt unul dintre motivele pentru care o iubește atât.

— Am o relație cu cineva, zice Merritt. Totul a început acum câteva săptămâni și am crezut că e o chestie fără obligații, dar apoi tipul m-a sunat și de atunci lucrurile au devenit mai serioase.

— Da? rostește Celeste.

Nu prea înțelege ce e așa epocal la asta.

— E căsătorit, zice Merritt.

Celeste dezaprobă din cap.

— Am crezut că te-ai învățat minte cu Travis Darling.

— Travis era un agresor, spune Celeste. Tipul ăsta chiar îmi place. Problema e... promiți că n-o să mă strângi de gât?

— Să te strâng de gât? repetă Celeste.

Nu-și poate da seama ce o să-i spună Merritt.

— E vorba de viitorul tău socru, spune Merritt. Bărbia i se lasă în piept, dar se întoarce pentru a-i adresa o privire piezișă. E Tag.

Celeste e foarte mândră de ea. Nu țipă. Nu sare de pe scaun, nu pleacă valvârtej din bar și nu ia metroul spre casă. În loc de asta, soarbe ce-i mai

rămăsese din Bloody Mary și îi face semn barmanului să îi mai aducă un pahar.

E vorba de Tag. Merritt și... Tag.

Celeste și-a petrecut prea mult timp cu Merritt, își spune, pentru că nu e șocată. Poate să și-i închipuie prea ușor pe Merritt și pe Tag împreună.

— A început cumva când te-a dus la cina aia cu vinuri?

— Un pic înainte de asta, răspunde Merritt. Am observat că mă măsoara din priviri în vinerea din weekendul tău de burlăciță când eram în fața casei, așteptând taxiul. Așa că sâmbătă dimineața, am pornit într-o misiune de explorare ca să văd dacă era într-adevăr interesat și chiar era.

— Și *te-ai culcat* cu el? întreabă Celeste.

Tag e un tip foarte atrăgător și are un aer de mascul dominant, exact genul de bărbat care îi place lui Merritt.

Și totuși, Celeste nu și-o poate închipui făcând *sex* cu el. E mai bătrân decât tatăl ei!

— Auzi, tu chiar ai 28 de ani? întreabă Merritt. Bineînțeles că m-am culcat cu el!

— Uuuuh, reacționează Celeste. Îmi pare rău, dar...

— Am crezut că o să fie o aventură de-o noapte, spune Merritt. Mi-a cerut numărul de telefon, dar n-am crezut deloc că o să mă sune. Dar apoi, o săptămână și jumătate mai târziu, m-a sunat la două dimineața.

— O, Doamne, rostește Celeste.

Mintea ei pornește pe un traseu predictibil: „Ce e în capul lui Tag? E un libidinos! Masculul superficial tipic!”

Până în momentul de față, Celeste îl simpatizase. O îndurerează să descopere că profită de prietena ei, o femeie de aceeași vârstă cu copiii lui. Oare face așa ceva tot timpul? Probabil că da! Și cum rămâne cu Greer? Celeste n-ar fi crezut niciodată că o să aibă ocazia de a o compătimi pe Greer Garrison, dar acum exact asta se întâmplă. Înțelege impulsul biologic din spatele faptelor lui Tag: e încă în putere, încă dorește să-și împrăstie sămânța și să participe la propagarea speciei.

„Dar hai să fim serioși...”

— Ei, hai! exclamă Celeste.

Merritt se face mică, văzând o asemenea izbucnire.

— Îmi pare rău, se repliază Celeste. Se avântă la al doilea pahar de Bloody Mary. Îmi pare rău. N-o să te judec. Și totuși... t-t-te rog, Merritt, trebuie să pui capăt acestei relații. Măine. Sau, și mai bine, c-c-chiar în s-s-

seara asta.

— Nu cred că pot, răspunde Merritt. Sunt implicată. M-a cucerit. Săptămâna viitoare e ziua mea și l-am rugat să mă ducă undeva. Cred că se gândește la diverse variante.

— Ești o f-f-femeie în t-t-toată firea, rostește Celeste.

Se crispează; bâlbâială i-a revenit în forță. Dar nici nu e de mirare! Celeste a trecut de la o stare de relaxare la a se simți ca și cum tocmai urcase într-un roller-coaster după ce se îndopase cu gogoși.

— Nu te-a *cucerit*. Poți să-ți folosești liberul-arbitru și să ieși din relația asta.

— Mă gândesc tot timpul la el, îi mărturisește Merritt. Parcă ființa lui îmi curge prin vene. E ca și cum m-aș fi infectat cu el.

Le sunt aduse stridiile, iar Merritt, fără să se gândească, pune sos iute pe jumătate.

— Ai idee cum e să simți așa ceva?

„Îmi curge prin vene. M-aș fi infectat cu el”.

„Da”, răspunde ea în mintea ei. „Cu Shooter”.

— N-n-nu, spune cu voce tare.

•

Chiar dacă știe că nu e bine, Celeste rămâne cu Merritt la Fish toată după-amiaza. Ea mănâncă o salată Cobb, Merritt, un burger de ton cu o porție suplimentară de wasabi. Comandă împreună o sticlă de Sancerre, iar apoi – pentru că Celeste asimilează noutățile foarte încet și Merritt are un soi de stare de exaltare pentru că în sfârșit îi mărturisise tot – comandă încă una.

— Sancerre e un *sauvignon blanc* provenit din Valea Loarei, spune Merritt. Tag m-a învățat asta în prima noastră seară petrecută împreună.

— Minunat, răspunde Celeste.

Ascultă răbdătoare pe măsură ce Merritt îi dezvăluie treptat detaliile relației ei cu Tag. Se întâlnesc în apartamentul ei. O dată au mers la un local și au mâncat sandvișuri. Tag a plătit, i-a ținut scaunul, i-a dus tava cu resturile. Tag e rafinat, matur, e inteligent și e un om de succes. Știe că e un clișeu, dar se topește când îi aude accentul britanic. Îi vine să-l mănânce, să facă o baie în el. Tag e gelos pe Robbie. A venit la ea acasă în toiul nopții pentru că era gelos.

— V-v-vorbește vreodată despre G-G-Greer? întreabă Celeste.

Își umple din nou paharul cu vin. Începe să se îmbete. Farfuriile le-au

fost luate din față, așa că Celeste atacă bolul cu alune.

— Uneori aduce vorba de ea, spune Merritt. Dar de obicei evităm subiectul familiei lui.

— Înțelept, spune Celeste.

Merritt îi spune că, cu doar câteva zile înainte, Tag i-a cerut lui Merritt să-și facă apariția la barul unui hotel unde se întâlnea cu niște clienți la un pahar. Au făcut sex în toaleta femeilor, după care Merritt a plecat.

Lui Celeste i se pare o scenă ca desprinsă dintr-un film. Doar că e vorba de viața reală, despre prietena ei cea mai bună cât se poate de reală și de viitorul ei socru, și el la fel de real.

Ar trebui să fie *oripilată*! Totuși, într-o răsturnare atipică de situație, e aproape ușurată că Merritt se face vinovată de ceva chiar mai grav decât ea. Ea e îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui Benji. Dar și-a exercitat voința. Voința, înțelege ea acum, e o specie pe cale de dispariție. Alții se lansează în tot felul de aventuri extrem de nepotrivite.

— Trebuie să plec acasă, spune Celeste, uitându-se pe ecranul telefonului. Benji aterizează în douăzeci de minute și v-v-vine la mine la cină.

— Nu poți să-i spui nimic lui Benji, zice Merritt.

Celeste se uită la prietena ei. Nu știe sigur ce privire îi adresează, căci își simte fața ca și cum ar fi din plastilină. Aerul din bar parcă freamătă. E atât de beată!

— Evident că nu, răspunde.

•

Merritt plătește nota, iar Celeste, pentru prima oară, nu protestează, nici nu se oferă să plătească jumătate și nici nu refuză când Merritt îi pune treizeci de dolari în palmă și o urcă într-un taxi spre casă. E o mită, iar Celeste o merită cu vârf și îndesat.

•

Cumva, reușește să urce treptele până la apartamentul ei. Nu-și închipuie să se trezească suficient cât să ia cina cu Benji, dar dacă ar fi să anuleze, acesta o să creadă că e supărată în privința excursiei lui la sfârșit de săptămână.

În niciun caz nu poate să îi spună despre Merritt și tatăl lui. Nu poate să se dea de gol. Trebuie să se poarte ca și cum totul ar fi în regulă, normal, așa cum era înainte ca el să plece.

Îi trimite un SMS lui Merritt: „Termin-o cu el! Acum! Te rog!”

Apoi adoarme pe canapeaua ei extensibilă, cu fața afundată în pernă.

•

Se trezește când aude soneria de la interfon. Lumina care se strecoară prin singura fereastră a dormitorului ei a mai slăbit. E târziu. Ce oră e? Se uită la ceasul de pe noptieră. Șapte și un sfert. Sigur e Benji cel care sună.

Se grăbește să ajungă la ușă și apasă butonul de permitere acces, după care se duce repede în baie să se spele pe dinți și pe față. E încă amețită, dar nu așa cum era și nu are încă starea aceea de uscăciune a gurii sau de mahmureală propriu-zisă. Ba chiar îi e un pic foame. Poate ea și Benji se vor duce pe jos la localul acela cu specific peruan, unde se servește pui, își propune. E duminică seara, așa că Benji va dormi la el acasă, iar Celeste poate fi în pat până în ora zece. Pentru mâine, la zoo are programate două grupuri de școlari în excursie, tot efectivul școlii; așa e în fiecare an în iunie.

E cufundată în aceste gânduri banale când deschide ușa, așa că ceea ce vede reprezintă un șoc total.

Nu e Benji, ci Shooter.

— Stai puțin... îngaimă ea.

— Salut, Rază de Soare, rostește el. Pot să intru?

— Unde e B-B-Benji? întreabă Celeste, iar o săgeată de panică incandescentă în formă pură îi străpunge ființa. S-s-s-a întâmplat ceva?

— A luat un taxi direct spre casă de la JFK, răspunde el. Nu te-a sunat?

— N-n-nu știu, spune Celeste.

Nu s-a mai uitat la telefonul mobil de când... de dinainte să se urce în taxiul care a adus-o acasă.

Shooter dă aprobator din cap.

— Crede-mă, așa e. Te-a sunat și ți-a lăsat un mesaj în care spunea că vrea să se ducă acasă și să se bage în pat. Nu mai rămăsese mare lucru din amicul Benji când am coborât din avion.

— Bine, spune Celeste. Și t-t-tu ce cauți aici?

— Pot să intru, te rog? zice Shooter.

Celeste se uită rapid dincolo de Shooter Casa scării e la fel de cenușie și de tristă ca de obicei. Îi trece prin cap că ar trebui să fie stânjenită în privința apartamentului ei – Shooter locuiește într-un apartament golaș din Helps Kitchen, dar până și acela sigur e mult mai frumos decât al ei.

Dar n-ar trebui să îi pese ce părere are Shooter.

— Bine, rostește.

Se descurcă onorabil să-și compună un ton nonșalant, chiar un pic iritat, dar își simte carnea zbătându-i-se sub piele, ca macacul isteric de la Grădina Zoologică Bronx, Kellyanne. Benji a fost afectat de weekendul dedicat petrecerii burlacilor, și nici Shooter nu stă prea bine. Are părul ciufulit și poartă un tricou ca al celor de la New York Giants, o pereche uzată de pantaloni scurți kaki și șlapi. I se pare mai tânăr lui Celeste, aproape inocent.

Face un pas în lateral să-l lase să intre, apoi închide ușa în urma lui.

— Și... cum a fost petrecerea burlacilor a secolului? întreabă.

În loc să răspundă, Shooter o sărută o dată, și e exact cum visase Celeste că ar fi: o atingere catifelată și delicioasă. Celeste scoate un gângurit, ca de porumbiță, iar Shooter o sărută din nou. Buzele li se întredeschid, iar limba lui o caută pe a ei. Picioarele ei încep să tremure; nu-i vine să creadă că încă mai poate sta în poziție verticală. El îi cuprinde capul în palme; atingerea îi e delicată, dar electricitatea, fierbințeala, dorința dintre ei e de-a dreptul explozivă. Celeste habar nu avea că trupul ei poate reacționa așa la apropierea unui bărbat. E în flăcări.

Palmele lui Shooter se lasă în jos pe corpul ei până ajung la fese. O trage, lipind-o de el. Celeste îl dorește atât de mult că aproape îi dau lacrimile. Nu poate suporta ideea că avusese dreptate. Știuse că, dacă era să se întâmple așa ceva, avea să înnebunească și să nu mai poată să-și controleze simțurile.

„Nu te opri”, își spune în minte. „Nu te opri!”

Shooter se retrage.

— Celeste, spune. Are glasul răgușit. Sunt îndrăgostit de tine.

„Și eu sunt îndrăgostită de tine”, răspunde ea mental. Dar nu o poate spune și, dintr-odată, rațiunea ei preia din nou frâiele, așa cum ar fi trebuit să o facă acum câteva clipe. Ce se întâmplă e o greșeală! O greșeală! E logodită cu Benji! N-o să pângărească asta, nu o să îl înșele. Nu o să îl înșele. Nu o să fie ca Merritt sau Tag. Poate că ei consideră că intensitatea dorinței le justifică faptele, dar asta e o interpretare convenabilă a conceptului de moralitate. Celeste nu e cucernică, dar are un simț clar al corectitudinii și, de asemenea, crede – deși nu ar recunoaște-o în veci cu voce tare – că, dacă Merritt și Tag își continuă relația, se va întâmpla ceva rău. Ceva foarte rău.

Nu așa se vor întâmpla lucrurile și pentru ea. Ea nu poate călca greșit așa, altfel mama ei o să moară. E sigură de asta.

— Trebuie să pleci, spune ea.

— Celeste... protestează el.

— Pleacă, insistă Celeste. Deschide ușa. Se simte ca și cum ar putea leșina dintr-o clipă într-alta. Shooter. Te rog... Te rog!

El se uită fix la ea pentru câteva clipe cât o eternitate cu ochii aceia albaștri cu puteri hipnotice. Celeste se agață de acea părticică din sufletul ei care știe că așa e corect, că aceasta e singura soluție posibilă.

Shooter nu insistă. Iese, iar Celeste închide ușa în urma lui.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 17:15

Nick tocmai a primit vești de la inspector: interogatoriul său cu Featherleigh Dale e dintr-odată foarte important. Tag Winbury, tatăl, e încă un potențial suspect în anchetă, dar inspectorul nu e convins că el e vinovatul.

— A recunoscut că a ieșit pe mare cu caiacul împreună cu fata, i-a spus inspectorul. A zis că ea s-a aruncat intenționat, iar el a tras-o înapoi la bord de încheietura mâinii, ceea ce se potrivește cu raportul medicului legist. A recunoscut că el a fost cel care a umplut paharele, deci ar fi o explicație verosimilă că i-ar fi strecurat o pastilă într-unul dintre ele, dar criminaliștii nu au găsit nicio urmă de acest gen pe sticlă sau pe păhărelele găsite sub pavilion. Nu știa de tăietura de la picior. A spus că sigur s-a tăiat după ce s-au întors ei pe uscat. Trebuie să discutăm cu Featherleigh despre rana asta. Iar Tag a zis că Merritt a băut un pahar cu apă pe care i l-a adus Featherleigh Dale din bucătărie.

— Apă? a întrebat Nick. Dar nu am găsit niciun pahar de apă la fața locului.

— Exact, a răspuns inspectorul. Deci poate că minte. Sau poate...

— Cineva s-a descotorosit de paharul de apă, a spus Nick.

Mama, Greer Garrison, fusese în bucătărie la un moment dat, să-și ia niște șampanie. Nick are în continuare senzația că ascunde ceva.

— Dacă Greer știa despre relația extraconjugală a soțului ei...

— Și despre copilaș... a completat inspectorul.

— Poate ea a pus o pastilă pe ascuns în apa pe care a băut-o, a zis Nick. Și apoi s-a dus înapoi și a luat paharul de acolo. L-a băgat în mașina de spălat vase, pe un program de curățare intensivă. Dar de unde-ar fi putut să știe că Merritt o să se ducă apoi să facă o baie în mare?

— Poate tatăl și mama sunt complici în chestia asta, a propus inspectorul.

— Amândoi? a zis Nick. În noaptea de dinaintea nunții fastuoase a fiului lor? O nuntă pentru care plătesc ei?

— O altă chestie, a spus inspectorul. Tag Winbury e un tip deștept. Dacă ar fi folosit caiacul ca să o înece pe fata noastră, mai mult ca sigur că n-ar fi plecat fără să se asigure că barca e încuiată la locul ei. Nu-i așa? Ca să-și acopere urmele?

— Crezi că exagerăm cu analiza? a întrebat Nick. Să fi fost doar un accident?

— Fii meticulos cu Featherleigh, i-a spus inspectorul.

— Știi cum lucrez, a zis Nick. Sunt ca un ogar de vânătoare.

•

Nick așteaptă în sala de interogatorii când o aduc pe Featherleigh Dale. O aude vociferând un pic pe hol: o să piardă zborul către JFK. Trebuie să se întoarcă la Londra. Luklo deschide ușa sălii de interogatorii și o aduce pe domnișoara Dale înăuntru. Nick se ridică în picioare.

El și Featherleigh Dale se măsoară din priviri.

Ea spune:

— Ei, tu chiar ești o bucătică delicioasă, nu?

Luklo rânjește, iar Nick îi întinde mâna.

— Domnișoară Dale, numele meu e Nick Diamantopoulos, sunt detectiv la Poliția Statală Massachusetts. Am doar câteva întrebări pentru dumneavoastră și, imediat ce o să terminăm aici, în condițiile în care o să fim mulțumiți de răspunsuri, o să am grijă ca sergentul Luklo să vă ducă înapoi la aeroport, să vă vedeți de drum.

— Dacă aș fi știut că detectivul o să arate ca tine, rostește Featherleigh, atunci în mod clar aș fi comis o infracțiune.

— Vă rog, luați loc, spune Nick.

Featherleigh își trage valiza pe roți și pune o poșetă plină-ochi cu *lucruri* – un roman în ediție broșată, o perie de păr, o pungă cu covrigei deschisă, care se revarsă pe podea – pe valiză, după care scoate o gentuță plic din aceasta și o ia cu ea la masă, unde începe să-și aplice un ruj roșu aprins, ca o mașină de pompieri.

Nick așteaptă ca ea să se instaleze confortabil și-și spune: „Femeia asta e prea dezorganizată ca să omoare pe cineva, chiar și accidental”. Dar poate că se înșală. Featherleigh Dale are în jur de 45 de ani. E un pic dolofană, are părul de o nuanță aflată cam la jumătate între blond și roșcat – arată ca și cum s-ar fi răzgândit pe când se vopsea – și poartă ceea ce pare a fi o salopetă din inventarul aviației din 1942, mai puțin mânecile.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreabă Nick.

— Dacă nu aveți un chardonnay acceptabil, nu, răspunde ea. Mi-ați întrerupt masa de prânz.

Nick se așază și el.

— Haideți să începem, domnișoară Dale...

— Feather, spune ea. Prietenii îmi spun Feather.

— Feather, rostește Nick și aproape că zâmbește.

Pe vremuri era un travestit pe Brock Avenue în New Bedford pe nume Feather. Se oprește și face un efort de voință să-și reamintească faptul că e aici cu treburi serioase și că trebuie să fie meticulos.

— Hai să începem cu relația ta cu soții Winbury. De unde vă cunoașteți?

Featherleigh, acum Feather, flutură din mână.

— Îi știu dintotdeauna, spune.

— Adică?

— Adică, stai să văd... Tag Winbury a învățat la Oxford cu fratele meu mai mare, Hamish, odihnească-se în pace, așa că îl știu pe Tag de când eram mică. Am reluat relațiile cu familia lui la înmormântarea fratelui meu și, după aceea, ni s-au tot intersectat drumurile. Am o afacere de descoperire antichități pentru oameni ca Greer, oameni care au mai mulți bani decât Dumnezeu și pe care nu-i deranjează să scuie 30.000 pentru o canapeluță. I-am găsit niște ferestre recuperate de la o biserică din Canterbury. Alea au costat 10.000 *pe bucată* și sunt destul de sigură că le ține și acum în cine știe ce spațiu de depozitare.

— Deci ai o relație de afaceri cu soții Winbury, spune Nick.

— Și personală, completează Feather. Suntem prieteni.

— Ei, da, spune Nick. Ai venit din Londra pentru nuntă. Cât de bine îi cunoști pe Benji și Celeste?

— Îl cunosc un pic pe Benji, răspunde Celeste. Pe Celeste deloc. Am cunoscut-o abia aseară. Pe ea și pe prietena ei. Păcat de ce s-a întâmplat...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

Feather face ochii mari.

— N-ai auzit? Prietena miresei, Merritt, s-a *înecat*. Domnișoara de onoare. Am crezut că de-aia vrei să-mi pui întrebări.

— Nu, chiar așa e, de-aia, spune Nick. Dezorganizarea ei îi perturbă și lui ritmul. Voiam să spun... ce s-a întâmplat aseară? Erai în grupul care a stat sub pavilion bând rom, corect?

— Mount Gay Black Barrel, precizează Feather. Adus din Barbados. Știi ceva? Am fost pe moșia unde se face. Îmi place la nebunie romul ăla.

— Cine, mai precis, stătea la masă cu dumneavoastră? întreabă Nick.

— Tag, Thomas, eu și Merritt, răspunde Feather. Apoi adaugă, pe un ton grav: Decedata.

— Deci spuneți că tocmai făcuserăți cunoștință cu Merritt aseară, spune Nick. Cum s-a întâmplat asta?

— S-a întâmplat ca de obicei, la o petrecere, zice Feather. Am remarcat-o imediat. Era frumoasă, stilată și avea o încredere în sine înnăscută. Mie-mi place la nebunie încrederea în sine. Featherleigh îi adresează un zâmbet radios lui Nick. Tu ai o încredere în sine înnăscută. Se vede. E o trăsătură foarte atrăgătoare la un bărbat.

— Deci ai observat-o de la distanță, spune Nick. Ați făcut cunoștință oficial?

— Abia mai târziu, spune Feather. Mult mai târziu, de fapt – după ce s-a terminat petrecerea.

Nick notează ceva și dă aprobator din cap. Are senzația că Feather nu are nevoie decât de puțină încurajare pentru a continua să vorbească.

— Eram disperată, căutam ceva de băut. Generația tânără s-a dus în oraș – mireasa, mirele, cavalerul de onoare, Thomas –, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să o invite și pe bătrâna Feather și pur și simplu nu-mi venea să mă întorc la hanul unde eram cazată. Am încercat să obțin o sticlă de ceva tare de la o angajată de la firma de catering, dar nu mi-a mers, așa că am plecat la vânătoare.

— La vânătoare, repetă Nick.

— Am fost discretă, spune Feather. Pentru că știam că, dacă m-ar fi văzut Greer, m-ar fi urcat imediat într-un taxi.

— A, chiar așa?

— Greer nu mă place, nu e *de acord* cu prezența mea. E dintr-o familie bogată de câteva generații bune, a copilărit într-un conac numit Swallowcroft, mergea la Wycombe Abbey și toate cele. Plus că bănuiește că vreau să pun mâna pe soțiorul ei. Ha! Feather scoate un chiot amuzat. E mult, *mult* prea bătrân pentru mine.

Nick își dă seama că are nevoie de un fel de lesă verbală pentru femeia aceasta, ca să nu se abată prea tare de la subiect, deși își notează repede: „Greer bănuia că Feather + Tag???”

— Să ne întoarcem la cum tu și Merritt...

— Așa, mă strecuram eu pe-acolo, în vârful picioarelor, ascunzându-mă după tufe, ceea ce e mai greu decât ai crede, pentru că au becuri cu senzori

de mișcare. Mă gândeam că, dacă reușeam să ajung la casa de la piscină, o să găsesc ceva alcool acolo. Feather se bate ușor cu arătătorul în tâmplă. Un raționament strălucit din partea mea. În fine, am dat de domnișoara de onoare care stătea pe o bancă, în grădina cu trandafiri a lui Greer. Plângea.

— Plângea?

— Am întrebat-o dacă e bine. Da, mi-a răspuns. Apoi am întrebat dacă pot să o ajut cu ceva. Nu, mi-a zis. Mă miram, pentru că mi se păruse sigură pe ea din naștere și acum o vedeam așa, ca o fetiță la locul de joacă, părăsită de toți prietenii ei. Așa că am întrebat-o dacă voia să participe la ștrengăria mea.

— Ștrengăria, repetă Nick.

— Căutarea unei sticle de băutură în casa de la piscină, zice Feather. A spus da și a venit cu mine.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

— Am deschis poarta, am ales două șezlonguri, după care am deschis ușile de sticlă ale casei de la piscină și, *voilà* – un bar complet echipat! Am umplut două pahare cu Grey Goose și apă tonică și am venit afară cu ele. Merritt a zis că ea nu-l vrea pe al ei, avea o senzație neplăcută în stomac, și nici că m-am supărat. Le-am băut eu pe amândouă.

— Și Merritt a stat cu tine? întreabă Nick.

— Da, a rămas. Am stat de vorbă. Până la urmă, aveam o groază de lucruri în comun.

— Zău?

— Eram amândouă încurcate cu bărbați căsătoriți, răspunde Feather. Adică... *care* erau șansele să se întâmple așa ceva?

„Nu atât de mici”, ar fi vrut să îi răspundă Nick, dar trebuie să trateze foarte atent partea aceasta de discuție. Feather pare să fie sinceră, dar Nick face meseria asta de suficient timp încât să aibă anumite bănuieli că ar putea juca teatru.

— A zis ceva Merritt despre bărbatul cu care avea o relație? întreabă el.

— Doar că era căsătorit, răspunde Feather. Și că era un mare ticălos, din câte se părea. Îi făcuse curte, îi tot făcuse curte... iar apoi îi făcuse vânt dintr-odată. Nu voia să-și părăsească nevasta, în niciun caz, nici nu se punea problema. Și, crede-mă, asta mi-a părut cam prea cunoscut.

— Dar Merritt mă zis cine era respectivul?

— Nu m-a spus, și nici eu nu i-am zis ei, răspunde Feather. Eram acolo ca să ne susținem una pe cealaltă, nu să ne mărturisim totul.

— A zis dacă bărbatul cu care era încurcată era *la* nuntă? întreabă Nick.

— *La* nun... nu. Merritt locuiește în Manhattan. De ce să... bănuieți că era încurcată cu un bărbat însurat care participa și el la nuntă și că el a omorât-o?

Nick trebuie să redirecționeze conversația.

— Ce s-a întâmplat când ați plecat de la casa de la piscină?

— Ne-am hotărât să ne întoarcem la vilă, spune Feather. Și ne-am întâlnit întâmplător cu Tag și Thomas, cu sticla lor de Black Barrel.

— Ți s-au părut surprinși să dea cu ochii de voi? întreabă Nick.

Feather își lasă capul într-o parte.

— Să fi fost? Nu-mi aduc aminte. Tag ne-a întrebat dacă vrem un păhărel înainte de culcare. Și noi am zis că da.

— Deci stăteți sub pavilion, bând rom, și apoi ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? întreabă Feather. Ne-am îmbătat. Se oprește o clipă. *Și mai tare.*

— Merritt a băut și ea?

— Cred că da? zice Feather. Nu pot să spun sigur, pentru că, nu uita, zicea că simte greață de la stomac. După un timp, soțioara lui Thomas l-a chemat sus și eu m-am gândit că petrecerea noastră se destrăma. Dar Tag e pasăre de noapte și părea dispus să mai continue puțin, iar Merritt a cerut niște apă. I-am adus eu, să știi.

— Ai pus și gheață în pahar? zice Nick.

Feather își dă ochii pe spate, ca și cum răspunsul la această întrebare e scris pe tavan.

— Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. E important?

— S-a întâmplat și altceva cât tu erai în casă, aducându-i apă? întreabă el. Ai văzut pe cineva? Ai făcut ceva?

Feather dă aprobator din cap.

— Am făcut pipi.

— Te-ai dus la baie, zice Nick. Asta înainte să umpli paharul? Sau după?

Feather se uită lung la el.

— După, spune. Am lăsat paharul cu apă pe blat. Adică... nu l-am luat la baie cu mine.

— Dar n-ai văzut pe nimeni altcineva în bucătărie? întreabă Nick.

— Nu.

— Ai auzit pe cineva?

— Nu, spune Feather. Era pornit ventilatorul. În casele foarte rafinate, să știi, fac în așa fel încât să nu se audă ce faci tu acolo în baie.

— Nu te-a urmat nimeni de afară? întreabă Nick.

— Nu, spune Feather.

— Și, când i-ai adus apa lui Merritt, a băut-o? întreabă Nick.

— A dat-o pe gât de parcă mâncase un drob de sare.

— Ți aduci aminte să fi *dus înapoi* paharul ei? întreabă Nick. Pentru că paharul de apă nu era pe masă de dimineață. Dar păhărelele de rom, da.

Feather clatină din cap.

— Nu-mi aduc aminte să fi luat paharul, dar nici să nu îl fi luat. Dacă ar trebui să-mi dau cu presupusul, aş zice că l-am lăsat acolo, în ideea că menajera avea să îl ia de dimineață.

Nick își notează: „Menajera”.

— Și cum s-a încheiat, până la urmă, băuta asta? întreabă Nick.

— Am terminat sticla de rom, spune Feather. Tag a zis că se duce în biroul lui să ia alta. Chiar după ce a plecat, Merritt a spus că se duce la culcare. Așa că am rămas în pavilion singură un timp... după care m-am hotărât că ar fi mai bine s-o tai de-acolo, nu voiam să stau la băute cu Tag până noaptea târziu.

— De ce nu?

— N-ar fi dat bine, răspunde Feather. Dacă ne-ar fi prins Greer... Feather se oprește o clipă. Mi-e foarte, foarte frică de femeia aia.

— Chiar așa?

— Tuturor le e, răspunde Feather. Spune ceva, dar poți să-ți dai seama doar uitându-te la ea că în mintea ei se gândește la cu totul altceva. Se știe că romancierii sunt niște mincinoși notorii.

— Sunt? întreabă Nick.

— Nu sunt? spune Feather. Așa își câștigă traiul, mințind. Inventează povești. Deci e logic ca această tendință să se prelungească și în viața personală.

Nick e intrigat de acest răspuns.

— Ai văzut-o pe Greer prin zonă, chiar și pentru o clipă, după petrecere? Ai văzut-o în bucătărie, turnându-și un pahar de șampanie?

— Nu, spune Feather. Scoate un suspin surprins. De ce? Crezi că Greer a avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nu ai văzut-o? insistă Nick.

Feather neagă din cap.

— Pe Merritt ai mai văzut-o după aceea?

— Nu, spune Feather.

— Deci ultima oară când ai văzut-o pe Merritt a fost când a plecat din pavilion, spunând că se duce la culcare.

— Corect.

— Merritt s-a tăiat la talpă, la un moment dat? întreabă Nick.

— Să se taie *la talpă*? întreabă Feather. Nu.

— Purta încălțări când erați în misiunea voastră secretă?

— Da, răspunde Feather. Purta niște sandale argintii. Superbe. Merritt mi-a zis că le primise gratis de la producător și am întrebat-o dacă poate să îmi facă și mie rost de o pereche gratis, iar ea m-a întrebat ce mărime port, eu i-am spus 41 și ea mi-a zis că e ca și rezolvată treaba. Ochii lui Feather încep să se umple de lacrimi. Chiar era o fată încântătoare.

— Da, răspunde Nick. Sunt convins că era.

Scrie: „Nicio tăietură. Sandale.” Știe că s-au găsit niște sandale argintii la fața locului, sub pavilion, pe care Merritt probabil le lăsase acolo când plecase la plimbare cu caiacul. În sfârșit, Nick începe să simtă că poate să-și reconstituie în minte ce s-a întâmplat noaptea trecută... cu excepția câtorva detalii foarte importante.

— Bine, și după ce... ai tăiat-o de acolo, unde te-ai dus? Ai chemat un taxi și te-ai dus înapoi la hanul unde aveai cameră închiriată?

— Mmmhmm, răspunde Feather.

— Îmi pare rău, spune Nick. Am nevoie să-mi dai un răspuns, da sau nu. Feather șovăie.

„Bine, deci...” își spune Nick. „Acu-i acu”.

— Feather?

— Da, spune ea. Da, așa am făcut.

— Și la ce oră s-a întâmplat asta? întreabă Nick.

— N-aș putea să spun.

— Dar era târziu, zice Nick.

Feather ridică din umeri.

Nick o privește în ochi și îi oferă cel mai reușit zâmbet al lui. Sora lui Nick, Helena, numește acest zâmbet „fatalul”, pentru că de obicei îi aduce tot ce vrea. Și Feather cedează și ea în fața lui. Ridică o sprânceană.

— Ești burlac? îl întreabă. Pentru că, dacă da, aș putea fi convinsă să mai rămân o noapte.

— Ai chemat taxiul imediat? întreabă Nick. Sau ai rămas în pavilion?

Sau ai făcut altceva?

— Altceva? spune Feather.

— Directoarea de la hanul unde te-ai cazat, zice Nick, i-a spus polițistului nostru că te-ai întors la hotel la 5:15 azi-dimineață. Și avem ora decesului domnișoarei Monaco în intervalul 2:45 și 3:45. Privind retrospectiv, deci, probabil că a intrat în apă între 2:30 și 3:30. Așadar, dacă tu n-ai ajuns la han decât la 5:15...

— Directoarea se înșală, răspunde Feather. Am ajuns mai devreme de cinci. Cu ore mai devreme.

— Dar ai spus chiar acum câteva secunde că nu știi cât era ceasul, spune Nick.

— Ei bine, pot să-ți spun clar, ce dracu', că era mai devreme de cinci! izbucnește Feather.

— Putem să verificăm filmările de pe camerele de supraveghere, nu e o problemă, spune Nick.

Feather izbucnește în niște hohote zgomotoase.

— Hanul *ăla nu* are camere de supraveghere! zice. *Încerci să mă păcălești!*

— Au avut o spargere anul trecut, spune Nick. Nu s-a furat nimic, dar domnișoara Brannigan, care conduce hanul, s-a speriat, ceea ce e și de înțeles, așa că a instalat camere de luat vederi. Nick închide carnetelul, își ia pixul și se ridică în picioare. O să îl trimit pe sergentul Luklo, să ceară înregistrările.

Se întoarce, întrebându-se câți pași o să apuce să facă. Se dovedește că doar doi.

— Stai puțin, spune Feather. Stai puțin!

— Vrei să-ți modifici răspunsul? întreabă Nick.

— Da, răspunde Feather. Ai o țigară?

— M-am lăsat acum cinci ani, spune Nick. Mi-am salvat singur viața. E un obicei murdar.

— Murdar, consimte Feather. Dar uneori nimic altceva n-o să poată să te facă să te simți mai bine.

— Cu asta trebuie să fii de acord, spune Nick. Se așază din nou. Mai trag câte una câteodată, când beau bourbon.

— Deci ești și tu om, zice Feather. Începe să lăcrimeze. Și eu sunt tot un om.

— Exact, spune Nick. Ești om, iar oamenii fac greșeli, se poartă în tot

felul de moduri în care n-ar trebui.

Se oprește și își deschide carnetul foarte încet.

— Așa, acum ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu ai chemat un taxi, nu-i așa?

— Nu, rostește Feather. Nu, n-am chemat un taxi. Am intrat în casă și am adormit.

Nick scapă pixul din mână.

— Ai *adormit*?

— Mai degrabă am leșinat, spune Feather.

— Și te-aștepți ca eu să cred așa ceva? o întreabă Nick.

— Asta-i adevărul, zice Feather.

Nick se ridică în picioare.

— Ai fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Merritt Monaco în viață. Dacă nu poți să ne oferi numele unui șofer de taxi care să poată să declare că te-a luat de la vilă înainte de 2:45, înseamnă că ai fost prezentă la locul faptei. De asemenea, ai fost persoana care i-a adus domnișoarei Monaco acel pahar cu apă, care a fost ultimul lucru consumat de victimă înainte de deces. Ai idee în ce bucluc te bagă aceste lucruri, domnișoară Dale?

— Am rămas în casa familiei Winbury, spune Feather, pentru că așteptam pe cineva.

— Pe cine așteptai? rostește Nick.

Încearcă să treacă în revistă personajele principale. Domnul Winbury avea o aventură cu Merritt. Shooter Uxley era îndrăgostit de mireasă. Pe cine aștepta Featherleigh în toiul nopții?

Feather a început să plângă de-a dreptul acum.

Nick nu se poate decide ce strategie să adopte. Să ridice tonul și să fie agresiv? Nu, se decide. Asta dă rezultate numai la televizor. În viața reală, rezultate dau răbdarea și bunătatea.

Ia o cutie cu șervețele pe care o țin în camera de interogatorii tocmai pentru acest gen de ocazii. O pune pe masă, scoate un șervețel și al întinde lui Feather, după care se așază ușor pe scaunul lui.

— Pe cine așteptai, Feather? întreabă pe un ton cât mai blând posibil. Pe cine?

— Pe Thomas, răspunde Feather.

„Pe Thomas?” se miră Nick. „Cine e Thomas?” Apoi își aduce aminte: Thomas e fratele lui Benji.

— Pe Thomas Winbury? întreabă el. Ai o relație cu Thomas Winbury... o relație romantică?

„Bărbat căsătorit”, își reamintește. „Tag... mult, mult prea bătrân... Erau acolo ca să se susțină una pe cealaltă, nu să își mărturisească totul”.

— Am avut, spune Feather. Dar apoi a rupt-o cu mine în mai – se oprește să tragă un alt șervețel din cutie și să-și sufle nasul – când nevastă-sa a rămas însărcinată. A zis că nu mai poate să se întâlnească cu mine. Mi-a zis să nu vin la nuntă. Mi-a zis că, dacă vin la nuntă, mă omoară. Exact așa s-a exprimat.

Gândurile lui Nick fac salturi acum. Așchia nu sare departe de trunchi.

Thomas era încurcat cu Feather, dar a încheiat relația când a aflat că Abby era însărcinată. Thomas i-a spus lui Feather să nu vină la nuntă. O amenință. Poate că e convins că o să-i spună lui Abby despre relația lor.

— Și crezi că Thomas *a vorbit serios*? rostește Nick. Oamenii spun „te omor” tot timpul. Prea mult, pentru gustul meu. Sau crezi... crezi că a încercat efectiv să te omoare?

„Nu era nimic în păhărelele de rom, nimic în sticlă. Paharul de apă!”

— Hai să o luăm de la capăt, propune Nick. Când te-ai dus în bucătărie, să iei apă pentru Merritt, ai zis că toată lumea era la masă, corect?

Feather își acordă o clipă de gândire.

— Da.

— Și nu era nimeni în bucătărie? întreabă. Ești sigură că nu ai văzut-o pe Greer? Știu că ți-e foarte frică de ea, dar poți să-mi spui adevărul.

— Nu, răspunde Greer. Nu am văzut-o pe Greer.

— Și ai fost la toaletă după ce ai umplut paharul? zice Nick. Cât ai stat în baie?

— Vreo două minute? spune Feather. Ca de obicei... Dar am încercat să mă împrăpățez nițel.

— Deci hai să spunem cinci minute! Ți se pare corect?

— Corect.

Mai mult decât suficient timp ca Thomas să vină pe furiș și să pună o pastilă în paharul de apă – sau ca Greer să facă același lucru.

„Totuși”, își spune Nick, „Merritt nu a fost otrăvită, doar i s-a administrat un somnifer”.

Ceea ce-l duce pe Nick înapoi la tată, Tag Winbury. Tag ar fi putut să pună ceva în apă înainte să o scoată pe Merritt pe mare cu caiacul. Apoi, când aceasta „a căzut în apă”, ar fi fost mult mai probabil să se înece.

Dar cum rămâne cu tăietura de la talpă?

Poate s-a tăiat într-o scoică de pe fundul apei când a căzut din caiac? Dar era sânge pe plajă. Dacă Feather spune adevărul și Merritt purta sandale mai devreme, atunci sigur s-a tăiat când s-a întors din plimbarea cu caiacul. E posibil să se fi tăiat pe plajă, înainte să se urce în caiac? Dar pe caiac nu era nicio urmă de sânge. Asta dacă nu cumva Tag îl spălase.

Dar dacă era să fi făcut asta, de ce să nu fi și priponit caiacul, la locul lui?

„Aaaaah!” Nick simte că răspunsul e *chiar în fața lui...* dar pur și simplu nu poate să îl vadă.

Îi zâmbește din nou lui Feather și îi spune:

— Mă întorc imediat.

Nick iese din camera de interogatorii să îl sune pe inspector.

— Să vorbești cu Thomas, fratele, îi spune.

Karen

O trezește o bătaie la ușă. Karen se uită la Bruce și descoperă că doarme și sforăie zgomotos. Încă o bătaie. Apoi o voce:

— Betty? Mac?

E Celeste. Își trage picioarele pe podea și se ridică cu grijă. În continuare nu simte nicio durere, ceea ce e ciudat.

Deschide ușa și dă cu ochii de fiica ei frumoasă și tristă, care stă în fața ei în rochia ei roz pal cu aplicații cu model ca de frânghie, pe care trebuia să o poarte mâine, când urma să plece. În mână are geanta ei de voiaj galbenă, cu model încărcat.

— Ah, biata, biata mea Gândăcel, spune Karen, O prinde în brațe. Îmi pare atât de rău, drăguța mea! Îmi pare atât, atât de rău pentru Merritt!

— E vina mea, spune Celeste. A murit din cauza mea.

Karen recunoaște în acest răspuns o rampă de lansare a unei conversații mai lungi. Aruncă o privire înapoi la Bruce. Acesta doarme buștean în continuare, cum se spune; Karen știe că ar trebui să îl trezească – sigur vrea să o vadă pe Celeste –, dar simte că aceasta are nevoie de o prietenă căreia să i se destăinuie, și sunt anumite lucruri pe care bărbații pur și simplu nu le înțeleg.

Își ia bastonul, iese pe hol și închide ușa camerei în urma sa.

— Unde să mergem?

Celeste o conduce până la capătul holului, unde se află o verandă închisă, care e liniștită și goală. Karen are grijă cum coboară singura treaptă ținându-se bine de brațul lui Celeste. Aceasta o conduce pe mama ei până la o canapea cu perne vesele, de un galben-aprins-portocaliu, exact culoarea gălbenelelor.

Karen își acordă o secundă pentru a privi admirativ încăperea. Pardoseala e din plăci de ceramică roșiatică, dispuse în model os-de-pește, acoperită ici-colo cu covorașe verzi, de nuanța ierbii-de-mare. Suprafața acestei verande e mărginită cu plante bogate în ghivece – filodendron, ferigi, plante cu frunze lamelare, un șir de cinci arbuști tunși identic, ca să semene cu niște felinare sferice. Din plafon sunt suspendate sfere din sticlă suflată în care se împletește un curcubeu de culori.

Pentru o clipită, Karen e fascinată de sferele acestea: par la fel de

delicate ca niște baloane de săpun.

Celeste se uită și ea în aceeași direcție și spune:

— Din câte am auzit, Greer a fost obsedată de cheștiile astea în anul în care a scris „Crimă în Murano”. Murano e o insulă de lângă Veneția unde se produc obiecte de sticlă. A trebuit să caut pe internet când Benji mi-a spus cheștiile astea.

— Ah, rostește Karen.

Veranda are niște ferestre enorme care dau către grădina circulară cu trandafiri.

— Casa asta nu încetează să mă minuneze.

— Ei bine... începe Celeste, dar fără să continue, și Karen nu-și poate da seama dacă e de acord sau nu cu ea. Se așază lângă mama ei, pe canapeaua veselă. M-am hotărât azi-noapte să nu mă mărit cu Benji.

— Știu, spune Karen.

— Cum? întreabă în șoaptă Celeste. Cum ți-ai dat seama?

— Sunt mama ta, răspunde Karen.

Ar putea să-i spună lui Celeste de visul cu hotelul acela ciudat și cum, în visul acela, Celeste se pierduse. Ar fi putut să-i spună lui Celeste că se trezise atât de sigură că pentru ea era o greșală să se căsătorească cu Benji, încât se dăduse jos din pat și plecase în căutarea ei, dar în schimb dăduse de Bruce și Tag vorbind și aflate ceva ce ar fi preferat să nu afle tot restul zilelor ei. Ba chiar ar putea să-i spună lui Celeste despre vizita ei la medium, la Kathryn Randall, care prevăzuse că viața amoroasă a lui Celeste avea să fie un haos... „dar niciuna dintre noi nu putem face ceva să intervenim”.

În loc de asta, Karen lasă aceste trei cuvinte să rezume totul. E mama lui Celeste.

Dintr-odată, lui Karen îi e clar că restul timpului pe care îl mai are de petrecut pe lume contează. Sunt atâtea momente din viața ei care vor fi trecute cu vederea sau uitate: că-și încuiase cheile în mașină în față la Jabberwocky, în centrul Eastonului, faptul că i se refuzase cardul de credit la Wegman's, că făcuse pipi după un copac în Hackett's Park pe când era însărcinată cu Celeste, când își depășise recordul personal pentru proba de două sute de metri fluture în cea mai importantă competiție a anului împotriva echipei de la Parkland pe când era în ultimul an de liceu, când mai-mai că se înecase cu o cireașă la Life Saver în timpul unui meci de *kickball* când avea zece ani, când se furișase la gaura a opta de pe terenul de

golf al Clubului Northampton împreună cu Bruce, la balul de absolvire. Acele momente i se păruseră importante atunci, dar apoi dispăruseră, evaporându-se pentru a se pierde în ceața cenușie a trecutului ei.

— Când l-ai întâlnit pe Benji, spune Karen, am fost foarte încântați. Eu și tatăl tău am fost atât de fericiți împreună... voiam să găsești și tu pe cineva. Voiam să ai ce avem noi.

Celeste își lasă capul în poala lui Karen, iar aceasta începe să-i mângâie părul.

— Nu toată lumea e ca voi, spune Celeste. Nu toți sunt așa de norocoși din prima... sau vreodată.

— Celeste, rostește Karen. Sunt lucruri pe care nu le știi...

— Și sunt lucruri pe care *voi* nu le știți! răspunde Celeste. Am încercat din răspuțeri să îl iubesc pe Benji. E un om bun. Și am înțeles că e foarte important pentru tine și Mac ca eu să mă mărit cu cineva care să aibă grijă de mine din punct de vedere financiar...

— Nu doar din punct de vedere financiar, spune Karen, deși își dă seama că probabil ea și Bruce se fac vinovați de asta. Benji e puternic. Provine dintr-o familie bună...

— Familia lui, zice Celeste, nu e așa cum pare.

Karen se uită pe fereastră la întinderea pașnică a golfului Nantucket. Poate că Celeste știe deja că amanta lui Tag Winbury era gravidă. E fie perfect logic, fie total absurd ca o familie atât de bogată și de stimată ca familia Winbury să aibă o a doua poveste, care se desfășoară cu mult în spatele celei oficiale, ca un pârâu murdar, mâlos. Dar cine e Karen ca să-i judece pe ei? Cu doar câteva ceasuri înainte, se temea că *ea* cauzase moartea lui Merritt.

— Atât de puține familii sunt... spune Karen. Și-atât de puțini *oameni*. Cu toții avem defecte pe care încercăm să le ascundem, dragă. Secrete pe care încercăm să le ținem ascunse. *Toți oamenii*, Celeste.

— Am ajuns până în noaptea dinaintea nunții, spune Celeste. Înainte de asta, eram convinsă că, dacă îmi urmam adevăratele sentimente, avea să se întâmple ceva rău. Și-apoi mi-am spus că asta era o gândire prostească. Faptele mele nu influențează soarta altora. Dar Merritt a murit. A *murit*, aproape imediat ce am luat decizia asta. Ea a fost singura mea prietenă adevărată și sinceră din viața mea, în afară de tine și Mac, iar acum am pierdut-o pentru totdeauna. Pentru totdeauna, mami. Și e vina mea. Eu am declanșat asta.

— Nu, Celeste...

— Ba da, eu am făcut-o, insistă Celeste. Într-un fel sau altul, așa e.

Karen privește lacrimile care se rostogolesc pe chipul fiicei ei. E curioasă – și destul de alarmată – că Celeste tot insistă că moartea lui Merritt e din vina ei. Oare Celeste *i-a făcut* ceva? Nu are cum să fie o idee bună ca fiica ei să tot turuie despre cum e vina ei când sunt polițiști peste tot prin casă.

— Cred că a luat pastile, rostește Celeste. Cred că s-a sinucis. Era într-o relație nefericită, într-o *situație* nefericită... și eu am tot bătut-o la cap să pună punct definitiv, dar ea mi-a zis că nu putea. Am găsit-o plângând în grădina cu trandafiri azi-noapte.

— Da?

— Voia să știe de ce dragostea era atât de grea pentru ea, de ce nu putea să facă lucrurile cum trebuie. Iar eu am îmbrățișat-o, am sărutat-o pe obraz și i-am spus că totul o să fie bine, trebuia doar să meargă mai departe, să își vadă de viața ei. Dar știi ce-ar fi trebuit să fac? Ar fi trebuit să-i spun că nici eu nu pot să fac lucrurile cum trebuie. Că dragostea e ceva greu pentru toată lumea. Celeste trage aer în piept. Ar fi trebuit să-i spun că nu sunt îndrăgostită de Benji. Dar nu puteam să formulez asta nici măcar în mintea mea, cu atât mai puțin cu voce tare, de față cu altă persoană. Era prietena mea cea mai bună și nu i-am spus!

— Ah, draga mea... spune Karen.

— Azi dis-de-dimineață m-am dus să mă uit la apă pentru ultima oră, pentru că știam că aveam să las în urmă această panoramă pentru totdeauna. Și am văzut ceva plutind.

— Celeste, rostește în șoaptă Karen.

— Era Merritt, continuă Celeste.

Karen închide ochii. Stau amândouă în liniște totală. Afară, păsările ciripesc, iar Karen poate distinge bufnetul estompat al valurilor spărgându-se pe plaja familiei Winbury.

Celeste spune:

— N-o să mă mărit cu Benji. O să plec într-o călătorie, poate singură. Să petrec ceva timp doar eu cu mine. Să încerc să procesez tot ce s-a întâmplat.

— Cred că așa e înțelept, dragă, spune Karen. Hai să mergem să-i spunem lui taică-tău!

•

Bruce încă doarme, în pat, deși sforăiturile se domoliseră. Are părul

răvășit, gura larg deschisă și, chiar și de departe, Karen îi poate simți mirosul respirației, care arăta clar că băuse whisky cu o seară înainte. Mâna stângă, cea cu verigheta, e pe piept, peste inimă. Iubirea lor e adevărată, își spune Karen. E puternică, dar flexibilă; e simplă și fără prefăcătorii. A prosperat în casa lor modestă de pe Derhammer Street, pe scaunele din față a Toyotei Corolla pe care o dețineau, în rutina lor de zi cu zi – micul dejun, prânzul, cina, dus la culcare, iar și iar. Rezistase prin weekenduri prelungite, răceli la cap, zăpezi mari și valuri de caniculă, creșteri salariale modeste și facturi neașteptate; îndurase moartea părinților lui Karen, a fratelui lui Bruce, a părinților lui Bruce și pierderile mai minore, cum ar fi morțile broscuțelor, șopârlelor și șerpilor lui Celeste (care trebuiseră înmormântați cu toate onorurile). A suportat lucrările pe Route 33, o grevă a profesorilor când Celeste era în clasa a patra, cum Philadelphia Eagles tot pierduseră sezon după sezon, în ciuda discursurilor pasionale pe care Bruce le lansa către televizor (și, într-un final, câștigaseră tot în acel an când, sinceri să fim, lui Bruce și lui Karen nu le mai pasase de fotbal); a rezistat zilei triste când familia Easley se mutase și, odată cu ei, și câinii lor, Black Bean și Red Bean, care la momentul acela erau prietenii cei mai buni ai lui Celeste. A supraviețuit petrecerilor Pampered Chef organizate de femei care, în sinea lor, se considerau superioare lui Karen; a supraviețuit prieteniei ciudate a lui Bruce cu Robin Swain și va supraviețui și acestui weekend tragic.

„Ne duceam la poștă să expediem colete sau să ne verificăm căsuța poștală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... știți ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aștept o oră fără probleme. Puteam să aștept și o zi întreagă... pentru că eram cu Karen.”

•

În timp ce Celeste îi scutură umărul tatălui ei ca să-l trezească, Karen se duce discret în baie și închide ușa în urma ei. Deschide al treilea sertar, deschide flaconul de pastile, alege cele trei pilule ovale sidefate, le aruncă în toaletă și trage apa.

Durerile lui Karen au dispărut. Se simte mai puternică decât s-a simțit de câteva săptămâni, poate chiar de luni întregi. Nu are nicio logică, și totuși are. Karen nu se poate duce nicăieri încă. Trebuie să vadă ce-o să se întâmple mai departe.

Greer

Îl găsește pe inspector tocmai când iese din biroul lui Tag.

— Cred că ar trebui să știți ceva, îi spune.

Inspectorul parcă abia o aude. Se uită la telefonul mobil.

— Vă rog să mă scuzați, zice. Citește ceva pe ecran, după care spune: Fiul dumneavoastră, Thomas... unde e? Trebuie să discut cu el mai departe.

Lui Greer nu-i vine să creadă că o expediază. A dezbătut îndelung cum e mai bine să procedeze: să-i spună despre pastile sau nu? Da, s-a hotărât, din mai multe motive. O să îi spună despre dispariția pastilelor și vor putea, în sfârșit, să termine cu chestiunea asta.

— Nu l-am văzut pe Thomas, răspunde Greer. Dar, domnule inspectorșef Kapenash, trebuie să vă spun ceva.

Inspectorul pare să o observe în sfârșit. Stau amândoi în hol; Dumnezeu știe cine-i mai aude. Tag este în biroul lui. Poate chiar stă cu urechea lipită de ușă. Greer se întreabă dacă ar fi trebuit să fi discutat mai întâi cu el despre decizia pe care o luase. Tag se pricepuse mereu să vadă o problemă din toate unghiurile posibile și să se asigure că o anumită strategie nu va declanșa rezultate contrarii celor scontate. De multe ori, când avea nevoie de ajutor cu intriga unuia dintre romanele ei, se consulta cu Tag, iar acesta venea aproape mereu cu un răspuns creativ. Acestea sunt unele dintre momentele ei preferate din căsnicia lor – să stea în pat cu Tag, cu capul potrivit în curbura brațului lui, explicându-i ce personaje are și care le sunt motivațiile, în timp ce Tag pune tot felul de întrebări provocatoare. El mereu îi lăuda imaginația; ea îi ridica în slăvi soluțiile inedite. Creionarea personajelor necesita o gândire umanistă ca a lui Greer, dar intriga era de multe ori îmbunătățită de contribuția unei minți de matematician. În momentele acelea, Greer se simțea ca fiind parte dintr-o echipă.

Ah, cât îl urăște! Pentru o clipă, își dorește să se fi căsătorit cu un tip mediocru, plicticos. *Bogat* și plicticos – vărul ei de-al treilea, Reggie, de exemplu: accent rafinat și nicio idee originală în toată viața lui.

— Să mergem în camera de zi? îl întreabă Greer pe inspector.

Se răsucesc imediat, nemaiașteptând răspunsul lui.

Inspectorul o urmează în camera de zi, iar Greer închide ușa în urma lui.

Nu se deranjează să se mai așeze. Dacă ar fi să se așeze, își spune, s-ar putea să-și piardă curajul.

— Am uitat să-i spun detectivului ceva, spune.

Expresia inspectorului se pietrifică, devenind total profesională. Nu e un bărbat urât, observă Greer. Are o asprime care i se pare destul de atrăgătoare, aproape sexy. Și e de o vârstă potrivită.

Asta a făcut Tag; acum, Greer trebuie să evalueze candidați la eventuale aventuri romantice. Oare inspectorul ar fi interesat de persoana ei?

Niciodată, își răspunde singură.

Grecul, poate – Nick – dacă ar avea chef de o femeie mai matură. Greer se înroșește, după care observă că inspectorul se uită fix la ea, așteptând.

— Nu am uitat, propriu-zis, zice ea. Vrea să clarifice situația. E ceva ce abia acum mi-am amintit.

Inspectorul dă aprobator din cap, aproape imperceptibil.

— M-am băgat la culcare, cam pe la miezul nopții sau așa ceva, dar nu puteam să dorm, eram surescitată.

— Surescitată, repetă inspectorul.

— Entuziasmată în privința nunții. Voiam ca totul să meargă bine, rostește Greer. Așa că, așa cum i-am spus detectivului, m-am ridicat și m-am dus în bucătărie, să-mi pun un pahar de șampanie.

— Da, spune inspectorul.

— Ei bine, am uitat să-i spun detectivului – adică ceea ce nici nu mi-am amintit *deloc* până de curând – că mi-am luat cu mine somniferele în bucătărie. Intenția mea era să iau unul cu apă înainte să beau cupa de șampanie.

— Ce fel de somnifere erau? întreabă inspectorul.

— Ar trebui să-mi sun medicul de la New York ca să vă spun sigur, răspunde Greer. Sunt destul de tari, mă adorm imediat și dorm profund opt ore neîntrerupt. Tocmai de aceea, până la urmă, am decis să *nu* iau o pastilă. Trebuia să mă trezesc devreme de dimineață. Așa că am sperat că șampania avea să-și facă efectul de una singură și, de fapt, exact așa s-a și întâmplat. Totuși, când am căutat pastilele în dulăpiorul meu de medicamente, unde le țin, am descoperit că nu sunt la locul lor. Și atunci mi-am adus aminte că le-am dus în bucătărie. M-am uitat pe blat, lângă frigider, plus pe fiecare raft, în fiecare sertar, în toate locurile posibile. Am întrebat-o pe menajera noastră, Elida. Nu le-a văzut.

— Erau într-un flacon clasic, de medicamente cu rețetă? întreabă

inspectorul. Erau etichetate în vreun fel?

— Nu, răspunde Greer. Am o cutiuță de pastile. Este o cutiuță de porțelan cu portretul reginei Elisabeta pe capac.

— Și cine ar fi știut că pastilele din ea erau somnifere? întreabă inspectorul.

— Somniferele și cutiuța mea de pastile erau subiectul a tot felul de glume în familie, spune Greer. Soțul meu, evident, știa. Și copiii.

— Domnișoara Monaco ar fi știut că era vorba de somnifere? zice inspectorul.

Greer e conștientă că nu poate să ezite cu răspunsul acesta, nici măcar o clipă.

— A, da, răspunde. I-am oferit o pastilă din cutiuță data trecută când a venit în vizită la noi, în mai.

Acest răspuns n-ar fi acceptat de un poligraf, știe. Adevărul era că Greer îi oferise lui Merritt o aspirină, pentru durerea de cap cu care se alesese după cina cu vinuri, dar niciodată un somnifer.

— Cred că putem să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

— Adică? întreabă inspectorul.

— Merritt a luat un somnifer, spune Greer.

Inspectorul nu spune nimic. E enervant, omul ăsta e imposibil de descifrat, chiar și pentru Greer, care în mod normal poate desluși motivele și scopurile celor din jur, precum și emoțiile care îi încearcă, de parcă s-ar uita într-un izvor limpede.

— S-a servit din pastilele mele, continuă. Apoi s-a dus să înoate, poate gândindu-se că o să se mai răcorească înainte să se bage în pat. Și pastila a adormit-o instantaneu. A fost un accident.

Inspectorul își scoate carnetul și un pix.

— Descrieți din nou cutiuța de pastile, vă rog, doamnă Garrison.

„A înghițit gălușca”, își spune ea, străbătută de un val de ușurare, ca o briză răcoroasă.

— E rotundă, aproximativ patru centimetri în diametru, de un roșu precum cireșele și cu portretul reginei pe capac, spune. Capacul e prins cu o balama. Se deschide într-o parte.

— Și câte pastile erau în ea? întreabă inspectorul.

— N-aș putea să spun exact, zice Greer. Undeva între 15 și 25.

— Ultima dată când vă amintiți să fi văzut cutiuța de pastile, era în bucătărie, spune inspectorul. Nu e posibil să o fi adus înapoi în dormitor?

— Absolut deloc, răspunde Greer.

Emoțiile o asaltează din nou, înzecite, făcând-o să-i freamăte carnea.

— Deci știți că nu e deloc posibil să fi adus pastilele înapoi în camera dumneavoastră, zice inspectorul, și totuși nu v-ați amintit că le-ați dus în bucătărie când ați discutat cu detectivul. Cred că pur și simplu vă întreb cum de puteți să fiți atât de sigură.

— La țin într-un singur loc, spune Greer. Și nu erau acolo. Dacă le-aș fi adus înapoi în camera mea, ar fi fost acolo unde le țin întotdeauna.

— Nu există garanții că așa ar fi, răspunde inspectorul, își drege glasul. Sunt mai multe motive pentru care nu cred că Merritt a luat un somnifer din proprie voință.

„Din proprie voință”, își repetă Greer în gând. O, Doamne mare! Îl vor bănuî pe Tag că ar fi drogat-o pe fată, bineînțeles. Sau o vor bănuî pe ea.

— Dar stați puțin... zice Greer.

Inspectorul îi întoarce spatele.

— Mulțumesc pentru informație, îi spune. Acum o să mă duc să discut cu fiul dumneavoastră, Thomas.

Celeste

Marti, 3 iulie – vineri, 6 iulie 2018

Marti, la muncă, își face o listă cu lucrurile care pot înlocui dragostea.

Siguranța financiară

Siguranța emoțională

Locuința

După luna de miere, Celeste urmează să se mute în apartamentul lui Benji din Tribeca. Împreună, trecuseră în revistă garsoniera lui Celeste, să vadă ce trebuia mutat în centru. Nu canapeaua extensibilă, nu mobila ei luată de pe la diverse vânzări de vechituri prin curțile oamenilor, niciunul dintre vasele de bucătărie, nu perdeaua de duș și covorașul din baie, nu perechea de veioze din borcane umplute cu boabe de fasole. Când Celeste a zis că voia să ia lumânările în culorile curcubeului pe care le făcuse mama ei, Benji a zis:

— Dacă vrei o lumânare, ia-o doar pe cea de la Abby.

Lumânarea la care se referea era de la Jo Malone, cu miros de pin și eucalipt, o lumânare de lux pe care Abby i-o dăduse lui Celeste drept cadou de logodnă. Ei chiar îi place la nebunie cum miroase, dar de cum aflase cât costă, știuse că nu avea să o aprindă niciodată, mai mult ca sigur.

Celeste s-a decis imediat că avea să ia lumânările de la mama ei, în ciuda părerii evidente a lui Benji că nu erau la fel de bune ca una cumpărată de la magazin. Și că o să le pună pe polița de la cămin!

Benji i-a spus că a luat legătura cu un agent imobiliar de la Sotheby's să le caute o casă cu fațadă de ardezie pe East Seventy Eighth Street, mai precis pe cvartalul dintre Park și Lexington. Celeste încearcă să-și închipuie cum ar fi să locuiască acolo, deținând o casă acolo. Ar fi o senzație la fel de plăcută precum cele oferite de dragoste?

Shooter are un apartament în Hell's Kitchen. În el nu are decât o saltea și un televizor, așa i-a spus Benji. Shooter nu e mai niciodată pe-acasă.

Familie

Tag, Greer, Thomas, Abby, copilul pe care o să-l nască Abby, mai mulți unchi, mătuși și veri în Anglia.

Shooter are chiar mai puține rude decât Celeste. Shooter nu are pe nimeni.

Nantucket

Celeste nu a simțit pentru niciun loc ce simte pentru Nantucket. Încearcă să ignore faptul că cele mai romantice momente petrecute aici, ca desprinse din paginile unui roman de dragoste, au fost cu Shooter. Poate foarte ușor să se ducă la Chicken Box cu Benji; poate să-l ducă pe Benji la Smith's Point și să-i arate toboganul acela natural din apă. În Nantucket, va avea mereu o plajă pe care să se plimbe, o alee pe care să alerge, o fermă care să-i ofere roșii de excepție și știuleți de porumb, o barcă cu care să se plimbe prin golf, străzi pavate pe care să se plimbe agale seara. Celeste tânjește să se bucure de ce-i poate oferi Nantucket în fiecare perioadă a anului. Vrea să se ducă la Festivalul Narciselor primăvara, îmbrăcată cu un pulover galben, să facă un picnic cu pui la cuptor rece, ouă umplute și salată de sparanghel și să ridice paharul când pe lângă ei trece parada automobilelor de epocă. Vrea să se ducă toamna, când frunzele își schimbă culoarea, se culeg merișoarele și echipa de fotbal a liceului are primul meci acasă. Vrea să se ducă de Ziua Recunoștinței, să înoate în Turkey Plunge, să vadă aprinderea lumânărilor din copaci de vineri noaptea, să mănânce scoici proaspăt pescuite din golf. Vrea să se ducă în toiul iernii, când bate viscolul și Main Street e acoperită cu zăpadă și nu se zărește nicio mișcare.

Shooter n-o să poată să îi ofere Nantucketul, așa cum poate Benji.

Nu mai poate găsi altceva, așa că se întoarce la *Siguranța financiară*. Va avea asigurare de sănătate. Va putea să cumpere alimente la Zabar's, Fairway, Dean and DeLuca. Va putea să cumpere salate scumpe, buchete de flori naturale – în fiecare zi, dacă vrea! Orhidee, dacă vrea! – cutii cu *macarons*, sticle de Veuve Clicquot, *lăzi* de Veuve Clicquot! Va putea să cumpere cărți în ediție cartonată, chiar în ziua în care vor fi lansate pe piață și să cumpere bilete la teatru, chiar lângă orchestră. Vor putea să facă excursii – la Londra, sigur, dar și la Paris, Roma, Shanghai, Sydney. Vor putea să meargă într-un safari în Africa, poate chiar să pornească într-o drumeție pe jos ca să vadă gorilele cu spatele argintiu din Uganda, un vis atât de puțin probabil de pus în practică, încât Celeste îl pusese în aceeași categorie cu călătoria în spațiu. Va face cumpărături cu Merritt la Opening Ceremony, la Top Shop, la Intermix. Va proba haine fără să se uite la

eticheta cu prețul. E absolut de neconceput. Nu pare adevărat.

— Cum o să facem? l-a întrebat Celeste pe Benji. Cu b-b-banii, ad-d-dică. După n-n-nuntă?

— O să-ți trec numele pe conturile mele, a răspuns Benji. Îți facem un card, un carnet de cecuri. Când o să împlinesc 35 de ani, voi avea acces la fondul fiduciar pe care mi l-au lăsat bunicii Garrison, așa că o să avem și banii aceia.

De-atunci, Celeste s-a tot întrebat câți bani sunt în fondul fiduciar Garrison. Un milion de dolari? Cinci milioane? Douăzeci de milioane? Care e suma de la care banii pot înlocui dragostea?

— Și salariul m-m-meu? întrebuse Celeste.

— Îl păstrezi pentru tine, i-a răspuns Benji.

Celeste câștigă 62.000 de dolari pe an, dar la cum vorbește Benji despre banii ei, e ca și cum ar fi vorba de o monedă găsită pe trotuar. Își dă seama că, pentru el, cam așa e.

Secretara lui Celeste, Bethany, intră în biroul ei fără să bată la ușă, iar Celeste se agită să ascundă lista. Ce-ar crede Bethany, dacă ar vedea-o? Ce fel de femeie trebuie să facă o listă de motive pentru care se bucură că se mărită cu Benjamin Winbury?

— Celeste? rostește Bethany.

Are o expresie nesigură, ca și cum ar bănuî că întrerupsese ceva.

— Mmm? îngaimă Celeste.

— Zed vrea să vorbească cu tine în sala de conferințe, spune Bethany.

— În sala de conferințe? întreabă Celeste.

Ar fi trebuit să se vadă cu Zed în biroul lui, pentru că de mâine o să intre într-un concediu de două săptămâni și jumătate, în care să aibă loc nunta și luna de miere, și trebuie să delege sarcinile aflate în așteptare.

Bethany ridică din umeri.

— Așa a zis.

•

Ușa sălii de conferințe e închisă și, când Celeste o deschide, vede vreo douăsprezece baloane aurii și, în centrul mesei, un tort rotund de cofetărie cu flori de glazură pe margine și în centru scris „Felicitări, Celeste!” Se aud chiote, iar Celeste îi privește pe rând pe colegii ei de la zoo: Donner, Karsang, Darius, Mawabe, Vern și chiar și Blair de la reptile.

I se umplu ochii de lacrimi. O petrecere! Colegii ei i-au organizat petrecerea miresei, cu tot cu baloane, tort, câteva pungi de chipsuri și un

cadou frumos împachetat. Nu-i vine să creadă. Nu e *genul acela* de loc de muncă, iar aceștia nu sunt *genul acela* de colegi. Evident, știu că se mărită, iar Celeste știe că Blair e convinsă că migrena ei de acum mult timp a făcut-o pe Celeste să îl cunoască pe Benji. Trei dintre colegii ei vin în Nantucket – Bethany, Mawabe și Vern – dar, pentru că e weekendul din săptămâna cu 4 Iulie, toate hotelurile cu prețuri decente sunt complet ocupate, astfel că ajung sâmbătă la prânz și pleacă cu feribotul de nouă și jumătate. Celeste e impresionată că bat atâta drum pentru ea – să ieși cu mașina din oraș și să iei feribotul necesită mai mult efort decât ar fi crezut că ar fi dispuși să facă pentru ea –, dar are și o mică strângere de inimă în privința sosirii lor. Benji îi sporisce îngrijorarea când îi spusese:

— Nici nu mi-i închipui pe Mawabe și pe Vern în aceeași încăpere cu maică-mea.

Deși gândurile lui Benji le reflectau pe cele ale lui Celeste, aceasta se simțise ofensată:

— De ce nu? i-a zis. Mamei tale i-ar prinde bine să-și dea seama că pe lume există oameni ca Mawabe. Îmi pare rău că nu vine și B-B-Blair. S-a oprit o clipă. B-B-Bethany e normală. Oarecum.

— Oarecum, a recunoscut Benji.

Acum, Bethany vine spre ea ținând în mână cadoul. Celeste presupune că secretara ei alesese cadoul, iar ceilalți puseseră bani, dar unii – cum ar fi Darius – probabil încă nu-și achitaseră partea.

— Ce-ar p-p-putea să fie? întreabă Celeste.

Despachetează cutia și ridică partea de sus pentru a da cu ochii de un șorț alb, simplu, pe care e brodat cu negru „Dna Winbury”.

„Dna Winbury”. Inima lui Celeste parcă se umple de plumb.

— Îmi place la nebunie, le spune.

•

Bâlbâială e atât de incomodă și de imprevizibilă, încât ea și Benji au trebuit să modifice jurămintele de cununie cu reverendul Derby, astfel încât Celeste nu trebuie să rostească decât „da”.

Dar chiar și acel singur cuvânt reprezintă o provocare.

E vineri, 4 Iulie. Benji și Shooter, Thomas și Abby, Tag și Greer sunt deja în Nantucket. Totuși, Celeste trebuie să lucreze marți, iar Merritt are o petrecere cu artificii de la care nu poate să lipsească. Părinții lui Celeste trebuie să ajungă abia vineri.

Celeste se hotărăște să ia avionul până la Boston cu Merritt joi

dimineată, apoi să ia un Uber până la Cape Cod și apoi feribotul rapid până în Nantucket.

O sună pe Merritt la trei după-amiaza, miercuri.

— Nu p-p-pot s-o fac, îi spune.

— *Ce?* întreabă Merritt. La ce te referi?

La ce se referă? Se referă la faptul că nu poate să se mărite cu Benji. Știe că face o greșală. E îndrăgostită de Shooter. E ca o boală fizică, un handicap. E, așa cum se exprimase Merritt, ca și cum ființa lui i-ar curge prin vene. Se simte ca și cum ar sta pe buza unei prăpăstii. Dacă Shooter ar fi acolo, lângă ea, dispus să o țină de mână și să nu-i mai dea nicicând drumul, ar sări.

Dar nu e. E în Nantucket, văzându-și de îndatoririle sale de cavalier de onoare cu relaxarea lui obișnuită.

— Nu p-p-pot să-mi r-r-rostesc jurământul, răspunde Celeste. Mă b-b-bâl...

Nu poate să termine cuvântul. Ironia sorții face ca „bâlbâială” să fie cel mai greu de pronunțat cuvânt pentru ea.

— Vin imediat, spune Merritt.

Merritt stă dreaptă în fața lui Celeste și spune:

— Celeste Marie Otis, îl iei în căsătorie pe Benjamin Garrison Winbury? La bine și la rău, să-l cicălești și să-l înnebunești, să-i faci capul calendar și să-i oferi nopți fierbinți, până când moartea vă va despărți?

Celeste zâmbește.

— Hai, zi, o îndeamnă Merritt.

— D-d-da, răspunde Celeste. Se crispează.

— Prefă-te că e alt cuvânt, propune Merritt. Prefă-te că e „da” din „datorie” și nu e vorba decât de o sumă pe care trebuie să o plătești, sau „da” din „daltonist”. Cred că pur și simplu te sabotezi singură.

„Da” ca în „datorie”, își impune Celeste.

— Da, rostește.

Colțurile buzelor lui Merritt se ridică.

— Din nou.

— D-d-da, articulează Celeste. Adică... da.

— Exact așa, spune Merritt. Aruncă o privire la ecranul telefonului. Trebuie să plec. Mai exersăm mâine. Și vineri.

— Bine, răspunde Celeste. Merritt...

Prietena ei ridică o palmă.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, spune. Sunt prietena ta cea mai bună. Sunt domnișoara ta de onoare.

— Nu, spune Celeste. Adică, da, mulțumesc. D-d-dar ce voiam să știu e... ai rupt re-re-relația cu Tag?

— Nu, răspunde Merritt. A rupt-o el cu mine.

•

De cum Celeste ajunge în Nantucket, devine o marionetă manevrată de Greer și Roger Pelton, organizatorul de nunți. Roger e ca un fel de unchi blând și extrem de capabil. Trece în revistă programul celor trei zile împreună cu Celeste – unde trebuie să fie, ce trebuie să facă, ce o să poarte; ținutele sunt aliniate în dulapul din camera ei. Joi după-amiază, Greer i-a făcut programare lui Celeste pentru masaj, manichiură, pedichiură și extensii de gene.

— Extensii de gene? întreabă Celeste. E n-n-nevoie?

— Nu, spune Roger. O să-l sun eu pe R.J. Miller să anulez partea asta a programării.

— Mulțumesc, spune Celeste.

— Cea mai importantă parte a meseriei mele, zice Roger, e să le protejez pe mirese de mamele și soacrele lor.

Lui Celeste îi place la nebunie când Roger se referă la ea ca „mireasa mea”. Se prefacă că se mărită cu Roger, iar asta îi dă o stare de spirit mai bună. Pentru un timp.

•

Celeste e mereu atentă la Shooter, ca și cum ar fi spioană sau lunetist de elită. Privirile li se întâlnesc și li se fixează una asupra celeilalte, iar Celeste se înmoaie toată pe dinăuntru. Shooter încearcă să-i spună ceva fără vorbe – dar ce? Ea tânjește după aceste priviri, chiar dacă o destabilizează. Când Shooter nu se uită la ea, când glumește cu Merritt, Abby sau Greer, simte o gelozie coplesitoare.

Sosesc părinții ei. Celeste își face griji că, precum Benji, soții Winbury vor crede că Bruce și Karen sunt „ca pâinea caldă” și îi vor trata cu condescendență, posibil chiar fără să-și dea seama.

Dar Greer se poartă frumos cu părinții lui Celeste, iar Tag chiar mai bine de atât. Celeste ar vrea să simtă ciudă față de Tag, dar e atât de politicoș și de fermecător cu părinții ei că nu poate simți decât recunoștință. O să-și înfrunte furia și dezamăgirea mai târziu, după nuntă.

Cina de repetiție se desfășoară exact așa cum trebuie. Ceilalți beau

punciul acela special, mojito cu mure. Celeste ia o gură din cupa lui Benji și se hotărăște să se limiteze la vin alb. Nu are timp să fie atentă unde e Shooter; e prea ocupată să facă cunoștință când cu unul, când cu altul: o prietenă de-ale lui Tag și ale lui Greer din Londra pe nume Featherleigh, un partener de afaceri al lui Tag, Peter Walls, vecini din Londra, vecini din New York, antrenorul de *lacrosse* al lui Benji de la St. George și cei patru Alexanderi – Alexander cel blond și cu un aer studios, Alexander asiatic, Alexander evreu – care e logodit cu o negresă pe nume Mimic, care e dansatoare pe Broadway – și acel Alexander căruia i se spune Zander, care e căsătorit cu un bărbat pe nume Kermit.

Celeste se temuse că părinții ei aveau să fie timizi și copleșiți, dar fac față onorabil, iar Betty arată mai bine decât anticipase Celeste. Merge în baston, iar Celeste știe că a luat o doză mare de calmante, dar pare fericită, aproape radioasă. E mult mai încântată de nunta asta decât Celeste.

Celeste încheie un târg cu Dumnezeu: „O să merg până la capăt cu asta, dacă Tu mi-o lași pe mama în viață. Te rog”.

Se servesc apetitive, fiecare mai creativ și mai ispititor decât anteriorul, deși Celeste e mult prea agitată ca să poată mânca. Soarbe din paharul cu vin, dar nu are cine știe ce efect. Își simte corpul amorțit. Singurul care contează e Shooter. Unde e? Nu-l poate vedea. Și-apoi, acesta reapare, trecând pe lângă ea și atingându-i ușor cotul; chiar și cea mai ușoară atingere o aprinde. Se gândește la săruturile din apartamentul ei doar de vreo câteva mii de ori de când se întâmplaseră. Cum de-a avut puterea de voință să îl refuze? Simte admirație și respect pentru propria forță interioară.

Tatăl ei se ridică să țină un discurs, închinând paharul. E mai întâi despre Betty, iar ochii lui Celeste se umplu de lacrimi. Apoi vorbește despre Celeste și Bruce spunând:

— Așa că-ți spun din adâncul inimii, Benjamin Winbury: Ai grijă de fetița noastră! Ea este comoara, speranța, lumina și căldura noastră. E moștenirea noastră. Închin în cinstea amândurora și a vieții voastre împreună.

Iar toți ciocnesc paharele și beau.

Thomas se ridică să țină și el un discurs, iar Celeste se apleacă spre Benji și spune:

— Credeam că Shooter o să țină discursul.

— N-a vrut, răspunde Benji.

— Poftim? rostește Celeste.

— Mi-a zis că nu vrea să ia cuvântul în seara asta, repetă Benji. O să țină un discurs mâine, când o să fim căsătoriți.

„Mâine”, răsună în mintea lui Celeste. „Când o să fim căsătoriți.”

Celeste nu vrea să iasă în oraș, e sătulă de prefăcătorie pentru seara aceasta. Vrea să se bage în pat. Sinceră să fie, ar vrea să doarmă ca atunci când era mică: între Mac și Betty.

Mama ei simte că ceva nu e în regulă. Celeste își poate da seama după modul emfatic în care Betty insistă să iasă în oraș, să fie cu prietenii ei, să fie cu Benji.

„O să fiu cu Benji pentru tot restul vieții!” protestează în sinea ei Celeste. Timpul disponibil să fie cu mama ei e pe sfârșite; nisipul se scurge prin clepsidră mai rapid acum, la final. Dar știe că mama ei va fi mai fericită dacă iese în oraș.

În plus, Shooter vine și el. Și Merritt – iar Celeste trebuie să stea cu ochii pe Merritt. Totuși, când se adună cu toții și se înghesuie în mașini, Merritt nu e nicăieri.

— Stați puțin, zice Celeste.

Coboară din Land Roverul familiei Winbury și traversează în fugă aleea până la a doua casuță. Bagă capul pe ușă, dar luminile sunt stinse; Merritt nu e acolo.

— Celeste! o strigă Benji. Hai odată!

— Trebuie să o găsesc pe Merritt, răspunde ea.

Încearcă să-și aducă aminte când a văzut-o ultima oară pe prietena ei. În timpul cinei, evident, dar Celeste trebuise să facă cunoștință și să vorbească cu atâția oameni că nu apucase să petreacă timp cu singura ei prietenă adevărată. Și Merritt nu rostise un discurs, chiar dacă îi mărturisise că s-ar putea să ia și ea cuvântul.

„Te rog, Doamne”, își spune Celeste, „să nu fie cu Tag!” Dar numai așa se explică! Unde altundeva ar putea fi? Merritt e mereu cea care conduce atacul când e vorba de continuarea distracției.

Trece rapid prin toate camerele din vilă – bucătăria, sufrageria informală, baia de serviciu, chiar și cubul luminos reprezentat de pivnița de vinuri. Parcurge holul și verifică nișa de lângă camera lui Greer și Tag, dar nu are curajul de a bate la ușa lor sau în cea de la biroul lui Tag. Se duce repede să-și bage capul în camera de zi albă, deși nu călcat niciodată în încăperea respectivă. Vede o siluetă într-unul dintre fotolii și se sperie atât de tare că scoate un țipăt.

— Sunt doar eu, spune cineva cu accent britanic. E femeia aceea, Featherleigh. Cauți pe cineva?

— Prietena mea, Merritt? întreabă Celeste. Domnișoara de onoare? Poartă o rochie neagră?

— Dacă-mi aduci o sticlă de whisky, îți spun unde e.

— Poftim? rostește Celeste. I s-a spus că Featherleigh e o veche prietenă de familie, dar nu-și poate închipui că Greer ar tolera o asemenea grosolănie. Ai văzut-o pe Merritt? îmi pare rău, trebuie să o găsesc.

— Mie-mi pare rău, iubito, spune Featherleigh, Am remarcat-o mai devreme, o fată destul de atrăgătoare, dar n-am mai văzut-o de câteva ore.

— Bine, mulțumesc, răspunde Celeste, sperând că nu pare nepoliticoasă ieșind în așa grabă.

Ce caută Featherleigh în camera de zi, totuși? Sigur Greer nu s-a oferit să o lase să *doarmă* acolo, nu?

Trece prin spălătorie și iese pe ușa laterală, înaintând în mare grabă spre casa de la piscină. Aude tuse și abia reușește să distingă umbra unei siluete aplecate, în grădina cu trandafiri. E Merritt.

— Merritt! o strigă Celeste.

Traversează podul arcuit peste iazul cu crapi *koi* ce făcea legătura cu grădina cu trandafiri. Merritt scuipă în iarbă.

— Ți-e rău?

Merritt își îndreaptă corpul și se șterge la gură. Pe față îi șiroiesc lacrimi.

— Stridiile nu mi-au picat deloc bine.

Celeste întinde mâinile, să-și îmbrățișeze prietena.

— Biata de tine, spune. Hai să te conduc la căsuța ta! O să le spun celorlalți să se ducă în oraș fără mine. Oricum nu voiam să mă duc.

— Nu, zice Merritt. Nu, du-te, te rog, altfel o să mă simt vinovată. Am nevoie de niște aer, atâta tot. Încearcă să-i zâmbească lui Celeste, dar apoi începe din nou să plângă. Doar eu puteam să stric o seară superbă ca asta.

— Termină, spune Celeste. Nunțile sunt stresante.

— Mai ales asta, zice Merritt. Întinde mâna stângă. Vezi inelul ăsta? Merritt arată către un inel lat, pe degetul mare. El mi l-a dat, de ziua mea.

— Tag? întreabă Celeste în șoaptă.

Apucă mâna prietenei ei și cercetează inelul. E bătut cu pietre multicolore și mărunte. E foarte frumos, dar Merritt are o mulțime de bijuterii interesante, unele primite pe gratis de la diferite case de modă.

— E un *inel*, zice Merritt. Ar fi putut să-mi facă orice cadou de ziua mea

— o carte, o eșarfă, o brățară. Dar mi-a dat *un inel*.

— Da, păi...

Celeste e destul de sigură că Tag a vrut ca inelul să fie un simbol al afecțiunii lui, nimic mai mult, dar ar fi putut să aleagă ceva cu o încărcătură emoțională mai mică. Chiar atunci, Celeste aude claxonul Land Roverului și își dă seama că Benji își pierde răbdarea; a lipsit mult mai mult decât intenționase.

— Te iubesc. Știi asta, da? Și, după ce pleci de-aici duminică, n-o să mai fie nevoie să-l vezi niciodată pe Tag Winbury. Promit că n-o să te pun să participi la niciun eveniment de familie!

— Măcar de-ar fi așa de ușor, spune Merritt. Trage aer în piept, cu un aer teatral. Trebuie să-ți spun ceva.

Claxonul se aude din nou. Celeste e iritată de nerăbdarea lui Benji, dar știe că sunt o groază de oameni care o așteaptă doar pe ea.

— Trebuie să fug, spune. Hai cu noi!

— Nu pot, zice Merritt. Nu mă simt bine. O să stau pe-aici, poate mă bag în pat...

— Înainte de miezul nopții? întreabă Celeste. Ar fi o premieră. O mai îmbrățișează o dată pe Merritt. Măine o să ne facem timp să vorbim. Promit! Numai pasă dacă lăsăm o biserică plină de oameni să aștepte.

Merritt izbucnește într-un râs reținut.

— Bine.

•

Sunt douăsprezece persoane, iar orașul era aglomerat, plin de turiști puși pe distracție. La Boarding House s-a format o coadă pentru cei care așteptau să primească o masă; la Pearl sunt ocupate toate locurile, ca și la Nautilus. Barul cu muzică live The Club Car reprezintă o opțiune, dar Thomas decretează că serile *se încheie* la Club Car, nu încep acolo. Soția lui Alexander Asiaticul poartă pantofi cu tocuri înalte și subțiri și nu vrea să riște să meargă pe jos până la Straight Wharf sau Cru.

Celeste se uită la Benji, așteptând ca acesta să ia o decizie. Până atunci, se revarsă la intersecția dintre India și Federal pe trotuar.

— Haideți să mergem la barul din spate de la Ventuno, zice el.

Toți consimt. E aproape, e în aer liber; vor intra pentru un pahar, după care vor reevalua situația.

Cumva, Celeste ajunge în partea din spate a grupului, probabil pentru că efectiv își târâie picioarele. Nu înțelege rostul încă unui pahar de alcool.

Dacă e să aibă nevoie de ceva, ea are nevoie de ceva de mâncare. A fost atât de ocupată făcându-și griji pentru Mac și Betty, ca ei să fie serviți cu homar, că ea n-a mâncat nimic.

— Sunt lihnită de foame, rostește, mai mult pentru sine.

— Și eu, la fel.

Celeste se întoarce și dă cu ochii de Shooter, aflat chiar lângă umărul ei drept.

Ea se uită după Benji. Acesta e în față, discutând cu Mimi, dansatoarea de pe Broadway.

— E ocupat, spune Shooter. Hai să mergem să luăm niște pizza!

O apucă de mână.

— Nu pot, zice Celeste.

Îi e frică să se uite la el, așa că-și privește fix picioarele, încălțate cu sandale bătute cu pietre. Ungھیile de la picioare îi sunt lăcuite cu o culoare numită Raze de Soare în Sufletul Meu, care se asortează cu rochia pe care o poartă în seara asta. Totuși, își lasă mâna într-a lui pentru câteva secunde interzise.

— Ne întoarcem imediat, zice Shooter. Fluieră ascuțit, iar Benji se răsucesc imediat. Îți iau mireașa să luăm câte o felie de pizza. Ne întoarcem în zece minute.

Benji le face cu mâna, după care se concentrează din nou asupra lui Mimi – și a lui Kermit, care s-a alăturat și el conversației. Nici că-i pasă.

— Bine, zice Celeste. Hai să mergem!

•

La Steamboat Pizza e coadă și dinspre feribotul de seară se revarsă un flux constant de mașini. Celeste se simte ciudat de expusă și se distanțează cu o jumătate de pas de Shooter. A avut vise în care era singură cu el, dar acum, că se întâmplă cu adevărat, parcă nu poate să vorbească. De cealaltă parte a străzii vede o femeie cu păr lung, negru ca pana corbului, care poartă botine de piele întoarsă cu pantaloni scurți – botine de piele întoarsă în iulie; chiar și Celeste își dă seama că e o greșeală – și respectiva pare că-și îndreaptă telefonul mobil către Celeste și Shooter. Le face o poză? Celeste se întoarce cu spatele. Vrea să facă o glumă despre protejarea și hrănirea miresei, dar nu reușește să discute despre chestiuni mărunte și, din câte se pare, nici Shooter.

— Vino după mine, îi spune.

Iese din coadă, ceea ce e în regulă – Celeste oricum m-ar fi putut să

mănânce nimic în fața lui – și începe să meargă pe stradă spre stația de feribot. Ea îl urmează, creându-și loc prin mulțime, ocolind grupuri de adolescenți, cupluri cu cărucioare, oprindu-se brusc ca doi bătrâni să treacă.

Nu îl întreabă pe Shooter unde merg. Nu îi pasă. L-ar fi urmat oriunde.

Traversează parcare de la terminalul Steamship Authority, cu Shooter mergând în față, după care acesta cotește la dreapta, pe lângă clădirea terminalului și se întoarce să verifice dacă ea e în urma lui. O așteaptă, îi pune o mână pe spate și o conduce către o bancă aflată la marginea cheiului. Au în față o panoramă asupra porțiunii funcționale a portului. Nu e ceva elegant și rafinat, dar e totuși o imagine frumoasă. În Nantucket, totul e frumos.

Stau unul lângă celălalt, cu coapsele atingându-li-se, iar apoi Shooter își trece brațul pe după umerii lui Celeste. Dintr-odată, aceasta simte efectul vinului pe care l-a băut mai devreme. Acționează impulsiv; nu-i pasă cine o vede. Își lipește fața de pieptul lui Shooter și își umple nările cu mirosul lui. El e *tot ce vrea ea*.

— Fugi în lume cu mine, îi spune el.

Celeste trage aer în piept să spună „Da, sigur” – dar el o oprește.

— Vorbesc serios, Celeste. Sunt îndrăgostit de tine. Știu că nu e bine; știu că e nedrept. Știu că toți prietenii noștri ne vor urî, mai ales prietenul meu cel mai bun – ei, drace, chiar fratele meu, pentru că Benji îmi e, practic, frate. Nu-mi pasă. Îmi pasă, dar îmi pasă de tine mai mult. N-am mai simțit așa ceva pentru nimeni până acum. Sentimentele mele pentru tine sunt tragice, sunt shakespeariene – nu sunt sigur la ce piesă mă refer, e o combinație de *Hamlet* și *Romeo și Julieta*, cred. Vreau să ieși pe furiș din vilă și să te întâlnești cu mine aici, chiar aici, la 6:15 mâine-dimineață. O să am două bilete pentru feribotul de la 6:30. Vasul ajunge la Hyannis la 8:30, respectiv ora la care e programată trezirea la vilă mâine, așa că până ce restul își vor da seama că am dispărut amândoi, o să fim pe continent, în siguranță.

Cu capul lipit de pieptul lui, Celeste dă aprobator din cap. Nu își exprimă acordul, dar vrea să audă mai mult; vrea să-și închipuie această evadare. Anxietatea care i-a tot strâns inima începe să slăbească. Reușește să respire bine.

— Poți să refuzi. Mă aștept să refuzi. Și, dacă așa o să se întâmple, o să îmi fac apariția la altar mâine, lângă Benji, așa cum am promis. Voi ține un discurs impresionant și plin de înțelepciune, cu doza potrivită de umor și cel

puțin o menționare a faptului că Benji nu te merită. O să solicit un dans cu tine și, la finalul melodiei, o să-ți dau un sărut pe obraz și o să te las să-ți vezi de restul vieții. Cu el.

Celeste expiră.

— Dacă vii cu mine, o să cumpăr patru bilete până la Las Vegas... unul pentru mine, unul pentru tine și două pentru părinții tăi. Și o să mă căsătoresc cu tine mâine, înainte de lăsarea serii. Sau putem să ne mișcăm mai încet. Dar trebuie să știi că am intenții serioase. Sunt îndrăgostit de tine. Dacă tu nu simți la fel față de mine, când o să mor tot o să fiu recunoscător pentru fiecare clipă pe care am petrecut-o cu tine. Măcar pentru faptul că ai dovedit că inima lui Michael Oscar Uxley nu e de piatră.

„Michael Oscar Uxley”, repetă ea în minte. Își dă seama, extrem de surprinsă, că nu-l întrebase care era numele lui oficial.

— Da, zice ea.

— Poftim?

Celeste își înalță chipul. Se uită în ochii albaștri ai lui Shooter... dar ce vede e imaginea părinților ei, din profil, văzută de pe bancheta din spate a Toyotei lor vechi. Sunt întorși unul către celălalt, cântă odată cu înregistrarea *Paradise by the Dashboard Light*.

„Mă iubești, o să mă iubești întotdeauna?”

Celeste are 11 ani și știe toate versurile, dar nu îndrăznește să cânte pentru că ei doi... cântă *așa frumos* împreună.

Apoi mintea i se întoarce la perioada de dinainte ca ei să fie Mac și Betty pentru ea, înainte să fie chiar mami și tati, pe când erau doar concepte: dragoste, siguranță, căldură.

Celeste e mititică, are doar un an sau doi. Joacă ceva numit Bebe Zboară. Bruce o ține pe Celeste de o mână, iar Karen o ține de cealaltă. O leagă între ei până ce Bruce strigă: „Bebe” și Karen strigă și ea „Zboară!” și o ridică pe Celeste în aer. Pentru o clipă delicioasă, e suspendată în aer, ușoară.

Într-un final, se gândește la părinții ei pe când erau adolescenți – mama ei în costumul ei de baie roșu, tatăl ei în pantaloni de trening și hanorac, uitându-se lung la o portocală. La clipa în care ochii li se întâlnesc, momentul în care mâinile li se ating. La acea siguranță. La acea senzație de recunoaștere. „Tu... Tu ești ce aștept?”

Asta e senzația...

Se pare că nimic nu poate înlocui dragostea.

— Da, rostește ea.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 17:45

Dă de Thomas în bucătărie, înfulecând un sandviș cu curcan. Lângă farfuria cu sandvișul e un pahar cu fundul gros de scotch, plin pe trei sferturi.

— Domnule Winbury? i se adresează inspectorul.

— Thomas, răspunde el, ștergându-și palmele în grabă pe un șervețel, după care îi întinde mâna inspectorului. Domnul Winbury e tata.

— Am câteva întrebări, spune inspectorul.

— Ați discutat cam cu toți ceilalți, răspunde Thomas. Nu știu dacă aș avea ceva de adăugat.

— Vai, te rog, spune inspectorul. Stă prea prost cu răbdarea ca să mai suporte să o ia pe ocolite. Vino cu mine! Pornește pe hol și cotește spre camera de zi. Thomas a abandonat sandvișul, dar și-a adus cu el paharul de scotch, iar inspectorul nu poate să i-o ia în nume de rău. Ia loc pe canapea, își proptește glezna pe genunchiul opus și se instalează confortabil pe perne, ca un om fără nicio grijă pe lume, iar inspectorul închide ușa.

— Ce s-a întâmplat? întreabă inspectorul. După petrecere?

— Barul din spate de la Ventuno, Boarding House. Am plecat după un pahar. Soția m-a sunat să-mi spună că vrea să vin acasă. Rapid.

— Și ce ai făcut acasă?

— M-am dus sus să văd ce face Abby. Dormea, așa că m-am dus jos, să beau ceva.

— Ai stat și cu altcineva?

— Cu tata.

— Altcineva în afară de el?

— Nu.

— Ești sigur?

Sprâncenele lui Thomas se ridică ușor, dar e teatru. E un bărbat care se preface a-și aduce aminte ceva. Inspectorul e surprins că nu pocnește din degete, ca să fie farsa completă.

— Ah! Da, după un timp, a venit și Merritt, împreună cu o prietenă a

părinților noștri pe nume Featherleigh Dale. E o vânzătoare de antichități din Londra, a venit la nuntă.

— De ce era Featherleigh Dale aici atât de târziu? întreabă inspectorul. E cazată aici?

— Nu. Nu știu sigur de ce mai era pe-aici.

— Nu?

— Nu.

Inspectorul lasă minciuna să plutească în aer câteva momente, împruind atmosfera.

— Voi patru ați stat sub pavilion bând rom, așa e?

— Da, domnule.

— Cine a plecat primul? Tu?

— Da. Soția mea m-a strigat de la fereastră. Îmi cam forțasem oricum norocul, așa că m-am dus la culcare.

— Ai idee cam cât era ceasul?

— În jur de două, cred.

— Am nevoie să te concentrezi acum. Ți aduci aminte ca Featherleigh Dale să se fi dus în bucătărie, să ia niște apă? Un pahar cu apă pentru domnișoara Monaco?

Thomas scutură din cap, dar apoi spune:

— Da.

— Când Featherleigh a intrat în casă să aducă apă, îți aduci aminte cât a lipsit?

— Cinci minute. Poate un pic mai mult.

— Tu ai băut din apa aia?

— Nu, domnule.

— Ți aduci aminte să fi băut altcineva din paharul respectiv? Chiar și o singură înghițitură?

— Eu eram acolo să beau rom, domnule, răspunde Thomas. Nu-mi aduc aminte mare lucru despre apă.

Undeva în casă, ceasul anunță ora șase. Inspectorul de-abia așteaptă să ajungă acasă, să-și dea jos pantofii, să deschidă o bere, să-și îmbrățișeze soția și să discute cu Chloe. Ziua asta parcă a durat cinci ani, dar așa se întâmplă când ai de-a face cu cazuri de crimă. E sigur că, la sediu, mesageria lui vocală e plină cu mesaje de la tot felul de reporteri insistenți. Când o să se termine toată tărășenia asta, o să aibă nevoie de încă un curs de relații cu presa.

— Dă-mi voie să schimb subiectul! Mama ta are o cutiuță de pastile?
— Poftim?
— Mama ta are o cutiuță unde-și ține...
— Somniferele? întreabă Thomas. Da. E rotundă. Are un portret al reginei Elisabeta pe capac.
— Ai zice că această cutiuță de pastile e bine cunoscută de membrii familiei?

Thomas izbucnește în râs.

— A, da. Cutiuța de pastile a mamei e celebră. A fost un cadou de la bunica ei.

— Și ai spune că toți cei din familie știu că înăuntru sunt *somnifere*?
— Da. Și nu vrea să dea nimănui din ele. I-am cerut o dată o pastilă și mi-a zis că sunt prea tari pentru mine.

— Zău așa... spune inspectorul.

Greer i-a spus că îi oferise lui Merritt un somnifer din acelea. Deci erau „prea tari” pentru fiul ei, dar i-a dat unul unei musafire? Pare verosimil?

Nu, deloc.

— Ai văzut cutiuța cu pastile în bucătărie, azi-noapte?

— Nu, răspunde Thomas. De ce? A fost lăsată acolo? Se ridică ușor pe canapea, stând mai drept. Crezi că Merritt a luat unul dintre somniferele mamei?

— Nu ai văzut cutiuța cu pastile? întreabă inspectorul. Nu ai *atins* pastilele acelea?

Thomas se lovește cu palma peste genunchi.

— Nu, sigur! Dar probabil că Merritt a văzut somniferele mamei și a luat unul – sau chiar două – fără să-și dea seama cât de puternice sunt. Și apoi s-a dus să facă o baie în mare. Se ridică. Cred că toată lumea va fi mulțumită ca moartea ei să fie decretată drept accidentală. Nu e niciun motiv să mai stârniți scandaluri. Această mică anchetă demnă de inchiziție a declanșat suficientă tulburare oricum...

— Nu am terminat aici, spune inspectorul. Așteaptă până ce, fără nicio tragere de inimă, Thomas se așază din nou. Știi ceva despre o tăietură la talpa lui Merritt?

— O tăietură? repetă Thomas. Nu. Dar, dacă s-a tăiat la picior, poate a intrat în apă ca să spele sângele.

Inspectorul nu se gândește la una ca asta. Merritt avea, într-adevăr, o tăietură urâtă la talpă. E posibil să-și fi spălat piciorul în apă pentru a evita

să aducă sânge în reședința Winbury. Singurul loc unde găsiseră urme de sânge era nisipul.

— De asemenea, Merritt băuse, spune Thomas.

Inspectorul nu răspunde la această observație. E interesant că Thomas e atât de dornic să îi prezinte teorii despre ce s-a întâmplat. Inspectorul face meseria asta de îndeajuns timp încât să știe că acest comportament e caracteristic persoanelor vinovate.

— Ce relație ai cu domnișoara Dale? întreabă inspectorul.

— Re... Ți-am spus deja, e o prietenă a părinților mei.

— Și atâta tot? Nu ai o relație personală cu ea?

— Nu chiar, spune Thomas. Nu.

— Colegul meu de la Poliția Statală Massachusetts a interogat-o pe domnișoara Dale, îl anunță inspectorul. I-a spus că a avut o relație romantică cu tine, dar că tu i-ai pus capăt în mai, când soția ta a rămas însărcinată. E adevărat?

— Nu! spune Thomas.

— Unul dintre voi minte, zice inspectorul.

— Featherleigh minte. E o mincinoasă patologică, să știi. E anchetată pentru fraudă în afacerea ei cu antichități. I-a spus colegului tău *una ca asta*? A încercat să-i vândă o masă din lemn aurit stil George al III-lea falsă unui tip pe care îl credea naiv. Deci, evident, pentru ea minciuna e ceva obișnuit.

— Asta e o informație destul de detaliată, având în vedere că e doar o prietenă de-a părinților tăi, remarcă inspectorul.

— Mi-a povestit mama.

— Mama ta? Deci, dacă o întreb acum pe Greer dacă ți-a spus despre acuzațiile de fraudă împotriva lui Featherleigh și exact despre ce a fost vorba, ea o să-mi confirme.

Thomas dă aprobator din cap. Expresia îi e încrezătoare, cu excepția a trei cute tensionate, sus pe frunte.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Bine. O să mă duc să discut cu mama ta.

— Stai, spune Thomas. Se prăbușește pe spătarul canapelei. Am avut o aventură scurtă. Eu și... domnișoara Dale. Featherleigh.

— Cât de scurtă? întreabă inspectorul.

Thomas își ridică mâinile.

— Nu scurtă, în sensul strict al cuvântului. Dar sporadică. Se oprește o

clipă. A durat câțiva ani.

Inspectorul se așază din nou.

— Deci ai avut o relație romantică cu domnișoara Dale timp de mai mulți ani?

— Ne-am tot despărțit și împăcat, răspunde Thomas. Și, după cum v-a spus ea, am pus punct relației în mai.

— V-a deranjat că domnișoara Dale a optat să participe la nuntă?

— Bineînțeles că m-a deranjat, răspunde Thomas. Vreau să dispară din viața mea. Soția mea e însărcinată, trebuie să mă concentrez asupra ei și asupra reparării carierei mele. Chestia asta cu Featherleigh... ei bine, a scăpat de sub control. Mă șantaja.

— Te șantaja? repetă inspectorul.

Thomas își ridică paharul cu scotch și dă pe gât jumătate din conținut. Inspectorul simte un amestec de triumf și rușine. A mai reușit și cu alte ocazii să facă oamenii să cedeze și să vorbească, iar asta îi dă mereu o senzație de satisfacție, pe de o parte – aproape ca și cum ar fi reușit să deschidă un seif –, dar pe de alta știe că ce a făcut a fost dezgustător. Tipul acesta a ascuns ceva ani întregi și acum dă cărțile pe față. Foarte multe infracțiuni, și în special crime, sunt comise de oameni cu motive întunecate, ca Thomas. Cel mai probabil, bărbatul din fața lui nu a intenționat să omoare pe nimeni; voia doar să țină sub tăcere secretul relației sale extraconjugale.

— M-am cuplat cu ea inițial după moartea fratelui ei mai mare, Hamish. Acesta a fost coleg de școală și prieten cu tata. Am fost la înmormântare cu părinții – asta era înainte să o cunosc pe Abby – și la recepția de după ceremonie eu și Featherleigh ne-am îmbătat, iar lucrurile au degenerat. După aceea, m-am văzut cu ea ori de câte ori ajungeam în Londra sau era ea în New York. Apoi am cunoscut-o pe Abby. I-am spus lui Featherleigh că nu mai puteam să mă întâlnesc cu ea, iar ea a luat-o razna.

— Cum așa?

— Abby a venit cu familia mea la Virgin Gorda pentru perioada Crăciunului în primul an al relației noastre. Featherleigh a aflat cumva, căci și-a făcut apariția în Virgin Gorda cu un client de-ai ei din Abu Dhabi care are un iaht gigantic. Și apoi, cu altă ocazie, chiar după ce am terminat Facultatea de Drept, Featherleigh a apărut din senin la petrecerea de absolvire a unuia dintre colegii mei. A intrat direct în barul Bemelmans de la Hotelul Carlyle din New York și le-a spus tuturor că eu o invitasem să

vină.

— De ce nu ai lămurit această inducere în eroare atunci?

— Pentru că... ei bine... mai fuseseră câteva ocazii în care mă întâlnisem cu Featherleigh și după ce o cunoscusem pe Abby. Și aici a fost greșeala mea cea mare. Nu am rupt-o o dată pentru totdeauna. Nu am împins-o pe Featherleigh ferm în trecut. Prima dată, nu eram sigur că relația cu Abby o să meargă, așa că, atunci când Feather m-a sunat și mi-a spus că închiriasse un apartament la Hotelul Gramercy Park, m-am dus. Apoi, după ce Abby a pierdut a doua sarcină – care a afectat-o foarte mult –, era plângăcioasă și deprimată, de aceea era foarte dificil să petreci timp cu ea. Avea impresia că e o ratată. Și eu mă simțeam un ratat. Am început să ne certăm. Nu puteam să avem nicio discuție fără să ajungem din nou la sarcinile pierdute. Nici nu se punea problema de sex. A fost o perioadă grea. Și Featherleigh a profitat din plin. Și-a făcut apariția în New York ca prin minune și apoi în Tampa, Florida, unde aveam un caz, ca avocat secund. Mi-a trimis un bilet la clasa I până la Paris și apoi, câteva luni mai târziu, până la Marrakech. Apoi, bineînțeles, s-a aflat că le încărca facturile clienților cu prețul biletelor de avion trimise mie, gândindu-se că nu vor observa. Dar, bineînțeles, respectivii au remarcat imediat și au dat-o în judecată, ceea ce i-a terminat afacerea, i-a decimat economiile și a făcut-o să facă o prostie, cum ar fi să încerce să vândă o masă aurită falsă, pretinzând că e din perioada domniei lui George al III-lea.

Inspectorul dă aprobator din cap. L-a prins pe tipul ăsta. O simte.

— Și cum e cu șantajul? îl întreabă.

— Șantajul, rostește Thomas.

Dă pe gât restul de scotch, iar inspectorul și-ar dori să aibă toată sticla la îndemână, orice numai să continue să vorbească.

— A început în ianuarie anul ăsta. Voiam să pun punct definitiv. Iar Feather mi-a spus că, dacă nu mă mai întâlnesc cu ea, o să-i spună totul lui Abby. Așa că a trebuit să continui. Thomas își apasă pleoapele cu vârfurile degetelor. Am început să dau rateuri la muncă, încercam să o las însărcinată pe Abby și să o împiedic pe Featherleigh să-și dea drumul la gură. Apoi, în mai, Abby a rămas gravidă, iar sarcina părea puternică și viabilă, iar eu am hotărât că n-o s-o mai las pe Featherleigh Dale să-mi controleze viața. Acuzațiile de fraudă m-au ajutat pentru că m-am gândit că, și dacă ar fi să ia legătura cu Abby, n-ar avea deloc credibilitate.

— Și totuși, chiar și așa, sigur ai fost supărat că domnișoara Dale urma

să vină la nunta fratelui tău.

— I-am spus să nu vină, răspunde Thomas. M-am rugat de ea, am implorat-o...

— Și ai amenințat-o, completează inspectorul. Domnișoara Dale ne-a declarat că i-ai spus că, dacă-și arată fața în Nantucket, o s-o omori. I-ai zis asta?

Thomas dă din cap, în semn de confirmare.

— Da. Da, i-am zis.

— Ai pus unul dintre somniferele mamei tale în paharul cu apă pe care l-a adus la masă Featherleigh, crezând că ea urma să îl bea? Ai crezut că ea ar putea să intre în mare și să se înece sau să se urce la volanul unei mașini și să facă un accident? Ai făcut-o, Thomas? Pentru că, după tot ce mi-ai spus, te-aș înțelege dacă așa stau lucrurile.

Thomas începe să plângă.

— Am distrus tot!

Inspectorul expiră prelung, golindu-și complet plămânii poate pentru prima oară de când s-a trezit, în dimineața aceasta.

— O să fie nevoie să vii la sediu, să semnezi o declarație. Ai dreptul să fii reprezentat de un avocat.

Thomas își trage nasul și neagă din cap.

— Cred că m-ați înțeles greșit. Am distrus totul, dar nu am drogat pe nimeni. Nici nu am văzut pastilele maică-mii. Nu m-am atins de paharul cu apă. Și, credeți-mă, ar fi nevoie de ceva mult mai puternic decât un amărât de somnifer ca să-i facă felul lui Featherleigh Dale.

— Deci... rostește inspectorul. Deci nu ai...

Thomas dă din nou din cap, în semn de negație.

— Voiam ca Featherleigh să dispară. Dar nu am pus nimic în apa nimănui. Nu le-am văzut, nu m-am atins de somniferele maică-mii, iar Featherleigh e în continuare o amenințare serioasă pentru mine. Thomas îi adresează un zâmbet trist inspectorului. Asta-i adevărul gol-goluț.

•

Inspectorul o sună pe Andrea și îi spune că e în drum spre casă.

— Ai descoperit ce s-a întâmplat? întreabă Andrea.

— Nu chiar, răspunde inspectorul. Am descoperit câteva secrete urâte, să ne înțelegem, dar nu prea putem să punem vreunul dintre ele în legătură cu moartea tinerei.

În gând îi apare Jordan Randolph de la Nantucket Standard. Sigur o să

aibă întrebări. Toată lumea o să aibă o mulțime de întrebări.

— Cum se mai simte Chloe?

— E supărată, răspunde Andrea. Mi-a zis că s-a împrietenit oarecum cu domnișoara de onoare la cina de repetiție.

— S-a împrietenit oarecum? repetă inspectorul. Cum adică?

— Am încercat să scot mai mult de la ea, dar mi-a zis că vrea să discute cu tine. I-am spus că ești foarte ocupat...

— Nu, nu, e-n regulă, spune inspectorul.

Se întreabă dacă nu cumva răspunsurile pe care le-a tot căutat se pot obține chiar în propria casă.

— Ajung în câteva minute.

•

Inspectorul bate la ușa camerei lui Chloe.

— Intră, rostește aceasta.

Stă întinsă pe pat și citește o carte despre țestoase. Despre țestoase să fie? „Țestoasele în profunzime” scrie pe copertă. Inspectorul habar nu are ce înseamnă asta, dar se bucură că fata citește. Are telefonul mobil la încărcat, pe noptieră, și vibrează și se luminează de la mesajele primite – pe Instagram, presupune el, sau pe Snapchat, sau pe orice aplicație a înlocuit Instagram și Snapchat în lumea adolescenților. Probabil că Nick ar ști.

— Salut, îi spune, încercând să-și pună în ton toate rămășițele de calm și bună-dispoziție de care dispune. Închide ușa în urma lui și se așază pe fotoliul ei mare și mișos, de un albastru intens. Acesta îi aduce aminte inspectorului de Grover din *Sesame Street*, dar măcar e confortabil. Mătușica mi-a zis că vrei să stai de vorbă cu mine?

Chloe încuviințează din cap, lasă cartea jos și se ridică în capul oaselor. Nu e deloc machiată, ceea ce e neobișnuit. Chipul i se maturizează și devine frumos, o frumusețe pe care a moștenit-o de la mama ei. Tess nu era cu mult mai mare decât e Chloe acum când a cunoscut-o inspectorul. Verișoara mai mică și foarte dragă a Andrei, care îi era la fel de apropiată ca o soră.

— Vreau să-ți spun două lucruri, spune Chloe. Despre seara trecută.

— Dă-i bătaie, răspunde inspectorul.

— Am tras cu urechea în timpul petrecerii, începe Chloe. Am auzit o discuție între domnișoara de onoare și socrul mare. Cred că erau... iubiți. Știu sigur că erau. Ea era însărcinată cu el. El voia ca ea să facă întrerupere de sarcină. A zis că o să-i dea un cec. Ea a spus că vrea să păstreze copilul pentru că era o legătură cu el. L-a amenințat că o să-i spună lui Greer. Greer

e nevasta lui.

Inspectorul dă aprobator din cap și încearcă să-și mențină o expresie neutră, să nu-și trădeze emoțiile. E îngrozit că povestea asta a ajuns cumva la urechile lui Chloe.

— Sper că nu ai spus nimănui asta, rostește inspectorul. E o informație foarte delicată și periculoasă.

— N-am suflat nicio vorbă, răspunde Chloe încet. Așteptam să vii tu acasă.

După ce avusese de-a face cu un șir de mincinoși toată ziua, pentru inspector e reconfortant să-și dea seama că recunoaște adevărul când i se spune.

Trage aer adânc în piept.

— Și care e al doilea lucru?

— Al doilea lucru s-a întâmplat când strângeam vasele, spune Chloe. S-a întâmplat după servirea desertului, după discursuri, și aveam o tavă cu cupe de șampanie, pe care o duceam înapoi în bucătărie. Nu mă uitam pe unde calc, așa că m-am împiedicat și am căzut, iar paharele s-au spart.

„Cioburi de sticlă!” își spune inspectorul.

— Unde s-a întâmplat asta? întreabă.

— În locul unde se termină plaja și începe gazonul. În stânga vilei, dacă stai cu spatele la apă.

Inspectorul își notează aceste detalii.

— Domnișoara de onoare m-a ajutat să strâng, spune Chloe. Și a fost foarte de treabă. M-a întrebat cum mă cheamă și de unde sunt, și când i-am spus că sunt din Nantucket, mi-a zis că sunt cea mai norocoasă fată din lume. Glasul lui Chloe se îngroașă ușor și se șterge la ochi. Nu-mi vine să cred că *e moartă*. Am vorbit cu ea *aseară*!

— Uneori, așa se întâmplă lucrurile, îi spune inspectorul. E destul de probabil să fi luat niște pastile, poate a băut prea mult...

— Nu era beată, protestează Chloe. Nici măcar amețită. Mi s-a părut cea mai trează persoană de la petrecere.

— Eu vreau să înțelegi, Chloe, că fiecare decizie în parte pe care o iei – cu cine te împrietenești, cu cine ieși la întâlniri, dacă te hotărăști să fumezi sau să bei – are urmări. Cred că Merritt, până la urmă, a fost victima propriilor alegeri neinspirate.

Chloe se uită fix la inspector preț de câteva secunde, iar acesta își poate da seama că nu-i place deloc că se folosește de moartea lui Merritt ca să îi

dea niște lecții – dar acest incident e plin de învățăminte.

Fata întinde mâna să-și ia telefonul, iar inspectorul își dă seama că nu mai e atentă la el. Andrea se pricepe mai bine cum să o ia pe Chloe; el mereu sfârșește prin a juca rolul unchiului sever care, întâmplător, e și șeful Poliției din oraș.

— Încă o întrebare, Chloe, rostește el, deși e sigur că fata nu vrea altceva decât să scape de el. Merritt *s-a tăiat* când te ajuta să strângi cioburile?

— Să se taie? spune Chloe. Își ridică privirea din telefon. Nu. De ce?

— Eram curios, atâta tot, răspunde inspectorul. Ești sigură că voi două ați adunat toate cioburile?

— Era întuneric, spune Chloe. Ne-am străduit. Eu îmi făceam griji, de fapt, că Greer o să găsească vreun ciob pe care noi să-l fi ratat și că o să am probleme azi. Dar presupun că au avut necazuri mai mari pe cap.

Inspectorul se ridică.

— Stai puțin, pot să-ți mai arăt un lucru? întreabă Chloe. Își ridică telefonul și se trage până la marginea patului. Inspectorul se așază lângă ea. Merritt e *influencer*, așa că am început să o urmăresc pe Instagram aseară, când am ajuns acasă. Asta a fost ultima ei postare.

Inspectorul ia telefonul întins de Chloe și își pune ochelarii de citit. Nu s-a mai uitat până acum pe Instagram și vede că nu e vorba doar de o fotografie cu un subtitlu. În acest caz, în fotografie apar două tinere pozând la prora feribotului rapid Hy-Line. Părul le e bătut de vânt, iar Nantucket se vede în spatele lor, în depărtare – golful, bărcile cu pânze, căsuțele pescărești cu țiglă cenușie de pe cheiuri, turlele bisericilor Unitariană și Congregațională. Blonda – Celeste, mireasa, își dă seama inspectorul – pare emoționată; are o urmă de ezitare în zâmbet. Totuși, bruneta – Merritt – radiază; e luminoasă, oferindu-se cu totul acelui moment. E o actriță bună, concluzionează inspectorul. Nu e niciun indiciu sau semn că ar fi fost însărcinată cu un bărbat căsătorit și că acesta nu voia să mai aibă deloc de-a face cu ea. Subtitlul fotografiei e: „Mergem la altar... weekendul de nuntă al CELEI MAI BUNE PRIETENE pe care și-ar putea-o dori cineva. #domnișoarădeonoare #prietenamiresei #fericiți până la adânci bătrâneți

— A pus eticheta fericiți până la adânci bătrâneți, zice Chloe. Mă termină asta. Nu e cel mai trist lucru pe care l-ai văzut vreodată?

— Cam pe-acolo, răspunde inspectorul, dându-i telefonul înapoi. Cam pe-acolo.

Inspectorul se schimbă în haine de casă și se uită cu dor la cutiile reci și albastre de bere Cisco din frigider – dar nu poate să se relaxeze încă. A stabilit să se întâlnească cu Nick la sediul poliției, să treacă lucrurile în revistă pentru ultima oară.

— Nu-ți face probleme pentru masa de seară, îi spune soției. O s-o rog pe Keira să ne comande ceva.

— Urăsc anchetele de crimă, spune Andrea, ridicându-și fața pentru un sărut. Dar pe tine te iubesc.

— Și eu te iubesc pe tine, îi spune el.

Îi dă un sărut, un al doilea și un al treilea. Ia în considerare să îl lase pe Nick să îl aștepte.

•

Inspectorul și Nick se întâlnesc într-o cameră de interogatorii de la sediu. Keira, secretara inspectorului, le-a comandat o salată Caesar cu *kale* și două pizza artisanale de la Station 21, ca să poată mânca un pic de seară.

Nick ia o mușcătură pofticioasă din pizza cu creveți și *pancetta*.

— Nu e deloc rea, zice. În mod normal, m-aș feri de orice e considerat „artizanal”. Mie-mi place mâncarea adevărată, nu așa...

— Chloe spune că Merritt nu s-a tăiat când a ajutat la strângerea cioburilor, spune inspectorul. Dar e posibil să o fii făcut după plimbarea cu caiacul. Locul unde Chloe spune că a scăpat tava e chiar lângă alea pe care ar fi mers Merritt ca să se întoarcă la căsuța ei.

— Și așa s-ar explica de ce a intrat în apă, contribuie Nick. Într-un fel. Adică... dacă ai vrea să-ți clătești piciorul de sânge ai intra un pic la mal, nu te-ai duce mai în larg.

— Asta dacă nu cumva apa îți dădea o senzație plăcută, zice inspectorul. Era o seară foarte caldă.

— Și mă gândesc că domnișoarei de onoare nu îi plăcea căldura, spune Nick. Aparatul de aer condiționat din camera ei era fixat pe cea mai mare treaptă. Mai era un pic și începea să ningă acolo.

— Dar asta nu ne spune cine i-a administrat pe ascuns somniferul, spune inspectorul.

— E posibil să îl și luat singură, zice Nick. În fond, știm că era supărată.

— Nu ți se pare o nesăbuintă? întreabă inspectorul. Să ia un somnifer, însărcinată fiind?

— Tatăl a declarat că a sărit din caiac în mijlocul golfului, nu? Nici că se poate ceva mai nesăbuit de atât. Se pare că asta îi era starea de spirit.

Inspectorul împunge cu furculița o bucată de *kale* din casoleta rotundă din fața lor.

— Nu-mi pare deloc a fi fost un accident. Sunt două persoane care voiau ca Merritt să dispară – Tag Winbury și Greer Garrison. Și o persoană care voia ca Featherleigh Dale să dispară – Thomas Winbury.

— Decretarea decesului ca accidental le-ar pica bine rudelor ei, spune Nick. Și miresei.

— Dar noi nu lucrăm pentru familia ei, spune inspectorul. Noi lucrăm pentru autoritatea statală Massachusetts. Și, mai mult, lucrăm în interesul justiției și al cetățenilor acestei țări mărețe. Tu crezi că a fost vorba de un accident? Zău?

— Nu, răspunde Nick. Eu o bănuiesc pe mamă.

Inspectorul ronțăie un cruton.

— Interesant. Eu îl bănuiesc pe tată. Tag Winbury dă cu ochii de somniferele nevesticii, pune unul în paharul cu apă al lui Merritt. Apoi iese cu ea pe mare cu caiacul și scapă de amândouă problemele lui – gata cu amanta, gata cu bebelușul. Tu cum vezi lucrurile?

— Greer află de aventură și de copil și pune *ea* un somnifer în paharul cu apă, sperând că Merritt îl va bea și că Tag o s-o scoată la plimbare cu caiacul. Sau poate, *poate*, Greer a încercat să-l omoare pe soțul ei. Poate că Greer îi strecoară lui un somnifer, sperând că o să iasă la plimbare cu caiacul și n-o să se mai întoarcă niciodată. Ia o felie din pizza cu cârnați. Da, îmi dau seama cât de neverosimilă e teoria asta.

— Lucrurile ar sta altfel, poate, dacă am avea paharul de apă, spune inspectorul.

Nick își înalță ușor capul.

— Ție ți se pare că paharul de apă a fost luat de pe masă, dar păhărelele de rom au fost lăsate? Cineva a luat *doar paharul de apă* și l-a dus înăuntru. Sau cineva a ieșit și a luat *doar paharul de apă*.

Inspectorul neagă din cap și își ia mâncarea. Nu-i vine să creadă că Chloe e cea care a scăpat tava cu pahare. Ciob de sticlă pe gazon, tăietură la talpă, domnișoara de onoare intră în ocean să se spele, domnișoara de onoare moare. Nu e vina lui Chloe; nimeni pe lumea asta n-ar crede așa ceva. Totuși, dacă Chloe n-ar fi scăpat tava din mână, Merritt ar fi și acum în viață? Da, dacă n-ar fi luat somniferul sau nu i s-ar fi administrat pe ascuns un somnifer și n-ar fi intrat în apă după aceea, *ar trebui* să fie în viață. Schiopătând spre altar, poate. Dar în viață.

— Adevărul e că nu avem destule dovezi să punem pe nimeni sub acuzare, zice Nick.

Inspectorul e conștient că Nick are dreptate.

— Mâine o să-l sunăm din nou pe frate și o său spunem că am ajuns la concluzia că a fost vorba de un accident. A luat un somnifer, a intrat să facă o baie nocturnă în ocean și s-a înecat.

— Erau atât de multe secrete în familia aia... rostește Nick. Nu-mi vine să cred că niciunul dintre ei n-a făcut ceva să determine tragedia asta.

Inspectorul își înalță ceașca de cafea.

— În cinstea decedatei, rostește.

Nick ciocnește ușor ceașca lui de a inspectorului.

— Odihnească-se în pace!

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 18:55

The Nantucket Standard – www.ackstandard.net – Sâmbătă, 7 iulie 2018

Poliția Nantucket concluzionează că moartea prin înec a fost accidentală

20:12

Poliția Nantucket, în colaborare cu Poliția Statală Massachusetts, a concluzionat că decesul numitei Merritt Alison Monaco, în vârstă de 29 de ani, din New York, care a avut loc în primele ore ale dimineții, a survenit accidental. Domnișoara Monaco a venit în Nantucket pentru a participa la o nuntă care urma să aibă loc sâmbătă. I-a lăsat în urmă pe părinții ei, Gary și Katherine Monaco, din Commack, New York, precum și pe fratele său, Douglas Monaco din Garden City, New York.

Domnișoara Monaco lucra la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatic, ca director de relații publice, din 2016.

Inspectorul-șef Edward Kapenash de la Poliția Nantucket ne-a declarat: „Am anchetat acest caz și am ajuns la concluzia că decesul domnișoarei Monaco a survenit accidental. Am dori să mulțumim întregii comunități din Nantucket pentru cooperare și îi sfătuim în același timp pe localnici și pe turiștii care vin pe insulă să fie extrem de precauți când intră în apă sau sunt în apropierea ei”.

•

Marty Szczerba primește o notificare de pe *Inky* pe telefon: Din câte se pare, domnișoara de onoare din Monomoy s-a înecat accidental.

Lui Marty, știrea i se pare ciudată și, în același timp, dezamăgitoare – după ce suspectul a încercat să fugă cu feribotul Hy-Line și ridicarea dramatică a lui Featherleigh Dale de la restaurantul Crosswinds, până la urmă decesul a survenit *accidental*?

„Hmmm”, își spune Marty în sine sa.

În secunda următoare, își dă seama că asta înseamnă că Featherleigh

Dale nu e suspectă de crimă și, deci, poate că o să fie interesată de o legătură amoroasă. Marty nu se închipuie curtând o femeie în vederea unei aventuri de o noapte, dar ar fi plăcut să bea un pahar împreună.

Se hotărăște să sune la postul de poliție să o întrebe pe Keira dacă știe dacă Featherleigh a fost dusă înapoi la aeroport sau la un hotel, unde să rămână peste noapte.

— Bună, Keira, rostește el când femeia răspunde. Marty Szczerba la telefon. Am o întrebare pentru tine.

— Salut, Marty, spune Keira.

Doar auzindu-i glasul îi reamintește lui Marty că încă îi place foarte tare de ea.

— Și eu am o întrebare pentru tine. Când ai de gând să mă inviți în oraș?

Marty clipește. Telefonul i se încălzește în palmă. „Ce treabă am eu cu Featherleigh, până la urmă?” se întreabă.

— Ce-ai zice să ieșim în seara asta? o întreabă.

•

Celeste îi dă un mesaj lui Benji să îl anunțe că o să ia un taxi de la spital, pentru drumul de întoarcere.

„Vin eu să te iau!” răspunde Benji.

„Te rog, nu”, îi scrie Celeste.

Pe ecran apar trei puncte, iar apoi intră un al doilea mesaj: „Putem să stăm de vorbă când ajung”.

Dintr-odată, Benji simte un val de căldură și disconfort, nu se simte bine în propriul corp pentru prima oară în viață. Ah, cât de mult și-ar dori să scape de identitatea lui în momentul de față! Nu mai vrea să facă parte din familia Winbury.

Evident, Celeste a aflat despre Merritt și Tag. Aveau un soi de aventură, era *ceva* între ei – Benji n-ar suporta să ceară și alte detalii –, dar el are cumva impresia că tatăl lui se face vinovat de moartea lui Merritt.

Tatăl lui!

„Ai impresia că familia ta e impecabilă”, i-a spus Celeste. „Dar te înșeli.”

•

O întâmpină pe Celeste pe alee, dar ea îi adresează o privire pustie și spune:

— Am nevoie de câteva minute, te rog, Benji. Trebuie să vorbesc cu părinții mei.

El îi răspunde:

— Părinții tăi nu sunt o prioritate în momentul de față, Celeste. Sunt logodnicul tău. Ar fi trebuit să ne *căsătorim* azi.

Ea trece chiar pe lângă el și intră în vilă, iar Benji are nevoie de toată puterea lui pentru a nu o urma ca un cățeluș.

În loc de asta, se duce în bucătărie, unde îl privește pe Thomas umplând o farfurie cu un teanc înalt de sandvișuri, o grămadă generoasă de salată de cartofi și una de fructe de vară din mâncarea pe care cei de la firma de catering au adus-o în după-amiaza respectivă, după cum era programat – ar fi trebuit să reprezinte prânzul de dinainte de nuntă – și, când Thomas îl observă pe Benji uitându-se lung la el, îi spune:

— Ce? Mi-e foame și soția mea e însărcinată, are nevoie să se hrănească.

Benji îi zice pe cel mai calm ton de care e în stare:

— Chestia asta e din vina tatei? Și-o *trăgea* cu ea?

— Se pare că da, răspunde Thomas, pe un ton pragmatic. Observă expresia de dezgust care îi traversează trăsăturile fratelui său. Hai, nu o face pe sfântul acum, Benny!

„Sfânt? u se minunează Benji. E *sfânt* dacă se așteaptă ca tatăl lui să fie un om integru și moral, să nu o înșele pe mama lor cu cineva de-o seamă cu Benji, cineva care, întâmplător, era *cea mai bună prietenă a lui Celeste*?

— Tu știai de chestia asta? întreabă el.

— Nu chiar, răspunde Thomas. Dar l-am văzut pe tata la barul de la hotelul Four Seasons din centru acum câteva săptămâni și s-a ascuns de mine. M-am gândit că *ceva-ceva* se întâmplă. Clipește. Acum știu sigur că exact așa era.

Benji se cutremură. Hotelul Four Seasons din centru? Așa era, ca o aventură adulteră dintr-un roman sau un film? Thomas se face nevăzut pe hol cu farfuria lui înainte ca Benji să apuce să îl întrebe ce căuta *el* la Four Seasons din centru.

Nu vrea să știe.

Benji mai pierde vremea la masa de corespondență de la baza scării interioare până ce o aude pe Celeste ieșind din camera părinților ei, după care urcă rapid până la etajul unu și o prinde chiar înainte să intre în camera ei/lui/lor. Camera lui pe care ea o folosea drept cameră a miresei și care va deveni camera lor în casa asta.

— Celeste.

Ea se întoarce spre el.

— Trebuie să mă întind un pic, îi zice.

— Înțeleg că ești obosită, spune el.

O lasă să pătrundă în dormitor, intră și el, după care închide ușa în urma lor.

— Benji, rostește ea.

Rochia ei de mireasă e pe umeras, atârnată de ușa dulapului de haine; e la fel de tulburătoare pentru el ca vederea unei fantome fără cap.

— N-o să te măriți cu mine, zice el. Nu-i așa? Adică... niciodată?

— Nu, răspunde ea. Îmi pare rău, Benji, dar nu.

Întregul lui corp amortăște instantaneu. Dă afirmativ din cap, dar capul parcă îi e tras în jos și-n sus cu o sfoară. Celeste! Vrea să o convingă, să o facă să se răzgândească. Vrea să îi explice că nu ar trebui să îl judece prin prisma faptelor celor din familia lui. El nu e ca tatăl lui, nu e ca fratele lui. E un om bun și sincer și o s-o iubească pentru totdeauna.

Dar se oprește. Toate lucrurile pe care le are el, până la unul, vin de la părinții lui – banii, apartamentul, educația, avantajele de care se bucură. Ar fi lipsit de sinceritate să-și repudieze familia, să se dezică de dragostea necondiționată pe care o simte pentru ei, iar Celeste și-ar da seama imediat cum stau lucrurile. Timp de douăzeci și opt de ani, a considerat că i se cuvin toate aceste privilegii, iar acum trebuie să accepte rușinea.

— Ce-o să faci? o întreabă.

— Nu știu sigur, răspunde ea. Poate o să plec într-o călătorie. Sau poate nu.

— Știu că ți se pare imposibil acum, zice Benji, dar o să treci peste asta. Nu vreau să spun că n-o să-ți mai fie dor de Merritt...

— Benji, rostește Celeste, iar acesta închide imediat gura.

Vorbește ca un nesimțit.

— Decizia mea nu are nicio legătură cu Merritt.

— Nu? întreabă el.

Ea scutură din cap.

— E vorba de mine.

Nu vrea să se mărite cu el.

I-ar plăcea să spună că această revelație reprezintă o surpriză totală, o lovitură în plex primită din senin – dar nu e așa.

— Nu te mai bâlbâi, remarcă.

Celeste zâmbește, mai întâi trist, dar apoi cu o nuanță de ușurare – sau de triumf.

— Da, îi răspunde. Știu.

•

În drumul lui către prima căsuță – simte nevoia să se ascundă; n-ar suporta să-și vadă părinții, nici împreună, nici separat, îl zărește însă pe Shooter mergând pe alee.

Shooter. Benji l-a pierdut complet din vedere, a pierdut noțiunea timpului, a tot. Shooter arată de parcă ar fi scăpat dintr-un naufragiu. E nebărbierit, cămașa lui albastră e șifonată și scoasă din pantaloni, își ține sacoul bleumarin mototolit sub un braț și stă cu gura deschisă, uitându-se lung la telefon.

— Arăți și mai rău decât mă simt eu, rostește Benji, încercând să adopte intonația glumeață pe care o folosesc în mod normal când vorbesc între ei. Unde ai fost?

— La postul de poliție, răspunde Shooter. Îl urmează pe Benji în prima căsuță, după care se duce direct la frigider și desface capacul unei sticle cu bere. Vrei și tu una?

— Sigur, răspunde Benji.

— Uite ce e, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le afli, zice Shooter.

— Ai milă de mine, te rog, spune Benji. Deja am aflat prea multe.

•

„Ai milă de mine, te rog. Deja am aflat prea multe”.

Shooter își acordă timpul necesar să asimileze acest comentariu. A fost eliberat în sfârșit din custodia poliției; până la urmă, nu aveau niciun temei să îl rețină, poate doar pentru îngreunarea unei anchete în desfășurare. I-au dat o amendă de 300 de dolari, pe care a achitat-o cu bani gheață.

Val Gluckstern se oferise să îl ducă cu mașina înapoi la Summerland, dar el i-a zis că voia să meargă pe jos. Trebuia să-și limpezească gândurile. Nu fusese sigur cât de multe explicații trebuia să dea. Poate că trebuia să explice totul. Poate nimic. Își dorea cu disperare să stea de vorbă cu Celeste, dar îi era frică. Spusese tot la poliție, ceea ce deja i se părea o trădare. Îi era teamă că Celeste va fi supărată, dar se temea și mai tare că ea avea să nege că intenționase chiar și pentru o clipă să fugă cu el.

Cum mergea pe aleea de scoici mărunțite a familiei Winbury, printre șirurile de hortensii și pe sub arcada de buxus, telefonul lui a scos un clinchet. Era un SMS de la un număr pe care nu îl avea în agendă. Îl deschisese mai mult din obișnuință decât din curiozitate.

Era o fotografie cu Shooter și Celeste în față la Steamboat Pizza. Nu se

atingeau, deși stăteau foarte apropiați – probabil prea apropiați. A dat click pe fotografie și a mărit-o. Celeste se uita cam în direcția persoanei care îi fotografia, iar el se uita la Celeste, cu o expresie de dorință în stare pură, foame, poftă. Fotografia e ca un duș rece, o amenințare. Știa și altcineva de planul lor? Cine făcuse fotografia asta? Cine i-o trimisese?

S-a oprit dintr-odată. A răspuns cu un mesaj: Cine ești?

La care n-a primit niciun răspuns. A trecut în revistă posibilitățile. Prefixul 212 indica un număr din Manhattan. Și persoana care îi trimisese fotografia – cine-o fi fost – fusese fie vizavi, fie cunoștea pe cineva care fusese acolo.

Semnificația era evidentă, nu? Cineva încerca să-l sperie. Dacă fotografia i-a fost trimisă lui Shooter, probabil că îi fusese trimisă și lui Benji. Dar acesta știa că Shooter și Celeste se duseseră să ia pizza. Nu era ca și cum cineva i-a trimis o imagine cu Shooter și Celeste câteva minute mai târziu, așezați pe banca de lângă terminalul Steamship. Acea ipostază ar fi fost mai greu de explicat.

Bine, bine. Sincer să fie, era prea obosit pentru jocuri psihologice. A trecut pe sub arcada de buxus și a dat nas în nas cu Benji.

•

„Ai milă de mine, te rog. Deja am aflat prea multe”.

— Am fugit de polițiști azi-dimineață, spune Shooter. Voiau să mă interogheze, așa că le-am spus că trebuia să merg la toaletă și am ieșit pe ascuns pe fereastra de la baie.

— Hai, fugi de-aici! zice Benji.

— Vorbesc serios.

Benji spune:

— Sper că le-ai spus că nu vrei să ai de-a face cu Poliția din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama ta.

Shooter ia o înghițitură lungă din berea lui. Benji e singura persoană care știe ce s-a întâmplat cu mama lui Shooter, Cassandra. Ajunsese dependentă de heroină după moartea tatălui lui Shooter, însă întâmplător a luat o supradoză în timpul uneia dintre rarele vizite acasă ale lui Shooter. El avea 21 de ani, lucra ca barman în Georgetown, Florida, și îi dăduse Cassandrei o bancnotă de 50 de dolari. Shooter se trezise dimineața și o găsisese moartă. Și, da, considerase că fusese vina lui. Practic îi implorase pe cei de la Poliția Districtului Dade să îl aresteze, dar aceștia avuseseră de-a face cu prea multe cazuri de supradoze ca să dea vina pe altcineva în afară de cel care

luase drogurile.

— Am urcat pe feribotul Hy-Line și m-au prins, mi-au pus cătușe și m-au dus la sediu. Mi-am luat o avocată, iar ea a stat cu mine cât le-am povestit ce am făcut azi-noapte.

Benji aproape că nu are nicio reacție. E ca și cum s-ar aștepta la asemenea manevre dramatice din partea lui Shooter. Ori asta, ori nu îl ascultă cu adevărat.

— Au găsit ceva în sângele lui Merritt, spune Benji. Pastile.

— Zău? reacționează Shooter. Celeste cum a reacționat?

Benji se ridică fulgerător de pe canapea.

— Cum a reacționat Celeste? rostește. Păi, hai să vedem, a fost atât de isterică, încât a stat jumătate de zi la Urgență. Și totuși, se pare că a căpătat o perspectivă mai clară asupra situației. Nu vrea să se mărite cu mine. Deloc. Niciodată.

Dintr-odată, Shooter e foarte atent, în ciuda extenuării profunde. Ce-o să zică Benji mai departe?

— Zice că nu are nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Merritt. E vorba despre ea. Nu vrea să se mărite cu mine – nici luna viitoare, nici anul viitor, nici pe o plajă în Aruba, nici în primăria din Easton, Pennsylvania. Nu vrea să se mărite cu mine. Și când avea de gând să-mi spună și mie asta? Avea de gând să mă lase s-o aștept la altar? A, și ia ghici! ghici! Hai, să vedem dacă tu poți să-ți dai seama...

Shooter nu vrea să ghicească nimic, ceea ce nu e o problemă, pentru că Benji nu se așteaptă să primească un răspuns.

— Bâlbâială i-a dispărut complet! A dispărut complet! Se hotărăște să nu se mărite cu mine, iar problemele de vorbire îi dispar uite-așa!

Bâlbâială îi dispăruse de aseară, își dă seama Shooter. Dacă Benji ar fi fost atent, și-ar fi dat seama de asta. Când Celeste și Shooter se ridicaseră de pe banca aceea de lângă terminalul de feriboturi Steamship, se întorseseră să ia pizza, iar când Shooter o întrebase ce vrea, Celeste a răspuns:

— O felie cu pepperoni și o bere de ghimbir, te rog.

Articulase cuvintele la fel de clar ca un clopot de biserică într-o dimineață de vară.

— A mai zis și altceva? întreabă Shooter.

Planul lui de a fugi cu Celeste era de o lașitate incredibilă, își dă seama acum. Pentru că reacția asta – reproșurile lui Benji – nu era în niciun caz ceva la care să fi vrut să asiste.

— Altceva în plus? răspunde Benji. Nici nu era nevoie să mai spună și altceva. M-a distrus.

Își ia avânt și aruncă sticla de bere în cealaltă parte a încăperii, unde se izbește de perete și se face țandări. Benji își acoperă fața cu palmele. Scoate un sunet înecat, iar Shooter își dă seama că plânge.

•

Shooter Uxley l-a invidiat pe Benjamin Winbury din ziua în care s-au cunoscut, în primul an la St. George și, chiar dacă Shooter a tânjit mereu să aibă ceva, orice, ce nu putea avea Benji, acum nu-i vin în minte decât mulțimea infinită de acte de generozitate pe care le-a făcut Benji pentru el: În ziua de după moartea mamei lui Shooter, Benji a renunțat să se ducă la parțialul de economie de la Hobart și a luat avionul spre Miami. În ultimul an la St. George, când Shooter ajunsese atât de sărac, încât fusese nevoit să organizeze jocuri de zaruri ilegale, Benji fusese cel care îi încurajase pe colegi să vină și să participe. Benji era monitor, ar fi putut să aibă probleme serioase, să-și piardă funcția, să riște să fie suspendat, dar niciunul dintre aceste pericole nu fusese la fel de important ca să-i dea lui Shooter ocazia de a câștiga suficienți bani cât să rămână la școală.

Benji îl alesese pe Shooter în defavoarea propriului frate să îi fie cavaler de onoare.

Benji mereu crezuse în el și continua să creadă în el, chiar dacă Shooter a fost cât pe-acți să-i fure mireasa și să fugă cu ea în lume.

Celeste și-a făcut partea ei. A rupt relația cu Benji. Așa și trebuie să fie. Să-l lase pe Benji să se împace cu ideea despărțirii și să o lase pe Celeste să accepte pierderea lui Merritt. După ce-o să treacă un timp, Shooter și Celeste pot să fie împreună. De cât timp o să fie nevoie? se întreabă. El e, din fire, un om foarte nerăbdător. Vrea să își înceapă viața cu ea chiar de azi.

Decide să păstreze fotografia cu el și Celeste. A venit ca un dar anonim din partea universului; când se va uita la ea, își va aminti că în sfârșit are în viața lui ceva ce merită să aștepte. O să țină minte că ea a acceptat.

Se ridică. Întinde mâinile spre Benji și îl îmbrățișează strâns, absorbind în corpul lui spasmele suspinelor prietenului lui.

Și nu spune nimic.

Greer

Sâmbătă, 7 iulie, 20:00

Aude o bătaie la ușă și se ridică în picioare.

— Da?

Elida, menajera, intră în cameră. A trecut de mult ora la care aceasta ar fi trebuit să plece. Chiar și cu nunta, ar fi trebuit să plece până la trei după-amiaza, ca să poată asista la ceremonie, care urma să aibă loc la patru. Dar iat-o aici, făcându-și datoria cu dedicație și discreție.

— Elida, rostește Greer, și ochii i se umplu brusc de lacrimi.

Ce spune despre familia ei faptul că, din toți, poate să aibă încredere doar în două persoane: în fiul cel mic și în menajeră?

Elida își trage mâna de la spate și îi arată cutiuța de pastile.

— Poftim? spune Greer.

Mintea ei de romancieră se lansează imediat în supoziții despre o posibilă implicare a Elidei în moartea lui Merritt. Poate că Elida a aflat de relația extraconjugală a lui Tag și despre copil și o otrăvise pe fată din loialitate față de Greer. Asta chiar ar fi o răsturnare de situație neașteptată.

— Unde ai găsit-o?

Elida răspunde:

— În camera domnului Thomas. La gunoi.

În camera lui Thomas, în coșul de gunoi. În coșul de gunoi? Thomas știe cât prețuiește Greer această cutie de pastile. Nu-i vine să creadă că ar fi în stare să o arunce.

Ia cutia din mâna Elidei. Sunt pastile în ea; le poate auzi zornăind.

— Mulțumesc, Elida, spune Greer. Poți să te duci acasă.

Elida se retrage din cameră. Greer pune cutia de pastile la locul ei, în dulăpiorul de medicamente. Apoi se duce la etaj.

•

Apropiindu-se de ușa camerei lui Thomas, aude țipete. Nu e deloc o surpriză; și Greer simte nevoia să țipe. Își dă seama rapid că glasurile pe care le aude sunt ale lui Thomas și Abby.

Primul gând al lui Greer e că așa scandal nu poate să prindă bine

copilului, dar apoi își aduce aminte că ea avusese cele mai cumplite certuri cu Tag pe când era însărcinată. Hormonii o transformaseră într-o nebună cu schimbări bruște de stare, de la entuziasm la disperare. Cea mai gravă – când Greer era atât de plictisită că îi venea să se urce pe pereți, era însărcinată cu Thomas, iar Tag stătea la serviciu în fiecare seară până la zece sau era plecat în călătorii de afaceri în Europa în fiecare weekend – avusese ca rezultat că-și luase în sfârșit inima în dinți și se apucase să scrie primul ei roman, *Pradă în Saint Germain-des-Près*.

Oftează. Gândurile despre primul ei roman duc la gânduri legate de cel de-al douăzeci și unulea, pe care trebuie să îl predea în treisprezece zile. Ei bine, sigur n-o să fie gata la cum stau lucrurile acum, și nimeni n-o să poată să o învinovățească. Amanta însărcinată a soțului ei a fost descoperită fără suflare lângă casa ei, în dimineața nunții fiului ei. Greer primește o scutire de data aceasta.

Se oprește chiar lângă ușa camerei, de unde poate auzi clar cuvinte și sintagme. Are numai dispreț pentru trasul cu urechea; o să le spună clar să vorbească mai încet. Ultimul lucru de care au nevoie ocupanții casei e să audă certurile maritale ale lui Thomas și Abby.

Dar apoi Greer o aude pe Abby spunând:

— Știu de relația ta cu Featherleigh de ani buni, de când am fost în Virgin Gorda, de la petrecerea de absolvire a lui Tony Berkus de la Hotelul Carlyle! Amy Lackey mi-a spus că te-a văzut cu o femeie cu aspect ieftin la L'Entrecôte în Paris, într-un weekend când mie mi-ai spus că te duci în vizită la părinții tăi, în Londra. Ți-am citit toate SMS-urile și e-mailurile și am cercetat atent extrasele de la cardurile de credit, inclusiv cârdul Visa Signature de la British Airways, despre care ai impresia că nici nu știi!

Greer se înfrânează să bată la ușă chiar în ultimul moment. Thomas și Featherleigh? *Thomas*? Featherleigh e mai mare cu 15 ani decât el. N-are cum să fie adevărat, nu-i așa?

— Ți-am spus, am terminat-o cu ea, răspunde Thomas. Am terminat-o definitiv în mai, de cum am aflat de copilaș.

„Stai puțin!” își spune Greer. Featherleigh i-a spus lui Greer că se despărțise de un bărbat însurat în mai.

E o revelație chiar dezamăgitoare că, din câte se pare, Thomas a moștenit moravurile îndoielnice ale lui Tag, punând-o pe Abby în aceeași ipostază ca și Greer, în generația următoare.

Slavă Domnului că Benji e un Garrison până în măduva oaselor.

— Nu există despărțire definitivă când vine vorba de tine și Featherleigh, spune Abby. Uită-te numai ce s-a întâmplat aseară! *Te-am văzut* cu ea sub pavilion. Te-am văzut! Și știam ce-o să se întâmple. Aveai de gând să-mi închizi gura venind sus și apoi, de cum aveam să adorm, aveai să ți-o tragi cu ea în casa de la piscină!

— Ești nebună, rostește Thomas. Am venit sus și Featherleigh *a plecat*, Abby. A plecat spre hanul sau pensiunea unde era cazată. Nici măcar nu știu unde avea cameră, atât de puțin mi-a păsat...

— *Nu* a plecat! îl contrazice soția lui. M-am furișat la parter când erai în baie, să te speli pe dinți, și am auzit-o în baia de serviciu, fredona „The Lady în Red”. Nu se ducea nicăieri. Te aștepta pe tine.

În momentul acela, Greer pune lucrurile cap la cap.

Cu pași grăbiți, se duce înapoi în camera ei și își ia telefonul mobil.

Le trimite un mesaj atât lui Thomas, cât și lui Abby: „Vorbiți mai încet. Se aude în toată casa”.

•

Thomas a avut o relație extraconjugală de ani buni cu Featherleigh, iar Elida a găsit cutia de pastile în dormitorul acestuia. La gunoi.

Așadar...

Tag e specialistul în intrigi, nu Greer, dar după douăzeci și unul de romane polițiste scrise, a învățat și ea una, alta despre motivele din spatele acțiunilor oamenilor.

Greer a văzut-o pe Abby noaptea trecută, când s-a dus în bucătărie să își pună un ultim pahar de Veuve și *a lăsat pastilele pe blatul de bucătărie*. Abby fie a înșfăcat imediat cutia, fie a remarcat pur și simplu că e acolo. Mult mai târziu, a coborât să se intereseze dacă Featherleigh plecase. A auzit-o fredonând în baie și probabil că s-a hotărât să o adoarmă pe amica Feather... ca să nu-și facă de cap cu Thomas. Și cine-ar putea să o tragă la răspundere pentru asta?

Abby a pus o pastilă în paharul lui Featherleigh, doar că acesta ajunsese la persoana nepotrivită. Cumva, ajunsese la Merritt.

Polițiștii au concluzionat că moartea lui Merritt a fost un accident – și chiar așa a și fost. Poate că Abby nu-și dă seama că ea e vinovată, iar Thomas n-o să facă niciodată legătura între ea și cele întâmplate. Secretul se află în responsabilitatea lui Greer, iar ea îl va păstra până la moarte.

Viitorul familiei Winbury depinde de asta.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 2:47

Insula Nantucket păstrează secretele locuitorilor ei.

Când Merritt Monaco și Tag Winbury se întorc din plimbarea cu caiacul, tânăra e udă learcă și plânge. Tag e un bărbat sfâșiat între furie și sentimente de tandrețe. Ea pornește cu pași împleticiți pe plajă, iar el răstoarnă caiacul cu o lovitură de picior, stârnind o rafală de nisip ud. Se gândește să se ducă după Merritt, dar în loc de asta pornește spre vilă. Nu se poate discuta logic cu ea în momentul de față; va trebui să amâne alte discuții până după nuntă.

Merritt își întoarce capul doar cât să vadă cum Tag se retrage grăbit spre siguranța oferită de reședința lui. Nu-i vine să creadă cât de laș și de nesimțitor s-a dovedit a fi. Cu doar câteva săptămâni în urmă, dăduse de el lângă blocul ei, ca un adolescent înnebunit de iubire; acum, e cu totul alt om.

Își smulge inelul de argint de pe degetul mare și îl aruncă în apă, apoi regretă imediat acest gest. E încă o reacție puerilă din partea ei. Prima a fost să se arunce din caiac, ca orice altă femeie care recurge la gesturi disperate pentru a obține atenția iubitului ei.

Existase o clipă în care Merritt chiar fusese convinsă că o să se înece. Era atât de obosită, atât de letargică, brațele îi erau prea grele pentru a înota și fusese cât pe ce să se scufunde pe fundul apei, ca un bolovan.

Tag o apucase de încheietură și o trăsese înapoi la bord. S-a înfuriat și

A fost o aventură, i-a spus, pentru a se distra, pentru a se detensiona, pentru a evada din viața sa de zi cu zi.

— N-a fost nimic mai mult, Merritt. Nimic mai mult.

— Erai obsedat de mine, i-a răspuns ea, dar rostise neclar aceste cuvinte, iar el n-a înțeles nimic.

Dacă ar fi înțeles-o, Tag ar fi negat totul, dar Merritt știe că era obsedat, fascinat, fermecat. Timp de ore, zile, săptămâni întregi, nu s-a gândit decât la ea.

Problema e că starea asta n-a durat. Obsesia, așa cum era ea, a dispărut la

fel de imprevizibil precum se instalase. Merritt își dorește din tot sufletul să trezească într-o inimă de bărbat un sentiment mai concret, un sentiment real – cum ar fi ce simt unul pentru celălalt Benji și Celeste.

Benji și Celeste sunt cuplul perfect. Merritt vrea să aibă ce au ei mai mult decât orice pe lumea aceasta.

E foarte târziu, iar ea abia mai poate să-și țină ochii deschiși. Ar putea să se întindă pe plajă chiar acum și să doarmă până dimineată, dar, dacă ar face asta, mai mult ca sigur s-ar trezi sub privirea dezaprobatore și furioasă a lui Greer.

Se îndreaptă cu pași greoi către aleea din lespezi care ocolește casa până la a doua casuță. Se lasă în voia unui vis cu ochii deschiși în care Tag o așteaptă acolo sau că i-a lăsat pe pernă un bilet sau un trandafir tăiat din grădină. Orice!

Dintr-odată, scoate un țipăt. Simte o durere bruscă și puternică. Ridică talpa și își scoate un ciob de sticlă din carnea moale a scobiturii piciorului. E la marginea gazonului, unde puștoaica drăguță a scăpat din mână tava cu cupe de șampanie.

E sânge peste tot. Merritt se retrage, clătinându-se, pe nisip. Acum are și nisip în tăietură. Vă trebuie să se clătească și să se întoarcă pe alee sărind într-un picior.

Se spune că apa sărată vindecă orice, dar Merritt nu se așteaptă la usturimea pe care i-o provoacă. Se uită în jos și vede un fuior de sânge ridicându-se prin apă din piciorul ei și varsă lacrimi proaspete. Fata aceea, nepoata inspectorului-șef de la Poliția Nantucket, se uitase la ea cu ochi mari, plini de o admirație pură; habar nu avea cât de mult își distrusese Merritt viața.

E însărcinată. Și singură.

„E-n regulă, Merritt”, își spune. O să crească singură copilașul, n-o să fie prima femeie din lume care să facă una ca asta. Poate va începe să scrie pe un blog: *Din influencer în mamă singură*. Pleoapele i se închid pe nesimțite. Să se trezească e aproape ca și cum s-ar trage în sus pe o frânghie pentru a ieși dintr-o gaură adâncă și întunecată – dar o face. Când deschide ochii, zărește o strălucire argintie pe fundul oceanului, la câțiva metri depărtare.

Inelul ei.

Da, își spune. Ar trebui să recupereze inelul. E singurul dar pe care o să îl aibă vreodată de la Tag. O să îl păstreze pentru copilașul ei. Fără îndoială, o să fie o fetiță, și mult după ce Merritt va fi trecut mai departe la

următoarea relație și la următoarea, îi va spune în șoaptă fiicei ei: „Acesta e inelul pe care mi l-a dat tatăl tău. Tatăl tău adevărat”.

Intră în apă cu pași nesiguri și se apleacă să apuce inelul, dar din greșeală îl lovește cu piciorul și trebuie să aștepte ca nisipul să se reazeze pe fundul apei înainte de a-l găsi din nou. E absurd de somnoroasă, prea somnoroasă să mai poată sta în picioare, așa că își întinde brațele și picioarele și se lasă în voia apei. Deschide ochii sub apă.

Unde e inelul?

Uite-l! Îl vede.

Ca și dragostea, își dă seama, e mai departe decât poate ea ajunge.

virtual-project.eu

violin

^{1} Tag – leapșa.

^{2} Termen care face referire la un stil vestimentar elegant, dar simplu, care aduce aminte de uniforme de la școlile particulare și vestimentația din mediul academic (n.tr.).

^{3} Termen care face referire la tinerii corporatiști (n.tr.).

^{4} Ya-ya – bunică.

^{5} Referire la Merritt Parkway, o șosea cu acces limitat din Fairfield County, Connecticut, celebră pentru pitorescul imaginilor oferite (n.tr.).

^{6} *Chica* (în limba spaniolă) – fată.

^{7} O serie de exerciții fizice care încorporează elemente din balet, yoga și Pilates (n.tr.).

^{8} Sandviș cald, specific american, cu friptură de vită, șvaițer, varză murată și sos rusesc (n.tr.).